

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOT 62

From Nothing #2

NORDIKA NIGHT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

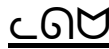
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

LOT 62

NORDIKA NIGHT

Telif hakkı © 2023 Nordic Night

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Nordika Night ile iletişime geçin.

Bu yapımda yer alan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle (yaşayan veya ölü), yerlerle, binalarla ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır ve böyle bir bağlantı çıkarılmamalıdır.

ISBN: 9798396507319

Rotoscope Design tarafından tasarlanmış kitap kapağı.

Düzenleme: Jenn Heathers

Düzenleme: Sarah (sh.editsbooks)

Düzeltilme işlemi Sarah tarafından yapılmıştır (sh.editsbooks)

İletişim: nordika@nordikanight.com

Dünyanın ezilmişlerine.
Sizi görüyoruz.

PARSEL 62

Hiçlikten Kitap İki

İskandinav Gecesi

İÇİNDEKİLER

Ama önce!

Bizim Peri Masalımız

1. -Devon-
2. -Maddox-
3. -Devon-
4. -Maddox-
5. -Maddox-
6. -Devon-
7. -Maddox-
8. -Devon-
9. -Maddox-
10. -Devon-
11. -Maddox-

12. -Devon-
13. -Maddox-
14. -Devon-
15. -Maddox-
16. -Devon-
17. -Devon-
18. -Maddox-
19. -Maddox-
20. -Devon-
21. -Maddox-
22. -Devon-
23. -Maddox-
24. -Devon-
25. -Maddox-
26. -Devon-
27. -Devon-
28. -Devon-
29. -Maddox-
30. -Devon-
31. -Maddox-
32. -Maddox-

33. -Maddox-

34. -Devon-

35. -Maddox-

36. -Devon-

37. -Devon-

38. -Maddox-

39. -Maddox-

40. -Devon-

41. -Devon-

42. -Maddox-

43. -Devon-

44. -Maddox-

45. -Devon-

46. -Maddox-

47. -Devon-

48. -Maddox-

49. -Devon-

50. -Devon-

51. -Maddox-

52. Epilog

İskandinav gecesi

Sırada ne var?

AMA ÖNCE!

BU KİTABIN "HİÇBİR ŞEYDEN" SERİSİNİN 2. KİTABI OLDUĞUNU HATIRLATMAK İSTİYORUM! Önce Garron Park (1. kitap) okunmalıdır.

62 numaralı parsel, bazı bölümlerinde Garron Park'tan biraz daha kötü durumda. Mutlu son sözü verildi!

Maddox ve Devon, yetiştirilme tarzlarının bir ürünüdür; bu da onları mantıksız, olması gerektiği kadar olgun olmayan, iyi rol modelleri olmadan bocalayan ve sert kişiler yapar. Lot 62'de karşılaştıkları durumlar acımasızdır ve bazen en iyi şekilde tepki vermezler. Muhtemelen sizin vereceğiniz tepkiyi vermezler, bu yüzden tetikleyici/üzücü bir durumla karşılaşırsanız bunu aklınızda bulundurun.

Onların ilişkisini sağlıklı ilişkiler için bir rehber olarak sunmak istemiyorum. Kitapların dışında sorunlu olan agresif ve fiziksel bir ilişki içindeler. Dinamikleri tamamen kurgusaldır.

Tekrar belirtmek gerekirse, Garron kurgusal bir kasabadır. Garron Park da kurgusal bir karavan parkıdır. Başka herhangi bir karavan parkını veya

karavan parklarındaki vatandaşları ve toplulukları temsil etme amacı taşımamaktadır.

Olası tetikleyici temalar ve/veya içerik uyarıları:

- ilişki sorunlarıyla ilgili ortak noktalar
- yoksulluk ve mali zorluk
- bir mahkeme salonu/duruşma
- Bazı şiddet olayları, cinayet, silahlar, cinayete teşebbüs
- yozlaşmış bir polis
- uyuşturucu ve alkol kullanımı
- çok fazla küfür
- Hafif cinsel sapkınlıkları da içeren açık cinsel sahneler
- karakterlerden dolayı hayal kırıklığına uğramak
- eşya kaybı
- duygusal ve fiziksel acı

Lot 62, Kanada İngilizcesiyle yazılmıştır. Kelimelerin içinde fazladan harfler bolca bulunur, İngiliz İngilizcesine kıyasla S'lerden daha çok Z harfi vardır ve eğlence olsun diye araya birkaç Fransızca kelime de serpiştirdik. Herhangi bir hata ile karşılaşırsanız lütfen nordikanight@gmail.com adresinden bana ulaşın.

BİZİM PERİ MASALIMIZ

Hayat gerçekten uzun bir süre cehennem gibiydi. Sonra Maddox geldi ve her şeyi alt üst etti, hem de iyi anlamda. En iyi anlamda.

Faydasız ve sıkıcı hayatım bir şekilde canlandı. En büyük rakibim en büyük aşkım oldu ve düzenli olarak kavga etmeye devam etsek de, ardındaki ateş farklıydı. Daha iyiydi. Daha şiddetli yanıyordu. Maddox Kane geldi ve bildiğimi sandığımı her şeyi altüst etti ve ne kadar gururlu olsam da, fikrimi değiştirmek çok zordu.

Nefret dolu çekişmemiz, agresif, gerilim dolu bir felaket yolculuğuna dönüştü ve yemin ederim ki, kendimi ona mahkum etmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım. O benim için her şeydi. Hayatımı o kadar çok kurtardı ki, ödeyebileceğimden çok daha uzun bir borç listem vardı, ama beni kurtarıırken bile bana vurarak kendimi o kadar suçlu hissetmememi sağladı. Bunun hangi mantıklı dünyada anlam ifade ettiğini bilmiyordum, ama benim için işe yaradı. Çünkü Maddox beni hem yükseltti hem de yere serdi ve tüm bunların içinde, her zaman sahip olduğum aynı değerli rakip olarak kaldı. Enerjime ayak uydurdu, meydan okumayı asla başaramadı ve sadece

onun sahip olduğu bir beceri seviyesiyle tüm düğmelerime bastı. Bir noktada, doğru düğmeye bastı; alaycı kalbimi açan ve onu içeri alan düğmeye.

Aşk hikayemizin kanlı başlaması hiç de şaşırtıcı değil. Kelimenin tam anlamıyla. Beni yumruk yumruğa kavgada kanattıktan bir gün sonra, babamın bana attığı dayaktan iyileşmeme yardım etti. Bir yıl sonra bile beni kanatmaya devam etti, ama bu değişmeyecekti. Rakip olmak bizim sapkınlığımız olmalıydı çünkü, aman Tanrım, bu benim en sevdiğim dinamik haline geldi.

Birlikte yaşamaya başlamak hiç de kolay değildi. Ne kadar çok istesem de, bazen onu öldürmeyi daha çok istiyordum. İlişkiler ikimiz için de yeniydi ve işleri daha çok berbat ettik, ama yine de heyecan vericiydi. Ve sinir bozucu. Ve inanılmaz derecede seksi. Bir çift olarak büyüdük, her zamankinden daha çok kavga ettik, birbirimize meydan okumaya devam ettik ve kişiliklerimizi tek bir karavanda bir araya getirmenin yolunu bulduk. Birkaç mor göz ve yarık dudak gerekti, ama sonunda başardık. Çünkü gerçekten önemli olan tek şey, ikimizin de orada olması, aynı hayat için, aynı hayat için birlikte yaşamamız ve savaşmamızdı.

Ama bütün masalların bir kötü karakteri vardı ve bu berbat hayat da bizimkiydi.

1

-DEVON-

Gözlerimi devirerek, başımı resepsiyon masasının arkasındaki duvara yasladım. Dükkan henüz açılmamıştı, ama dudaklarım açıktı. Tuttuğum nefesle aralanmış dudaklarımla boğazım düğümlendi ve Maddox'un saçlarını okşadım; onu kontrol etmek için değil, yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi için onu teşvik etmek için.

Artık ustalaşmış dili penisimin üzerinde aşağı doğru kayd, dudakları beni emmek gibi etrafımı sararak güne iyi başlamanın itici gücü gibiydi. Kahretsin, Maddox. Adam çok hızlı öğreniyordu ve gerçekten de penis emmeyi çok iyi biliyordu. Benim penisimi.

Bu, nadir anlardan biriydi; her şeyin bir süreliğine iyi hissettirdiği, çünkü onun bunu iyi hissettirdiği anlardan biriydi. Maddox, etrafındaki havayı kontrol ettiği kadar beni de kontrol ediyordu ve bu bir nevi intikam amaçlı bir oral seks olsa da, beni kendi zevkinin esiri haline getirmeyi başardı.

Dün gece eve gidememiştim ve Maddox bundan hoşlanmamıştı. Nate ve Xavi ile birlikte sahip olduğumuz dükkan, planladığımızdan çok daha yoğundu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadan bütün gece burada

çalışmışım. Bu yüzden, ağzı penisimde ve elleri kalçalarımına saplanmış haldeyken, öfkesi dünyayı dışladı ve beni sadece bu anın içinde tuttu. Ağzı ve enerjisi beynimi yeterince kapatarak tüm sorumluluklarımı unutmamı ve bunun tadını çıkarmamı sağladı. Sabah 6'da yaşanan öfkeli bir an.

"Kahretsin, Madd," diye inledim, saçını çekiştirerek.

Beni görmezden geldi, istediği gibi bana oral seks yapmaya devam etti. Yarım saat içinde işte olması gerekiyordu ama önce uğradığı için onu çok sevdim. O sert kabuğunun altında yumuşak bir yanı vardı. Bu yüzden de onu çok sevdim.

Dükkanın yan kapısı açıldı, ama Maddox hiç duraksamadı. Çoğunlukla masanın arkasında saklandığı için, gözlerinin altında morluklar ve elinde kahve fincanıyla içeri giren Nate onu göremedi.

Nate, "Umarım Madd dizlerinin üzerindedir," diye takıldı. "Ve acele etse iyi olur çünkü Paul on dakika sonra teknesini almaya gelecek."

Kardeşim dükkândan arkadaki daireye doğru yürürken ona orta parmağımı gösterdim. Paul her zaman erken gelirdi ama bunun bir önemi yoktu çünkü Maddox on dakika daha dayanmama izin vermeyecekti. Penisimi o kadar derine soktu ki öğürdü, ama yine de beni öne doğru çekmek için kalçalarımından tuttu. Öğürmeye başlayan boğazının daralması dizlerimi titretti ve saçlarındaki parmaklarımı daha da sıkılaştırdı.

"Ah, kahretsin," diye nefes nefese kaldım, aklımı kaybediyordum. Vücudum gerildi, penisim zonkladı ve Maddox'un emriyle boşaldım. Yoğun bir zevk dalgasıyla doğrudan boğazına indi, Maddox hepsini aldı ve bitirmeyi acele etmedi.

İşte bu beni uyandırdı.

Maddox dudaklarını yaladı, ben de onu ayağa kaldırdım, pantolonumu ilikledim ve parıldayan dudaklarındaki artıkları öptüm. Dükkan cehennem

gibi sıcaktı ama Maddox daha da ateşliydi. Kahretsin, bu adam inşaat kıyafetleriyle çok seksiydi. Dudaklarını sildiğinde sırttım. Yutmakta daha iyi olmuştu ama sadece ağzını doldurmadığı sürece. Boğazının arkasına boşalmam gerekiyordu, yoksa bu nazlı herif öğürür ve tükürürdü.

"Eğer ceza buysa, seni daha sık sinirlendireceğim," diye güldüm ve onu tekrar öptüm.

"Beni günde en az üç kere sinirlendiriyorsun, pislik. Zorlama." Zorlamamı istiyordu ama böyle değil. Bu konuda değil. Çenemi sertçe kavradı. "Bu gece eve geliyorsun. Anladın mı?"

Suçluluk duygusu. Kahretsin. "Anladım," diye söz verdim. "Çok muhtaçsın."

Maddox bana hırladı, yine öfkeliydi. "Beni seni özlediğimi itiraf etmeye zorlama, Devon. Ben o saçmalıklarla uğraşamam."

Ona gözlerimi devirdim ama kalbim onun bana yönelttiği sevgiyle hızla çarpıyordu. Acımasız ve dürüsttü ve bence var olmuş en güzel sevgi türü olabilirdi. "Eve geliyorum."

Nate dükkana geri dönerken, "Saat altıda onun ağzını burnunu dağıtacağım Madd," dedi. "İşe koyulmak için on beş dakikan var."

"Kahretsin," diye küfretti Maddox, kahvemi çalarken. "Bu gece görüşürüz." Beni bir kez daha, ateşli ve hızlı bir şekilde öptü ve sonra kapıya doğru koştu.

İş pantolonu içindeki kalçalarına hayran kaldım, çıkarken yolda Xavi'ye çarptı. Kısaca "merhaba, güle güle" dediler ve sonra gitti. Uzun bir iş gününe daha başlamıştı. Onu gerçekten özlemiştim. İkimiz de o kadar çok ve sıkı çalışıyorduk ki ya birbirimizi görmeye vaktimiz olmuyordu ya da evde birlikte olduğumuzda da çok yorgun oluyorduk. Sonsuza dek tam zamanlı iş için çabaladık ve şimdi bundan biraz nefret ediyordum. Ama bu

durumun değişmesi gerekiyordu, çünkü Maddox'u iş ve para yüzünden kaybetmeyi reddediyordum. Daha önce de onsuz hayatta kalmıştık ve yine başarabilirdik.

“Git eve git ve sikini emdir Dev. Siz ikiniz birlikte yaşıyorsunuz. Dükkan iş yeri.” Nate bana ana bir bakış attı ama fena halde başarısız oldu.

Suçlayıcı bir ifadeyle kaşımı kaldırdım. "yle mi? Sanki sen ve Xavi burada sürekli birlikte vakit geirmiyorsunuz gibi mi?"

“Dairede!” diye savundu Nate. Nate ve Xavi hâlâ dükkanın arkasındaki, personel odasından daireye dönüştürülmüş yerde yaşıyorlardı. O yer, hapisten çıktığım ve Maddox'la buraya geldiğim gecenin güzel anılarını her zaman barındıracaktı, ama artık onlarla birlikte yaşamadığım için mutluydum. Benim için biraz fazla gelmişlerdi. Çok neşeli, çok şımarık ve kıkırdayan, çok pozitiflerdi.

“Xav’ın üç gün önce bir kızı o vinçte eğdiğini gördüm,” dedim ona. “Kendini beğenmişlikten vazgeç.”

"O sadece bir kere oldu," diye güldü Xavi, hiç de pişman görünmüyordu.

“Evet, tabii. Dn aynı kızın sana oral seks yaptığını gördüğüme eminim,” diye ıkıştım Nate'e. “Tam orada.” Dükkanın n kapısını işaret ettim. “O yüzden dükkanın iş yeri olduğuna dair samalıklarınızı bana anlatmayın, aptallar. Ben salak değilim. Siz ikiniz de buradan defolabilirsiniz, ben de.” Konuşmamı bitirdiğim anda Paul n kapıdan içeri girdi.

"Hazır mı?" diye sordu, teknesini işaret ederek.

"Hazır." Onu oraya götürdüm.

Hâlâ bunu başardığımıza inanamıyordum. Hep hayalini kurduğumuz dükkanın sahibi olmuştuk. Hayat harikaydı, ama tecrübelerime göre bu genellikle işlerin ters gitmeye başladığı anlamına geliyordu. Böyle bir şey

olduğunda, bunun benimle ve o pislik sevgilimle hiçbir ilgisi olmadığından emin olmak zorundaydım.

2

-MADDOX-

Yirmili yaşlarımla tamamını, hatta ergenlik yıllarımla büyük bir bölümünü bile tam zamanlı bir iş umuduyla geçirdim. Maddi istikrar her zaman bir hayal gibi gelmişti, sanki ona sahip olursam hayattaki her şey daha iyi olacaktı. Ama şimdi ona sahip olduğuma göre, bundan son derece nefret ediyordum.

Para konusuna o kadar odaklandım ki, diğer her şeyi düşünmeyi unuttum. Faturaları ödemek veya kira ödemek konusunda endişelenmemek için düzenli bir gelir istiyordum, ancak finansal bağımsızlık kazanmanın getireceği kayıpları hiç düşünmedim.

Çok yorgundum, eskisi gibi hafta sonlarını pistte geçirmekten zevk alamıyordum. İşten sonra o kadar bitkin düşüyordum ki, Devon'la harika bir cinsel hayatı sürdürmek için gereken odaklanmayı ve enerjiyi gösteremiyordum. İş haftasının sonunda o kadar yorgun oluyordum ki, hafta sonunun yarısını kavga ederek geçirdik. Ve bu, keyif aldığımız türden bir kavga değildi, ikimizden birinin veya her ikimizin de canının yandığı türden bir kavgaydı. Bundan nefret ettim. Bu yüzden bu sabah o işkolik adamı

görmeye gitmek için ekstra çaba sarf ettim. Onu özlüyordum, onu özlüyordum ama dün gece eve gelmediği için ona kızgındım, bu yüzden tasmalı bir köpek gibi o herife gittim.

Ama değdi doğrusu. Boşaldığında çok ateşli oluyor ve bununla gurur duymaktan da hiç rahatsız olmadım.

Garron Construction'ın yeni çalışanlarından Tom, günün sonunda eşyalarımızı toplarken, "Bu hafta sonu piste gidecek misin Madd?" diye sordu.

"Evet." Yansıtıcı yeleğimi çıkardım ve boynumu kütlettim, çok acıyordu. "Sen?"

"Kesinlikle. Partiyi dört gözle bekliyorum." Tom benden altı yaş küçüktü. Yirmi yaşındaydı, parti günlerinin tadını çıkarıyordu ve motokrosla pek ilgilenmiyordu. Sadece içmeyi, ilişki kurmayı ve eğlenmeyi seviyordu. Tuhaf ve beceriksiz olduğu için bunda başarısızdı, ama neyse. Bunu istemek sorun değildi, ama ben yirmi yaşındayken bile, pistteki hafta sonları tamamen Devon'ı alt etmek ve yarışta onu yenmekle ilgiliydi. Ben tamamen motokrosla ilgiliydim. Hala öyleyim, ama eskisi gibi enerji harcayacak kadar enerjim yok.

"Güzel." Konuşma konusunda çok kötüydüm.

"Jeff senin bir ilişkin olduğunu söyledi. Hafta sonu bu kızla tanışabilir miyim?" diye sordu Tom.

"Tamam, ama onun bir erkeği var." Buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Sen eşcinsel misin?"

"Onun için." Sanırım gerçekten bir etiketim yoktu. Bunu düşünmeye bile vaktim olmamıştı. Sadece Devon'du. Bu kadar basit.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Tom. "Yarın görüşürüz."

“Görüşürüz.” Öğle yemeği kutumu kaptım ve otoparka doğru yöneldim. Duş almaya, biraz uyumaya ve Devon'a ihtiyacım vardı.

Tabii ki, 62 numaralı parseldeki karavanımıza döndüğümde Devon evde değildi. Bu yüzden duş aldım, çünkü sabahtan kalma eski bir donut yedim ve kısa bir şekerleme için kanepeye uzandım. İçerisi sıcak ve nemliydi, bu yüzden kaşındıran kanep kumaşı tenime yapıştı, ama en azından elektrik vardı ve vantilatör ılık hava üflüyordu.

Cuma akşamları annemin evine yemeğe giderdik. Yemek yapmada berbattı ve genellikle geldiğimizden daha aç ayrılırdık, ama neyse. Bu onun yeni alışkanlığıydı ve hepimiz çaba gösteriyorduk. Bu akşam tek istediğim Devon'la birlikte olmaktı. Sevişmek, kavga etmek, tartışmak ya da sadece oturup sohbet etmek, umurumda değildi.

Neredeyse bir yıl sonra, hâlâ onunla çıktığıma inanamıyordum. Devon Sawyer mı? Evet, bunu hiç beklemiyordum. Ama işte buradaydık, birlikte yaşıyorduk, bir ilişki içindeydik, sanki kaderimizmiş gibi kavga ediyorduk, zaman bulduğumuzda hayatımın en iyi seksini yaşıyorduk ve hâlâ çoğunlukla mutluyduk. İlişkımız en iyi ihtimalle inişli çıkışlıydı, ama bana göre oldukça mükemmeldi.

Devon benden bile daha berbat, sefil bir tipti ama Tanrı şahit ki onu çok seviyordum. Kalbim tamamen ona yapışmıştı, onu ömür boyu istiyordum, ölümüne sadık, canı gönülden seviyordum. O benimdi, ben de onundum ve çoğu zaman işleri berbat etsek de, şimdi onsuz bu karmakarışık hayatı yaşayamayacağımı hayal bile edemiyorum.

Bir gün ona onu sevdiğimi söyledim ve o da bunun üzerine ağzıma yumruk attı, sanki bir yarışmaymış gibi önce benim söylemem gerektiğini iddia etti. Temelde itirafı ağzıma zorla soktu ve sonra kendisi söyledi. O kavgayı kazandığını sandı ama ben onun öyle düşünmesine izin verecek kadar mutluydum. Birbirimizi seviyorduk. Söyledik. Bu kadar büyük bir olay olmasına gerek yoktu. Bitti.

Ama şimdi hayatımızın aramıza girmesinden nefret ediyordum. Herkes bu saçmalıkla mı uğraşıyordu? Hayat ve tüm talepleri, bu kadar çok çiftin ayrılmasının sebebi miydi? Yoksa çok çalıştığımız için aramızda bir zaman dilimi mi vardı? Yani, Garron Park boşanmış çiftlerle, dul kadınlarla veya eşi hapiste olduğu için yalnız yaşayan eşlerle doluydu, ama bu bizim geleceğimiz miydi? Kesinlikle olmamasını umuyordum. Hayatın stresi bizi ayırmayı istiyordum, ama bu noktada bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Bunu düşünmek göğsümü sıkıştırdı ve uykuya dalma girişimimi mahvetti. Koltuktan fırladım, evimiz dediğimiz çift katlı karavanın içinde volta attım, Devon'ın işten dönmesini bekledim. Saat yediyi vurduğunda sinirlendim. Nate onu saat altıda evden atacağını söylemişti ve hala evde değil miydi? Siktir git, Devon.

Artık sinirlenmekten bıktım, bu yüzden ona inat olsun diye gittim. Yumruklarımı sıkarak parkın karşısına yürüdüm ve annemin karavanının kapısını açtım.

Ve Devon'ı gördü.

“Kahretsin, Maddox,” diye küfretti Devon bana. “Burada buluşacağımızı sanıyordum, seni herif. Seni bekliyordum.” Önünde annemin yaptığı berbat bir güveç yemeğinin yarısı yenmiş bir tabak vardı.

İlk içgüdüm beni sinirlendirdiği için ona vurmaktı, ama onu burada görünce, annemin evinde beni aradığını bildiğim için, yumruklarım biraz yatıştı. Annem selam verirken bana bir tabak getirmek için ayağa kalktı, ama onu bırakmadım. Bileğini yakaladım, yiyeceğini sandığı bir yumruk için gerildiğini hissettim ve onu kucakladım.

"Sen tam bir yumuşak kalplisin," diye şakayla karışık boynuma doğru eğildi ve kollarını belime doladı.

Söyleyecek bir şey olmadığı için hiçbir şey söylemedim. Sadece hissettim. Evet, onu özlemiştim ve onu bu kadar sık özlemekten oldukça yorulmuştum, ama şimdi bunun için zaman değildi.

"Tatlım, otur!" diye araya girdi annem. "Ben... şey, bir şey yaptım." Elini, gerçekten iğrenç görünen bir güveç yemeğine uzattı.

"Bir öncekinden daha iyi," diye fısıldadı Devon kulağıma. Bana bir tabak uzattı ve oturduk.

Annem hâlâ hastane temizlik üniformasını giyyordu ve tabağıma çok fazla güveç yemeği koyuyordu. İyi idare ediyordu, vardiyalarının çoğunu yapıyordu, cuma günleri bu berbat yemekleri yapmayı başarıyordu ve son zamanlarda başını pek belaya sokmamıştı. Hâlâ alkolikti ama ağrı kesicileri azaltmıştı. Ya da artık onunla yaşamadığım için bunu benden daha iyi saklıyordu. Muhtemelen ikincisi.

Annem, yemeğini umursamadan şarabını çevirerek, "İşler nasıldı?" diye sordu.

"Her gün olduğu gibi," diye yanıtladım. "Hastanede daha fazla nöbet mi tutuyorsun?" Başımı sallayarak ameliyat önlüğüne işaret ettim.

"İzinli olan bir kızın yerine bakıyorum sadece." Annem bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi. Oysa önemliydi çünkü eski hali asla fazladan vardiya almazdı, kendi vardiyasına bile gelmezdi. Orada hâlâ çalışıyor olmasının

tek sebebi, temizlik personeline çok ihtiyaç duymalarıydı. Onunla gurur duyuyordum ve o da bunu biliyordu, ama bunu dile getirmek istemiyordu çünkü bu ona baskı yapıp başarısız olmasına neden olabilirdi. Buna saygı duyabiliyordum.

Güveten bir lokma aldım ve neredeyse öğürdüm. "Bu ne?" Yavaşça iğnedim, ya çok hızlı yutmaya ya da hiç yutmamaya çalışıyordum. "Bu ton balığı ve... spagetti sosu mu?" Aman Tanrım.

“Kıymalı kıymam yoktu! Ton balığı olur diye düşündüm. O kadar da kötü değilmiş!” Sanki akşam yemeğı çabasına hakaret ediyormuşum gibi kollarımı açtı, oysa kendi tabağı neredeyse hiç dokunulmamış halde önünde duruyordu. Eriştelerin bir kısmı, daha fazla yemiş gibi görünmesi için stratejik olarak etrafa dağıtılmıştı.

Evet, kesinlikle o kadar kötüydü ama Devon yine de yedi. Nate ve Xavi geldiler, eski karılar hakkında bir şeyler tartışıyorlardı ama bu annemi mutlu etti, o yüzden ben de destekledim. Devon'ı kenara çekip gideceğimizi söyledim. İtiraz etmedi ama eve yürürken sigara yaktı. Son zamanlarda bunu daha sık yapıyordu ve bundan nefret ediyordum çünkü ihtiyacımız olmayan bir masraf daha demekti.

Devon, "Steven Patterson bugün dükkana geldi," dedi. "O herif tam bir adi herif, binayı bizim ödediğimiz fiyatın üç katına geri almaya çalıştı."

Ona baktım ve kaşlarımı attım. Para hayallerin değeriinde değildi, ama bu oldukça yüksek bir meblağıdı. "Yapacak mısınız?"

"Hayır, asla. O pislige bir milyon dolara bile böbreğimi satmazdım."

“İki böbreğin var, bir milyon doların da olsa fena olmazdı,” diye güldüm. Ama evet, dükkanın asıl sahibi Steven Patterson, tanıdığım en büyük pisliliklerden biriydi. Tabii Devon'ın babası hariç, ama ondan bahsetmedik çünkü genellikle yumruklar havada uçuşuyordu.

"Biliyor musun, daha da güzel olan ne olurdu?" diye sordu Devon, yüzünde iğrenç bir sırıtişla bana bakarak. "Son zamanlarda işinle ilgili neler olup bittiğini bana anlatsan. Anlat bakalım Madd. Mutlu olmadığını biliyorum."

Sanırım şimdi bunun hakkında konuşmak istiyordu. "İşle ilgili değil. Sadece..." Neden bu kadar zordu? Onu özlediğimi itiraf ettiğim için neden mızımız bir sürtük gibi hissediyordum? "Sürekli meşgulüz ve bu gerçekten berbat." Yeterli.

"Biliyorum," diye onayladı Devon. "Ama biz iyiyiz, değil mi? Bizi seviyorsunuz, değil mi? Sağlam bir ilişkimiz var?"

Evet, haftada üç saat boyunca birbirimizin yanında uyanık kalabildiğimiz o süre zarfında aramız iyiydi. Başımı sallayarak cevap verdim ama bu Devon için yeterli değildi. Sigarasını attı, elini göğsüme koydu ve fiziksel olarak yürümemi engelledi.

"Beni dışlama Madd. Bana her şeyi anlat."

Ama nasıl? Ona daha az çalışmasını, bana daha çok zaman ayırmasını ve tüm enerjisini dükkana harcamamasını, çünkü bunun onun hayali olduğunu nasıl söyleyecektim? Muhtaç bir erkek arkadaş olduğum için bunu ondan alamazdım. Onun hayalini yaşamasını istiyordum. Sanırım sadece onun da hayali olacağımı düşünmüştüm. Bunu düşünmek bile bana acınası geldi, bu yüzden başımı salladım ve omuz silktim.

"Seni çok özlüyorum. Eskiden birlikte yaptığımız saçma sapan şeyleri." Çok duygusal oldu, bu yüzden ekledim: "Ve nerede olduğun umurumda olduğu için senden nefret ediyorum." İşte bu kadar. Teşekkürler.

Devon bana sırıttı. "Ben de seni özledim. Hadi gel. Bunun için sana bir şey aldım ve bu sabah sana oral seks borçluyum." Beni 62 numaralı parsele geri sürükledi.

Altta olmak her zaman bir güç hissi veriyordu. Devon beni sert ve derinden becerirken, vücudum ona ne yaptığının çok farkına vardı. Beni o kadar çok istiyordu ki, kelimenin tam anlamıyla kendini tutamıyordu ve bu çok iyi hissettiriyordu. Sert penisini içime soktu, gözleri geriye doğru döndü, dudaklarından dizginsiz inlemeler döküldü ve göğsünde bir ter tabakası belirdi. Ben. Bunu ona ben yaptım. Ve bundan çok gurur duyuyordum.

"Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun Madd," diye hırladı bana. "Bütün gün bu götü sikmek istedim."

"O zaman boş ver gitsin," diye çıkıştım sabırsızlanarak.

Devon bedenlerimizin arasına uzandı ve elini boğazıma doladı. "Seni becerirken ağzınla mı laf ediyorsun?" Hızını yavaşlattı ama derinliğini artırdı. Bununla birlikte gelen tatmin iniltisine engel olamadım. "Şu anda tamamen sana sahibim, Maddox." Bedenlerimizi birbirine doğru salladı, gerçek bir sürtünme olmadan beni becerdi. Sadece hareket ve aman Tanrım, bu savaşı kazanacaktı.

"Siktir git," diye nefes nefese kaldım, bunun her anından zevk alıyordum. Devon patronluk tasladığında, onun taleplerinden keyif alıyordum.

"Sen benimsin, Maddox," diye tekrarladı, bana doğru sallanarak. "Kahretsin, sen benimsin." O sahiplenici saçmalıkları söylerken gözlerimiz buluştu. Boğazımdaki tutuşundan başım ağrıyordu ama bu vücudumun geri kalanını canlandırdı. Kalçalarını kavradım, onu kontrol ettiğim kadar o da beni kontrol ediyordu. "Kahretsin, Madd. Benimle gel."

Penisimi birkaç kez okşadım, sonra ikimiz de inleyerek ve nefes nefese kalarak zirveye birlikte ulaştık. Her zaman aynı anda boşalmadık ama boşaldığımızda farklı bir his veriyordu. Daha derin. Daha iyi bir bağlantı. Sadece ikimizin ve yarattığımız gerilimin önemli olduğu, durmuş bir an.

Elektrik çarpmış gibiydim ve Devon'ın alnı benimkine çok sert çarptı. İçime boşaldı, yüzüme inledi ve ben de nefesimi tutarak, tüm boşalmamı onun karın kaslarına bıraktım. Kafası benimkinden kayıp omzuma çarptığında, saçlarından tutup ağzını benimkine yaklaştırdım.

Sigaradan dolayı ciğerleri ağırlaşmış bir halde hırıltılı bir sesle, "Seni seviyorum," dedi. "İş saçmalıkları yüzünden seni kaybetmeyeceğim Madd. Kahretsin. Seni seviyorum."

Onun bunu söylemesinden asla bıkmazdım. Söyleyiş biçimi agresifti, o kelimeleri doğrudan kanıma, kalbime doğru fırlatıyordu. "Seni seviyorum. Bir yolunu bulacağız." Alt dudağını ısırardım.

"Daha iyisi," dedi, geri çekilmeden önce bana bir öpücük daha verdi. Her zamanki hayranlık dolu iniltisini çıkardı, menisinin kalçamdan damlamasını izlerken. Parmağıyla tekrar içeri itti ve homurdandı. "Seni tekrar becermek istiyorum."

"Bunun yerine benimle duş al." Ayağa kalktım ve elini tuttum.

Duşa zar zor sığdık, sekiz dakika sonra sıcak su bitti, tek bir havlu için kavga ettik ve serinlemek için ön verandaya oturduk. Hava hâlâ sıcaktı ama en azından nem geceliğine ortadan kaybolmuştu.

"Bununla dalga geçmeyin," diye başladı Devon, çantayı kucağına koyarken. "Ama bunların gün içinde yardımcı olabileceğini düşündüm." Çantayı bana uzattı.

İçeriye baktığımda iki kutu buldum. "Bize telefon mu aldın?" diye sordu. Güldüm. "Ne saçmalıyorsun Devon? Bunlara ihtiyacımız yok. Ortak

kullandığımız telefonlarımız var."

"Telefonlar berbat, ama en azından gün boyunca birbirimize mesaj atabiliyoruz. Bu sayede on altı saat birbirimizi görmeden geçmediğimizi hissedebiliriz. Bir dene bakalım."

Telefonumu çıkardım ve güç düğmesini aramaya başladım. "Bu saçmalığı nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

Devon güldü, sonra daha da çok güldü. "Bizim neyimiz var Allah aşkına? Sanki bu yüzyılda yaşamıyoruz bile."

"Hayır," diye onayladım. "Garron Park'ta yaşıyoruz."

3

-DEVON-

Bacağımı öne doğru uzattım, virajı dönerken dişlerimi sıktım. Bu pist tam bir felaketti. Virajların yarısı yıkılmıştı ve ilerideki çamur yarın böbreklerimi ağrıtacaktı. Bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü Maddox peşimdeydi ve biraz çamurlu zemin onun kışını tekmelememi engelleyemezdi. Bütün gün bu yarışla ilgili beni alaya almış, lastiklerimin bittiğini ve frenlerimin güvenilmez olduğunu iddia etmişti, ama bende onun sahip olmadığı bir şey vardı. Bahsi kazanmak için daha fazla azim. Ve yıpranmış bir bisikletle bile temiz bir şekilde sürdüm.

Önümde bir acemi vardı ve pistin ilk yarısını gayet iyi idare etti, ama buralara yeni gelmişti ve neyle karşılaşacağından haberi yoktu. İkinci saatteydik ve hava pisti çamurla kaplamakla tehdit etse de, ben bu işten zevk alıyordum.

Gazı sonuna kadar açtım, çaylak pilota yaklaşıyordum, Maddox da bana yaklaşıyordu. Arkamda olduğunu bilmenin verdiği adrenalin kanıma işlemişti ve beni çok heyecanlandırmıştı. Belki de kovalanmayı

seviyordum, ama belki de onu yönetmeyi daha çok seviyordum. O arkamda olunca, bu zorluğun üstesinden gelmekten keyif alıyordum.

Virajı dönüp bir tepeyi aştığımızda, sıkışık, köklerle ve devrilmiş dallarla dolu, tozlu bir ormanlık alana girdik. Toz, gözlüklerime çarparak yolu görmeyi imkansız hale getirmişti. Bir sonraki tepede acemi sürücüyü geçmek için bir fırsat yakaladığımı düşünerek, yırtılabilir bir gözlük kılıfını kopardım. Frenlerim bozuk olabilirdi ama o dik yokuşu hızla çıkmaya cesaret edemedi.

Onun lastiği benimkinden birkaç saniye önce eğimin dibine ulaştı ve o sendelediğinde, ivme kazanmak için ayağa kalkıp öne doğru eğilmeye çalışırken, yanına doğru tekme attım ve kafası bana doğru dönerken sııttım. Gaza bastım, neredeyse arka lastiği patlatıyordum ama eğimi tırmanmayı başardım. Lastiklerim düz tepeye aynı anda çarptı, beni biraz öne doğru savurdu ve sonra öfkem kabardı ve rekabetçi yanımla ortaya çıktı.

Maddox tam oradaydı.

Yol daraldı ve liderlik için benimle mücadele etti, ama boş ver onu. Tam zamanında önünü kestim ve grubun önüne geçmesini engelledim. Acemi hemen arkasındaydı ve birkaç kilometre boyunca ormanda muhtemelen akıl almaz bir hızla ilerledik. Gerektiğinde vites küçültüp, fırsat buldukça dördüncü ve beşinci vitese geçtim. Kalbim motorun devriyle birlikte çarpıyordu ve yol açıldığında dördüncüye, sonra beşinciye geçtim ve tüm gücümle gaza bastım.

Kollarımı yoran kayalık bir bölümü aştıktan, kaskımı sallayan kütüklerin üzerinden tırmandıktan ve yağmur başlayınca gözlüğümün bir başka yırtmaç daha kopardıktan sonra, olgun ve nemli havayı içime çektim ve sağa doğru baktım. Maddox'un ön lastiği bisikletimin ortasıyla aynı

hızadaydı ve bitiş çizgisiyle aramızda kalan tek şey güney tepesiydi. İki bisiklet için yeterince geniş. Zar zor.

Gözümün ucuna siyah ve kırmızı bir ışık parladı, sonra da tam bir alçaklık yaptı. Dar patikaya girmeden önce ben de ona aynısını yapmışım. Gaza bastı ve önümü kesti. Tepeye tırmanırken, her genişleyen yolda öne geçme şansımı engelleyerek yaptığı zigzag hareketler yüzünden kanım kaynadı.

Onu dürtmek için canım çekti, neredeyse ön lastiğimi arka lastiğine çarpacaktım ama son anda geri çekildim. Bu sadece ikimizin de kaza yapıp yanması ile sonuçlanırdı ve ben bunu yapacak kadar aptal değildim. Bitiş çizgisindeki bayrak göründü ve son düzlükte pist tekrar açıldı.

Baş başa, kıyasıya mücadele ettik, o kıymetli santimi kazanıp kaybettik, ta ki damalı bayrak sallanıp vites boşa alınana kadar.

Alnım terden sıırıslam olmuştu, yağmur kıyafetlerimi ıslatmıştı ve motosikletimi kapatırken motor her damlada cızırtı çıkarıyordu.

Maddox bana baktı, ben de ona baktım; podyumdaki yerimiz için bir kez daha mücadele etmeye hazırдық.

Maddox zaferini kutsadı ve bu ilk defa beni gülümsetti. Atletizm kampı her zamankinden daha kalabalıktı ve oğlum zaferini kutluyordu. Son zamanlarda huysuz bir herif olmuştu, bu yüzden onun iyi vakit geçirdiğini görmek güzeldi, hatta bu onun ardından ikinci olmak zorunda kalsam bile.

Evet, beni yendiği için sinirlenmişim ama gerçekten hak etmişti. Çok iyi yarıştı, beni alt etti ve bu zaferi tamamen kendi başına kazandı. O kibirli

gölümsemeyi yüzünden silmek istesem de, orada görmek daha hoşuma gitti.

“Neye gülüyorsun?” Nate yanıma oturdu ve bana bir bira uzattı. “Eski halin böyle gösteriş yapsaydı, onun ağzını burnunu dağıtırdı.”

Kutuyu açtım ve güldüm. "Merak etme, yapacağım. Yaptıklarının yanına kalacağını düşünmesini sağlayacağım, sonra da o kibirli tavrından onu indireceğim." Ateş çukurunun karşısındaki Maddox'a sııttım.

"İşleriniz yolunda mı?" diye sordu Nate. "Xav, Madd'in huysuz olduğunu söyledi." Kardeşim bana gerçekten endişeli bir bakışla baktı; meraklı bir şekilde değil, samimi bir şekilde.

“O her zaman huysuz. Maddox işte.” Bir şeylerin ters gittiğini bildiğim için içimden bir ah çektim. “Ama evet, iyiyiz. Sadece her şeyi nasıl sığdıracağımızı çözmeye çalışıyoruz.”

"Günün sonunda daha erken eve git, aptal herif." diye alay etti Nate. "Sevgilin için zaman ayır yoksa seni terk edecek."

En büyük korkum buydu ve dükkânda çok geç saatlere kadar kalıp her hata yaptığımda bu korku daha da artıyordu. "Evet, ama sen ve Xavi dükkânda yaşıyorsunuz. Benim de üzerime düşeni yapmadığım izlenimini vermek istemiyorum."

"Devon, bu saçmalıkları bırak. O kadar çok saat çalışıyorsun ki, neredeyse orada yaşıyorsun. Eğer hiç evde değilsen Madd ile bir evin olmasının ne anlamı var?" diye sordu. "Ayrıca, ben ve Xav hayatımızın aşklarına bağlı değiliz."

“Hayatımın aşkı mı?” Alaycı bir şekilde güldüm ama sesimde hiçbir ciddiyet yoktu. Maddox hayatımın aşkı mıydı? Bunu nereden bilecektim ki? Ah, boş ver. Biliyordum zaten. “Hala en büyük rakibim. Onu aynı anda hem sevebilir hem de nefret edebilirim.”

“Elbette yapabilirsin,” diye onayladı Nate. “Ama ikisini de yapabilmek için ona zaman ayırman gerekiyor. Bencil bir pislik olmayı bırak. Dükkan iyi durumda, ama böyle devam edersen ilişkiniz iyi olmayacak.”

Haklıydı. Haklı olduğu zamanlardan nefret ederdim. Bu konuda kibirli davrandı ve bunu yüzüme vurdu, ama belki de bunu hak etmiştim. "Biliyorum. O daha önemli."

"Sonunda bunu anladığına sevindim," dedi Nate, aslında beni yavaş zekalı diye eleştirerek. "Şimdi de gidip onun sırtışını döv."

"Yapamam," diye itiraf ettim sırtarak. "Kazandı, o yüzden bahsi de kazandı." Soracağını biliyordum, o yüzden söyledim. "Eğer kazanırsa, podyumda onun sikini emmem gerekeceğine dair bahse girdi." Güldüm. "Kahrolası herif."

“Öyleyse hadi bakalım prenses. Ama onu biraz uğraştırmayı unutma.” Nate beni arkadan iterek adamıma doğru savurdu. Kardeşim bile ilişkiyi ihmal ettiğimi biliyordu ve eğer o biliyorsa, Maddox kesinlikle bana çok kızmış olmalıydı. Daha iyisini yapmalıydım.

Ama gerçekten de bu konuda o kadar emin miydim ki Maddox'u işin önüne koyacak kadar rahatlamıştım? Öfkesinin altında gizlenmiş gözlerindeki hüznü ifade, büyük bir hata yaptığımı gösteriyordu. Her şeyi kaybetmeye dayanabilirdim ama onu kaybetmeye dayanamazdım, bu yüzden her şeyi düzeltmenin zamanı gelmişti. Maddox hariç her şeyi.

Biramı alıp arkasından yaklaştım. Maddox bir grup insanın arasındaydı ama tanımadığım bir adamla konuşuyordu. Adam dinliyordu ve Maddox övünüyordu, bu yüzden doğal olarak buna bir son verdim.

"Sen beni aldattın," diye çıkıştım, onu arkadan iterek.

Maddox'un yeşil gözleri, bana doğru dönüp meydan okurcasına parladı. "Nasıl hile yaptım ki, Sawyer?" Saçmalığıma, bizim saçmalığıma

inanacağını biliyordum. İşte bu tür saçmalıklar bizim çok hoşumuza gidiyordu.

"Güney tepesinde önümü kestir."

"Strateji bilmemen benim suçum değil," diye sertçe karşılık verdi.

"Strateji mi?" diye alay ettim. "Kane, çok kurnazca oynuyorsun."

"Hım." Bana sırtıttı. Başkaları göremiyordu ama ben o sırtışı çok seviyordum.

"Vay canına, Madd. Sakin ol." Arkasındaki adam gerginliği azaltmaya çalıştı, bu da beni daha da gerdi.

Bu herif kendini kim sanıyordu ve neden aramızda bir engel olabileceğini düşünüyordu? Ve ona Madd diye seslenen sadece ben ve kardeşlerimiz vardı! Ya da sakin olmasını söyleyen sadece bendim! Erkek arkadaşına suçlayıcı bir bakış attım, bunun nasıl sonuçlanmasını istediğini görmek için bekliyordum. Arkadaşını yere sermeye bir adım kalmıştı ama muhtemelen Maddox'tan intikam alacaktım, sırf yapabildiğim için. Eğer dövüşmek istiyorsa, dövüşürdüm. Onunla kapışmanın heyecanına her zaman hazırdım. Ama eğer buradan kaybolup bahsimizden kazandığı parayı almak istiyorsa, o heyecana da hazırdım.

Maddox, gözlerini benden ayırmadan konuşan genç adama başını eğerek, "Bu Tom," dedi. "Benimle birlikte çalışıyor."

Harika. Benimle olduğundan daha fazla vakit geçiren bir başka yakışıklı daha. Bu herifi süzdüm ve tam bir pislik gibi davranmamaya çalıştım. Ama tam bir pislik gibi davrandım. Gençti, ama masum olacak kadar genç değildi, bu da benim için hemen bir tehdit oluşturduğu anlamına geliyordu. Spor yapıyormuş gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse, bundan hiç hoşlanmadım. Hiç de değil.

“Bu Devon,” diye devam etti Maddox, çünkü ben hiçbir şey söylememiştim. “Tanışmak istediğin kız arkadaşı.” Bu Tom denen herife sırttı.

Tamam, birincisi, o sırtışlar benim içindi. İkincisi, bana kız arkadaş dediği için ona lanet olsun. "Siktir git Maddox. Bu ilişkideki sürtük sensin."

"Cinsiyetçi," diye suçladı beni gülerek, kavga çıkarmak umuduyla beni kışkırtıyordu. Dirseğimle dürttüğümde, dirseğimi yakaladı. Ve bırakmadı. Beni adeta sahiplenici bir şekilde tuttu, sanki bana sahipti ve Tom'un bunu bilmesini sağlıyordu. Kahretsin, bundan hoşlandım. Gerçekten çok hoşlandım.

“Hey dostum,” dedi Tom elini uzatarak. “Tanıştığımıza memnun oldum. İkinizin birbirinizi öldüreceğini sanıyordum.” Hâlâ kavga edip etmeyeceğimizi merak ederek gergin bir şekilde güldü.

Elini sıktım ama hoşuma gitmedi. "Henüz konu kapanmış değil."

Maddox, küstah bir tavırla, "Birbirimizi öldürmek bizim sapkınlığımız," dedi. "Ama bahse girmek daha da iyi. Ve bugün kazandığımdan oldukça eminim, değil mi?" O sırtış sadece bana özeldi.

"Evet, seni haddini bildirmeye hazırım, aptal herif." Bileğini kavradım.

Maddox bu gece keyifli bir ruh halindeydi ve güldü. "Görüşürüz, Tom." Beni sürükleyerek kürsüye doğru götürürken adama bir bakış bile atmadı.

"Bu gece neden bu kadar mutlusun?" diye sordum biraz sert bir tonla. Tom'la hiçbir ilgisi olmasın sakın.

"Çünkü pistte seni yendim ve şimdi istediğimi elde etmek üzereyim," diye yanıtladı. "Ayrıca, güvensizleşmenden ve böyle davranmandan nefret ediyorum, ama Tom'un yanında böyle dik durduğunu görmek... Çok tahrik oldum."

Omzuna yumruk attım. "Siktir git! Bütün gün Nate ve Xavi gibi eziklerle çalışıyorum, sen ise bir sürü kaslı adamla takılıyorsun! Onlarla nasıl rekabet edeceğim ki?"

Hâlâ öfkeden kuduruyordum, ayağımı fark etmedim. Bacaklarımı tekmeledi ve sırtım yere sertçe çarptığı anda dizini göğsüme bastırdı ve elleriyle bileklerimi toprağa sabitledi.

“Bununla mı yarışacaksın?” diye alay etti. “Bununla yarışamazsın. Onlar da seninle yarışamazlar. Neye benzediklerinin hiçbir önemi yok çünkü onlar sen değilsin, Devon. İstedğin kadar kıskan çünkü seni becermekten zevk alıyorum. Ama kendini sorgulamaya devam edersen, seni öyle fena döveceğim ki bir ay işten izin almak zorunda kalacaksın. Ve inan bana, o ay boyunca sadece seni ne kadar çok istediğimi çok çabuk anlayacaksın. Seni, Devon. Sadece seni. O yüzden çeneni kapat, tamam mı?”

Kahretsin, kahretsin! Göğsüm, bir sürü duygunun birikmesinden dolayı dizine doğru inip kalkıyordu! Ve bunların hiçbirisi öfke değildi, bu yüzden onlarla ne yapacağımı bilemedim. "Ne kadar içtin?" diye sordum ona, sanki bu soruyu sormamı sağlayan aptal oymuş gibi.

"Bilmiyorum, üç bira falan. Neden?" Kalkmama izin vermedi.

Kendimi aptal gibi hissettim ama gözlerinin içine baktım ve neredeyse yalvarır gibi konuştum: "Hadi eve gidelim. Artık burada olmak istemiyorum. Hadi eve gidelim. Araba kullanabilir misin?"

Dizini göğsümden çekti. "Neden?"

"Sadece seninle olmak istiyorum. Yalnız. Bu diğer insanlardan hiçbirisiyle değil."

Maddox yalan söylemediğimden emin olmak için beni inceledi. "Bu sadece birlikte vakit geçirmemizle ilgili mi? Başka bir şey yok mu?"

Evet, başka bir şey. Çok garip ve duygusal bir haldeydim ya da buna benzer bir şeydi ve bunu onunla kavga etmek yerine onu severek çıkarmak istedim. Ellerimle yanaklarını okşadım ve iç çektim. "Çok çalışarak her şeyi mahvettim. Sen hiçbir şeyden sonra gelmiyorsun, tamam mı? Bu gece ve yarın sadece seni istiyorum çünkü Pazartesi..." Sözümü yarım bıraktım. "Seni seviyorum, tamam mı? Seni çok seviyorum ve son zamanlarda bunu göstermediğim için kendimden nefret ediyorum."

Maddox dudaklarını ıslattıktan sonra eğilip beni hafifçe öptü. "Eşyalarını topla ve gidelim." Ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. "Ama bu oral seksin yanına kalacağını düşünüyorsan, yanıyorsun."

Güldüm ve onu takip ederek karavana geri döndüm. Nefesimi verdiğimde, vücudumdaki gerginlik kayboldu. Maddox tüm yol boyunca elimi tutunca daha da rahatlardım. Sadece onu istiyordum, başka hiçbir şeyi değil. Hiçbir dikkat dağıtıcı unsur, kardeş, genç Tom'lar veya saçma sapan partiler istemiyordum. Sadece o ve ben.

4

-MADDOX-

Bu aptalın sandığından daha duygusal olduğunu biliyordum. Hayatımın büyük bir bölümünde onu incelemiştim, ama son bir yıldır onu gerçekten nasıl okuyacağımı öğrenmiştim. Saldırganlığı genellikle bir şeyi çok yoğun hissettiği anlamına geliyordu. Kıskançlığı güvensizliğe dayanıyordu. Ağzı bozuk olan adam, tatlı olmaya çalıştığı her an kelimeleri kaybediyordu. Ve en büyük zaafı kendisiydi. Devon, hayatta sahip olduğu hiçbir şeyi hak etmediğini düşünüyordu, bu yüzden de her şeyi sık sık mahvediyordu.

Devon kendini hep hayal kuran ama asla elde edemeyen biri olarak görüyordu. Şimdi ise hayalini kurduğu işe, finansal istikrara, istikrarlı bir ilişkiye, annesi için güvenli bir yere, kendisi için güvenli bir eve ve aşka sahipti. Ama tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyordu. Hayal ettiği her şey elinin altındaydı, ama tüm hayatını hayatta kalma modunda, bir şey için özlem duyarak geçirdiğinde, durup onu takdir etmek imkansız hale geliyordu. Takdir edemiyordu çünkü elinden alınmasını bekliyordu. Ama tahmin edin ne olacaktı? Her şeyi mahvedecek ve kaybedecek olan yine kendisi olacaktı çünkü kendine inanmıyordu.

Pekala, boş ver. İkimiz adına da ona yeterince inanırım. Tüm hatalarını yüzüne vurmaktan ve ne kadar değerli olduğunu hatırlatmaktan hiç çekinmem. Evet, berbat bir aileden geldi, berbat bir hayat yaşadı ve genel olarak berbat bir insandı, ama bunu değiştirmek ve daha iyi biri olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Şimdi bununla gurur duymak için biraz zaman ayırması gerekiyordu. Kendine saygı duyması gerekiyordu. Yani, onun yaşadığı türden bir hayattan kaç kişi geri dönebilirdi ki?

O gece karavanımıza girdiğimizde, Devon en sevdiğim hallerinden birindeydi. Çok utangaç ve bu yüzden de kızgındı. Hassas olmayı nasıl yöneteceğini bilmediği için yanakları utançtan kızardığında çok hoşuma gidiyordu. Hayatımızın büyük bir bölümünü birbirimize karşı agresif ve düşmanca davranarak geçirmiştik, hatta ilişkimizin çoğu gerilim ve aşırı tepkiler üzerine kuruluydu, ama derin ve duygusal olduğunda inanılmaz derecede sevimli oluyordu.

“Ben... seni partiden uzaklaştırmak istememiştim Madd. Kahretsin, özür dilerim. Kalmana ve zaferinin tadını çıkarmana izin vermeliydim.” Ah, yine onun değersizliğiyle karşı karşıyayız.

“Devon.” diye araya girdim, daha fazla aptalca bir şey söylemesini engellemek için. “Siktir git, sus!”

“Hayır,” diye alay etti, arkasından römorkun kapısını çarparak. “Yarışı kazandın ve ben sana bunun tadını çıkarmana bile izin vermedim!”

"Seninle birlikte olmaktan daha çok parti yapmak istediğim ne zaman oldu ki?" Kaşımı kaldırdım. "Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile partilerde birbirimizle eğlenirdik. O yüzden defol git ve buraya gel."

Ne kadar çabalasa da biraz daha kızardı ve dudaklarımda artık tutamadığım bir gülümseme belirdi. Saçlarına doğru güldüm ve onu sıkıca kendime çektim.

"Siktir git, Maddox."

"Elimde değil," diye güldüm, ona sarıldım ve onun da bana bu kadar sıkı sarılmasına bayıldım. "Utandığın zamanları çok seviyorum."

"Utanmıyorum," diye tersledi.

"Evet, ylesin."

Devon beni itti ve buzdolabına yöneldi. Karavanımızda sadece ikinci el mobilyalar vardı ama gayet iyiydi. Birlikte yaşımanın ilk birkaç haftası, birbirimize alışma ve sürekli sevişme karmaşasıyla geçen cehennemden sonra, bu yeni düzene alışmamız biraz zaman aldı. Düşmanlardan gergin aşıklara, yaşam alanını paylaşan ev arkadaşlarına dnştk, bu yüzden evet, bunun bizim için nasıl bir şey olduğunu anlamamız biraz zaman aldı. Kişiliklerimizi küçük bir alanda bir araya getirmek çok zordu.

Şimdi o günlere geri dönmek için neler vermezdim. Burada kavga edip sevişerek, tatmin olmuş ve yorgun bir şekilde yatağa yığılana kadar çok daha fazla zamanımız vardı. Şimdi ise yorgun ama tatmin olmamış bir şekilde yatağa yığılıyoruz. Çok kötüydü.

"Bir bira ister misin?" diye sordu buzdolabının önünde durarak.

Başımı salladım. Orada durmuş, bira isteyip istemediğini düşünürken bir yandan da soğuk havayı dışarı veriyordu, ama ikimiz de birayı reddedip dondurucudan bir buzlu şeker alacağını biliyorduk. Haftalardır, özellikle geceleri hava sıcak olduğunda, buzlu şeker yiyordu. Sadece bir tane kalmıştı ve onu da yiyeceğini biliyordum.

Portakal aromalı buzlu dondurmayı kaptı—tam isabet—ve kanepeye çöktü. "Buraya gel, Madd."

Karşı tarafa oturdum, sırtımı koltuğa yaslayarak ona doğru döndüm. Bacaklarını yukarı kaldırdı, bana döndü ve bir şeyler söylemek için hazırlanırken dondurmasını açtı. Acelem yoktu, onun kelimeler bulmakta

zorlanmasını izlemeye hazırdım, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve kendi başına acı çekmesine izin verdim.

“Hadi aramızdaki sorunları konuşalım. Seni özledim. Sen de beni özledin. Peki ne yapacağız?” Dondurmayı ağzına attı ve gözlerim tüm bu gösteriyi takip etti.

"Daha çok çabala." Omuz silktim. "İyiyiz Devon. Sadece birbirimize zaman ayırmamız gerekiyor ya da benzeri bir şey."

"Biraz bok mu?" diye sordu, dikkatimi dağıtarak. Haftalardır onunla bu konuşmayı yapmak istiyordum ve şimdi yapıyorduk, ama gözlerim, tıpkı sikimin istediği gibi, ağzına girip çıkan o buz gibi şeye odaklanmıştı.

“Bilmiyorum ki, Devon. Dükkânda çok ateşlisin ve azgınsın, senin adına mutluyum. Lanet olsun, hayalindeki işi buldun, tadını çıkar. Biraz garip davranıyorum, o yüzden orada seninle daha çok vakit geçireceğim, tamam mı?”

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, elindeki ikramı bana doğru uzatarak. "Sence ben o yeri senden daha çok mu seviyorum?"

Evet. “Ben öyle demedim. Ağzıma laf sokmayı bırak.” Bazen tam bir pislikti. Hele de haklı olduğu için. “Sadece o işi hayal ettiğini söylüyorum. Beni hayal etmedin, bu yüzden onu daha çok istemen normal.” Yine de normal değildi çünkü ne kadar ısrar etsem de duygularım incinmişti.

Portakal çubuğunu yaladı ve bana başını salladı. "Sen benim lanet olası kabusumdun Maddox. Şimdi ise ıslak rüyamsın. Seni o yerden daha çok seviyorum ve seni her şeyden çok istiyorum. O yüzden defol git. Daha iyisini yapmam gerektiğini biliyorum."

Evet, ama bana daha çok şey ifade ettiğimi gösterme şekli berbattı. "Sadece akşamları eve gel. Tek istediğim bu."

Devon başını salladı. "Biliyorum. Söz veriyorum. En azından bir sürü başka serserinin bana sarkmasından endişelenmene gerek yok," diye alaycı bir şekilde söylendi, o güvensizliğini tekrar dışa vurarak.

İki sebepten dolayı gözlerimi devirdim. Birincisi, bu konuşma bizim hakkımızda ve birlikte vakit geçirmekle ilgili olmalıydı, ama o, tam bir aptal olduğu için, konuyu kıskançlığa çevirdi. İkincisi, bütün gün teknelerde yarı çıplak insanlarla birlikteydi. Elbette bu durum beni endişelendiriyordu, ama ona güveniyordum. Garip bir şekilde, ilişkimize inanıyordum ve onu o kadar çok seviyordum ki, bu konuyu gündeme getirmiyordum.

"Önce Jeff ve karın kasları, şimdi de Tom ve onun..." Bana baktı.

"Onun neyi?"

"Genç, yakışıklı ve aşırı ukala. Seni benden almaya çalışır!"

Tom, kaygısını gidermek için spor yapan, inek bir aptaldı. O lanet olası dondurmayı emerken, dudakları dondurmanın uzunluğunu sarıp suyu çenesinden aşağı damlarken ona dik dik baktım. Kahretsin sana, Devon. "Eğer bir genç serserinin bizi ayırabileceğini düşünüyorsan, bize ne kadar az güvendiğini gösteriyor bu."

Devon aynı anda inledi, kızardı, emdi ve öfkeyle baktı. "Sadece aptallık ediyorum."

"Evet, öylesin. Üstelik bizden çok daha genç de değil, o yüzden bu kadar kaba davranmayı bırak. Onu ya da Jeff'i istemiyorum. Zaten eşcinsel bile değiller. Sana başka birinden bir şey istediğimi düşündürecek ne yaptım ki? Ciddi söylüyorum, söyle bana, çünkü bu kadar güvensiz olmandan bıktım artık."

Kucağıma doğru başını salladı. "Onlardan bahsederken ereksiyon oldum."

Ona sinirle başımı salladım. "Sen tam bir beceriksizsin, Devon."

"Görüyorum!" diye bağırdı. Ayağı bacaklarımın arasına girdi ve motokros pantolonumun üzerinden penisimi okşadı. "Sertleşmiş bir penisin var."

"Evet," diye onayladım. "Senden! Senden ve o lanet olası dondurmalarından! Neden her gece onları yiyip, benimle alay ediyorsun?"

Onu yaladı.

"Seni öldüreceğim."

Onu emdi.

"Sadece şu lanet buzlu dondurmalarla da değil. Her zaman. Hareket edersen, seni becermek istiyorum. Gülümsersen, sana sarılmak istiyorum. Bana meydan okursan, seni öldürmek istiyorum. Seninle orta yol yok. Seni o kadar çok seviyorum ki senden nefret ediyorum. Bu yüzden pislik olmayı bırak, güvensizliği bırak, birlikte çalıştığım o ahmaklarla kendini kıyaslamayı bırak ve biraz özgüven kazan. Sen çok ateşlisin, Devon. Senin yüzünden sikim sertleşti." diye homurdandım.

Devon yavaşça o şeyi emdi, bir yandan da bana bakıyordu.

"Şu an beni zorlama," diye uyardım.

"Bana hep bu güzel şeyleri en terbiyesizce şekilde söylüyorsun." Dondurmayı sehpanın üzerindeki bardağa koydu. "Bana aptal herif derken beni sevdiğini söylüyorsun."

"Ben öyleyim, sen de öylesin."

Bacaklarını kucağıma attı, kollarını boynuma doladı. "Sen bir pisliksin ve ben seni bu halinle seviyorum." Soğuk dudaklarıyla boynumu öptü. "Ve özür dilerim."

"Ne için?" Onu tutmak için kalçalarından yakaladım.

"Kıskanç olduğum için. Her şeyi sürekli sorguladığım için. Yeterince evde olmadığım için. Seni ihmal ettiğim için. Hepsi için." Geri çekilip bana

baktı. “Sen benim için her şeysin Madd ve sürekli hata yaptığım için özür dilerim.”

Sürekli hata yapıyorduk. Bunun başka bir yolu yoktu, ama eğer tüm suçu üstlenmek istiyorsa, şimdilik bırakırım.

5

-MADDOX-

Bir şey yanıyordu.

Gözlerim açıldı, sabahın erken saatlerindeki ışıkta birkaç kez hızla kırpıştırdım. Devon'ın yanımda yatakta olmadığını fark ettiğimde ilk düşüncem, işe gitmeden önce ocağı yine açık bırakmış olmasıydı. İkinci düşüncem ise bu pisliğin benim için iyi bir şey yapmaya çalıştığı ama başaramadığıydı. Bunu da, sanki tost makinesi ona saldırmak için gelmiş gibi ona küfrettiğini duyduğumda doğruladım.

Ciddi misin? Bu aptal bir tost makinesini bile kullanamıyor mu? Hayatımı kime bağlamıştım ben? Hayat seçimlerimi yeniden gözden geçirmem gerekiyordu.

Ama her şeyi iyice düşündüğümde, Devon'dan daha iyi birini aklıma getiremedim. Daha iyi yaşam becerilerine, üstün zaman yönetimine ve daha az öfke problemine sahip insanlar var mıydı? Elbette. Ama o insanlar beni Devon kadar heyecanlandırmazdı. O, devasa bir beceriksizdi, ama benim beceriksizliğimdi ve onu başka türlü istemezdim.

Yatağa uzandım, muhtemelen kalkıp tüm evi yakmadan önce ona yardım etmem gerektiğini biliyordum ama burada yatıp onun paniklemesini, küfretmesini ve çıldırmasını dinlemek çok eğlenceliydi. Annemin berbat yemeklerini yiyordu çünkü ondan daha kötü bir aşçıydı. Devon suyu bile beceremiyordu ve inanın bana, bu konuda kavga etmiştik. Benden daha iyi yapabildiğim için benden nefret ediyordu, bu yüzden her yaptığımda beni hırpalıyordu. Ama ben asla pes etmedim.

Birçok şeyde berbattı ve bu, onun eksiklerini sonsuza dek benim tamamlamam gerektiği anlamına gelse de, bunu yapmaktan mutluydum çünkü gerçekten çok çabaladı. Çok çabaladı. Mesela, şu anda dışarıda sürpriz bir kahvaltı hazırlamaya çalışıyor, her şeyi berbat ediyor, sinirleniyor ve muhtemelen tost makinesini bozuyordu, ama en azından yapıyordu. Başaramasa ve sonraki yarım saati onu sakinleştirmekle geçirmek zorunda kalsam bile, umursadığını gösteriyordu. Ben de birçok şeyde mükemmel değildim zaten.

"Kahrolası tost makinesi!" diye bağırdı Devon ve bir şey çarptı.

Hayranına gülümsedim, başımın arkasına kollarımı yaslayarak onun karmaşık seslerinin tadını çıkardım.

"Ve bu ekmeğin de canı cehenneme! Bu prizin de canı cehenneme! Tost makinesinin bir numaralı ayarının da canı cehenneme! Bir mi? Onun da canı cehenneme!"

Ne kadar da aptal. Kahkaha attım ama duvarlar o kadar inceydi ki, gülmemeyi başardım.

"Maddox!" diye bağırdı Devon, ben de kahkaha krizine girerken. "Bunu duydum lan!"

Onu orada, öfkeden köpüren ve sinirli bir halde hayal ettim. Sarı saçları parmaklarıyla taramaktan dağılmış, göğsü panikten terlemiş ve yanakları

hayal kırıklığından kızarmış olacaktı. İşte gerçek Devon buydu. 'Sert adam Devon' ya da 'en iyi yarışmacı Devon' değil, sadece her şeyde berbat olan Devon. Bu Devon, sıradan işlerde tam bir başarısızlık örneğiydi, ama yine de deniyordu çünkü tam bir tatlıştı. Tatlı tarafını benden bile saklıyordu, ama işte tam da bu yüzden tüm bunları yaptı ve sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi.

Bu benim için çok şey ifade ediyordu.

"Çık dışarı Maddox. Bu boku yiyeceksin!" diye öfkeli bir boğanın tüm hiddetiyle bağırdı.

Kalkıp giyinip tuvalete gittiğim süre boyunca yüzümdeki o yapmacık gülümseme hiç değişmedi. Mutfığa girdiğimde Devon, vaktini boşa harcadığım için bana dik dik baktı. Masaya bıraktığı yemek tabağına ise daha da sert baktı.

"Ye onu, pislik herif."

"Günaydın," diye güldüm. "Keyifli bir ruh halindesin."

Bana kaşlarını çattı. Hazırladığı kahvaltı, taş gibi sert tost ve üzerinde lastik gibi yumurtalardan oluşuyordu. Onu yiyecektim, her dakikasından nefret edecektim ve bunu bana yedirdiği için ona kızarken bir yandan da onu sevecektim. Ama sevgi, gösterdiği tüm çaba yüzünden kızgınlıktan daha güçlüydü. Ayrıca, görünüşü konusunda haklıydım. Seksi, hayal kırıklığına uğramış, kızarmış yanaklar ve hafif terleme. Aman Tanrım.

Oturmak için sandalyeyi çektim ama Devon kolumu yakalayıp beni kendine doğru çevirdi. "O boku yeme Madd," diye iç çekti. "Ben bile yemezdim." Kahvaltısının, tabağıyla birlikte, üzerinde durduğu çöp kutusunu işaret etti.

Ellerimi göğsünde yukarı doğru gezdirdim ve boynundan tuttum. Mavi gözleri benimkilerle buluştu, utangaç ve öfkeli, belki de biraz mahcup.

"Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun Devon, ama yine de seni seviyorum."

"İyilik yapmaya çalıştığım için de bana lanet olsun," diye alay etti ve beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Daha sıkı sarıldım, yüzüne doğru sırtarak, "Öyleyse dizlerinin üzerine çök. Bana hâlâ bir oral seks borçlusun." dedim.

Devon bunu komik bulmadı. Elini bedenlerimizin arasına uzattı ve penisimi okşadı. "Seni ilgilendiren tek şey bu mu Madd? Sadece boşalıp yatağa geri dönmek mi istiyorsun?"

İnleyerek eline doğru bastırdım. "Boşalmak ve sonra bütün günü seninle geçirmek istiyorum."

"Sana bu güzel şeyi yaptım, şimdi de beni diz çöktürmeye mi çalışıyorsun?"

"Benim için bu güzel şeyi mahvettin ve şimdi bu yüzden seni istiyorum," diye karşılık verdim.

"Hata yaptığımda hoşuna gidiyor mu?"

"Denemeni seviyorum."

"Belki de oral seksini berbat ederim. Her şeyi berbat ediyorum zaten." Bana dik dik baktı.

Ellerimi hareket ettirdim, birini saçlarına, diğerini boğazına dolayarak bana bakmaya zorladım. "Bunu asla beceremezsin. Sanki tam önümde diz çökmen gerekiyormuş gibi."

"Sen tam bir pisliksin," diye tekrar alay etti.

Ama dizlerinin üzerine çöktü. Ağzının penisimin üzerinde olduğu her saniyeyi izledim ve bana baktığında yere yığılmamak için kendimi zor tuttum. Devon'ın ağzı en büyük zaafımdı. Eskiden beni en çok sinirlendiren şeydi, ama şimdi dudaklarından çıkan her saçma sapan yorumu seviyordum.

Sözleriyle beni coşturuyor, istemeden de olsa sevdiğim en tatlı şeyleri söylüyor ve gerçekten mutlu olan zavallı bir insan gibi gülümsüyordu. Hepsini seviyordum.

Tam boşalmak üzereyken onu geri ittim, onunla birlikte diz çöktüm ve onu sırt üstü yatırdım. Üzerine oturdum, penisini dışarı çıkardım ve ikimizi de elimle yumrukladım. "Beni çıldırtıyorsun," dedim ona, ikimizi de birlikte boşaltırken ve ona o kadar bağlı olduğum için, o boşalmadıkça ben de boşalmak istemediğimden nefret ediyordum. "Seni her günün her saniyesinde istiyorum ve senden bu kadar çok şeye sahip olamamaktan nefret ediyorum."

"Maddox," diye inledi, kalçaları zevkle kıpırdarken bacaklarımı kavradı. "Böyle arsız bir herif olduğunda çok hoşuma gidiyor."

"Bugün bitmeden seni becereceğim," diye uyardım.

"Mm, evet," diye onayladı. "Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor. Şimdiden boşalacağım."

Sadece on beş saniye geçmişti ama ikimiz de artık gerçekleştiremediğimiz arzularla dolup taşmıştık. Penislerimiz birbirine sürtünürken, ikimiz de o anın verdiği hisse, ateşe, heyecana ve aramızdaki inkar edilemez kimyaya kendimizi kaptırmıştık. Devon'la böyle bir anın içinde hapsolmaktan daha iyi bir his yoktu. Onu o kadar çok istiyordum ki, kirli bir şey yapmaya vakit ayırdığımızda, mutfak zemininde, etrafımızda yanmış tost kokusuyla olmamızın bir önemi yoktu. Mastürbasyon yaparken bile bunu kabul ederdim ve yine de hayatımın en ateşli şeyi olduğunu düşünürdüm.

Bunun ardından nefes nefese kalmıştım, yerden kalkmak için kendimi ittim ama Devon beni yerimde tutmak için kalçalarımın tuttu.

"Gitme," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve uzanıp ocak rafından nispeten temiz bir mutfak havlusu aldı. Dağınıklığı sildi ve bana baktı. "Sadece burada benimle kal." Beni yanına çekti.

Parmaklarımız bedenlerimizin arasında kenetlenmişti—her zamanki gibi sarılma girişimimiz—göğüslerimiz yorgunluktan inip kalkıyordu ve ben gerçekten çok iyi hissediyordum. Belki de ikimiz de sevişmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladığımıza göre, işleri daha iyi hale getirebilirdik.

Devon tavandaki fayanslara baktı. "Hassas bir kadını ama seni seviyorum Madd. Çok fazla." Elim sıkı ama bana bakmadı. "Nate beni bu konuda eleştirdi. Beni ihmal ettiğim için beni terk edeceğinden bahsetti ve bu beni çok korkuttu. Seni kaybetmek istemiyorum. Kaybedemem. Bunu kaldıramam."

Yan tarafıma döndüm, mutfak zemini kalça kemiğime batıyordu. "Seni bırakmıyorum, aptal herif. Senin kalçalarına bayılıyorum."

"Sadece kırım mı?"

"Hepiniz." Onu öptüm. "Birbirimize daha çok dikkat etmeliyiz."

"Söz veriyorum," diye tekrar onayladı Devon, boynumu öperken. "Başka her şeyi mahvedebilirim ama ilişkimizi mahvetmeyi asla kabul etmem."

Güzel. Bu, destekleyebileceğim bir şeydi.

Devon tüm hafta boyunca sözünü tuttu. Makul bir saatte eve geldi, her akşam birlikte yemek yedik ve aylardır olmadığı kadar çok seks yaptık. Kalbim mutluydu, ben mutluydum ve penisim de kesinlikle mutluydu.

Ama sonra yine iş yükü altında ezildiler ve Devon eski alışkanlıklarına geri döndü.

Pazartesi akşamı saat dokuzu kadar eve gelmedi. Bütün gece onu bekledim, sinirden deliye döndüm. Gönderdiğim mesajlara bile cevap vermedi.

Salı günü de aynıydı. Biraz mesajlaştık ama saat yedide onu aradım ve birkaç saat daha gecikeceğini söyledi. Ben de saat onda yattım ve eve geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım. Özürünü duydum ama duymamış gibi davrandım.

Çarşamba günü öfkem doruk noktasına ulaştı. Sonunda yatmadan hemen önce eve geldi, ama o zamana kadar zaten berbat bir ruh halindeydim. Biraz tartıştık, kanepede garip bir sessizlik içinde oturduk, sonra o yattı, ben de kanepede kaldım.

Perşembe akşamı, biraz vakit geçirmek için eve geldi. İş yerinde ne kadar yoğun olduklarından bahsetti, ben de üzerinde çalıştığımız şantiyeden söz ettim. Cinsel ilişkiye girmeye çalıştık ama doğru hava değildi, bu yüzden yine hayal kırıklığı içinde yatağa gittik.

Cuma günü iş günü neredeyse bitmek üzereydi ve Devon gün boyunca bana birkaç mesaj atmıştı. Annemin evine akşam yemeğine gitmek için erkenden çıkmaya çalışacağını, ancak henüz saati belirlemediğini söyledi.

"Neden bu kadar sinirlisiniz?" diye sordu Tom bana.

"Değilim."

"Cennetin keyfi yerinde mi?" diye sordu Jeff.

İkisi de defolup gitsinler, benim cennetimden. Onları ilgilendirmez. Onları görmezden geldim, içimdeki öfkeyle boğuşuyordum. Evet, cennette sorun vardı çünkü sürekli onu evde beklerken cennet gibi hissetmiyordum. Bundan bıkmıştım. Devon'ın her zaman yanımda olmasına ihtiyacım var

mıydı? Kesinlikle hayır, ama bazen beni hiç önemsemediğim gibi unutması beni sinirlendiriyordu. Canımı acıtıyordu. Özellikle de kardeşim dışında herkes hayatım boyunca beni mahvettikten sonra, başka birine bağlanacak türden biri olacağımı hiç düşünmemiştim, ama öyleydim. Devon'a bağlanmışım. Onun arkadaşlığını özlüyordum ve etrafta olmadığında onu özlüyordum. Sadece onunla zaman geçirmek istiyordum. Bu çok mu şey istemektir?

Yoğun bir hafta geçirdiğini biliyordum ama dün gece eve geldiğimde Xavi ve Nate'i görünce ve Devon orada olmayınca, bu acı daha da derine saplandı. O kadar erken eve gelmemeyi tercih etmişti ve benimle vakit geçirmek yerine çalışmayı tercih ettiğini düşünmeye başlamışım. Beni kaybetmek istemediği konusunda ısrarcıydı, sürekli hiçbir şeyden önce gelmediğini söylüyordu ama sözler başka, davranışları başkaydı.

Sürekli muhtaç bir kız gibi hissetmekten bıkmışım. Ona mesaj atmaya karar verdim. Eğer evde olmayacaksa, hayal kırıklığını şimdi atlatmak daha iyiydi. Mesajlaşmayı pek sevmezdim ama haklıydı. En azından gün içinde onunla biraz konuşma şansım oldu.

Maddox: Bu akşam eve zamanında gelecek misin?

Jeff, "Bu akşam Shelton'daki traktör çekme yarışına bizimle gelmelisin," diye teklif etti. "Birçoğumuz gidiyoruz. Heidi de geliyor. Sadece bir bira içmek ve evden çıkmak için gel yeter."

"Yapamam. Devon'ı beklemem gerek, sonra da annemin evine gideceğim," dedim, Devon'ın muhtemelen gelmeyeceğini ve kötü bir ruh halinde olduğum için annemin akşam yemeğini de kaçıracağımı düşünerek kendimi aptal gibi hissediyordum.

Tom, "Devon'ı da getir," diye önerdi.

“Eve muhtemelen geç gelecek.” Otomatik bir cevaptı ve hiçbir anlamı yoktu. Gitmeme nedenimle çelişiyordu, ama artık geri almak için çok geçti.

“yleyse gelin bizimle! Devon orada bizimle buluşabilir.” Tom güldü.

Telefonumdan bildirim geldi.

Ahmak Devon: Bu gece biraz geç kalabilirim ama yarın izinliyim.

Kalbim kırıldı ya da buna benzer aptalca bir şey. Tabii ki geç kalacaktı. Bu hafta sonu pistte yarış yoktu, bu yüzden hiçbir yere gitmemize gerek yoktu, ama yine de onu bu gece görmek istiyordum. Bunun yerine, geceyi onu bekleyerek geçirecektim ve saat ilerledikçe daha da sinirlenecektim.

“Boş ver. Geleceğim.” Alternatifinden daha iyiydi.

Annemi arayıp akşam yemeği yapmayacağımı söyledim ama umursamadı. Devon'a haber vereceğimi, isterse gelebileceğini söyledi. Bir kereye mahsus kendim için bir şey yapıyordum. Evde efendisini bekleyen bir köpek gibi oturmaktan bir geceliğine de olsa ara veriyordum.

6

-DEVON-

Suçluluk duymam için yeterince şey biliyordum. Eve çok geç gelmişim. Saat yedide çıkmayı planlıyordum ama kapıyı kilitleyip çıktığımda saat dokuzu geçmişti. Yine de iyi sebeplerden dolayı yapmışım. Maddox'la tüm hafta sonunu geçirebilmek için birkaç işte öne geçmeye çalışıyordum. Onu görmek için heyecanla eve koştum. Çoğu benim hatam olsa da, o pislği bütün hafta özlemişim.

Ama evde değildi.

Eve geldiğimde onu kanepede yarı uyuklarken ya da çoktan yatağa girmiş halde bulmaya o kadar alışmışım ki, karavanın boş olması beni şaşırttı. Orası tamamen boşluk ve kötü alametlerden ibaretti.

Acaba her zaman böyle mi hissediyordu? Beni bekleyip zaman geçtikçe daha da mı endişeleniyordu? Kahretsin, bu ana kadar ne kadar berbat bir insan olduğumu tam olarak fark etmemişim. Ona asla, bir kere bile, güvenmek zorunda kalmamışım çünkü o güvenilir biriydi. Beni her şeyden önce tutardı. Beni beklerdi.

Maddox'un bana aldığı yeni kutudan bir dondurma aldım ve ona mesaj atmayı denedim, ama tek aldığım mesaj traktör çekme yarışıyla ilgili rastgele, yanlış numaradan gelen bir mesajdı. Bekledim ama hiç gelmedi, bu yüzden akşam yemeği için hâlâ orada olacağını umarak annesinin evine gittim.

“Hey, Naomi. Madd hâlâ burada mı?”

Ayakları üzerinde sendeledi ve bana gülümsedi. "Bu gece gelmedi canım. Gelemeyeceğini söyledi. İçeri gelip yemek yemek ister misin?"

Umutlarım tükendi. "Hayır, teşekkürler. Nereye gittiğini söyledi mi?" Midemde kötü bir his vardı, ama bu muhtemelen suçluluk ve utançtı.

Naomi başını salladı. "Eminim yakında geri dönecektir canım."

Umarım öyledir. Beklemek için eve döndüm, ama saat onda gerçekten endişelenmeye başladım. On birde ise suçluluk duygusuna boğuldum. Onu bu kadar çok gece böyle bekletmişim, muhtemelen bana kendi ilacımın tadını tattırmak için yapıyordu bunu. Tadı hiç de iyi değildi. Gece yarısına doğru, her on dakikada bir onu arayıp, iyi olduğunu bana bildirmesi için yalvarıyordum.

Acaba sonunda benim saçmalıklarımдан bıkmış ve beni terk etmiş miydi? Eşyaları hala buradaydı, bu yüzden öyle olduğunu düşünmedim, ama aklımdan geçmesi bile hayatta sahip olduğum tek iyi şeyi mahvettiğimin bir göstergesiydi. Maddox itici bir herifti, ama bana haber vermeden hiçbir yere gitmemişti. Ne yapıyordu ve neden beni görmezden geliyordu? Neden aramalarım doğrudan sesli mesaja düşüyordu?

Kiminleydi? Nate ve Xavi ondan haber alamamıştı, bu yüzden onlarla olmadığını biliyordum. Ya sonunda baştan çıkarılmaya yenik düşüp, beni terk ettiğim için başka biriyle hızlı bir ilişkiye girerse? Son zamanlarda

eskisi kadar sık seks yapmadığımızı biliyordum, ama gerçekten bunu yaparmıydı?

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Karavanın içinde volta atıyordum, kamyonunun gelip gelmediğini görmek için her yirmi saniyede bir pencereye bakıyordum, beklerken kendimi toplamaya çalışıyordum. Ya bu gece hiç eve gelmezse? Ya sarhoş olup araba kullanmak zorunda kalmamak için başkasıyla kalırsa? Nerede olduğunu bilmeden bütün bir geceyi atlatabilir miydim? Bu durumu kaldıramazdım. Nerede olduğunu bilmemeye dayanamazdım ve en kötüsü de bunun benim hatam olduğunu biliyor olmamdı. Onu buna itmiştim. Onu uzaklaştırmıştım çünkü bana her zaman dediği gibi aptal herif bendim.

Kalp atışlarım düzensizleşti, midem bulandı, zihnimde binlerce farklı olasılık dönüp duruyordu, hepsi de giderek daha vahim bir hal alıyordu ve kaslarım gerginlikten ağrıyordu.

Sonunda, gece 1:30'da Maddox'un berbat kamyoneti geldi ve dışarıya park etti. Midem daha da bulandı ama içimi bir rahatlama kapladı. Eve gelmişti. İçeri girmesini bekledim, bir duygu seçmeye çalışıyordum. Rahatlama mı, öfke mi? Pencereden, kamyonetin kapısını kapatıp merdivenlerden yukarı çıkışını izledim. Sarhoş falan görünmüyordu ve araba kullanıyordu, yani büyük ihtimalle ayık olmalıydı. Ne bilebilirdim ki? Bir striptiz kulübünde falan olabilirdi. Kapıdan içeri girer girmez öfke galip geldi ve ona saldırdım.

"Neredeydin lan Maddox?" diye bağırdım.

Maddox, gecenin bir yarısı onu soru yağmuruna tutacağını beklemediği için irkildi. "Kahretsin, Devon. Traktör yarışına gittim."

"Kimle? Bunu bana neden söylemedin ki? Ya da mesajlarıma neden cevap vermedin?" Haksız yere çok sinirlenmiştim. İki kasaba ötedeki

traktör yarışına gitmiş ve bana haber vermeyi bile düşünmemiş miydi?

“Evet,” diye tersledi bana. “Telefonumun şarjı bitti ve yedek şarj aletim yoktu, bu yüzden patronumun telefonundan sana nerede olduğumu ve eve vardığında gelmeni söyleyen bir mesaj gönderdim. Rahat ol.”

Telefonumu kontrol ettim ve yanlış numaradan geldiğini sandığım rastgele bir mesaj gördüm. ‘Telefonumun şarjı bitti. Shelton traktör çekme yarışına gidiyorum. Orada buluşalım.’

"Senin olduğunu nereden bilecektim ki?" diye bağırdım ona. "Yanlış numara sandım!"

“Bana bu kadar kızma Devon. Telefonlardan anlamıyorum. Daha önce hiç telefonum olmadı!” Maddox, yapmadığı bir şeyle onu suçladığım için bana çok kızgındı ve öfkeyle titriyordu.

“Kimle gittin?” diye sordum. Güvensiz, kıskanç yanımla ortaya çıktı ve her şeyi mahvedeceğini biliyordum. Onu bastırmaya, yok saymaya çalıştım ama suçlayıcı soru yine de dilimden döküldü.

"İş yerinden bir grup insan," diye sakince yanıtladı.

"Tom?" diye sorduğum için kendimden nefret ettim.

"Evet."

“Jeff?”

“Evet,” diye homurdandı. “Ve kız arkadaşı. Ve Heidi, birkaç arkadaşı ve birlikte çalıştığım kişilerin eşleri. Beni aldattığımı varsaymayı bırak, aptal herif. Beni ondan daha iyi tanıyorsun!”

“Ee, yaptın mı?” Susmam gerekiyordu. Kaba davranıyordum ama Maddox benden ayrı bir hayat yaşıyordu ve bu bana hissettirdiği şey ruhumu paramparça ediyordu. Suçluluk duygusu daha da kötüydü çünkü bu tamamen benim hatamdı.

"Hayır, üstelik bunu sorduğun için senden nefret ediyorum."

Ona güvendim. Gerçekten güvendim. Ama suçluluk duygusu tam bir kahpeydi ve tüm bunların sorumlusunun ben olduğumu hatırlattı, bu da beni pervasız ve düşmanca davranmaya itti. Beni sevdiğini biliyordum. Biliyordum, ama bir pislik gibi davranıp, sırf onu benden daha kötü hissettirmek için aldatmış olduğunu ima ediyordum. Benimle ilgili sorun neydi böyle?

“Biliyor musun, Devon? Siktir git. Her gece burada oturup senin eve gelip takılmayacağını bekliyorum ama asla gelmiyorsun! Bu yüzden burada oturup kendime acımak zorunda kalmamak için birkaç kişiyle bir gece dışarıda geçirdiğim için beni mazur gör.” Bana dik dik baktı ama gözlerinde gerçek bir acı vardı ve bu beni daha da kötü hissettirdi. Bunun geleceğini tahmin etmiş miydim? Ya da daha kötüsü, geleceğini tahmin edip görmezden mi gelmiştim?

“Senin için endişeleniyordum!” Bu benim son kurtuluş şansımdı.

“Hayır, değildin. Kıskançtın. Sinirlenmiştin çünkü bir kez olsun burada oturup ne zaman eve geleceğimi merak eden sen olmak zorundaydın. Eh, işte benim lanet olası hayatıma hoş geldin, Devon.” Kapıya doğru geri çekildi ve içimde bir şey kırıldı. Hayır.

“Maddox...”

İçini çekti, ensesini ovuşturdu ve tamamen yenilmiş görünüyordu. "Seni seviyorum, Devon. Seni tüm varlığımla seviyorum, ama şimdi gitmem gerekiyor. Bu gece annemin evinde kalacağım—"

“Hayır, Madd! Lütfen!”

"Sonra pişman olacağım bir şey söylemeden önce," diyerek sözlerini tamamladı.

“Maddox, lütfen. Özür dilerim, tamam mı? Çok çok özür dilerim.” Onu evde tutmak için çaresizce kapıya doğru takip ettim, uzaklaşmasını

izlemeye dayanamıyordum. Nefes alamıyordum.

“Peşimden gelme. Bana bir gece ver, Devon. Seni seviyorum.” Yeşil gözleri bana dikili ama hüznü dolu bir şekilde kapıdan geri çekildi. Kapı yüzüme kapandı ve tüm dünyam yıkıldı.

Kapının önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni seviyorum, Maddox," diye hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Kendimle ilgili her şeyden nefret ediyordum. Dizlerimde şiddetli bir ağrı vardı ama sevdiğim adamın kapıdan çıkıp gitmesini izlemenin kalbimi paramparça etmesinin yanında hiçbir şeydi.

Bu benim hatamdı. Ağzımı kapatıp sakın bir şekilde açıklamasını dinleyemediğim için onu buna sürükledim. Sonuç bu oldu. 62 numaralı parseldeki karavanımızın zemininde paramparça halde yatıyordum; burası evimiz, yeni bir başlangıç olacaktı. Bu bizim hayalimizdi.

Ama onun kapıdan çıkıp, gözlerindeki o hüznü beni geride bırakmasını izlerken, anladım ki o benim tek hayalimdi ve her şeyi mahvetmiştim. Her şeyi kaybetmiştim. Onu kaybetmiştim.

“Hayır, hayır, hayır, hayır,” diye bağırdım, nefes nefese ve panik içinde. “Maddox, lütfen!” Vücudum cenin pozisyonuna büzüldü, göğsüm acı ve umutsuzlukla dolup taşmıştı. Kaburgalarımın bir baskı ve başımda, ciğerlerimden çıkmaya çalışan zorlu nefeslerden daha çok acı veren bir gerginlik vardı. Gözlerim sadece Maddox'un beni terk edip gittiğini görüyordu.

Ben berbat ettim. O kadar çok kez, o kadar uzun süre berbat ettim ki, bana verdiği tüm şansları hak etmedim. Maddox gerçekten istediğim tek şeydi ve bunu ona bile göstermedim. Her şeye sahiptim. Her şeye. Hayalini kurduğum her şeye ve Garron Park'tan gelen, buradaki herkesle aynı kaderi

paylaşmaya mahkum, bir pislik heriften başka bir şey olmadığım için bunların elimden kayıp gitmesine izin verdim.

Halı kokusunu içime çektim, yerde ağladım. Babam gibi olmaya mahkumdum. Annemi o kadar çok uzaklaştırdı ki, annem yıkıldı. Uyuşturucu ve alkole yöneldi, beynini mahvetti ve hayatını berbat etti. Maddox'a da aynısını mı yapıyordum? Onu yaşamak istemediği bir hayata mı itiyordum? O benden çok daha iyiydi ve benim olduğumdan çok daha fazlasını hak ediyordu.

O kadar uzun süre yerde ağladım ki gözlerim yandı, başım ağrıdı, cebimdeki telefonun çalmasını dinledim. Maddox'un zil sesi değildi, bu yüzden açamadım, görmezden geldim. O kadar uzun süre görmezden geldim ki ön kapı gürültüyle açıldı ve Nate içeri koşarak beni yerden kaldırdı.

“Kahretsin, Dev. Madd annesinin evinden aradı beni.” Nate beni koltuk altlarımdan tutarak kaldırdı. “İyisin. İyisin. İyisin.”

Nefes nefese kalmam daha da şiddetlendi. İyi değildim. Yıkılmışım, utanıyordum ve ölümün eşiğindeydim. Akciğerlerim bile bana hava vermeyi reddediyordu çünkü benim buna değmediğimi biliyorlardı.

"Nefes al," diye emretti Nate. "Lanet olsun, nefes al!" Sırtıma vurdu ve boğuk, zoraki, düzensiz bir hava akımı ciğerlerime doldu ve beni öksürttü.

Midem bulandı ve terlemeye başladım. "Çok sıcak. Aşırı sıcak. Yanıyorum."

“İyisin,” dedi Nate alnıma dokunarak. “Sadece canın acıyor dostum. Hadi, kalk.” Ayağa kalktı ve mutfaktan bana bir bardak su doldurdu.

Başımı salladım. "Yapamam." Ayağa kalkacak enerjim yoktu. Tekrar ayağa kalkmayı hak etmiyordum.

“Evet, yapabilirsin tabii ki.” Nate beni neredeyse sürükleyerek ayağa kaldırdı, ön kapıdan dışarı, gece havasına itti ve ön verandadaki bir şezlonga oturttu.

Bir dakika boyunca orada oturup nefes nefese kaldım, kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Gecenin serinliği tenime daha iyi geliyordu ama hâlâ çok sıcaktı. Tişörtümü çıkarıp çimene fırlattım, özel verandası olan bir karavana sahip olmamıza şükrettim. En son ihtiyacım olan şey, tüm parkın benim sinir krizi geçirdiğimi görmesiydi.

Utançtan başımı öne eğdim çünkü tam da bunu hak ediyordum. Herkesin gözü önünde aşağılanmak. Nate çenemi kaldırdı ve bana suyu ve bir paket sigara uzattı. "Bunu iç ve bunları da yak. İçini dök. Neler olup bittiğini anlat." Yanıma oturdu.

“Burada ne işin var? Çok geç oldu.” Bir yudum içki aldım ve bir sigara yaktım.

“Madd aradığında Kaylee’nin evindeydim, siz cevap vermeyince buraya geldim.”

"Pekala, git onun yanına. Seninle olan birlikteliğini kaybetmeye değmem. Ben iyiyim."

"Her şeye değersin, aptal herif. Ne oldu?" Bir sigara aldı ve kendine de bir tane yaktı.

Ne oldu? “Her şeyi mahvettim.” Gözlerim yaşlarla doldu çünkü bu gerçeklikte yaşamak istemiyordum.

"Her şeyi mahvettin derken ne demek istiyorsun?"

“Madd gitti.” Boğazım düğümlendi ve göğsümde baskı oluştu.

"Sadece bir geceliğine, değil mi? Sadece bir geceliğine?"

Derin bir nefes çektim ve şakaklarımı ovdum. "Bilmiyorum, Nate. Pişman olacağı bir şey söylemeden önce gitmesi gerektiğini söyledi. Ama

neden beni yatak odasının dışında kilitleyip burada kalmadı? Neden gerçekten gitmesi gerekiyordu?"

“Çünkü eğer kalsaydı durmazdın. Mesafeye ihtiyacı vardı Dev. Sadece bir geceliğine.”

“Neden geri dönsün ki? Ben tam bir beceriksizim ve o benden daha iyisini hak ediyor!” Ah, kahretsin. Bu gerçek çok acı vericiydi.

"Evet ama o seni istiyor. O yüzden saçmalamayı bırak ve bana asıl sorunun ne olduğunu söyle."

“Benim! Asıl sorun benim!” Çıldırılmışım. “Çok çalışarak, Madd'i ihmal ederek ve onu burada sürekli beni beklemeye bırakarak her şeyi mahvettim. Onu tamamen ihmal ettim, Nate. Nasıl?” İşte asıl soru buydu. Bunu nasıl başarmıştım? Aklım sürekli ondaydı ama onu o kadar çok ihmal etmişim ki, onunla gerçekte birlikte yaşamak yerine onu hayal etmeye mi başlamıştım?

"Öyleyse neden yaptın?" diye sordu Nate, sağduyulu olan taraf olarak.

“Para için! Babam gibi olmamak için! Maddox'u gururlandıracak bir şeyler yapabilmek için! Ona istediği her şeyi verebilecek kadar para kazanmak istedim sadece.”

“Tek istediği sensin, Dev.” Nate her şeyi açık ve net bir şekilde ortaya koydu. “Sırf baba olmamak için maddi güvenceye ulaşmak için çalışamazsın. Bu iş böyle yürümez. Senin bir hayatın, bir erkek arkadaşın, hiçbirimizin sahip olmadığı bir aşkın var ve bunlar her şeyden önce gelmeli. Tüm bunları kaybedersen paranın ne önemi var?”

Haklı olduğunu bilerek iç çektim. "Biliyorum, ama asla babam gibi olmak istemedim. Kimsenin sırtından geçinmek ya da sürekli kurtarılmaya ihtiyaç duymak istemiyorum. Bu işin yürümesini çok istiyorum çünkü Maddox'un beni bir daha kurtarması gerektiğini hissetmesini istemiyorum.

Sadece bana bakmasını istemiyorum. Kahretsin, Nate. Hayatımı birden fazla kez kurtardı ve ben sadece onun... bakıldığını hissetmesi için bu işi yürütmeye çalışıyordum. Bir kere de ben ona bakmak istiyorum."

Ve bu lanet olası süreçte onu ihmal ettim. Ne kadar zekisin, Devon.

"Babam bir kaybeden, Devon, ama sen o değilsin. O düşünce yapısından kurtulmazsan, asla bırakamayacaksın. Bütün vaktini onun gibi olmamaya çalışarak geçiremezsin çünkü kendin için biri olmayı unutuyorsun. Acı gerçek bu, dostum. O dükkkanı aldığımızdan beri, çalışmaktan başka hiçbir şey yapmayan bir pislige dönüştün."

Bu canımı acıttı. "Biliyorum. Sadece ona bakmak istedim."

"Ona iyi bakıldı, Dev. Senin onu sevmeni istiyor."

"Onu seviyorum! Kahretsin, onu seviyorum." Sigaramı filtreye kadar çektim ve attım. "Sadece bu ilk iş yılını atlatmak, kendimizi başarıya hazırlamak ve Madd'in bir daha asla bizim için endişelenmesine gerek kalmamasını sağlamak istedim. Her zaman sağlam ve nakit açısından düzgün olmamızı istedim."

"Öyleyiz. Başarıyız, dostum. Başardık. İlk yılı atlattık ve artık sadece başa baş değiliz, kâr ediyoruz. Bu yüzden tüm umutlarınızı dükkana bağlamayı bırakın. Ona bakma gibi bu asil davranışı bırakın. O bunu biliyor. Ama sizin gibi ilişkiler karşılıklı işler. Birbirinize bakarsınız ve şu anda belki de çok para kazanıyorsunuz ama onu hayal kırıklığına uğratiyorsunuz." Nate bana dürüst gözlerle baktı. "Maddox tam karşınızda. Onun için savaşıyor mısınız?"

"Onu hak etmiyorum."

"Bu gece seni terk etmesini hak ettin," dedi Nate acımadan. "Bu tavrını sürdürürsen seni öldürür."

“Nate, sürekli burada oturup beni bekliyor. Ben... İstemedenden de olsa ona çok kötü davrandım. Daha iyisini hak ediyor ve ben de onun beni terk etmesini hak ediyorum.”

“Tanrı aşkına, Devon.” Nate hayal kırıklığıyla inledi. “Kafanı kışından çıkar. O seni çok seviyor. Bunu hak ettiğini düşünüyor olsan da olmasan da, seni istiyor. Bu kendini yok eden saçmalıkları bırak ve onu geri kazan.”

Yanaklarımdan yeni bir gözyaşı seli süzüldü. "Bana peşinden gelmememi söyledi." Yüzümü sildim ve yeni bir sigara yaktım. "O..."

“Sakinleşmesi gerekiyor,” diye araya girdi Nate. “Bu akıllıca. İkinciniz de canınız acıdığı için söylemek istemediğiniz şeyleri söylemenizden daha iyi. Ona bu geceyi verin, sonra da saçmalamayı bırakın. Size bir şey sorayım.” Nate gözlerimin içine baktı. “Dükkanı işletmekte başarısız olursak, en kötü ne olabilir ki?”

Omuz silktim.

“Her şeyi yıkıp, parçalarını satardık, binayı satardık ve yolumuza devam ederdik. Başka bir şeyle yeniden başladık.” Yanaklarımdan tuttu ve yüzüme yaklaştı. “Ama Madd ile ilişkiniz biterse? Kırık bir kalbi satın yeniden başlayamazsın Devon. O ömür boyu kalbinde olacak, bu yüzden onu her şeyden önce tut.”

Nate'in sözlerini içime sindirdim. İşler ve işletmeler gelip geçiciydi. Yoksulluk içinde yaşamaya alışkın değildim, bu yüzden güvencenin tadını alınca yeni aileme bakmak için her şeyi göze aldım. Evet, dükkanımızın sahibi olmak benim bir hayalimdi, ama şimdi bu hayal, benim için önemli olan tek şeyin önüne geçiyordu. Maddox Kane. Onu kaybedersem, kendimi de kaybederdim.

Nate haklıydı. Kırık bir kalbi yeniden inşa edemezdik ve kesinlikle satamazdık da. Bunu düzeltmek, daha iyisini yapmak, erkek arkadaşımı

geri kazanmak için bir şansım vardı ve tam olarak bunu yapacaktım.

-MADDOX-

Xavi elinde bir çift motokros pantolonu tutarak kaşlarını çatı.

“Hayır. Mor giymem. Zaten yeterince eşcinselim.” Onları tekrar rafa koydum.

"Mor rengi eşcinsel yapan ne?" diye alay etti. "Ben mor rengi seviyorum."

Bu, şimdiye kadar duyduğum en büyük önsezilerden biriydi.

“Siyah ve kırmızı. Bunlar benim renklerim,” dedim. “Devon için o mor saçmalığı ben hallederim.”

"Evet, eğer bir daha onunla konuşursan..." Xavi gözlerini devirdi ve koridorda yürümeye devam etti.

Kendimi savunma ihtiyacıyla peşinden gittim. "Ona kızmaya hakkım var Xavi. Bu konuda kendimi kötü hissetmeme sebep olma."

“Ona kızmaya hakkın olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama iki gün geçti, dostum. Seninle konuşamamak onu kahrediyor.”

En azından her gün benim neler hissettiğimi biliyordu. Küçük düşürücü olmak istemiyordum ama öyleydim. Devon'ın sert ve hızlı bir ders alması

gerekiyordu. Ne yazık ki, ders şuydu: Ben muhtaç bir aptaldım ve o benim ihtiyaçlarımı karşılamıyordu. İhtiyaçlarımın olması bile onu rahatsız ediyordu.

"Bu konuda kaba davranma. Hata yaptı ve bunun farkında, bu yüzden onu tekrar içeri al."

"Şimdi de ilişki tavsiyesi mi veriyorsun? Lanet olsun, senin hiç ilişki yaşadığını bilmiyordum." Bu herif her şeyi bildiğini mi sanıyordu? Bilmiyordu.

"Nate ile henüz bir sorun çıkarmadım," diye güldü. "Ama ayrıca, size de lanet olsun. Bu dramayı dışarıdan izliyorum. İkinizin de şu anda ne kadar acı çektiğini görüyorum çünkü birbirinizi seviyorsunuz ve onu özlüyorsunuz. Kızgın olsanız bile onun yanında olabilirsiniz, Madd. Zaten bu sizin varsayılan haliniz, o yüzden eve gidin."

"Bu o kadar kolay değil," dedim, öylesine bir koridorda dolaşırken. "Bazen varlığımı bile unutuyor ve bundan bıktım."

Birbirimizi hiç görmüyorsak, bir ilişki içinde olmanın ne anlamı vardı? O pisliğe dünyadaki her şeyden çok aşıktım, ama aşk yeterli miydi? Tek taraflı olamazdı.

"Seni asla unutmaz. Hiçbir zaman. Sadece öncelikleri belirlemekte çok kötü. Bütün gün canını dişine takarak çalışıyor ve eminim ki bunu senin için yapıyor."

"Benim için mi?" diye alay ettim.

"Evet! O senin geçimini sağlamak istiyor. Sen onun için her şeyi yaptın ve o da sana karşılığını vermenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyor."

O sözlere başımı salladım. "Bu bir yarışma değil." Bu garip bir durumdu çünkü hayatımızdaki her şey bir yarışmaydı. "Onun bana bakmasına

ihtiyacım yok. Hayatım boyunca hiçbir şeyim olmadan yaşadım. Sadece ona ihtiyacım var."

"O zaman git onunla konuş! İnatçılığından vazgeç. Git onunla konuş, benimle değil." Xavi bana bir çift motokros eldiveni fırlattı. "Ve ona bunları al. Onunkiler paramparça olmuş."

O lanet olası eldivenleri aldım ama ona verip vermeyeceğimden emin değildim. Muhtemelen bunu ona yaptığım ve karşılığını ödemesi gereken başka bir şey olarak görecekti. Bu saçma düşünceyi kafasından silmem gerekiyordu.

Gururumu bir türlü kıramadım ama Pazar öğleden sonra Devon'la bu konuyu konuşmak için karavanımıza girdim. Ama evde yoktu, bu da beni hem sinirlendirdi hem de üzdü. Gerçekten de oturup beni beklemesini mi bekliyordum? Elbette beklemezdi. Dışarıda ne isterse onu yapardı, sadece benim cesaretimi toplayıp ona geri dönmemi beklerdi. Neyse, boş ver. Eğer beni istiyorsa, kendisi gelip beni arayabilirdi.

İş kıyafetlerimi kaptım ve annemin evine geri yürüdüm. Bir gece daha onunla kalacaktım, sonra Devon orada olsun ya da olmasın eve dönecektim.

Evden ayrıldığımdan beri neredeyse hiç uyuyamamıştım. Aklım susmuyordu. Devon olmadan bir yerde uyumak garip geliyordu ve sürekli her şeyi mahvedenin ben olup olmadığımı merak ediyordum. Kendime alan açmak için onu terk ederek büyük bir hata mı yapmıştım?

Geç olmuştu ama uyuyamıyordum. Devon'ın bana verdiği telefon komodinin üzerinde bip sesi çıkararak tavanı aydınlattı.

Ahmak Devon: İyi misin? Seni özledim.

On beş kez okudum, her seferinde duygularıma boğuldum. Sanki başka bir mesaj gönderecekmiş gibi baloncuklar belirdi ama aynı hızla kayboldular. Onu da özledim. O kadar çok özledim ki canım acıdı ama gururumu bir kenara bırakıp onunla birlikte olmak için parkın karşısına nasıl yürüyeceğimi bilmiyordum. İnatçılığımın farkında olmak ama onu nasıl dizginleyeceğimi bilmemek berbat bir şeydi.

On dakika sonra, yüzüncü kez cevabımı yazarken sesini duydum. Anneme bir şeyler söyledi ve tüm vücudum rahatlama ve gerginliğin karışımıyla ürperdi. Telefonu bıraktım ve içeri girip girmeyeceğini bekleyerek orada kaldım. Hiç bu kadar gergin olmuş muydum?

Kapı açıldı ve Devon vücuduyla içeri sızan ince ışık huzmesini engelledi. İlk gece yatağında uyuduğu zamanki kadar savunmasız bir şekilde orada duruyordu ve bu beni biraz üzdü. Babası kadar ben de onu incitmişim. Belki de suçluluk duygum çok ağır olduğu için ona hiçbir şey söyleyemedim, ama henüz kelimelere ihtiyaç duymadan birbirimize baktık. Tek istediğim ona dokunmak, sarılmak, onu kucaklamak ya da belki de onunla kavga etmektir. Bazen duygularımın ne anlama geldiğini anlamak zordu, ama Devon beni anlamakta hiç zorlanmamıştı.

"Burada sizinle kalabilir miyim?" diye sordu usulca, reddedilmeyi bekleyerek.

"Konuşmak istemiyorum," diye uyardım.

Başını salladı. Ben de başımı salladım. Devon kapıyı kapattı, soyundu ve benimle birlikte o minicik yatağa girdi. Her şeyin başladığı yatağa. Birkaç saniye tereddüt etti, ama kolunu göğsüme atıp yanağını omzuma yasladığı anda tüm kararlılığım kırıldı.

Devon, günlerdir hiç enerjim kalmadığında bana hayat verdi. Ona doğru döndüm ve beni kendine çekti, dudaklarımız çılgın bir ihtiyaçla buluştu. Günlerdir ilk kez onu öptüm ve o an anladım ki, tadı ev gibiydi. Aşk gibi.

"Kahretsin, seni çok özledim," diye fısıldadı dudaklarımın arasından. "Özür dilerim. Seni seviyorum."

"Sus," diye inledim, parmaklarımı saçlarının arasına geçirip onu kendime doğru çektim.

Devon'ın bacakları benimkilerle iç içe geçti ve olabildiğince yakınlaşmak için bedenlerimiz birbirine sürtündü. Ağzı boynumu, yanağımı, çenemi öpmek dışında asla dudaklarımdan ayrılmadı. Birbirimize bu kadar yakın olmak için belki de yanlış bir zamandı, ama kendimizi 13 yaş üstü izleyiciler için uygun sayılabilecek, şimdiye kadar yaptığımız en ateşli şey gibi hissettiren bir öpüşme seansının içinde bulduk.

Ama bunun sebebi seks değildi. Özlediğim şey yakınlıktı. Birliktelik ve beraberlik, beni çok sevdiği için bana destek olmak isteyen ve bu yüzden beni inciten adamdan gelen teselli. Onu özlüyordum ve anlıyordum, ama onun da beni özlemesini ve anlamasını istiyordum. Ona kızgın olsam bile, ona yatırım yapmam gerekiyordu. Ona kendimi adamam gerekiyordu çünkü Devon benim geleceğimdi, kaç kere işleri berbat etmiş olursak olalım.

"Beni yalnız bırakma, Madd," diye fısıldadı.

"Sana sus dedim!" diye çıkıştım, onu hâlâ kendime doğru çekerken.

Göğsüne bastırdım ve üzerine tırmanıp bacaklarının arasına yerleştim. Bedenlerimiz birlikte sallanarak birbirimizi besledi, sahip olduğumuz her şeyi verip aldı ve doğru kelimeleri kullanmadan ama doğru hareketlerle iletişim kurduk.

Devon'ın elleri vücudumda aşağı doğru ilerledi, omuzlarımı, yanlarımı ve kalçalarımı okşadı, ta ki kalçamı kavrayıp kasıklarımı kendi kasıklarına

doğru çekene kadar. Dokunuşu donuk varlığıma yeniden canlılık getirdi ve boğazından kısık bir inilti çıkardığında, bu canlılık vahşileşti. Ağzımı onun ağzına bastırarak o sesi yakaladım.

"Kahretsin, Devon," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ona bir anda tamamen ihtiyacım vardı.

"Sus," diye alay etti. "Şu an sevişmemeliyiz." Beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Biliyorum." Onu öpebildiğim her yerinden öptüm.

"Önce konuşmamız gerek," diye belirtti, kalçalarını benimkine sürterek.

"Evet." Sertleşmiş penisimi onunkine doğru ittim.

Yavaşça nefes verdi ve fısıldadı, "Lütfen."

Dürtülerimi kontrol etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. Üstelik ona ihtiyacım vardı. Mesele seks değildi. Evet, onunla birlikte olmak istiyordum ama bu sefer, şu an için bildiğimiz tek yolla aramızdaki sorunları çözme girişimiydi. Zaten sevgi dilimiz hiçbir zaman sağlıklı olmamıştı, o yüzden ne zararı vardı ki?

Topuklarımın üzerine geri oturdum ve boxer şortunu aşağı çektim, penisi gözlerimin önünde serbest kaldı. Benim boxer şortuma uzandı ama bu pozisyonda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden ayağa kalktım, şortumu çıkardım ve çekmecedeki duran bir şişe kayganlaştırıcıyı aldım.

Kendi duygularım arasında kaldım. Ona kızgın olduğum için sert davranmak istiyordum, ama aynı zamanda ona tapmak da istiyordum çünkü hayatımda inandığım tek şey oydu. Onu görünce baştan çıkarılarak bacaklarının arasına diz çöktüm ve şişeyi yatağa bıraktım. Bunun yerine, dizlerini göğsüne doğru ittim ve bacaklarını iyice açtım ki mükemmel kalçasını yalayabileyim.

"Mmm, kahretsin," diye nefes nefese kaldı Devon, anüsünü yaladığımda. Elleri saçlarıma gitti ama beni kontrol etmeye çalışmadı. Bu bir güven gösterisiydi, bana özgürce verdiğim her şeyi istediğini göstermenin bir yoluydu.

Dilimle onu iyice tahrik ettim, sonra da içine bir parmak sokarak onu sert bir şekilde becermeye hazırladım. Aklımdan bir sürü sahiplenici, iğrenç şey geçti ama ağzımdan hiçbirisi çıkmadı. Konuşkan bir ruh halinde değildim, bu yüzden ona poposunu ne kadar sevdiğimi söylemek yerine, bacakları titreyene ve nefesi sığlaşana kadar hareketlerimle gösterdim.

"Maddox," diye inledi ismimi çaresiz bir feryatla.

Arzunun ürpertisi tenime yayıldı ve midemde yoğunlaştı. Bir parmağımı daha ekledim, onu parmaklarımla ve dilimle sırayla becermeye başladım. Ben de onun kadar bunu istiyordum, bu yüzden açıkça sordum: "Hazır mısın lan?" Sabırsızlık.

"Hım, evet."

"Emin misin?" Parmaklarımla dilimi kıkına soktum.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Kahretsin, beni becer," diye haykırdı.

Kayganlaştırıcıyı kaptım ve penisime bolca sürdüm. Bacaklarından çekiştirip onu kendime yaklaştırdım ve ona sertçe girmek niyetinde olmama rağmen, yapmadım. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde içine girdim, ikimizin de her şeyi hissetmesini sağladım. Devon'ın yüzü zevkten gevşedi ve gözleri titreyince öfkemi yuttum ve kendime bu herifi ne olursa olsun sevdiğimi hatırlattım. Ruh halim o anda değişti, artık öfkeyle sert ve hızlı olmak istemiyordum, aksine yavaş ve duygusal olmak istiyordum çünkü onu özlemiştim. Bunu özlemiştim. Onunla sevişmek istiyordum ya da buna benzer bir şey.

İsa.

Devon fark etti, ya da belki de aynı fikirdeydik, çünkü kollarımı çekti ve bedenlerimiz birbirine değene kadar beni aşağı indirdi. Birlikte hareket ettik, kalçaları benim itişlerime karşılık verdi, her zamanki müziğimize yeni bir tempo eklendi. Nakarat değildi ama bir köprüydü, durup melodinin tadını çıkarmak için farklı bir şeydi. Elleri boynumun arkasına dolandı, ağzımı kendi ağzına çekti. Dudaklarımız hiç ayrılmadı ve bedenlerimiz hiç ayrılmadı, küçük yatağında birlikte sürtündük ve kahretsin, bir bakıma mükemmeldi.

Devon dudaklarıma bir sürü duygusal şey fısıldadı ve ben de bunları kalbimde hissederek, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini bilerek dinledim. "Seni seviyorum. Kahretsin Maddox, seni seviyorum," diye ilan etti.

Ona karşılık vermek istedim ama sesim çıkmadı. Elimle belinin altına kaydırıp onu biraz yukarı kaldırdım. Açı değişince Devon nefes nefese kaldı ve göğsümdeki o yakıcı ateş, gerçekten inlemeye başlayınca daha da yoğunlaştı. Onu her tarafımda, kollarımda, uzun bir ayrılıktan sonra benimle yeniden birleşmiş olarak hissetmek, onun ve bizim aşırılığımızda kayboldum. Devon'ın kalçası penisimi kavradı ve benim için her şey bitti. Aşk, arzu ve biraz da duygusal acının terli bir karışımı içinde birlikte boşaldık. Vücudum zevkten kilitlendi, başımdaki her bir saç telinden ayak parmaklarıma kadar. Ayaklarım karıncalandı, kalça kaslarım o kadar sıkı kasıldı ki acıdı ve nefesim boğazımda kaldı.

Ve sonunda sesimi buldum. "Seni seviyorum," diye itiraf ettim, içimde bir duygu patlamasıyla. "Seni gerçekten seviyorum." Ve gerçekten de seviyordum. Onu her şeyden çok seviyordum ve onunla bu tür kavgalardan bıkmıştım. Bu bizim tarzımız değildi ve bunun daha fazla sürmesini istemiyordum.

Devon beni daha da aşağı çekti, meni vücutlarımız arasında yapış yapış kalmıştı. Kollarını boynuma doladı ve saçlarıma nefes verdi, canı pahasına tutunuyordu. Sanırım ben de aynısını yaptım.

Terimiz soğuyana, kalp atışlarımız düzene girene ve nefesimiz normale dönene kadar o şekilde kaldık.

"Bir daha beni üç günlüğüne yalnız bırakmaya kalkışma, pislik herif," dedim.

"Bir daha asla. Söz veriyorum. Sensiz yaşayamam." Beni daha sıkı kucakladı.

Belki de yapmamız gereken konuşma bu değildi, ama bu gece için elde edebileceğimiz en iyi şey buydu. Şimdilik yeterliydi.

8

-DEVON-

Maddox'la aynı yatakta uyumak gerçeküstü bir his veriyordu. O gidene kadar bunun ne kadar kıymetli olduğunu hiç fark etmemiştim. Yatağın ikimiz için de çok küçük olması ya da annesinin evinde olmamız önemli değildi. Önemli olan tek şey, tekrar birlikte sıkışmış olmamızdı ve artık onu geri kazandığıma göre, asla bırakmayacaktım.

Bir anlaşma yaptık. Bu akşam bunu konuşacaktık. Ben saat altıda evde olacağıma söz verdim, o da kalıcı olarak geri döneceğine söz verdi. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım ve kesinlikle aynı hatayı yapmayacaktım. Zaten yeterince yapmıştım.

“Devon!” diye bağırdı Xavi dükkanın öbür ucundan. “Saat 5:30! Madd yine çıldırmadan önce buradan defol git!”

Üzerinde çalıştığım motora baktım, bitirmeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. Yarın da orada olacaktı. Xavi'ye veda ettim, eşyalarımı aldım ve dışarı çıktım.

Ve doğruca babamıza bağırان Nate'in üzerine koştu.

"Defol buradan Jim," diye öfkeyle bağırdı Nate. "Ona asla yaklaşamayacaksın."

"O benim oğlum! Ona karşı hakkım var—"

"Neler oluyor lan?" diye çıkıştım ikisine de, Nate'i yanıma çekip, "Burada ne işin var?" diye babama dik dik baktım.

Babam nedense ısrarla, "Devon," dedi. "Özür dilemeye geldim."

Hayır, kesinlikle değil. "Beni öldürmeye kalkıştığında bu hakkını kaybettin, sonra da borçtan kurtulmak için bizi tuzağa düşürmeye kalkıştığında tamamen kaybettin. Siktir git."

"Tekrar ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum," dedi, tam bir zavallı ve işe yaramaz adam gibi görünerek. "Sadece biraz yardıma ihtiyacım var."

Bu her zaman sadece küçük bir yardımdı. "Hiç şansın yok, yaşlı adam," diye hırladı Nate. "Bizden hiçbir yardım alamayacaksın." Nate beni arkasına itti ve sessizce konuştu. "Ben hallederim. Madd'in yanına git."

"Madd mı?" diye sordu babam, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle. "Sen... ne?"

Nate içinden küfretti. Babam hapisten çıktığından beri ilişkimizi gizli tutuyorduk. Maddox'un peşine düşmesi için ona bir sebep vermek istemiyorduk. Zaten Maddox'tan yeterince nefret ediyordu, çünkü o gece ona meydan okumuş ve hiç durmamıştı. Babam hapisten ilk çıktığında, beni aramak için doğrudan Garron Park'a geldi, ama onun yerine Maddox'la karşılaştı. Maddox babamı hemen hizaya getirdi ve sözlerle mesajı anlamayınca onu kanlar içinde bıraktı. Bunun için onu seviyorum, ama bu onun sırtına bir hedef tahtası koymuştu, bu yüzden erkek arkadaşımı korumak için ilişkimizin ve yaşam düzenimizin geri kalanını gizli tutuyordum. Ama Jim aptal değildi ve küçük kasabalar konuşurdu.

“Birlikte bisiklet yapıyorlar,” diye yalan söyledi Nate, ama babası buna inanmadı. “Hadi git Dev.”

“O gidince ben de giderim.” Maddox, bu konuda biraz geç kaldığımı anlayacaktır. Ama Nate'i bu durumla tek başına baş başa bırakmayacağım.

“Pekala, gidiyorum,” diye razı oldu babam. “Ama buluşabilir miyiz, Devon? Aramızdaki yanlışları düzeltebilir miyiz?”

“Hayır. Git.” İçimden geçen o minicik suçluluk duygusundan nefret ettim. Beni gerçekten öldürmeye kalkışmış bir pislikti, ama yine de babamdı. Alçak herif olsun ya da olmasın, sahip olabileceğim tek babam oydu ve telafi etme isteğinin gerçek olup olmadığını bilmiyordum. “Eğer fikrimi değiştirirsem, seni bulurum,” diye ekledim nedense.

Nate bundan hoşlanmadı ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Babam başını salladı ve geri çekildi, ikimizle birden başa çıkmaya hazır değildi. O eski püskü bir arabaya binip otoparkımızdan uzaklaşırken biz de orada birlikte durduk. Arabayı nereden bulduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre içinde yaşıyordu.

Nate döndü ve omuzlarımdan tuttu. "Sakın onun için üzölmeye kalkma, Devon."

“Hayır,” diye yarı yalan söyledim. “Kendi yatağını kendisi yaptı.”

“Evet, yaptı işte. Artık senin hayatına karışmasına izin vermeyeceğim. Bir daha içeri girmesine izin verme.” Nate bana sert bir bakış attı.

Babamı tekrar hayatıma alacak kadar aptal değildim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ahlak pusulası olmayan, berbat değerlere sahip, manipölatif bir dolandırıcıydı. Aileye karşı hiçbir bağılılığı yoktu ve başkalarını nasıl etkileyeceğini düşünmeden sadece kendini ve kendi çıkarlarını düşünüyordu. Ama yine de, bize tehlike oluşturmayacağından emin olmak için uzaktan da olsa onu kontrol etmek isteyen bir yanımdı vardı.

“Yapmayacağım,” diye söz verdim. “İyi misin?”

Nate başını salladı. "Evet, ondan nefret et. Ciddi söylüyorum Dev. Onu içeri alma. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

“Biliyorum.” Biliyordum. Gerçekten biliyordum. Bu yüzden de uzak durmasını sağlamak için onu gözlem altında tutuyordum.

“Tamam, gidin. Madd’i bekletmeyin. O gaf için özür dilerim.” Yüzünü buruşturdu. “Sadece Maddox’u kaybetmenizi istemiyorum, tamam mı? Siz ikiniz... sanki birbiriniz için yaratılmışsınız gibi, o yüzden gidin onunla birlikte olun ve her şeyi tekrar yoluna koyun. Sizin ikinizin berbat olduğu türden kavgalar yüzünden endişelenirsem hayatta başarılı olamam.”

Ne zavallı! "Hayatın bizim yaptığımız türden dövüşler etrafında mı dönüyor?"

“Evet,” diye güldü. “Yumruklar ve sevişmek sizin işiniz. Bu her neyse, sizin işiniz değil. Duygusal kavgalarda berbatssınız ve bu beni aşağı çekiyor, o yüzden gidip düzeltin.” Beni itti.

Zaten geç kalıyordum ama gerekirse eve kadar son hızla giderdim. Maddox'u bir daha asla bekletmezdim.

Maddox'u evde tekrar görmek beni çok rahatlattı. Yüzünde alaycı bir sırıtış vardı, benimle dalga geçmeye hazırdı ama ben bunu görmezden geldim, içten içe de hoşuma gidiyordu ve kendimi onun göğsüne bıraktım. Ona sarıldım.

"Seni burada tekrar görmek çok güzel," dedim boynuna doğru.

Kollarını bana doladı ve alaycı bir şekilde, "Ne kadar da duygusal bir herifsin," dedi.

Evet, bunu inkar edemezdim.

"Ben..." Kekeledi, bazen kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Gerçekten... şey, sadece..." duraksadı ve ben güldüm. "Siktir git! Seni nihayet evde görmek çok iyi geldi. Bunu söylememe sebep olduğun için siktir git." Kaşlarını çatarak beni itti.

O kaş çatmasını özlemiştim. Gerçek bir acı ve kederden ziyade meydan okuma ve karşı koymadan kaynaklanan o kaş çatmasını. Gözlerimi vücudunda gezdirdim ve bir saniye inceledikten sonra gözlerimi devirdim.

Maddox, inşaat işine başladığından beri epey kas yapmıştı. Üstelik, gerçekten koyu bir bronzluğu vardı, hayatımda gördüğüm en iyi tişört izleriydi ve penisimi daha da sertleştiren yeni bir sertlik seviyesi kazanmıştı. Belli ki eve yeni gelmişti, bu yüzden hala kirliydi ve iş kıyafetlerini giyiyordu; koyu mavi bir iş pantolonu ve parlak turuncu bir tişört.

Onu böyle görünce, iş kıyafetleriyle onu görebilecek kadar erken eve gelmemin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini fark ettim.

"Vay be, Madd. Bu gerçekten işe yarıyor sana." Bakışlarının her detayını işaret ettim. "Çok ateşlisin." Ve o benim olmuştu. Tamamen benim.

Maddox bana homurdandı. "Beni tahrik etme yoksa bir daha asla konuşamayız." Terapi odamız olacak olan güverteyi işaret etti. "Bira?"

"Ben açarım." Onu öptüm ve sonra kapıdan dışarı fırladım.

"Bana o tatlı yalanları uydurmaya kalkma Devon. Seni ondan daha iyi tanıyorum," diye bağırdı güverteden.

Saçmalık mı? Ona sadece bir bira alıyordum. Buzdolabına doğru sııttım, iki kutu bira aldım ve onunla burada olmanın verdiği huzurla rahatladım.

Güverteye yerleşmiş, iki bira içmiştik ve pek de iyi bir başlangıç yapmamıştık. İlişkimizde mantıklı bir şekilde konuşmak hiçbir zaman güçlü bir yanıımız olmamıştı. Maddox her ağzını açtığında ya kelimeleri bulmakta zorlanıyor ya da bana hakaret ediyordu. Ben de her cevap vermeye çalıştığımda ya ona "şerefsiz" diyor ya da çok genel bir şey için özür diliyordum. Bana tüm suçu üstlenmeyi bırakmamı söyledi, ben de ona her şeyin benim hatam olmadığını düşünmeyi bırakmasını söyledim.

Hiçbir yere varamamıştık.

"Tamam, boş ver." Ayağa kalktım ve boş teneke kutuyu yere bıraktım. "Bu işe yaramayacak."

"Yani bu kadar mı?" diye alay etti. "Bunu görmezden mi geleceğiz?"

Hayır. Onunla bir daha asla hiçbir şeyi görmezden gelmem. "Hayır. Kavga edeceğiz, aptal herif. En iyi böyle konuşuruz. Cevapları senden zorla alacağım."

Maddox ayağa kalktı ve tişörtünü çıkardı. Aman Tanrım, hiç tereddüt etmedi bile. Yalan söylemeyeceğim, ensesindeki o koyu bronzluk çizgisi... vay be, çok çekiciydi. "Tam burada mı? Şimdi mi?" Hazırlık için yumruklarını sıktı.

"Her zaman kavga etmeye bu kadar heveslisin," diye çıkıştım. "Burada çok sıcak. Hadi sahile gidelim."

Güldü. "Öyleyse, seni boğmamı mı istiyorsun?"

Cıvılda. Konfor alanımız. "Bu kadar kolay kazanabileceğini mi sanıyorsun? Belki her gün, tüm gün boyunca yanlışlıkla egzersiz yaparsın, ama ben tüm gün insanlara karşı nazik olmak zorundayım. Bu beni çıldırtıyor ve bunu senden çıkarmaya hazırım."

Arsamızın arkasındaki patikadan aşağı yürüdük. Orman sakindi; nehir usul usul akıyordu ve kuşlar güzelce ötüyordu. İçimizdeki birikmiş enerji

tüm bunları alt üst edecekti.

Karavan parkının ana plajı oldukça uzaktaydı ve bir virajın ardındaydı, bu yüzden bizim yerimizin arkasındaki bölüme vardığımızda yalnızdık, تنها ve ana alandan gizlenmiştik. Maddox tamamen soyundu ve ben de aynısını yaparken gözlerini benden ayırmadı.

"Kurallar mı?" diye sordum, tişörtümü pantolonumla birlikte fırlatarak.

"Zaten onlarla oynayacakmışsın gibi," diye söylendi.

"Sadece beceri ve güçle kazandığımı bir türlü kabullenemiyorsun, değil mi?" Göğsüne bir itiş attım, kanımın kaynadığını hissettim.

"Daha çok kirli oyunlar ve seksi dikkat dağıtıcı şeyler," diye karşılık verdi ve beni geri itti.

"Belki de üzerimizde kıyafetlerle dövüşmeliyiz o zaman, ne dersin? Çünkü ben yarı çıplakken sikini kontrol edemezsin."

Çıplak olup olmamamın önemli olmadığını kendi kendine mırıldandı. Bunun üzerine yüzüm kızardı. Kızarmak sonraya kalabilirdi. Önce itiraf etmem gereken şeyler vardı.

"Seni ihmal ettim ve görmezden geldim," diyerek konuya gerçeği söyleyerek başladım.

"Ben lanet olası bir prenses değilim, Devon," diye çıkıştı. "Sürekli yanımda olmana ihtiyacım yok."

"Evet, ama her gece beni beklemen için seni yalnız bıraktım. Bunun sana nasıl hissettirdiğini söyle bana." Duygular, en sevdiği kelimeydi. Hassas bir kelimeydi.

"Hissediyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu tahmin edilebilir bir şekilde. "Bu duygularla ilgili değil. Bu gerçeklerle ilgili!" Beni itti ve ben sırtınca bana saldırdı. Zaten çoktan sinirlenmişti. İşte benim oğlum.

Bileğinden yakalayıp uyluğuna tekme attım. "Evet, kendini görmezden gelindiğini hissetmen gerçeği, değil mi?"

Maddox bacaklarımı kenara çekti ve düşerken üzerime indi. "Hiçbir şey hissetmedim. Bu gerçekten berbat... Eve gelip gelmeyeceğini hiç bilmiyordum!" diye bağırdı ve kaburgalarım vurdu.

Onun altından yuvarlanarak kurtuldum, bu sırada ağzıma bir avuç kum doldu. "Seni hafife aldığımı mı sanıyorsun?" Kesinlikle öyle düşünüyordum, ama bunu dile getirme ihtiyacı duyuyordu.

"Benden uzak durmaya çalıştığını sanıyordum," diye öfkeyle bağırdı ve yumruğunu yüzüme savurdu. "Beni unuttuğunu, bu ilişkiden kurtulmak istediğini ve benden kaçmak için dükkânda kaldığını sanıyordum!" Çeneme sert bir yumruk indirdi.

"Maddox!" diye bağırdım, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Eğer bundan kurtulmak istiyorsan, bana söyle de bitir şu işi!"

Ona doğru atıldım. Dizini savurdu ama ben engelledim ve onu kuma devirdim. Kalçalarının üzerine oturdum ve kollarını başının iki yanına sabitledim. "Bundan kurtulmak istemiyorum. Asla. Senden kaçmıyordum. Sana layık olmaya çalışıyordum ve her şeyi mahvettim. Sadece anne babamız gibi olmak istemiyordum ama şimdi bunun bir hata olduğunu biliyorum." Yeşil ve öfkeli gözlerine baktım. "Seni çok seviyorum, Madd. Bundan asla kurtulmak istemiyorum."

"Benim de işim var! Her şeyi kendi başına halletmeye çalışmaktan vazgeç!" diye hırladı bana, kurtulmaya çalışırken.

"Biliyorum!" Onu daha da sıkıca yere yatırdım. "Ve hayatlarımızı daha iyi hale getirmeye çalışırken onları daha da kötüleştirdiğimi fark etmedim. Seni hafife aldım, her zaman orada olacağını sandım, ama sen gittiğinde..." Gözyaşlarımı yuttum. "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Maddox sadece bir saniye durakladı. Gözlerimdeki samimiyeti inceledi, sonra da yan tarafıma öyle sert bir diz darbesi indirdi ki inleyerek üzerinden düştüm. Beni yüzüstü çevirdi, kolumu arkama doğru çekti ve acıyla bağırıncaya kadar büktü.

“Biz onlar değiliz,” diye tısladı kulağıma. “Ama böyle davranmaya devam edersen, babana benzememek için elinden gelen her şeyi yaparsan, yine de onun gibi olacaksın çünkü yalnız, mutsuz ve acınası bir halde kalacaksın.”

Kolumu bıraktı ve beni tekrar sırt üstü yatırmak için uğraştı. Sözleri canımı acıttı ama doğru olduklarını biliyordum. Tıpkı babamın annemi ihmal ettiği gibi ben de Maddox'u ihmal etmişim. Farklı sebeplerden olsa da, ihmal ihmaldi.

“Bana bak,” diye emretti Maddox. Gözlerine baktım. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi biraz isteksizce ama tüm dürüstlüğüyle. “Ve asla umursadığın şeylerden vazgeçmeni istemiyorum, tamam mı? Ama bunu bizim için, benim için yapmayı bırak. Her şeyi kaybetsek de umurumda değil. Römork, bisikletler, kamyonlar ve telefonlarımız. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sadece eve gelmeni istiyorum. Ve eğer hiç orada olmazsan ve hiç konuşmazsak veya birbirimizi görmezsek, bu işin içinde olmanın ne anlamı var?”

Direnış bedenimden kayboldu ve mücadele etmeyi bıraktım. O da böyle mi hissetti? Beni hiç görmemişti, o halde ne anlamı vardı? "Artık bunun içinde olmak istemiyor musun?"

“Ne? Söylediklerimin hiçbirini dinlemedin mi?” Beni bıraktı ve ikimiz de zavallı kışlarımızın üzerinde, suya doğru oturmuş, henüz birbirine karışamayacak kadar belirsiz duyguların meyve kokteyli gibi kaynamasıyla boğuşuyorduk.

“Evet, ‘Bunun ne anlamı var ki?’ dediğini duydum.” Saçımdaki kumu sildim.

Maddox iç çekti, dizlerini yukarı çekti. "Devon, bu işin içinde o kadar çok sıkıştım ki, ödüm kopuyor." Gün batımına baktı, ama kırılmasını sezdim, bu yüzden ben de oraya baktım. "Son birkaç aydır seni kaybediyormuş gibi hissettim ve bu beni mahvetti. Beni uzaklaştırdığını düşündüm ve... sen benim için her şeysin, tamam mı? Biliyorum kıskanıyorsun falan ama ilişkimiz konusunda seni güvensiz hissettirecek ne yaptığımı anlamıyorum. Başka insanlarla bile görüşmüyorum."

Ona şöyle bir baktım, araya girmek istedim. Ama dilimi tuttum ve devam etmesine izin verdim çünkü onu duymaya ihtiyacım vardı.

“Seni her yönüyle istiyorum. Ama eve hiç gelmediğinde, orada zavallı, aşık bir aptal gibi oturup seni bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum ama sen hiç gelmiyorsun. Canım acıyor. Canımın acımasından nefret ediyorum ama acıyor. Beni korkuttu, Devon. Beni korkuttu çünkü artık beni sevmediğini düşündüm.”

Kahretsin. Kahretsin! Bunu ona ben mi yaptım? Ona olan sevgimden şüphe duymasına mı sebep oldum? Resmen dünyanın en berbat insanı oldum. Maddox, uğruna daha çok çaba göstermeye değer bulduğum tek şeydi, ama çabalarım tam bir fiyasko oldu. Başardığım tek şey onu incitmek ve korkutmaktı. Maddox Kane'i korkuttum.

“Aman Tanrım, Maddox,” diye utançla iç çektim. “Çok özür dilerim.” Ona doğru döndüm ama o gözlerini gün batımında tutmaya devam etti. “Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim. Seni seviyorum ve bana şüphayle baktığın için özür dilerim. Bunu nasıl düzeltebilirim?”

Maddox ensesini ovuşturdu ve biraz rahatladı. Bana dürüst gözlerle bakarak, "Sadece birkaç ay sonra birlikte yaşamaya başladık. Birbirimizi

anlamamız zaman alacak," dedi.

"Evet, ama böyle değil. Bir yıl sonra değil."

"Yeni bir iş kurmak, yaşam düzenimizi değiştirmek ve baban için endişelenmekle geçen bir yıl."

"Umurumda değil. Bizim için endişelenmeni istemiyorum. Zaten yeterince derdimiz var ve bu ilişkinin her zaman güvenebileceğin bir şey olmasını istiyorum. Güvenebileceğin kişi ben olmak istiyorum. Her şeyden şüphe duymana neden olduğum için nefret ediyorum."

"Yani, bir çıkış yolu aramıyorsunuz?" diye sordu, gözleri utangaç bir ifadeyle.

"Hayır, asla. Beni terk etmeye kalkarsan seni öldürürüm. Seni asla kaybetmek istemiyorum. Cuma gecesi beni terk ettiğinde... beni mahvetti." Uzandım ve elini tuttum. "Ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Neden yaptığını anlıyorum, ama bunun bir daha olmasını istemiyorum."

Elimi daha sıkı kavradı. "Her şey senin suçun değil. Ben laf söylemekte berbatım, sen de dinlemekte berbatsın." Biraz güldü. "Hadi ama, bu noktaya gelmek için kavga çıkarmak zorunda kaldık."

Buna gülümsedim. "Evet, ama buraya geldik. İyi misin?"

Başını salladı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Avuçlarımızın arasında kum tırmaladı ama bu pürüzlülüğü sevdim. Aşkımız gibi pürüzlüydü. "Sürekli aynı şeyi tekrarlıyormuş gibi görünmek istemem ama seni özledim Devon. Eskiden sürekli birlikte eğlendiğimiz, işten ya da annelerimize bakmaktan başka şeyler yaptığımız zamanları özledim. Yani, hayatın değiştiğini biliyorum ama her zaman bir meydan okumaya hazır olduğun zamanları özledim. İşte burası." Az önce kavga ettiğimiz kumsalı işaret etti. "Burası eski halimiz gibiydi. Özledim."

Kesinlikle haklıydı. Evet, konuşmaya çalışıyorduk ama bizi buraya getiren kavga, eskiden uğruna yaşadığımız, beslendiğimiz şeydi. Daha iyisini yapmaya çalışmakla o kadar meşgul oldum ki, onunla nasıl boy ölçüşebileceğimi unuttum. Ona meydan okumayı unuttum. Aramızın bozuk olmasına şaşmamalı.

Hemen ona geri dönsek iyi olur.

"Senden beni çok kızdıracak ama yine de yapacağın bir şey rica edebilir miyim?" diye sordum.

Maddox güldü. "Sen tam bir geri kafalısın."

Sırıttım. "Babamı benimle birlikte takip eder misin?"

Dişlerini sıktı. "Neden?"

"Çünkü aptalım. Çünkü onu geri almayacağımı biliyorum, ama görmezden gelemeyeceğim bir yanımda var ve bana onu gözlemlememi söylüyor. Sadece bir süre onu izlemek istiyorum, emin olmak için..." Ne? Peşimizden mi geliyor? Bir şeyler mi planlıyor? Acı mı çekiyor? Nate'in peşine mi düşüyor? Hepsi birden mi?

"Çok aptalsın, Devon," diye inledi Maddox. "Seninle yapacağım çünkü hayır dersem yine de yapacaksın ve daha da berbat edeceksin." Ayağa kalktı, beni de yanında sürükledi. "Anlaştık mı?"

"İyiyiz. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Yeni bir başlangıç?"

"Hayır. Başlangıcımızı silmeyin. Sadece yeni bir sayfa, tamam mı?"

Gözleri yeniden utangaç bir ifade aldı ama başını salladı.

Başımı salladım. Tamamdır.

"Ben yüzmeye gidiyorum, sonra da ben senin işe yaramaz götüne akşam yemeği hazırlarken sen de benim sikimi emeceksin."

Mutfakta gerçekten beceriksizdim, bu yüzden adil bir takastı. "Anlaştık."

Eğilip dudaklarımı öptü. Sonra beni öyle sertçe itti ki, ayağım takılıp sendeledim ve sırt üstü yere düştüm, ağzıma bir kum daha doldu.

Pislik herif. Gökyüzüne gülümsedim.

-MADDOX-

"Ona söylemiştim" demeyi çok severdim ve gerçekten de söylemiştim.

Devon son zamanlarda eskisi kadar huysuz ve aksi biri değildi ve bunun sebebinin işten eve zamanında gelmesi ve daha çok eğlenmesi olduğunu biliyordum. Elbette, hâlâ birkaç gece geç saatlere kadar çalışıyordu, ama en azından artık bunu benimle görüşerek hallediyor ve çok sık olmasına izin vermiyordu. Sözünde durdu ve sonunda her şey yoluna girdi.

Bu ilişki saçmalığını doğru düzgün hallediyor muyduk? Kesinlikle hayır, ama çok daha iyi gidiyorduk. Ve bu da belli oluyordu. Kardeşlerimiz bile bu konuda yorum yaptı, bu da elbette karşılıklı bir dayak yemelerine neden oldu. Gerçek bir kavga başlamadan önce korkak gibi kaçıp gittiler, topuklarını birbirine vurarak evlerine doğru koştular.

Cumartesi sabahları onunla uyanmak her zaman iyi hissettirirdi. Yatağın kıpırdadığını hissettim ve gözlerimi araladım. Devon sırtüstü yatıyordu, eli penisinin üzerindeydi, bacağı belime dolanmıştı, bir gecekondun mahallesi mankeni gibi görünüyordu. Aman Tanrım. Uykulu bir inilti çıkardı, iç

amaşının üzerinden penisini ovuşturdu ve ben de bir süre onu öylece izledim.

Kolumu başının arkasına koyarak biraz doğrulup onu hayranlıkla izledim. Berbat kafatası dövmesi derin nefesleriyle inip kalkıyor, karın kasları hafifçe kasılıyor ve mavi boxer şortunun altından penisinin hatları belirgin bir şekilde görünüyordu. Nasıl oldu da benim oldu?

"Tam yanımda mastürbasyon mu yapıyorsun?" diye suçladım, uyanık olduğunu biliyordum. Bu, sıfır noktasının ilk sabahındaki durumun tekrarı değildi. Artık uyuyormuş gibi yapmanın imkanı yoktu.

"Hım," diye inledi, elini i amaşının içine sokup kendini kurtardı. "Seninle ilgili çok ateşli bir rüya gördüm."

"yle mi?" Kendimi okşadım. "Anlat bakalım."

Devon boğazını temizledi ve başparmağını penisinin ucunda gezdirdi. "Garron Park'ta boks gecesiydi," diye başladı. "Ve senin ağzını burnunu dağıttım."

"Olası değil."

"şşş. Ryamdı," diye beni susturdu. "Kan içinde, terliydin ve bana sanki beni öldürmek istiyormuşsun gibi bakıyordun." Sesindeki uykulu hırıltı, bu anlatımı daha da ateşli hale getirdi. Hiç utanmadan mastürbasyon yaptı ve gözlerim her şeyi içine çekti. "Spiker benim kazandığımı bağırdı, ama sen buna katlanmayacaksın."

"Daha olası."

"Demek beni bir kez daha dövüşe davet etmeye çalıştın. Bana fkeli ve kızgın bir şekilde saldırdın – bu arada çok seksiydin – ama seni alt ettim ve elimi boğazına doladım."

Bunu yaptığında çok hoşuma gidiyordu. Boğazımı sıkması eskiden beni sinirlendirirdi. şimdi ise hem sinirlendiriyor hem de tahrik ediyordu. Elini

uzatıp boxer'ımın ön kısmından penisimi dışarı çıkardı. Elimi penisimin üzerine koydu, sonra kendi elini çekti. Otomatik olarak, yavaşça penisimi okşadım.

“Etrafta bize savaşımaya devam etmemiz için tezahürat yapan bir kalabalık vardı, ama sanki onları hiç umursamıyorduk. Boğazını tuttum, sen de bana dik dik baktın, sonra da herkesin önünde öpüşmeye başladık.”

Bunu hayal etmek neden bu kadar kolaydı? Onun hayalinin verdiği coşkuyla biraz nefes nefese kaldık. Gözlerim elimle onun eli arasında gidip geldi.

“Öpüşürken çok ateşli ve aceleciydik, sen de saçımı çektin. Ben de elimi boğazına bastırdım, sonra da bana yalvardın, seninle sevişmemi istedin. Hayır, tam orada seninle sevişmemi istedin. Çok ateşliydi Madd. Sanki bana ihtiyacın vardı, yoksa ölecektin.”

Akciğerlerim aşırı çalıştı ve vücudum ısındı. Penisimin sızdığı, rüyasının bir sonraki bölümünü bekliyordu. "Sonra ne olacak?"

“Yani, seni uçurumun kenarına doğru ittim. Hani, hep üzerinden atladığımız uçurum?” diye sordu. Kavgaların yaşandığı yere hiç yakın olmasa da başımı salladım. Neyse. Onun rüyasıydı. “Ve birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya başladık. O kadar çok hoşuma gitti ki, herkesin önünde sana oral seks yapmaya başladım.”

Penisinden sızan meni damlalarını izledim, bu görüntü beni arzuyla titretti.

“Ve ben de senin sikini ağızıma alıyordum, Madd. Hiç utanmıyorum. Sikini emmeyi çok seviyorum. Bunu sana hiç söyledim mi? Ve boşaldığında tadın da harika. Aman Tanrım.” İnledi ve bacağı benimkine bastırdı, karın kaslarım kasıldı ve belim terledi. Elim daha hızlı çalışmaya başladı.

"Sonrasında ne oldu?"

"Sabırsızlandın," diye inleyerek güldü. "Rüyamda bile her zamanki gibiydin. Çenemi kavrayıp beni yukarı çektin, sonra da tehdit ettin. Eğer acele edip seninle sevişmezsem, beni korkuluklara yaslayıp boşalana kadar götümü yalayacağını söyledin."

"Kahretsin," diye inledim.

"Ve Rüya Ben'in de çok fazla iyi seçenek olduğunu ve hepsini istediğini düşündüğünü sanıyorum, değil mi? Ama kahretsin Maddox... gözlerindeki bakış beni çıldırttı. Yüzünü uçuruma ittim ve seni sertçe becerdim."

Tamamen mastürbasyon yaptım. Elim onun nefes alışverişinin temposuna ayak uydurdu ve gözlerim onun elini takip ederek benim tempoma uymasını izledi.

"Herkes bizi izliyordu ve sen çok ateşli sesler çıkarıyordun. Bu yüzden elimi tekrar boğazına doladım ve seni yukarı çektim ki boynunu ısırıp aynı anda seninle sevişebileyim."

Aman Tanrım, bu çok ateşli. "İzlenmek mi istiyorsun?"

İnledi ve dudağını ısırды, cehennem gibi ateşli görünüyordu. "Bilmiyorum Madd. Pek sayılmaz. Ama bu rüya beni çok etkiledi ve şimdi sana anlatmak da beni çok etkiliyor. Neyse, seni arkadan sert ve derinden sikiyorum, boğazından tutuyorum, dişlerimi boynuna geçiriyorum ve lanet olsun, çok hoşuna gidiyordu. Boşalacağımı bağırdın ve sonra herkes izledi... mmm." Yutkundu, beni o kadar hızlı tahrik etti ki patlayacaktım. "Herkes benim götüne boşaldığımı ve senin de ellerini kullanmadan her yere boşaldığını izledi... kahretsin, şimdi boşalacağım," diye uyardı. "Madd... kahretsin."

Ona ihtiyacım vardı. Devon'a doğru yuvarlandım ve onu kendime çektim. Boynunu öptüm ve hayalini gerçekleştirdim. Omuzunun boynuyla birleştiği yeri ısırдыm ve aklını kaybetti, bu da benim aklımı kaybetmeme neden oldu.

"Ah, evet!" diye hırıltılı bir sesle, tüm boşalmasını penisimin üzerine bıraktı. Parmak boğumlarımız birbirine değdi ve sıcak menisinin penisimdeki hissi beni coşturdu. Kendimi ona doğru ittim ve ikimizi de meniyle kapladım.

Tenine sürtünerek inledim, terinin tuzlu tatlılığını hissettim. Devon penisini bıraktı ve kalçalarımın tutarak bizi birbirimize sürterek beni boşalttı. Rüyasının o uçurumundan aşağı atladık ve ilk gerçek nefesimi aldığımda hala havada süzülüyordum.

Ter içinde ve yapış yapış meniyle kaplı, nefes nefese bir haldeydik ama doğru hissettiriyordu. Hepsi onun rüyasından kaynaklanıyordu.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" diye sordu nefes nefese. Ona sarıldım ama çok sıkı değil çünkü burası çok sıcaktı. "Senin kaba davrandığın zamanları seviyorum," dedi. "Bana sert davrandığın ve bana sanki benimmişim gibi davrandığın zamanları. Bu tür şeyleri seviyorum."

İyi, çünkü bunu yapmaktan çok hoşlanıyordum. Özünde oldukça baskın bir karakterdim, ama Devon da öyleydi, bu yüzden benim agresifliğimi kontrol etmeyi sevmesi benim için bir kazançtı. Çenesini kavradım ve onu sertçe öptüm. Dağınık haldeydik, duş almamıştık bile, ama umursayacak bir şey bulamadım. Bazen, aramızdaki bağ daha önemli hale geliyordu. Duygusallığımızı böyle gösteriyorduk.

"Ama şimdi seni sinirlendireceğim," diye yanağıma güldü ve beni kendinden uzaklaştırarak ikimizin de sırt üstü yere düşmesini sağladı.

"Neden?"

"Bu akşamki panayır partisine geç kalsam ne kadar kızardınız?"

Ona baktım, ne demek istediğini merak ediyordum ve ona "defol git" dercesine bir bakış attım.

“Brian VanErp, teknesini körfezin karşısına üç kat fazla para karşılığında taşıyıp taşıyamayacağımızı sordu. Nate ve Xavi bunu kendi başlarına yapabilirler, ama ben yeni marinayı görmek ve bazı bağlantılar kurmak için orada olmak istiyorum. Bizimle gelmek ister misin?”

“Heidi ve Jeff’i fuara götürmemiz gerekiyor,” dedim ama kızgın değildim. Bunu anlıyordum. “Sen git, ben fuarda buluşalım. Xavi ve Nate zaten gidiyorlar.”

“Emin misin? Atlamakta bir sakınca görmüyorum.”

Evet, öyle yaptı ama sorun değildi. Brian VanErp, körfezin diğer tarafına yeni bir marina inşa etmişti ve müşterilerini Devon’ın dükkanına gönderecekti. Pazarlama bağlantıları için orada olması gerekiyordu ve ben de onu bu konuda desteklemekten mutluluk duydum.

Kalçasına o kadar sert bir tekme attım ki yataktan düşüp yere çakıldı. Bana küfretti ama kalkmaya üşendi. "Jeff ve Heidi ile giderim ama sarhoş halimi eve sen götüreceksin."

"Anlaştık," diye kabul etti. "O kadar memnunum ki yerimden kımıldamaya gerek yok. Bana kahve getir."

Duşa giderken onu tekrar tekmeledim.

Sabah çok güzel başladı ve günüm oldukça iyi geçti, ancak gece pek iyi başlamadı.

“Burada ne işin var?” diye çıkıştım babama, sonra da anneme döndüm. “O burada ne yapıyor?”

Babam aynı anda hem kendini beğenmiş hem de savunmasız görünüyordu, annem ise suçluluk duygusu içindeydi. Ah, bunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Bunu daha önce yüzlerce kez yaşamıştık. Onunla fuara gelmek isteyip istemediğini sormaya gelmiştim, ama bulmayı beklediğim son şey babamdı.

Annem beni sakinleştirmeye çalışarak, "Sakin ol tatlım," dedi. "Onu ben davet ettim."

Biliyordum. "Neden?"

Babam, evlilikleri boyunca anneme karşı tam bir pislikti. Teknik olarak hâlâ evliydi, çünkü kim boşanmayı göze alabilirdi ki? Herkesi yaptığı her şey için yargılayan bencil bir pislikti, ama asla kendisini aynı standartlara göre değerlendirmede. Ona asla fiziksel şiddet uygulamadı, ama işine geldiği her an onu ihmal etti ve manipüle etti. Oğulları da dahil olmak üzere herkes onun altındaydı.

"Sadece konuşuyorduk canım," dedi annem. "Bu akşam iyi bir zaman diye düşündük çünkü siz oğlanların fuarda olmanız gerekiyordu." Bana gülümsedi ama ben buna inanmadım.

Ona daha dikkatli baktım ve ilk defa her zamankinden daha derli toplu görüldüğünü fark ettim. Saçları kıvrılmıştı, aşırı makyaj yapmıştı ve şirin bir yaz elbisesi giymişti. Ciddi ciddi bu adi herifi etkilemeye mi çalışıyordu?

"Anne, onun seni kaç kere daha beynini yıkamasına izin vereceksin? Sakın ona geri dönme." Ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu ve ona bunu söylemeye hakkım yoktu. Ama babam kalbini tekrar tekrar kırdıktan sonra onu her zaman bir arada tutmak zorunda kalanlar Xavi ve bendik. Bu saçmalığın tamamen bittiğini sanıyordum.

“Sakin ol tatlım. Sadece konuşuyorduk. Affedersin.” Annem banyoya girdi. Tartışmalarda hiç iyi olmamıştı.

Babama dik dik baktım. Para sıkıntısı çektiğinde ona nakit dışında pek bir şey için yardımcı olmuyordum. Onu sevmiyordum ve o da beni sevmiyordu. Bu kadar basitti. Ama şimdi ona bakarken, farklı, daha sağlıklı ya da benzeri bir şey göründüğünü fark ettim; bu da onu uzun zamandır görmediğimi anlamamı sağladı. Aylardır, belki de yarım yıldır, hatta daha uzun süredir bizden para istemeye gelmemişti. Bir süreliğine varlığını unutmuştum.

"Hâlâ bir erkekle mi birlikte oluyorsun?" diye sordu.

"Hala hayatını mahvediyor musun?" diye karşılık verdim.

Bana sırttı ama küçümseyici mi yoksa memnun mu olduğunu anlayamadım. Benimle kavga mı etmek istiyordu? "Sana önceden haber vermek için geldim ama böyle davranmaya devam edeceksen, defolup giderim."

Bu bir manipölasyon taktiği miydi? "Ne için önceden haber verildi?"

"Jim Sawyer şehre geri döndü," dedi.

“Biliyorum.” Devon beni arada bir babasını takip etmeye, onu gözetlemeye zorluyordu. Nate ve Devon'a karşı bir şey planlayıp planlamadığını öğrenmek istiyorduk. Bu Devon'ın fikriydi, ki bundan nefret ediyordum, ama o piç kurusunun nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmenin daha iyi hissettirdiğini itiraf etmeliydim.

“Duyduğuma göre bir şeyler hazırlıyormuş. Hem de büyük bir şey.” Babam bana dümdüz bir bakış attı. Gerçekten sadece yardımcı olmaya mı çalışıyordu?

“Ne gibi bir şey?”

Babam omuz silkip kanepeye uzandı, sanki kanepenin onunmuş gibi. "Bilmiyorum. Ama onu Park binasının etrafında dolaşırken yakaladım. Gary ile konuştum, o da Jim'in 62 numaralı parseli sorduğunu söyledi."

Jim bizim o arsada yaşadığımızı nereden biliyordu? Küçük bir kasaba olduğu için Garron'a da, Jim Sawyer'ın etkisine hâlâ kapılan herkese de lanet olsun. En çok da park müdürü Gary'ye. Arsa bize ait değildi, bu yüzden onu başımızın üstünde rehin olarak tutamazdı, ama bağlantıları ve cesareti olsaydı kesinlikle elimizden alabilirdi. Ki bunu da yaptı.

"Sadece bilmeni istedim," dedi babam. "Hepsi bu."

Az kalsın ona teşekkür edecektim.

"Ve ben buraya annenle tekrar uğraşmak için gelmedim. Mesele bu değil."

"Bunun farkında mı? Giyinişine bakılırsa, bunun bir randevu olduğunu düşünüyor."

"Telafi etmem gereken bazı şeyler var. Hepsi bu," dedi babam ve sonra annem geri döndüğü için konuşma kesildi.

Anneme sarıldım, babama uyarıcı bir bakış attım ve sonra Heidi ve Jeff ile buluşmak için Mary'nin evine doğru yola koyuldum. Devon'ın annesi hala Mary ile yaşıyordu ve Heidi harika bir bakıcıydı, bu yüzden işler oldukça iyi gidiyordu. Kalıcı değildi, ama şimdilik yapabileceğimizin en iyisiydi. Bakım evleri pahalıydı ve daha iyi durumda olabilirdik, ama çok da iyi durumda değildik. Mary'nin onu kabul etmesi bile bir mucizeydi.

Babamın söylediklerini görmezden gelmeli, annemin benim sorumluluğum olmadığını kendime hatırlatmalı ve her şeyle daha sonra, Devon yanımdayken ilgilenmeliydim.

Bu gece sarhoş olacaktım. Biraz eğlenceye ihtiyacım vardı.

-DEVON-

Fuara gitmek için can atıyordum. Daha doğrusu, sevgilime ulaşmak için can atıyordum. Tekne teslimatını yaptık, yeni marinayı inceledik ve zamanı geldiğinde bize iş gönderecek birkaç zengin ve kendini beğenmiş adamla bağlantı kurduk. Biz üzerimize düşeni yaptık ve şimdi buradan ayrılıp Maddox'un güzel bir gece geçirmesine yardımcı olmaya hazırdım.

Xavi ve Nate de benim kadar sabırsızdı, ama Brian VanErp, sosyal ipuçlarını ve konuşmalardaki duraklamaları anlamayan geveze heriflerden biriydi. Kırk dakikadır ondan yavaş yavaş uzaklaşıyorduk ama o durmadan gevezelik ediyordu. Ve lanet olası telefonumu kamyonette unuttum, bu yüzden Maddox'a haber vermek için mesaj bile atamadım.

Brian, benim ekonomik durumumun çok üzerinde olan iskele ücretleri ve kulüp binası planlarından bahsedip duruyordu, ama Xavi'nin cebindeki telefon her birkaç saniyede bir çalıyordu. Sonunda telefonu açmak için uzaklaştı ve rahat bir nefes aldım, arayan bendim.

"Jeff," dedi Xav, omuz silkerek telefonunu bana uzattı.

Rıhtımda yürüdüm ve cevap verdim. "Jeff? Ne haber?"

"Hey, Dev. Neredeyse geldiniz mi?"

"Hâlâ Long Pier'deki marinadayız. Madd seninle buluşacak, tamam mı?"

"Evet, burada." Ses tonunda bir anlam vardı.

"Ne oldu?" Sırtım dikleştii.

"Şey," diye güldü Jeff. "Eminim, hayır, yüzde yüz eminim ki Madd uyuşturuldu. O... tamamen mahvolmuş durumda ve çok komik, bir de senden bahsetmeyi bırakmıyor. Kahretsin, fena halde hırpalanıyor, dostum. Buraya çabuk gelsen iyi olur."

"Parçalanmış mı? Parçalanmış derken ne demek istiyorsun?" Nate ve Xavi'nin yanına geri döndüm.

"Bu partideki herkes bir şeylerin etkisi altında ama Madd'i en çok etkiliyor, sanki iki kere uyuşturulmuş gibi. Çok azgın ve... evet, resmen başı dertte. Ama sürekli Dev, nerede olduğunu soruyor." Jeff tekrar güldü. "Kahretsin, özür dilerim. İyi ama onu kontrol altında tutmaya çalışıyorum."

"Nasıl kontrol altına alındı?"

"Kısacası, seks yapmaya hazır ve seni bekliyor."

Aman Tanrım. "Teşekkürler. Aptalca bir şey yapmasına izin verme. Ya da hiç kimsenin aptalca bir şey yapmasına. Şimdi gidiyoruz. Otuz dakika." Jeff'in telefonunu kapattım ve iskeleye doğru koştum. "Üzgünüm Brian, ama gitmemiz gerekiyor. Ama bir dahaki sefere görüşürüz, tamam mı?"

Nate ve Xavi öne atladı, ben de arkaya geçtim. Telefonumu kontrol ettiğimde Maddox'tan üç yüz cevapsız mesaj olduğunu gördüm. Her biri bir öncekinden daha saçma hale geliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Xavi. "Madd iyi mi?"

Onun son derece imalı mesajlarını okurken istemsizce sırıttım. "Evet. Molly'nin etkisi altında falan ve tacize uğruyor."

"Ne?" diye güldü Nate.

“Kesinlikle hayır,” diye reddetti Xavi. “Madd Molly kullanmazdı. Uyuşturuculardan neredeyse ölesiye korkuyor.”

"Jeff, kendisine uyuşturucu verildiğini düşünüyor."

"Kim tarafından?" diye çıkıştı Xavi, ağabey rolüne bürünerek.

"Çok iyi bir soru." Çünkü kim benim erkek arkadaşımı tahrik edecek bir şeyle uyuşturur ki?

"Yani onu alıp oradan kaçacağız, öyle mi?" diye sordu Nate. "Kalsak bile umurumda değil."

"Oraya vardığımızda nasıl olduğunu göreceğiz." Umarım iyidir.

Biraz güvensizlik hissetti. Uyuşturucu almıştı, cinsel isteği vardı ve kesinlikle sertleşmiş bir cinsel organı olacaktı. Ama kontrol onda mıydı?

Otoparkın en arka tarafına park ettik, etrafımızda panayır devam ediyordu ama parti çadırı en arkadaydı. Jeff, Heidi ve Maddox'un iş yerinden tanıdığım birkaç adam, Garron Park'tan birkaç arkadaşlarıyla birlikte orada duruyorlardı.

"Oh, şükürler olsun," diye güldü Jeff bizi görünce.

“Maddox!” diye bağırdı Heidi. “Devon burada!” Bana döndü ve gülümsedi. “O çocuğu avucunun içine almışsın Dev. Ona sürekli sarkıntılık yapıyor, teklifler geliyor, elle taciz ediliyor ama o herkesi uzaklaştırıp seni arıyor,” diye kahkahayla güldü.

Kendimden geçtim. Hem de fena halde.

“Devon,” diye hırladı Maddox, tam kişisel alanıma girerek. Gözleri donuktu ama gülümsemesi samimiydi. “Sonunda!” Boynumun arkasını

kavradı ve yüzlerimizi birbirine çarptığında neredeyse burnumu kıracaktı. Serbest eli doğrudan pantolonumun fermuarına gitti.

"Kahretsin, Madd." Onu durdurmaya çalıştım. "Uslu dur."

"Seks yapmak istiyorum. Hemen şimdi. Hadi gel," diye aptalca bir fısıltıyla bağırdı. "Bütün gece seni bekledim. Lanet olsun, çok iyi görünüyorsun." Bana açıkça gözleriyle cinsel tacizde bulundu.

Gözlerimi devirdim ve Jeff ile Heidi'ye teşekkür edebilmek için onu arkama ittim. O gece Fancy Jeans Guy'ı yere serdiği gece dışında, sarhoşken saçmaladığını hiç duymamıştım. O herifin adını biliyordum, bu yüzden Maddox'un ona taktığı lakaba neden kandığımı anlamadım. Jeff ve Heidi'ye teşekkür etmek için döndüğümde, bana gülüyorlardı. Nate ve Xavi daha da çok gülüyorlardı çünkü Maddox müstehcen bir aptal gibi davranıp arkamdan beni ellemeye başlamıştı. Ellerini belime doladı ve ellerini pantolonumun içine sokmamak için onunla mücadele ettim. Aman Tanrım, çok azgındı. Maddox boynumu öptü ve pantolonumun üzerinden beni okşayarak kulağıma müstehcen şeyler fısıldadı.

Ellerini itmeye çalıştım ve beni aradıkları için bu adamlara teşekkür ettim. "Onu kontrol altında tuttuğunuz için teşekkürler..." Düğmem açıldığında yüzümü buruşturdum. "Kahretsin, Madd. Bir dakika sakin ol." Ellerini pantolonumdan çıkardım ama tüm süre boyunca bana direndi, ulaşabildiği her yere dokundu.

"Zaten bir saattir böyle," diye güldü Jeff. "Ama başka kimseye dokunmazdı, yani... her şeyde başarılar dilerim."

"Ona bu saçmalığı kim verdi?" diye sordu Xavi.

Jeff omuz silkti ama gruba şöyle bir göz kırptı, bize bir işaret verdi. Kahrolası Tom. O genç herifin benim sevgilimin peşinde olduğunu biliyordum.

Maddox, sertleşmiş penisini kalçalarımaya sürterek kulağıma "Devon," diye yakındı. "Bir şeyle sevişmem lazım! Ağzınla, elinle, götünle, umurumda değil. Bir şeyle!"

Aman Tanrım, bu adamın derdi neydi böyle?

"Bir plastik poşete kayganlaştırıcı koyacağım ve yatak ile baza arasındaki boşluğa süreceğim, şu an çok azgınım!"

Ne? Ne? "Bunu mu yaptınız?" Bu sefer kendimi gülmekten alamadım. "Bekleyin. Bizde yatak tabanı bile yok."

"Seks! Hemen!" Beni kalabalığın arasından itmeye çalıştı. "Lütfen, Devon."

Gruptaki herkes kahkahalara boğuldu, Nate ve Xavi en yüksek sesle gülerek onu benden uzaklaştırdılar.

"Hadi bakalım, sevgilim," diye güldü Xavi. "Kamyona bin."

"Devon!" diye bağırdı Maddox arkamdan. "Haydi gidelim!"

"En iyisi git," dedi Heidi kahkahalarla. "Dürüst olmak gerekirse, Dev, o sadece seni istiyordu."

"Teşekkürler çocuklar. Buna katlandığınız için teşekkürler." Her birine başımla onay verdim. Jeff'i artık çok daha fazla seviyordum.

Maddox'u, arka koltukta benimle sevişmesine izin vermeden, Garron Park'a dönüş yolculuğunda kırk dakika boyunca nasıl oyalayacaktım ki? Üstelik Nate ve Xavi de hemen önde oturuyordu?

İç yüzü.

Maddox kontrolden çıkmıştı. Daha önce de azgın halini görmüştüm ama şu anki vahşiliği ve dengesizliğiyle kıyaslanamazdı. Hayır cevabını kabul etmiyordu, gerçi ben de çok ısrarcı değildim ama yine de...

Nate, sürücü koltuğundan kahkahayı bastırarak, "Onunla ilgilenmeniz için bir yere çekmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Tam burada beni becer," diye yanıtladı Maddox ben daha konuşmadan, beni öne doğru çekerek, hâlâ pantolonuma girmeye çalışıyordu. "Sikimi bir..."

"Molly kullanıyor," diye araya girdi Xavi. "Bir kere onunla birlikte olursan altmış saniye sonra tekrar hazır olur. En iyisi sürmeye devam etmek," diye kekeledi, gülmemek için kendini zor tutarak.

"Devon." Maddox boynumu yaladı, sesi giderek karşı konulmaz hale gelen bir tonda adımı söyledi. "Yarış pistinde seviştiğimiz ve başlangıç çizgisine geç kaldığımız zamanı hatırlıyor musun?" Penisimi okşadı.

"Çenenin kapat, Maddox." Elini çektim ve ağzını meşgul tutmaya çalıştım ki tüm kirli sırlarımızı ağzından kaçırmamasın.

"Hadi tersine sikelim," diye inleyerek emretti.

Aman Tanrım. "Maddox, sus artık." Utançtan ölmemek için kendimi zor tutarak ön tarafa baktım. "Yalnız değiliz."

"Fısıldıyorum," dedi sevimli bir piç kurusu gibi. "Bütün gece azgın azgın sevişmek istiyorum," diye sahne fısıltısıyla söyledi.

"Evet, arkamızdaki arabanın bile duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyorsun. Allah aşkına, sus artık!"

"Bu, 'tersine seks'e evet demek miydi?"

"Kahretsin," diye inledim. "Müziğin sesini biraz aç."

"Cidden orada onunla sevişecek misin?" Nate daha da çok güldü.

"Eğer onun söylediği tüm saçmalıkları duymak istemiyorsanız, bir şeyler yapacağım."

"Evet!" Maddox iyice coştı. "Şimdi, Devon, sikimin üzerine otur."

Elimi boğazına doladım ve tam yüzüne doğru eğildim. "Bir kelime daha edersen, gecenin geri kalanında sana dokunmam bile. Dediğin gibi, yatağı becereceksin."

"Hayır," diye surat astı.

"Sus artık. Anladın mı?"

Başını salladı. Yeşil gözleri her hareketimi takip etti, elleri tüm vücudumda dolaştı ve cinsel organı kot pantolonunun dikişlerine baskı yaptı.

Onu kapiya yaslamaya zorladım, pantolonunu çözdüm ve penisini dışarı çıkaracak kadar aşağı çektim. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Belki de halka açık bir yerde sevişmeyi hayal etmiştim, ama kardeşlerimiz o rüyada yoktu.

"Müzik," diye çıkıştım Nate'e. Çok saçma.

"Koltuklarıma boşalma sakın, Madd." diye uyardı Nate, müziğin sesini yükseltmeden önce.

"Mm," diye inledi Maddox, onu boşaltmaya başlar başlamaz. "Devon bir... gibi yutabiliyor."

"Maddox!" diye bağırdım ona, kardeşlerimiz gülerken. Yüzüncü kez boğazını kavradım ve tekrar yüzüne yaklaştım. "Lanet olası ağzını kapat yoksa kendini tatmin edersin."

Ama Maddox çok ısrarcı bir herifti. Kafamın arkasına bastırdı ve neredeyse zorla penisini yutmamı sağladı.

"Ah, evet, kahretsin," diye inledi. "Bu ağzı hep istiyordum..."

Onu alt ederek geri çekildim. "Son uyarı," diye hırladım ona.

"Sadece fısıldayacağım," diye nefes nefese söyledi.

"Hayır. Ağzını kapalı tutacaksın. Dudaklarını büzeceksin."

Başardı ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Nate ve Xavi burada olmasaydı buna bayılırdım. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunları unutmak ve Maddox'un bu harika halinin tadını çıkarmak için uyuşturucu verilmiş olmayı dilerdim.

Nate müziğin sesini yükseltti ve ben Maddox'un ve beni ne kadar çok istediğinin verdiği hissin içinde kayboldum. Onun penisini emerken, Jeff ve Heidi'nin sözleri aklımdan geçip duruyor, egomu şişiriyordu. Bu kadar azgın olmasına rağmen başka kimseye dokunmadı bile. Hayır dedi. Beni istedi. Ben etrafta yokken ve bir sürü başka insan ona kendini atarken bile beni istedi. Hala beni istiyordu.

Bunun için onu ödüllendirmek istedim. Onu o kadar çok memnun etmek istedim ki, sadece beni istemeye devam etsin. Onun beni sahiplendiği kadar ben de onu sahiplenmek istedim. Onu ağzımın içine derinlemesine aldım, kalçalarını iterek boğazımın arkasına kadar ulaşmasına izin verdim. İnlemelerini bastırma girişimlerinin başarısızlığını dinledim ve senaryoya rağmen her saniyesinden zevk aldım.

"Devon," diye inledi. "Aman Tanrım. Sen..." diye gevelemeye devam etti. Parmakları saçlarımdan arasına girdi ve beni daha da aşağıya itti. Burnumdan derin bir nefes aldım, kalçalarımı biraz yukarı kaldırıp o lanet olası koltuğa süründüm ve baskın bir herif gibi yüzümü becermesine izin verdim. "Mmm. Aynen. Böyle." Vücudu titredi ve nefesi kesildi, sıcak boşalmalarla boğazımdan aşağı indi.

Onun her zerresini hevesle yuttuğum ve daha fazlası için yaladığım için açgözlü bir meni düşkünü oldum. Doymak bilmezdim. Pantolonumdaki baskı neredeyse acı verici derecede güzeldi, sanki boşalmak istemenin ama

boşalamamanın işkencesinden hoşlanıyordum. Maddox saçımı çekiştirip ağzımı kendi ağzına götürdüğünde, inlememe engel olamadım.

"Seni seviyorum, Devon," nefesimi içine çekti ve kardeşlerimizden saklamaya çalıştığım arzuyu yuttu. "Seni çok seviyorum."

"Sana ağzını kapatmanı söylemiştim, Maddox."

Beni görmezden geldi. "Siktir git. Tam burada. Tam şimdi."

"Çılgın..." Daha yeni inmişti ve şimdiden bu kadar gürültücü müydü? Ne kullanmıştı acaba?

Beni geriye itti ve kucağıma tırmanıp bacaklarını üzerime doladı. Buraya zar zor sığdık ama kafası tavana değdi, sanki umurunda değilmiş gibi. "Sessiz olabiliriz."

"Şu anda hayatın buna bağlı olsa bile sessiz kalamazdın." Onu yerinde tutmak için kalçalarından tuttum. Eğer üzerimde sürtünmeye devam ederse, pantolonuma boşalacaktım.

"Biliyorum, ama seni gerçekten istiyorum." Surat asmak onun için yeni bir şeydi. Bundan nefret etmedim. "Lütfen, Dev."

Dürüst olmak gerekirse, bu durum beni pek de rahatsız etmedi. Beni geri tutan tek şey, kardeşlerimiz olmasıydı. Muhtemelen kardeşlerinin sevişmesini canlı izlemek istemezlerdi. Ayrıca, ayıklardı.

Maddox, "Nate, kenara çek," diye emretti. "Kenara çek de sevgilimle sevişeyim."

Benim adamım. Yine kendimden geçtim.

"Maddox, bana bak." Yüzünü kendime çevirdim. "Eve varana kadar idare edebilirsin."

Başını salladı. "Yapamam."

"On beş dakika, Madd," diye karşılık verdi Xavi.

Maddox'un yeşil gözleri arka koltuğun karanlığında benimkilerle buluştu. "Seni elde etmek için on beş dakika bile bekleyemem. Bir dakika daha bile bekleyemem."

"Ne zaman böyle somurtkan bir velet oldun?"

"Şımarık bir çocuk değilim. Sadece sana ihtiyacım var, sevgilim."

"Sevgilim mi?" diye güldüm. Tamam, bu onun kafasının karışık olduğunun kesin bir işaretiydi.

Kaybeden biri gibi sırttı. "Bunu söylemek garip geldi."

"Bunu duymak tuhaf geldi."

Alnını benimkine dayadı, beni cezbetmek için kalçalarını salladı. "Hadi gel."

"Sadece seviş," dedi Nate. "Hadi yap şunu, Madd."

"Nate," diye çıkıştım kardeşime susmasını söyleyerek. Maddox'un teşvike ihtiyacı yoktu. "Bu saçmalık ne kadar sürecek?"

"Ne kadar aldığına bağlı, ama muhtemelen birkaç saat daha sürer. Bu gidişle o zamana kadar sikiinin ucu düşecek."

Maddox beni adeta Mississippi'li bir av köpeğı gibi taciz etti. Birkaç saat daha mı? Kabul ediyordum, ama ya sakinleşmezse?

"Üzgünüm Devon," dedi Maddox yanağıma yaslanarak. "Bu sadece seksle ilgili değil. Seni seviyorum. Bu sadece seksle ilgili değil."

Daha önce hiç bu kadar bayılmış mıydım?

Nate Garron Park'ın girişinden içeri girdiğinde, Maddox neredeyse beni pantolonumun içine işetmeyi başarmıştı. 62 numaralı alana vardığımızda,

onlara sabırsızca bir şekilde gitmelerini ve arkalarına bakmamalarını emrettim; Maddox daha römork kapısı açılmadan kavgacı bir tavır sergilerse diye başka bir gösteriye ihtiyaçları yoktu.

Neyse ki, biz içeri girene kadar bekledi.

Maddox sırtımı yatak odasının kapı çerçevesine çarptı, elini pantolonumun içine soktu ve ağzını benimkine yapıştırarak özensiz bir öpücük kondurdu. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi ve boğazımı açığa çıkarmak için başımı geriye çekti. Dudakları tenimde, eli de penisimi okşarken, çaresiz bir arzuyla hırladı.

"Eğil. Şuraya."

Geri çekilmesi için göğsüne bir itme hareketi yaptım. İstemediğim için değil, iç çamaşırlarıma boşalmaya bir saniyeden az bir süre kaldığı için. Maddox'a doğru sinsice yaklaştım, elim çoktan boğazını kavramıştı. Karavanın loş ışığında gözlerimiz buluştu ve net bir kaybedeni veya doğrudan kazananı olmayan bir savaş başladı. Verdiğimiz her savaştan ikimiz de fayda görecektik.

"Diz çökmek."

"HAYIR."

Sırıttım ve boğazını daha sıkı kavradım. Bu sefer, itaat etmesi için sözlere gerek yoktu. Ona baktım, o da bana baktı ve burun deliklerini genişleterek Maddox dizlerinin üzerine çöktü.

Pantolonum ayak bileklerime kadar indi ve penisim boğazının arkasına kadar girdi. Saf bir mutluluk içinde inleyerek, kafasının arkasını kavradım ve kamyonda benimkini becerdiği gibi yüzünü becerdim. Bu orgazmı bir an önce atlatmam gerekiyordu ki bütün gece tetikte olmayayım.

"O sevimli halin nereye gitti Madd?" diye sordum, boğulma tehlikesiyle gözlerinin irileşip yaşardığını izlerken. "Artık bana bebeğim demeyecek ve

beni sevdiğini söylemeyecek misin? Molly'nin seni mutlu etmesi gerekmiyor muydu?"

Üstünlüğü ele geçirmek için, testislerimi avuçladı ve penisimin ucunu yaladıktan sonra beni tekrar yuttu. O kadar tahrik olmuş, heyecanlanmış ve aklımı kaybetmek üzereydim ki öne doğru eğildim. Yutarken boğazının yuvarlanmasıyla boşaldım. Ağızına boşalmak için geri çekilirken, yutmasını engellemek için yanaklarını sıktım, dilini becerdim ve her yerine boşaldım. Orgazm ani ve hızlıydı ve yeterince tatmin edici değildi. Diz çöktüm, pantolonumu ayak bileklerimden aşağı indirdim ve ağzını zorla açtım.

"Bak sana Madd. Ağızında koca bir yükü öğürmeden tutuyorsun."

Dilini dışarı çıkardı, benim çenesinden aşağı aktı ve gözlerim ona odaklandı. Çenesini kavradım ve öne eğilerek onu yaladım, dilimle tekrar ağzına ittim. Aman Tanrım, evet. Meniyle daha önce hiç bu kadar fazla oynamamıştık ama yeni bir fetişim olduğunu söylemekte sakınca yoktu.

Maddox ağzıma doğru inledi, geçmişte olduğu gibi hiç de rahatsız olmamıştı. Boşalmamı ağzına geri çekti ve sonra geri çekildi. Gözleri gözlerimde, neredeyse sırtarak ama tam olarak değil, boşalmamı eline tükürdü. Bana nasıl bakarsa baksın, vahşiydi. İlkeldi. Kahrolasınca yırtıcıydı. Ve biliyordum ki, beni nasıl domine etmek isterse istesin, her saniyesinden zevk alacaktım.

Göğsüme bastırdı, dizlerimden düşüp sırt üstü yere serildim. Sonra o şerefsiz bacaklarımı açtı, olabildiğince genişletti ve o avuç dolusu meniye doğrudan götüme soktu.

"Kahretsin," diye inledim ani oluşuna. İki parmak içeri pompaladı, beni kayganlaştırıp gerdi ve penisimi tekrar sertleştirdi. "Aman Tanrım, Madd."

Duraksamadı ama uyuşturucunun etkisiyle oluşan sırtışı geri geldi ve donuk gözleriyle parmaklarının kıcımlı nasıl becerdiğini izledi. "Şu an çok

çılgınım, Devon. İçine olabildiğince çok boşalacağım ve sen daha fazlasını yalvaracaksın."

İsa. Utangaç ve şehvetli, mutlu ve duygusal, zindan efendisi ve sapık seks düşkünü. Onun tüm hallerini sevdim.

Gömleğini çıkarmak için geriye yaslandı, ben de aynı şeyi yaparken onu izledim. Komodinin çekmecisini açmak için üzerime eğildiğinde, zaten çözülmüş olan pantolonunu kalçalarından aşağı, dizlerine kadar indirdim. Elimde bir şişe kayganlaştırıcıyla, o soyunurken penisini bolca sürdüm, sonra bacaklarımı kavrayıp beni kendi bacaklarının arasına çekti.

"Sabırsızlanıyorum." Sıraya girdi ve bana doğru itildi, çenem gevşedi ve gözlerim yuvarlandı. Penisimin tamamen kalktığını hissettim ve kalçam bu girişe karşı kasıldı. "Ah, siktir, Devon," diye inledi, sert ve derinden bana girerken. "Hiçbir fikrin yok." Başını salladı ve geriye yaslanarak kendisini bana girerken izledi.

Yanmayı hafifletip zevki artırmak için kendimi iyice bastırdım. Yatak odasının halısı sırtımı her şeyden çok yakıyordu, ama Maddox boynumu kavrayıp beni yukarı çekip bükülmüş bacaklarının üzerine oturduğunda, dizlerimi altıma alıp onun beni becerdiği kadar sert bir şekilde onun üzerinde hareket ettim.

"Arkama uzan," diye hırıltılı bir sesle ağzıma doğru fısıldadı. "Parmaklarıyla beni okşa."

İki parmağımı ağzına soktum, dilinin aralarına girip onları ıslatıp damlatmasını izledim. Maddox'un kalçaları yukarı doğru itildi ve yere yığılıp beni ölümüne becermesine izin vermemek için kendimi zor tuttum. Parmaklarım ıslanınca ona doğru eğildim, karın kaslarımdaki kayganlaştırıcıyı kullanarak parmaklarımı içeri soktum ve arkaya doğru uzandım.

“Mmm, kahretsin.” Kalçasını parmaklamaya başladığımda başı benimkine doğru düştü. Doğru açıyı yakalayamadım, bu yüzden onu sırt üstü yatırdım ve arkaya uzanıp parmaklarımı tekrar içine sokarken penisinin üzerinde hareket ettim.

Bu onu kızdırdı ve güçlendirdi. Kalçalarımı sabit tuttu ve beni alttan becermek için kalçasını yerden kaldırdı. Nefes alışverişim duyulur hale geldi, her itişe uyan kesik kesik hırıltılar çıkardı. Penisimin ucundan karın kaslarına doğru sızan meni ile parmaklarımı anüsünden çektim ve rolleri değiştirdim.

Bacaklarının arasına girdim, penisime kayganlaştırıcı sürdüm ve bacaklarını araladım. "Aman Tanrım!" Kalçalarının sıkı kavrayışı, penisimin her hassas santimini kavradı ve sonunda tamamen boşaldım.

"Beni sertçe sik, Devon. Çok sertçe sik beni." Penisini okşadı ve testislerini yukarı çekti, bana en iyi manzarayı sundu.

Ayak bileklerini sanki birer tutamakmış gibi kavrayıp yukarı kaldırdım ve ona tam olarak istediğini verdim. Yer dizlerimi yaktı, hava ciğerlerimi kavurdu ve ter tenimi yaktı, ama aman Tanrım, kalçaları penisimin etrafında inanılmaz bir his verdi.

“Ah, kahretsin. Durma.” Beni yakaladı, bacaklarını açıp aşağı çekti. Künt tırnakları sırtımı acı verici bir şekilde tırmaladı, ama zevk her şeyin önüne geçti. “Beni becer. Aynen. Böyle.” Bacaklarını daha da açtı ve kalçalarımı kullanarak onu tam istediğim açıda konumlandırmama izin verdi.

Vücudunu tanıyordum. Neyin iyi hissettirdiğini, neyin harika hissettirdiğini ve onu neyin orgazma ulaştıracağını biliyordum. Kalçalarımı hareket ettirirken, tırnaklarımı omuzlarından ve kollarından aşağı doğru sürerek doğrudan ona baktım. Dudakları sessiz bir iniltiyle aralandığında ve nefesini tuttuğunda, orgazma ulaştığını anladım.

"Üzerime boşal Madd. Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun."

"Devon!" diye bağırdı, penisimi sıkıca kavrayarak. Karın kaslarım penisinin üzerine sürtündü ve menisi vücutlarımızın arasından fışkırarak göğsüne ve çenesine yayıldı.

Öne eğilip onu yaladım, o güzelce inlemeye devam ederken onunla paylaştım. Utanmazca. Kontrolsüzce. Çok seksi. Bunu bu kadar kısa sürede tekrar yapabileceğimi düşünmemiştim, ama menisinin tadı ağızlarımızı doldururken ve o bu yüzden inlerken, penisim onun içinde derinden zonkladı, onu doldurdu.

"Henüz işim bitmedi," diye nefes nefese kaldı, nefesini toplamaya çalışarak. Ben de onu yavaşça hareket ettirerek, gerçekliğe geri döndürdüm. "Seninle işim henüz bitmedi, Devon. Uykuya dalmadan önce kışına girip senin meninle dolmak istiyorum."

Onu öptüm, dudaklarını temizleyene kadar emdim. "Yeniden başlatma sürenin o kadar hızlı olmadığını biliyorum, Madd."

Göğsü benimkine sürtünüyordu, terli bedenlerimiz birbirine sürtünürken o coşku yerini daha sakin bir şeye bırakıyordu. "Şey, her neyse, kullandığım şey mucizevi bir ilaç," diye güldü ve beni geriye itti. Geri çekildim ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Bacaklarım titriyordu, bu yüzden Maddox beni yatağa itti. "Mm, en sevdiğim manzara," dedi karnımın üstüne yatmış, kalçalarım onun için açıkta dururken.

Maddox vücuduyla beni örttü, penisi tekrar kolayca içime girdi. "Madd," diye inledim. Belki de mırıldandım. "Biraz ara vermek gerekiyor."

"Sadece bir dakika burada kalmak istiyorum," diye fısıldadı boynuma, kulağımı ısırarak. "Bu gece seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin," dedi.

Evet, gördüm. Ama duymak güzeldi. "Ne kadar kötü?"

“O kadar kötü ki, sikimi bir saniyeliğine bile götünden çıkarma düşüncesi beni çıldırtıyor. O kadar kötü ki, sadece seni düşünmekten bile panayırda pantolonuma boşalmamak için sikimi çimdiklemek zorunda kaldım. O kadar kötü ki, tekrar sevişmeye hazırım bile.” Kalçalarını salladı, sikinin sert ve kalın olduğunu gördü. “Ara vermeye ihtiyacın var mı? Su falan ister misin?” diye sordu ve tekrar benimle sevişmeye başladı.

Vücudunun hareketleri penisimin yatağa sürtünmesine neden oldu. Vücudum ısındı ve kalçalarım kendiliğinden yukarı doğru kalktı, bu da ona daha iyi erişim sağladı.

"Söyle bakalım, bebeğim."

Onun bana öyle seslenmesine asla alışamadım. Özel bir şeymiş gibi, sadece nadir durumlar için söylenmiş gibiydi. "Ne dedin?"

"Bana tekrar seninle birlikte olabileceğimi söyle."

Uyuşturucu almamıştım, bu yüzden vücudumun neden ve nasıl tekrar bu kadar istekli olduğunu bilmiyordum, ama öyleydi. Bütün bir gece seks yapmak göz korkutucu, hatta yorucu derecede göz korkutucu geliyordu, ama başka hiçbir şey istemiyordum.

"Beni tekrar becerebilirsin," dedim battaniyenin içine. "İstediğin kadar becerebilirsin, Madd."

Bana sertçe çarptığında inledim. "Seni çok seviyorum, Devon."

Onun öyle yaptığını biliyordum. Gerçekten de dünyanın en şanslı insanıydım.

-MADDOX-

Popom çok acıyor. Hem de çok.

Sadece kalçam değil, bacaklarım da sanki maraton koşmuş gibiydi, penisim hassastı, karın kaslarım ağrıyordu ve sırtımda ve omuzlarımda her yerde çizikler vardı. Ama harika bir geceydi.

Devon yanımda kıpırdamadı. Yüzüstü ve çıplaktı, kendi tırnak izleri vardı, saçları dağınıktı ve koluna salya bulaşmıştı. Seksi.

"Devon," diye fısıldadım onu sarsarak. "Kahretsin, özür dilerim. İyi misin?" Sanırım dün gece bayağı yaramazlık yaptım.

İnledi. "Defol git."

Güldüm ama başım ağrıdı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Gidip beni uyumaya bırakmanız gerekiyordu," diye yakındı gözlerini bile açmadan. "Beni bu sabah saat altıya kadar uyutmadınız."

Yatağın yanındaki çalar saate baktım, saatin henüz dokuz olduğunu fark ettim. Kalktım, ona bir bardak su getirdim ve yerden ince battaniyeyi aldım. Üzerini örttüm ve yatağına yatırmaya çalışırken saçlarını öptüm.

"Seni seviyorum."

Bana sadece orta parmağını göstermek için kıpırdandı. Gülümsedim ve ona hak ettiği huzur ve sessizliği vermek için kapıyı arkamdan kapattım. Üç bardak su içtim, sabah rutinimi tamamladım ve kahveyi hazırladım.

Dün gece gerçekten ne oldu? Bunu bana kim verdi? Uyuşturucu konusunda deneysel bir tip değildim, sadece birkaç içki ve bir iki nefes çekmiştim. Sanırım bir şeyle uyuşturulacaksam, bu o kadar da kötü değildi. Ama Devon gelmeseydi ne yapacağımı hayal bile edemiyorum. Muhtemelen hâlâ deli gibi mastürbasyon yapıyor olurdum. Her neyse, gece eğlenceli olmuş olabilir ama kendimi kontrol edememekten hoşlanmadım. Hiçbir filtre yoktu, dürtülerimi kontrol edemiyordum ve bu hissi sevmedim. Molly miydi yoksa başka bir şey miydi?

Kahve makinesi bip sesi çıkarırken aynı anda biri kapıyı çaldı. Pazar günü bu kadar erken saatte kim gelirdi ki?

"Ne?" diye bağırdım, kendime bir kahve doldururken.

Xavi, birkaç parsel ötedeki Gina'dan aldığı bir kap dolusu hamur işiyle içeri girdi. Gina, karavanında tamamen yasadışı küçük bir fırın işletiyordu, ama tatlıları enfesdi.

"Günaydın, güneş ışığı," diye güldü Xavi.

İnledim, onun buraya sadece benimle dalga geçmek için geldiğini biliyordum. "Ne istiyorsun?"

"Bu, Devon için bir sağlık kontrolü. Dün gece onu seksle öldürmediğinizden emin olmamız gerekiyor."

Sahte bir kahkaha attım ve ona defolup gitmesini söyledim.

Ciddi olmalıydı çünkü Devon'ın nefes alıp almadığını kontrol etmek için yatak odamızın kapısından içeriye baktı.

"Ölmedi," diye onayladım. "Kahve?"

“Evet. Bunları getirdim.” Gina’nın pişirdiği kurabiyeleri gösterdi. “Hadi biraz sohbet edelim.” Ön kapıdan çıktı ve verandaya oturdu. Acaba ne hakkında sohbet etmek istiyordu?

Üzerime bir eşofman geçirdim ama kendimi ne kadar kötü hissetsem de görünüşümün pek umrumda olmadığını düşündüm. Çok yorgundum ama vücudum yatakta daha fazla yatamayacak kadar ağrıyordu, bu yüzden ona bir kahve doldurup dışarı çıktım, mutfaktaki dağınıklığı görmezden geldim. Güneş zaten dayanılmaz derecede sıcaktı, bu yüzden sandalyemi gölgeye çekip oturdum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Xavi, benim perişan halime gülerek.

"Berbat." Kahvemden bir yudum aldım ve parmaklarımla saçlarımı düzelttim. "Hem akşamdan kalma gibiyim hem de biraz da keyifsizim."

"Nate, Molly'nin etkisinin geçmesinin biraz moral bozucu olabileceğini söyledi, bu yüzden sadece bir hal hatır sormak istedim."

"Ne kadar da düşünceli bir herifsin sen!"

"Evet, öyleyim. Bütün o sikik şeyleri içinden attın mı?" diye tekrar güldü.

"Ah, sanırım penisim bozuldu."

Xavi daha da çok güldü. O kadar çok güldü ki kahvesini yere bırakmak zorunda kaldı. Ben de onun benim utancımdan aldığı zevki umursamadan çimenlere dik dik baktım.

Kendini büyük ölçüde toparladı ve kahvesini aldı. "Flip fucking de neyin nesi ve neden bunu bu kadar çok yapmak istedin?"

Utancımı gizlemek için elimle yüzüme vurdum. "Bunu sesli mi söyledim?"

"Beş kere falan," diye güldü Xavi. "Gerçekten çok istedin. Peki, o zaman nedir?"

"Bana o saçmalıkları sorma Xav! Herkes gibi internetten araştır."

"Hayır, söyle bana! Tanrım, dün gece bu kadar utangaç değildin."

"Sana ne? Eşcinsel misin?" Gözlerimi ona diktim.

Sadece sırttı.

Çok utandım. Kardeşimle eşcinsel seks sohbetleri benim tarzım değildi. Başlangıçta beni bu konuda açılmaya teşvik etmiş ve bazı lojistik endişelerimi gidermeme yardımcı olmuş olabilir, ama artık o kısım bitmişti ve bu bir konuşma konusu olmak zorunda değildi.

"Çılgın!"

"Ah, bu ikinizin birbirinizle seviştiği an."

"Beğenmek-"

"Evet, aynen öyle," diye araya girdim. "Kesinlikle üstte veya altta olmak yok. Değişiyoruz. Ayrıntılara girmemi istemeyin."

"Çok seksi," dedi Xavi başını sallayarak. "Öyleyse önce o üstte oluyor, sonra onu ters çeviriyorsun ve—"

"Defol git, Xavi."

Kendini tutamayıp tekrar güldü. "Seninle gurur duyuyorum, Madd."

"Neden?"

"Çünkü. Oraya vardığımızda, sen çılgına dönmüştün. Devon'ı görür görmez üzerine atladın ve yemin ederim ki herkesin önünde onunla orada birlikte olurdun."

İyi ki bunu yapmadım. Onun bu konudaki rüyası ne kadar ateşli olursa olsun, sevgilimin görüntüsünü kimseyle paylaşmaya niyetim yoktu.

"Çok yol kat ettin işte. Jeff ve Heidi, sadece Devon'ın nerede olduğuyla ilgilendiğini söylediler. O herifi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Maalesef," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

"Senin adına sevindim. Ama artık başka kimseye bakmıyor musun?"

Bu konuşmayı neden yapıyorduk ki? "Bunu mu konuşmak istiyordun? Aman Tanrım, Xavi." Eşcinsel sohbetlerinde önce seks, sonra ilişki sohbeti? Neler oluyordu?

"Bana cevap ver."

Aman Tanrım. "Hayır, bakmıyorum. Bakmak istemezdim diye değil, sadece onun gibi dikkatimi çeken başka kimse yok. Sadece vücudu değil, aynı zamanda..." Saçma. Söylemek üzere olduğum her şey saçmaydı. "Boş ver."

"Duymak istiyorum. Söyle. İlgimi çekti."

"Neden?" diye sordum, onu inceledim.

"Sana sonra anlatırım. Sadece bana açıkla."

Şüpheli. Ama duymak istiyorsa söyledim. "Devon'ın bana baktığı gibi meydan okuyan bir bakış açısıyla kimse bana bakmayacak, biliyor musun? Bazen beni etkileyen onun vücudu bile değil. Bir şeyi söyleme şekli, ya da bana kızdığında çenesini sıkması. Bir sürü şeyde denemesi ve başarısız olması. Görünüşünden çok, ortaya koyduğu şey önemli. Anladın mı?"

"Evet, sayılır."

Devam edeyim bari. "Eskiden de birlikte oluyordum, değil mi? Görünüşünü beğeniyordum, tahrik oluyordum ve bu benim için bir tür zevkti. Bu, daha önce birlikte olduğum hiç kimseye bir eleştiri değil, ama şu anki halim böyle değil. Devon'la ilgili olarak, tüm tavrı beni alt üst ediyor. Sadece sevişmeye hazır gibi bir hava vermiyor. Ya beni sinirlendiriyor, ya benimle dalga geçiyor, ya bana meydan okuyor ya da beni onunla sevişmeye zorluyor. Ondan bir bakış alıyor ve eskiden herkesle yaptığım gibi ona teslim olma şansım olmuyor. O... beni o kadar çok kontrol ediyor ki, onunla seçim şansım bile yok. Bu sadece seks değil, onunla her seviyede bağlantı kurmak gibi. Ve bunu romantik saçmalık anlamında söylemiyorum,

ama aynı enerji, aynı meydan okuma seviyesi, ölümüne savaşma anlamında söylüyorum.”

Bütün bunları itiraf ettiğim için kendimi bir kaybeden gibi hissederek kardeşime baktım. Ama Xavi benimle dalga geçecek gibi görünmüyordu. Her şeyi sindirmeye, hayatındaki bir şeye uydurmaya çalışıyor gibiydi. Dur, ne?

"Bunu birisiyle mi yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Tam olarak o değil ama bir şey. Bilmiyorum. Hala çözmeye çalışıyorum." Biraz utangaç görünüyordu.

"Bak Xav," diye iç çektim. "Bir buçuk yıl önce bana içerideki o berbat adam hakkında böyle hissedeceğimi sorsaydın, bunu ima ettiğin için seni öldürürdüm. Tek bildiğim, babamın çocukken Devon'dan nefret etmemi sağladığı için minnettar olduğum, çünkü bu duruma yol açtı. Hayat karmaşık ve her zaman güzel değil, ama bazen her şey yoluna giriyor, değil mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Berbat şeylerden bahsetmişken, babam da epey ortalıkta dolaşıyor."

"Peki, yani senin belki birini bulduğun hakkındaki yorumu sadece geçiştiriyoruz, öyle mi?" diye kaşımı kaldırdım.

"Evet, şimdilik," diye güldü. "Çözdüğümde sana haber vereceğim."

Soğuk kahveyi bir yudumda içtim. "Babam dün gece fuara gitmeden önce annemin evindeydi. Annem çok şık giyinmişti ve babam bana neredeyse eşcinsel olduğumu söyledi, sonra da Jim'in etrafımda dolaştığı konusunda uyardı. Ne derdi var acaba?"

Xavi arkaya yaslandı. "Bilmiyorum. Ona güvenmiyorum ama geçen akşam dükkana geldi ve bana eski alet takımını verdi. Babam, onlardan ondan daha çok faydalanacağımı söyledi ve gerçekçi geldi. Gerçek ya da

öyle bir şey. Bu sefer bir hile değil, ama çok fazla kez kandırıldık, artık buna inanmıyoruz.”

"Bize karşı nazik davranıp sonra bir şeyler çalmaya çalışması ilk defa olmuyor. Artık bu saçmalıklara tahammülümüz kalmadı."

“Evet, ama annem öyle değil. Ondan nefret etse bile, hâlâ beş kuruşsuz herifini seviyor.”

Doğru. Ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım ya da annemiz içki içerek, çok fazla hap alarak veya babamızı tekrar hayatına alarak kaç kez hata yaparsa yapsın, o yine de annemiz olurdu ve biz de her zaman onu kollardık. Bu, oğul olmanın temel bir kuralıydı ve annemiz, çoğu zaman işe yaramaz bir aptal olsa da, bize kasten zarar verecek hiçbir şey yapmamıştı.

Babam öyleydi ama. İçimden bir ses bunu bağımlılığa bağlamak istiyordu. Davranışlarını uyuşturucuya ve strese bağlayıp, temizken daha iyi bir insan olduğunu kendime söylemek istiyordum. Ama ne zaman ayık kalıp da bize onun kim olduğunu gerçekten öğretecek kadar uzun süre temiz kalmıştı ki? Hiçbir zaman. En azından benim anılarımda.

“Görünüşe göre...”

Xavi, benim düşüncelerimi dile getirerek, "Ayık bir şekilde," dedi. "Ama henüz umutlanma. Jim hakkında ne dedi acaba?"

"Park binasında olduğu ve bu arsa hakkında soru sorduğuyla ilgili bir şeyler söylüyorlardı." Kahvemi bitirdim ve kutudan bir Danimarka pastası aldım.

“Jim buralara gelirse, onu kendi ellerimle öldürürüm,” dedi Xavi. “Tamam, belki de değil, ama öldürmek isterdim. Nate onu görmezden geliyor. Devon?”

“Devon, olayı unutamayan bir aptal. Jim'in peşinden dolanıp duruyor, bir yandan da mesafesini koruyarak onu kontrol ediyor.” Ve ben bundan nefret

ediyordum. Evet, Jim'in nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek avantajlıydı, ama Devon'ın onun yakınında olmasından hoşlanmıyordum. Ayrıca, Devon çok duygusal biriydi ve içimden bir ses babası için biraz endişelendiğini söylüyordu.

“Şey, ona göz kulak ol. Tekrar incinmesine izin verme,” diye uyardı Xavi ve ben de başımı salladım, erkek arkadaşıma nasıl bakacağım konusunda tavsiyeye ihtiyacım yoktu, teşekkür ederim. “Mary'nin annelerini o şekilde yanına alabilmesi büyük şans. Eğer kızı evden taşınmasaydı, dükkânda bizimle birlikte yaşayacaktı. Bu yüzden Devon'ın bir şeyleri bozmasına izin verme. Sonunda her şey yoluna girdi.”

Öyle miydi? Jim hapisten çıktı ve henüz bir şey yapmamış olabilir ama içimden bir his bunun geleceğini söylüyordu. Çok kinciydi ve oğullarının onu geçmesine izin verecek biri değildi, bu yüzden er ya da geç o yaşlı herif hayatımıza geri dönecekti ve ben buna hazır olmalıydım.

Bu yüzden, gerçekten hissettiğim tek şeyi söyledim: “Eğer biri Devon'la uğraşacaksa, o kişi ben olacağım.” Karnımda bir şey olduğu için kendimi daha iyi hissederek pastadan bir ısırık daha aldım.

Xavi güldü, konuşmanın tonu hafifledi. “Evet, dün gece onu öldürmediğine hâlâ ikna olmadım.”

Dün gece ne kadar gülünç davrandığımdan nefret ederek utanç içinde inledim. Eğer bir daha böyle uyuşturulursam, umarım yalnız başıma olmazdım. Böylece kendimi rezil eden tek kişi ben olmazdım. “İyileşecek.”

“İş yerinde birlikte çalıştığın sarışın çocuktı, değil mi?”

“Ne?” diye nefes nefese sordum. “Tom mu? İmkânı yok. O bunun için çok çekingen.”

“Jeff onun yaptığını düşünüyor ama ben bilmiyorum.” Xavi omuz silkti. Eğer Tom yaptıysa, kaza olmalıydı. Hayır, buna inanamazdım çünkü beni

uyuşturmaktan elde edebileceği hiçbir şey yoktu. Üstelik eşcinsel bile değildi.

Sabahı kardeşimle sohbet ederek geçirmek çok iyi geldi. Son zamanlarda hayat her şeyin önüne geğtiği için birlikte pek vakit geiremiyorduk. Nate biraz sonra geldi. Tıpkı kardeşim gibi Devon'ı kontrol etti ve dün gece söylediklerim hakkında beni sorgulamaya başladı.

Sanki ters ilişki olayını tekrar açıklayacakmışım gibi. Aman Tanrım.

Devon sonunda uyandığında ve bir zombi gibi eşofmanıyla güverteye doğru yürüdüğünde, benden koca bir demlik kahve yapmamı istedi. Güldüm, ayağa kalktım ve kaslarına masaj yapmaya çalıştım, ama beni itti ve en az yirmi dört saat boyunca ona dokunmamın yasak olduğunu söyledi.

Göğsümde hafif ama rahatlatıcı bir kıpırtı hissettim. Varsayımlarda bulunmayı seven biri değildim ama bunun gerçek mutluluk olabileceğini düşündüm.

-DEVON-

Babam bir şeyler çeviriyordu ve onu kızdırmadan ya da Maddox'u işin içine katmadan nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. Çok şüpheli davranmaya başlamıştı ve onu şehirde, parkta veya dükkanın yakınlarında rastgele insanlarla konuşurken yakaladığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ama şüphelerim, onu Gary ile sohbet ederken gördüğümde daha da arttı. Gary park müdürüydü ve babamın onunla ne işi olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmedi.

Babam için endişelenmenin yanı sıra, bir de Tom'la uğraşmam gerekiyordu. Bu küçük sürtük neyin peşindeydi acaba? Mantıklı olmayan yanım bu soruyu yumruklarımınla sormak istiyordu ama yeni sorumluluk sahibi erkek arkadaşım, iş yerinde olay çıkarırsam Maddox için kötü olacağını biliyordu. Tom'la kavga ederdim, Maddox iş yerine bela getirdiği için başı derde girerdi, beni yere sermeye çalışırdı ve her şey yeni bir karmaşaya dönüşürdü, bu yüzden Tom'la yüzleşmek için farklı bir yol bulmam gerekirdi.

Olgun olmak berbat bir şeydi. Yani, teşekkürler ama istemem.

Ama bir yandan da kendime acıyarak, her ne zaman işlerimizi yoluna koysak, bir şeyin hayatımıza musallat olup bizi rahatsız etmesinin nedenini merak ediyordum. Babalarımız ikisi de geri dönmüştü. Maddox babasının neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama en azından iyi niyetli olma ihtimali vardı. Benim babam ise, vücudunda iyi niyetli bir kemik bile yoktu. Hayatımı mahvetmek için buradaydı, sadece nasıl yapacağını henüz bilmiyordum. Daha önce de defalarca "özür dilerim, telafi edelim" demişti ve tahmin edin beni nereye götürdü? Bıçaklandım, dövüldüm, kan içinde kaldım, yere itildim ve acı çektim. Bu sefer de farklı olmayacaktı. Affetme havasında değildim ama o hain heriften gözümü ayırmaya kararlıyım.

İşte bu yüzden caddenin karşısındaki eski bir parka gittim, Maddox öğrenirse beni öldüreceği büyük bir hata yapmışım. Bu oyun alanına kimse gelmiyordu çünkü bakımı yapılmıyordu ve dürüst olmak gerekirse, her şeyden çok bir ölüm tuzağı ve güvenlik tehlikesiydi. Kullanılmış prezervatifler, şırıngalar ve paslı metalden oluşan bir lağım çukuru gibiydi. Bunu yaptığım için kendimden nefret ettim, ama bunu gizlice yaptığım için daha da çok nefret ettim. Maddox'a yalan söylemek berbat bir şeydi, ama onu korumanın bildiğim tek yolu buydu. Kardeşime yalan söylemek kendi hatamdı çünkü babamla görüşmememi söyleyeceğini ve bunu düşünmeyi bile düşündüğüm için beni aptal diye nitelendireceğini biliyordum.

Belki bir aptaldım ama salak değildim. Jim bir şey için peşimizdeydi ve eğer ne olduğunu anlayıp işin önüne geçebilirim, ailemi ve erkek arkadaşımı korumanın bildiğim tek yolu bu olurdu. Bu, bir pislik gibi davranmaktan daha önemliydi benim için.

Gece neredeyse çökmüştü ve parka vurmaya çalışan her türlü ışık, ağaç yapraklarının oluşturduğu gölgelik tarafından engelleniyordu. Bir sigaranın korunu gördüm ve doğruca ona yöneldim. Başım dik, savunma

mekanizmalarım sağlam ve öfke, en işime yarayacak yerde, derimin altında kaynıyordu.

"Geldin," dedi bir selamlama ifadesi olarak.

"Ne istiyorsun?" Doğrudan konuya girmem gerekiyordu. Biri beni aramaya gelmeden önce girip çıkmalıydım.

"Dediğim gibi, sadece telafi etmeye çalışıyorum." Derin bir nefes aldı, içinde babalık içgüdüğü kalmamıştı. Belki de hiç olmamıştı.

"Saçmalığı kes. İkimiz de biliyoruz ki, barışmak umurunda değil, o yüzden ne istediğini söyle ve beni rahat bırak."

"Cesaretini toplamışsın," diye güldü babam kibirli bir şekilde. "Daha önce bana böyle konuşmaya cesaretin yoktu."

Daha önce de onunla bu şekilde konuşmayı düşünmüştüm, ama haklıydı; cesaretim yoktu çünkü yiyeceğim dayak buna değmezdi. Artık yeni bir Devon'dum. Hayatımdaki en önemli üç insanı koruma gücüne sahip bir Devon. Maddox. Annem. Nate. Onlar sayesinde cesaretim vardı.

Babam, sigara izmaritini kumlu oyun alanına fırlatarak, "Bir şeyler planlıyorum," dedi. "Ve eğer her şey yolunda giderse, hayatından tamamen çıkacağım. Garron'dan da gideceğim. Hiçbir bağ olmadan."

Güzel hikaye. Bu asla olmazdı. "Öyleyse neden buradayım? Kendi işinize bakın ve Garron'dan defolun."

"İhtiyacım olan bir şey var." Elbette vardı. Her zaman ihtiyacı olan bir şey vardı. Bende olmasa bile, benden isteyecek ya da benden temin etmemi bekleyecekti.

"Para?"

"Hayır. Şey, belki yüz dolar gibi bir miktar tekne kiralama için kapora verebilirim. Tekne benim kurtuluş yolum."

Garron'dan ayrılmak şartlı tahliyesini bozar ve onu doğrudan tekrar hapse gönderir, bu yüzden şartlı tahliyesini bozmasına yardım etmek için yüz dolar öderim. "Peki, başka ne var?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Patrick Harris'i hatırlıyor musun?"

Babamın borçlu olduğu tefeci. Çalıntı tekne için anlaşma yaptığı adam ve Maddox'un geçen yıl beni ve Nate'i hapisten çıkarmak için tehdit ettiği adam. "Peki ya o?"

"Onda bana ait bir şey var ve onu geri almam gerekiyor."

"O zaman kendin hallet. Ben senin kabadayın değilim."

"Yapamam. Sorun da bu zaten. Garron Park'ta," dedi babam, bir sigara daha yakarak.

"Patrick Harris Garron Park'ta yaşamıyor. Redding'li. Bana yalan söylemeyi bırak." Sabırsızlık ve şüphecilik sinirlerimi kemiriyor, bana kaçıp asla arkama bakmamamı söylüyordu.

"Patrick onu Garron Park'ta sakladı. Gary'nin ofisinde. Arkadaşlar falan işte. İçeri girmeye çalışıyorum ama Gary benden hoşlanmıyor."

Tabii ki. "Neden acaba?" Kollarımı kavuşturdum. "Gary'nin ofisinden bunu çalmamı mı istiyorsun?"

"Başka seçeneğim olsaydı sormazdım." Hayır, sorardı. "Orada yaşıyorsun. Kirayı ödemek için onun ofisine gidiyorsun. Sadece biraz araştırma yapmanı ve bulursan bana getirmeni istiyorum."

Bu asla o kadar basit olmayacak. "Bundan ne kazanacağım?"

"Hayatınızdan sonsuza dek gideceğim. Sizi ve Nate'i yalnız bırakacağım, asla geri dönmeyeceğim ve sizin... neyse, boş verin."

"Benim ne olduğum gerçeği mi?"

"Hayatın boyunca nefret ettiğin o Kane denen çocuğu da siktir et," diye alay etti. "Ben nasıl oldu da bir ibne yetiştirdim?"

O, bir eşcinsel yetiştirmede. Hatta bir oğul bile yetiştirmede. Hiçbir şey yapmadı, ama onunla bu konuyu konuşmaya girmeye değmezdi. Hayatımdan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi.

“Bunu yaparsam, sonsuza dek gideceğine yemin eder misin? Bir daha asla geri dönmeyeceksin, Nate veya annemle uğraşmayacaksın? Maddox'la da uğraşmayacaksın?”

“Söz veriyorum.” Onun sözü benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. “Ama sadece bunu yaparsan. Yapmazsan, o yakışıklı erkek arkadaşın...”

Güzel sevgilime elini sürmeden önce onu öldürürdüm. "Ne zaman?"

“Bu şeyi bulur bulmaz, hemen gideceğim. Aynı gün. Bir planım var. Sadece Harris'ten eşyalarımı geri almam ve buradan çıkmak için bir tekneye ihtiyacım var. Burada benim için hiçbir şey kalmadı evlat, bu yüzden ne kadar çabuk halledersen, o kadar çabuk giderim.”

Ben de yakında gidecektim, çünkü Nate ya da Maddox bunu yapmayı kabul ettiğimi öğrenir öğrenmez beni altı metreden daha derine gömerlerdi. Ama Maddox beni kaç kere kurtarmıştı? Şimdi sıra bendeydi ve bunu mahvetmeyecektim. Benim kendi planlarım vardı ve bunların babama yardım etmekle hiçbir ilgisi yoktu.

“Bu nedir? Ne çalışıyorum ben?”

Babam sırtıttı.

Lot 62'ye döndüğümde Maddox kanepede uyuyordu. Bükülmüş dizi arka minderlere yaslanmış, diğer bacağı düz uzanmış, bir eli karnında, diğeri başının arkasındaydı. Koyu saçları yeni duştan dolayı nemli görünüyordu

ve siyah boxer şortu, lastik bandı eskime ve kullanımdan dolayı gevşediği için kalçalarında bol duruyordu. Belki ona yeni bir tane alırdım. Biraz tıraş olmuş gibiydi ama tamamen tıraş olmamıştı. Ona bir keresinde hafif sakallı halini sevdiğimi söylemiştim ve o zamandan beri hafif sakal bırakıyordu. Koyu kirpiklerine, karanlık enerjisine ve karanlık ruhuna uyuyordu.

Ama onu kanepede uyurken bulmanın en güzel yanı neydi biliyor musunuz? Bana güvenmişti. Dışarıda olduğumu biliyordu ama benim için endişelenip beklemedi. Bu yüzden onu çok sevdim ve kendimden daha çok nefret ettim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama babamın istediği bu eşyanın nerede olduğunu öğrenene kadar onu korumak için yalan söylemeye devam edecektim. Maddox'u tanıdığım kadarıyla, Gary'nin ofisine dalıp eşyayı çalacak ve babamın teknesine yakıt dolduracaktı, sadece babamın gerçekten gittiğinden emin olmak için. Bu sefer özgürlüğünü benim sorunlarım için feda etmesini istemiyordum. Babamı kurtarmak için pis işleri ben yapacaktım ve bir gün Madd bunu anlayacaktı.

Ayakkabılarımı çıkardım ve tam onun üzerine oturdum. Bacaklarının arasına yerleştim, tüm ağırlığımı ona verdim ve göğsüme karşı inlemesinin titreşimini hissettim. Daha fazla hissetmek için yanağımı oraya yasladım.

"Lanet olsun, çok ağırsın," diye yakındı, kolunu sırtıma dolayarak.

"Kas, yağdan daha ağırdır dostum." Göğsüne yaslanarak gülümsedim.

Elini sırtımdan yukarı kaydırды ve saçlarımla oynadı, bu da beni ürpertti. İkimiz de hiçbir şey söylemedik, sessizliğin verdiği rahatlığı tercih ettik, böylece ona yalan söylemek zorunda kalmadım ve o da beni azarlamak zorunda kalmadı. Onu ezdim. O da saçlarımla oynadı. Bedenlerimiz birbirine bağlı kaldı ve önemli olan da buydu. Gerçekten de ona ne yaptığımı anlatmak ve Tom hakkında dertleşmek istiyordum, ama bunların

hiçbiri yeterince önemli değildi. En çok da ona nasıl olduğunu, gününün nasıl geçtiğini sormak istiyordum.

Bunun yerine, ağzımı kapalı tuttum ve onun nefes alışını dinledim.

Maddox bir süre sonra boğazını temizledi. "Banyoda kilitli bir yarasa var."

"Ne?" diye güldüm.

"İçeri girdi. Çılgınlar gibi etrafta uçuşuyordu, ben de onu banyoya kilitledim ve kapıyı kapattım. Bununla başa çıkabilirsin."

"Yarasalardan korkuyor musun?" diye sordum gülerek.

"Hayır, ama sana çok kızgıyım," dedi. "Bu gece yaptığın her neyse, onun yüzünden. Şimdi sopayla sen uğraşacaksın."

Kahretsin. Ona bakmayı reddettim. Huzuru uzatmak umuduyla yanağımı göğsüne yasladım. "Ben sadece—"

"Bana yalan söyleme Devon. Heidi seni parkta Jim'le gördüğünü söyledi, o yüzden bana anlatacağın saçmalıkları bir kenara bırak. Neden yaptığını bilmiyorum ve bana söylemek zorunda da değilsin, ama eğer aptallık yapacaksan, en azından dikkatli ol."

İçgüdülerim bana savunmaya geçmemi söyledi. Onu görmezden geldim. Yanaklarım hala göğsüme degecek şekilde ona yaslandım ve ellerimi etrafına sararak nefesimi sakinleştirdim. "Kalıcı olarak ayrılmak için bir planı olduğunu söylüyor. Planını uyguladığından emin olmak için birkaç adım önde kalmaya çalışıyorum."

Maddox parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi. Yumuşak bir sesle, "Hiçbir şey bu kadar basit değildir. Bunu biliyorsun. Sadece dikkatli ol ve bana yalan söylemeyi bırak," dedi.

"Tamam," dedim söz vermeden. Onu güvende tutacağına inanıyorsam ona yalan söyledim. "Seni seviyorum."

Gerçek bir kavga etmeden, yarım yamalak bir kavga mı ettik az önce?

“Seni seviyorum,” dedi. “Şimdi git şu sopayla ilgilen.” Beni itti ve kanepe ile sehpa arasına düştüm. Yerdeyken onu izledim, yatak odasına doğru yürüyüşünü hayranlıkla seyrettim. “Çabuk ol. İşin bitince sevişeceğiz.”

-MADDOX-

Moralim berbattı. Bu sabah kahve makinesi bozuldu, işler çok uzadı ve aptal Devon için endişelenmeyi bir türlü bırakamadım. Onu artık yeterince tanıyordum ve bir şeyler çevirdiğinden emindim, babasının da onu buna teşvik ettiğinden hiç şüphem yoktu. Her neyse, dikkatli olsa iyi olur.

Devon, babasının bir risk olduğunu anlayacak kadar zekiydi, ama aynı zamanda hepimizi Jim'den kurtarabileceğini düşünecek kadar da kahramanca bir düşünceye sahipti. Jim'i hayatımızdan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapardı, bu potansiyel olarak tehlikeli ve pervasız bir şey yapmak anlamına gelse bile. Bu yüzden, Devon'ın gerçekten dükkanda çalıştığından ve gizli işler yapmadığından emin olmak için işten ayrılıp hasta izni almak istiyordum.

Maddox: İşler nasıl gidiyor?

Cevap vermesi gerek. Telefonunu takip edebilir miydim? Keşke biraz teknoloji bilgim olsaydı, ama bu konulardan tamamen uzak durdum. Hiç bilmeye ihtiyaç duymamıştım.

Öğleden sonra molasıydı, bu yüzden iş kamyonunun arka kapağına oturdum ve bir paket kuru krakerin arasına daha da kuru fıstık ezmesi sürerek yedim. Onu kontrol etmeye gitmeden önce iki saat daha çalışmam gerekiyordu, ama gün ilerledikçe ruh halim giderek kötüleşti. Kardeşime Devon'ın işte olup olmadığını soran bir mesaj gönderdim, ama o genellikle sahip olduğunu unuttuğu telefonuna bile nadiren bakıyordu, bu yüzden çok umutlanmadım.

“Hey, Madd.” Tom yüzünde utangaç bir ifadeyle yanlarına yaklaştı.

Hiçbir şey söylemeden onu izledim. Sanırım yüzümdeki ifade sorumu ele verdi çünkü kendini açıklamaya başladı.

“Size fuarda aslında ne olduğunu anlatmak istedim.” Kamyona yaslandı. “O içkiyi içmenizi hiç istememiştim.”

"Ne? Yani başka birini uyuşturmayı mı planlıyordun?"

“Hayır,” diye iç çekti. “Kendim. Benim olması gerekiyordu. Biraz... sakarım, fark etmediyseniz.” Genç bir aptal gibi kızardı. “Bu yüzden bazen rahatlık alanımın dışına çıkmak için böyle şeyler yapıyorum. İçecekleri karıştırıyordum, bir bardağa koydum ve sanırım bardakları mahvettim. Gerçekten çok üzgünüm.”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "İyi niyetli bir hata mı?"

Başını salladı. "Ve sen... mahvolana kadar bunu yaptığının farkına bile varmadım. O noktada sana söylemek için çok geçti. Herkes haberdardı, bu yüzden belki de bilerek aldığını düşündüm ama... bilmiyorum, neyin yanlış olduğunu sormaya devam ettiğinde bunun böyle olmadığını anladım. Çok suçlu hissettim, bu yüzden Jeff'e Devon'ı aramasını söyledim. Özür dilerim."

İsa: "Bu da neydi böyle?"

“MDMA karışımı. Ama sanırım başka bir şey de kullanmış olabilirsiniz, bilmiyorum. Ben genellikle böyle etkilenmiyorum, bu yüzden meraklandım.”

Heidi'nin arkadaşlarından birinin ikram ettiği bir esrar içtim, belki de öyleydi. Harika, yani bir tür ecstasy/kokain/esrar etkisi altındaydım. Uyuşturucular hakkında, kullanmadığım dışında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden ne olduğunu anlayamadım. Tek bildiğim, tüm çekingenliğimi ortadan kaldırdığı ve beni azdırdığıydı.

Tom'a baktım. Çok gergindi ve bunun bir hata olduğuna inanıyordum. Sadece eğlenmek için içkiye bir şey koyduğunu öğrendikten sonra, bunun tamamen onun suçu olup olmadığını düşündüm. Aynı gece iki kez uyuşturucuya maruz kalmak da benim başıma geldi. Tamamen kendi aptallığım yüzünden. İlişkimizde aptal olanın Devon olması gerekmiyor muydu?

“Gerçekten çok üzgünüm, tamam mı? Bunu yapmak istememiştim.” Yere baktı.

“Sorun yok. Kötü bir şey olmadı. Sadece o tür şeylere daha dikkatli ol.”

“Yapacağım.”

“Üstelik uyuşturucuya da ihtiyacın yok. Olduğun gibi iyisin.”

Yüzü tekrar kızardı. “Devon beni öldürecek mi?”

“Muhtemelen,” diye güldüm. “En azından sana yumruk atar. Bir süre ondan uzak durmak isteyebilirsin.” Gerçekten doğru. Oturması için onu davet etmek üzere bagaj kapağına vurdum. Krakerlerim berbat tadıyordu, bu yüzden ona verdim. Hatta içine uyuşturucu katılmadığına dair bir espri bile yaptım. Belki de çok erken.

“Size bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Tom.

Ah, insanların bunu söylemesinden nefret ederdim. Ne geleceğini asla bilemezdim ve genel olarak konuşmalarda çok kötüydüm. Başımı salladım.

"Şey, eşcinsel olduğunu nereden anladın?" Krakerleri inceledi.

Ah, o kadar da kötü değildi. "Hayır, yapmadım. Hala da yapmıyorum. Ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Devon sadece kafamı karıştırdı ve onu istememe neden oldu." Bunu daha iyi nasıl açıklayacağımı bilemediğim için omuz silktim. "Gerilimimiz değişti," diye ekledim, umarım bu durumu açıklığa kavuşturmuştur.

"Ve siz de bunu öylece kabullendiniz mi? Hiç paniklemediniz mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ah, bu beni çok korkuttu. Erkek olduğu için değil, Devon olduğu için. Birbirimizden nefret ediyorduk, ya da en azından öyle sanıyorduk. Çocukluğumuzdan beri bir numaralı düşmanımızdı ve ona hiç o şekilde bakmamıştım, bu yüzden biraz korktum." Tom'a gözlerimi kısarak baktım. Tamam, rol model olmaktan çok uzaktım, kendi cinselliğimi bile zar zor biliyordum ve onun cinselliğini belirlemesine yardımcı olmak için hiç de yetkin değildim, ama yine de sordum: "Eşcinsel misin?"

Yanakları sigaranın kıpkırmızı olmuş, elleri kraker paketiyle oynuyordu. Günümüzde heteroseksüel olmamak o kadar da büyük bir mesele değildi, ama inşaat dünyasında pek yeri yoktu. Burada hâlâ biraz damgalanmış bir durum vardı, bu yüzden tereddüdünü anladım.

"Ben... ben değilim... yani, görüyorsunuz işte, ben... şey."

"Evet, anlıyorum," diye güldüm. Bir buçuk yıl önce ben de aşağı yukarı aynı şeyi hissediyordum.

Ahmak Devon: İyi. Meşgulüm. Seni özledim. Bu gece arazi motosikletiyle gezmek ister misin?

Maddox: Tabii. Saat kaçta?

Ahmak Devon: Saat 6'da evde olacağım. Yemek yiyip sonra mı gidelim?

Maddox: Ye, sikimi em, sonra git.

Ahmak Devon: Yarışacağız. Kazanan sosisli sandviç alacak.

Telefonuma sıırttım ve ona başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti gönderdim.

“Şey, eğer bir gün dertleşecek birine ihtiyacın olursa, ben berbat bir seçeneğim ama buradayım.” Bakın bana, beni uyuşturan çocukla, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir cinsellik konusu hakkında destekleyici bir şekilde konuşuyorum. Sanırım temelde cinsellikteki çarpık değişimler için bir nevi etkileyiciydim.

"Teşekkürler." Yüzü biraz daha kızardı. Devon'un ki kadar sevimli değildi.

Bir saat sonra, işim neredeyse bitmişti ki telefonum tekrar çaldı.

Ahmak Kardeş: Yok canım. Gitti. Bankada randevusu olduğunu söyledi.

Kahretsin, Devon.

İşten erken ayrılmama sebep olduğu için ona lanet olsun. Endişelerim geçmiyordu, bu yüzden onu kontrol etmek için eve gittim ama orada değildi. Garron Park'tan ayrılırken, Nate'e nerede olabileceğini sormak için dükkana gitmeyi planlıyordum, ama Garron Park'tan ayrılırken Devon'ın berbat kamyonunu Park Ofisi'nde fark ettim.

Ne kadar aptal. Babasının da bu işin içinde olduğu kesin. Kanım damarlarımda kaynadı, Devon'ın böyle bir şeye karışacak kadar aptal olmasına çok sinirlendim. Ofiste bulunmaması gerekiyordu, bu yüzden

şüpheli davrandığını biliyordum. Kamyonu park ettim ve bekledim, içeri girip onu dışarı sürüklemeli miyim diye düşündüm. Jim ne isterse, kendisi alabilirdi.

Gary'nin ön kapıya doğru yürüdüğünü görünce kararımı verdim. Devon'ın suçüstü yakalanmaması için (her neyse o işi yapıyordu) kamyonundan inip müdahale etmeye çalıştım.

Neyse ki, Gary binaya girerken bir sakın tarafından durduruldu. Kapının ardında öylece durdular; Gary, son zamanlarda posta servisinin çok aksaması nedeniyle sözlü saldırıya uğradı, ben de erkek arkadaşımı bulmak için etrafa bakındım. Devon'ı Gary'nin ofisinin cam penceresinden, masasının çekmecelerini karıştırırken gördüm.

"Gary!" diye seslendim, arkasını dönüp ofisine doğru yöneldiğinde.

Gary bana doğru döndü. "Maddox? Burada ne yapıyorsun?" Sırtını ofisine dönmüş halde bıraktı, böylece Devon dışarı çıkmak için zaman kazandı. Devon, suçüstü yakalanmış bir şekilde yukarı baktı, ama ona yardım ettiğimi biliyordu. Bunun için daha sonra onun ağzını burnunu dağıtacağtım.

"Arşamıza dışarıdan ilgi olduğunu duydum," dedim, anında uydurarak. "Acaba başka bir yer aramaya başlamalı mıyız diye merak ediyorum?"

"Hayır, hayır," dedi Gary, elimi sallayarak. "Arşanızın yanındaki patika ile ilgili bir ilgi vardı, ama arşanın kendisiyle değil."

"İz mi?" Bu ilgimi çekti. Neden? Ve eğer Jim olsaydı, o izle neden ilgilensin ki? Devon kapıdan çıkarken ben Gary'yi konuşturmaya devam ettim. Döndüm, Gary'nin de benimle dönmesini sağladım ki Devon binayı terk edebilsin.

"Bazı sakınler orayı kullanıp kullanamayacaklarını veya özel mülk olup olmadığını merak etti. Onlara, sizin arşanızdan erişim sağlamadıkları sürece

kullanabileceklerini söyledim. Bu sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Pekala. Teşekkürler. Görüşürüz." diyerek dışarı çıktım.

Devon'ın kamyoneti çoktan gitmişti, ben de kendi kamyonetime atlayıp parkın içinden geçen iki dakikalık yolculukta sakinleşmeye çalıştım. Gary ya Jim hakkında yalan söylemişti ya da babam Jim'in bizim arsamız hakkında soru sorduğu konusunda yanılmıştı. Bu his ne kadar yabancı olsa da, aslında babama Gary'den daha çok güveniyordum.

Ama Devon'ı öldüreceğim.

-DEVON-

Maddox'un beni nasıl öldürmeyi planladığını merak ederek karavanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Sinirlerim diken diken oldu ve midem bulandı. Yakalanmak planımda yoktu ama şimdi o bildiğine göre, suçluluk ve utanç beni içten içe yiyip bitiriyordu—son zamanlarda sanki varsayılan ayarım buydu. Ellerim titriyordu ve avuçlarım terliyordu ve oturma odasının bir ucundan diğer ucuna ne kadar yürürsem yürüyeyim, kavga etmek üzere olduğumuz hissinden kurtulamıyordum. İyi bir kavga değil. Kırgınlık ve duygusal acıyla sonuçlanacak türden bir kavga.

Ve her şey benim hatamdı.

Kapı gürültüyle açıldı ve öfkeli, tiksinişmiş, sinirli Maddox, yumruklarını sıkmış bir şekilde içeri girdi.

"Şaka mı yapıyorsun Devon?"

"Madd, bekle." Savunma amaçlı ellerimi kaldırdım. Gerekirse onunla dövüştürdüm, ama belki önce onu etkisiz hale getirebilirdim. "Gary orada olmadan bunu yapabileceğim tek zamandı. Başka seçeneğim yoktu!"

Saçmalıklarımın bıkılmış bir şekilde bana alaycı bir şekilde baktı. "Bana söyleyebilirdin, Devon. Yardım isteyebilirdin. Bu konuda bana yalan söylemenden bıktım."

"Çünkü seni bu işin dışında tutmaya çalışıyorum Madd. Herhangi bir şey ters giderse seni korumaya çalışıyorum." Bunu anlamasını istiyordum.

Maddox yumruklarını indirdi, ama öfkesi daha da arttı. "Az önce ne çaldın? Tamamen yasa dışı bir şey, diye tahmin ediyorum?" İçeriye bir adım attı ve kapıyı sertçe kapattı. "Peki, kendini riske atarak beni nasıl koruyorsun? Bunu bana açıkla, pislik herif."

"Çünkü işler ters giderse, batacak olan tek kişi ben olurum. Senin bununla hiçbir alakası olmaz!" diye bağırdım ona.

İnanmazlıkla başını salladı, koyu renk saçlarını parmaklarıyla karıştırdı. "Seni kaybetmek beni hangi lanet dünyada koruyor?" diye sordu, sesinde ürkütücü bir sakinlik vardı. "Sen düşersen, seni kurtarmaya çalışırken deliririm. Bunu neden anlamıyorsun?"

"Anlıyorum Madd, gerçekten anlıyorum, ama onu hayatımızdan tamamen çıkarmanın tek yolu bu. O gittiğinde, artık peşimizden gelmesinden endişelenmemize gerek kalmayacak."

"Çünkü o öyle söyledi? Ve onun sözü çok umut vaat ediyor, değil mi?"

"Onun sözünün hiçbir anlamı yok!"

"Öyleyse neden bu saçmalığın buna değeceğine inanıyorsun? Ona inanmıyorsan neden onun kölesi oluyorsun?" Kollarını yana açtı.

"Seni korumak için!" diye bağırdım, gözlerimin kenarları yaşlarla, boğazım ise acı bir tatla yanıyordu. "Beni kaç kere kurtardığını biliyor musun? Şimdi sıra bende ve bunu yapmanın bildiğim tek yolu bu. Bırak da senin için yapayım!"

“Beni korumuyorsun. Bu konuda aptallık yapmayı bırak. Sadece sana ihtiyacım var. Hapiste olmana gerek yok. Babanın baskısı altında olmana da gerek yok. Sadece sana.” Şimdi gözleri dolmuş görünüyordu, bu da benim gözyaşlarımı daha da yakıyordu. “Seni tekrar kaybetmeme sebep olma, Devon.”

Bu sözler kalbimi çaktı. Yanına yürüdüm ve elimi göğsüne koydum. Sinirlendi ama geri çekilmedi. "Onun iyiliğini ve güvenini kazanıyorum çünkü onu tuzağa düşürmeye çalışıyorum. Aptal değilim. Plan yapıyorum. Beni kaybetmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

Boylarımız neredeyse aynıydı, bu yüzden gözleri doğrudan gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum Devon, ama büyük bir hata yapıyorsun," dedi. Başını salladı ve yanımdan geçip banyo kapısını kapattı. Duş açıldığında yanağımdan bir damla gözyaşı aktı.

Eh, beni terk etmemişti ya da benden ayrılmamıştı, bu bir zaferdi, ama ince buz üzerinde durduğumu biliyordum. Zaman yönetimi konusunda önceliklerimi doğru ayarladığım anda, başka bir şeyde hata yaptım. Ama bu sefer bunu onun için yaptım. Doğru nedenlerle. Babamdan üç adım önde olacaktım. Artık onun istediğini elde ettiğime göre, her şey harekete geçmişti. Büyük kaçışına doğru o tekneye bindiğinde, aslında doğrudan yetkililere gidiyor olacaktı. Sadece onlara zamanı ve yeri söylemem gerekiyordu.

Çalınan dosyayı mutfak tezgahından aldım. Milyonlarca dolar değerinde kaçak mal bir nakliye gemisiyle geliyordu. Babamın bunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama geminin kaptanı ile bir anlaşma yapmış olabileceğini varsaymak zorundaydım; kaptan bu kaçak malların gemisinde olacağını biliyordu. Ya da Patrick Harris'i kandırıp bu dolandırıcılığı

çalmıştı. Eğer onu bu suçtan yakalatabilirim, sonsuza dek hapse girecekti. Ve sonsuza dek çok uzun bir süreydi.

Maddox bir haftadır benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Hâlâ evdeydi - bu başlı başına bir mucizeydi - ama artık benim değildi. Şu an için değil. Beni kanepede uyutuyordu, benimle fazla vakit geçirmiyordu ve yemeklerimle ihtiyaçlarımı kendim karşılamamı istiyordu. Çok kızgındı ve onu suçlayamazdım.

O uzaktan bana kin güderken, ben de içten içe kendime kin güdüyordum. Kim olduğum yüzünden hiçbir polisi kendi tarafıma çekemiyordum. Küçümsenmiş bir oğul ve aşağılık bir insan. Bu bana yetkililer nezdinde pek güç kazandırmıyordu ve sabıka kaydım olması beni güvenilirmez kılıyordu. Tüm kanıtlarım vardı; nakliye fişleri, babamın involvement'ı ve geminin kimliği, ama Garron Polisi soyadı Sawyer olan birine hiç güvenmiyordu.

"Şimdi neyin var?" Nate, Maddox'la son kefalet ödemesinden sonra seviştiğimiz iskelede yanıma oturdu. Umarım bunu tekrar yapmak zorunda kalmazdı. "Çok mutsuzsun, Dev."

Yorgun gözlerimi ovdum. Kanepe rahat değildi ama Maddox olmadan uyumak daha da rahatsız ediciydi. "Ah, yine her şeyi mahvediyorum."

"Pekala, dur artık." Nate beni dürttü. "Her neyse, bunun hiçbir anlamı yok, o yüzden dur artık."

"Bu sefer değdi."

Nate kaşlarını çatı. "Onu aldatmıyorsan, seni fena döverim."

“Onu aldatmıyorum. Tanrı aşkına.” Nate’e baktım. “Onu korumaya, bizi korumaya çalışıyorum ama o buna katılmıyor. Yani şu anda evimizde adeta soğuk savaş var. Ben kanepede uyuyorum, o ise karamsar ve huysuz.”

"Sizce neden korunmaya ihtiyacı var?"

Çünkü babamız onu tehdit etmişti. Babamın o tehdidi savurması beni korkuttu. O adam bana zarar vermek için Maddox'a bir şey yapacak kadar benden nefret ediyordu. En büyük etkiyi yaratmak için nereye vuracağını biliyordu, o da Nate veya Maddox'tu. "Bana bir şey olursa, sakın benim için aptalca bir şey yapmasın."

“Ne saçmalıyorsun? Beni korkutuyorsun.” Nate kolumu tuttu. “Eğer bunun babamla bir ilgisi varsa, bana söylemelisin.”

“Özellikle bir şey yok,” diye yalan söyledim. “Ama Maddox çok korumacı bir herif ve son hapse girdiğimizde aptalca bir şey yaptı. Sadece bir daha olursa Xavi'nin onu kontrol altında tutmasına yardım edeceğine söz ver.”

Nate endişeli gözlerle bana dik dik baktı. Detaylar sormak istiyordu ama cevap alamayacağını biliyordu. Henüz değil. Onu içeri almak zorunda kalana kadar değil. "Evet, neyse. Söz veriyorum, ama Madd'in başın beladaysa hiçbir şekilde tasmaını takmayacağını biliyorsun. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum, bu yüzden bu işi sorunsuz bir şekilde halletmek zorundaydım.

"Onu seviyorum, Nate. Kahretsin, onu seviyorum."

"Biliyorum."

Suya gülümsedim. "O gece bizi çakıl ocaklarında kilitlediğiniz için size hiç teşekkür etmedim. Siz olmasaydınız, muhtemelen hâlâ birbirimizi dövüyor olurduk, sadece öfkemizi dindirmek için."

Nate güldü. "Hala bunu yapıyor musun?"

"Ama her gün değil," diye güldüm. "Artık daha az sıklıkla." O günlere geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Babamla olan bu saçmalığı bitirmem, Maddox'u rahatlatmam ve yumruk yumruğa kavgalar ve atışmalar yoluyla onun güvenini yeniden kazanmam gerekiyordu.

"Ne yapıyorsan yap Dev, dikkatli ol. Beni de işin içine kat. Her şeye tek başına kalkışmayı bırak."

Belki. Gerekirse Nate'i de getirirdim ama koruma listemde üst sıralarda yer alıyordu, bu yüzden getirmeyi tercih etmem.

En sevdiğim Maddox anıları aklımda, dükkandan çıkıp kamyonetime doğru yürüdüm. Babama onun için çaldığım belgeleri verme zamanı gelmişti. Belgelerin sayısız kopyasını her yere saklamıştım ve hatta beni dinlemeyi kabul eden polise bile bir tane vermiştim.

Bu gece ona evrakları ve tekne parasını vereceğim ve umarım planının geri kalanını da anlatır da biraz daha bilgi edinirim. Babamdan kurtulma zamanı geldi.

-MADDOX-

Böylesine bencil, aptal, sinir bozucu bir herife aşık olmama sebep olan ne tür bir acımasız kaderdi bu? Elbette, Devon'ın bizi babasından koruma mantığını anlıyordum, ama tuzağa düştüğünün farkında olamamasının sebebi neydi? Babası onu yine manipüle ediyordu ve Devon da yine, bir aptal gibi, buna kandı.

Evet, aklını başına getireceğini umarak onu kanepede uyuttum ve çoğunlukla onu görmezden geldim, ama bu onu gözlemlemediğim anlamına gelmiyordu. Birkaç adım önde olmaya çalıştım ve Jim, Devon'ı tekrar bir şeyle suçlamaya kalkarsa, Devon'ın nerede olduğuna dair kanıtım vardı. Tom bana Devon'ın telefonunu nasıl takip edeceğimi öğretmişti, bu yüzden somut bir kanıt olmasa da, en azından her zaman nerede olduğuna dair zaman damgalı bir haritam vardı. Bunun bana verdiği iç huzurdan bahsetmiyorum bile.

Sonuçta bunların bir önemi olup olmayacağını bilmiyordum ama ona sessiz muamele uygularken arkasını kollamak çok yorucu olmuştu. Devon belgeleri vermişti ve Jim de üç gün içinde gideceğine söz vermişti, bu

yüzden sözünü tutup tutmayacağını görecektik ki ben de aptal sevgilimi sevmeye geri dönebileyim.

Moralim berbat olsa da, cuma akşamıydı ve her zamanki akşam yemeğimiz için annemin evine gitmiştim. Xavi yanıma oturdu ve hoşuma gitmese de babam masanın başına oturdu. Bütün ailemle aynı masada oturmak çok tuhaf hissettiriyordu; bunun daha önce hiç yaşandığını hatırlamıyordum bile. Ailece akşam yemeği yenen bir evde büyümemiştim.

Yemek yine annemin yaptığı berbat bir güveçti. Bu sefer içine bir sürü farklı konserve malzeme ve biraz peynir atılmıştı, ama ton balıklı spagetti kadar kötü değildi.

Xavi akşam yemeği boyunca annemi korumaya çalıştı, babamın sorduğu her soruya ters cevaplar verdi. Ben de her zamanki tek kelimelik saçmalıklarına sadık kaldım ve daha fazlasını sormadı. Gözlerim su lekeli tavana, şarap lekeli halıya ve menteşelerinden zar zor tutunan yatak odası kapılarına takıldı. Burası bir güvenlik tehlikesiydi, ama yıllardır öyleydi. Bütün bunlara bakmak, annemin gözlerindeki umuda ve babamın masada oturduğu yere bakmaktan daha kolaydı. Bunların hiçbirinden ne anlam çıkaracağımı bilemedim, bu yüzden Devon'ı ve onu kendisinden nasıl koruyabileceğimi düşündüm.

Xavi anneme temizlikte yardım etti ve babam dışarıya peşimden geldiğinde yalnız kalmak istediğimi anlamadı. Annemin sigaralarından birini yaktım ve onu olabildiğince görmezden geldim.

"Sana ne oluyor?" diye sordu.

"Bunu bana sormaya hakkınız olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Maddox."

"Hiçbir şey. Karışma. Burada neden olduğunu bile bilmiyorum." Derin bir nefes aldım ve nikotinin, içimde tuttuğum kelimeler kadar yakıcı

olmadığını fark ettim.

Babam iç çekti. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını, hatta beni sevmek için bile bir sebebin olmadığını biliyorum, ama yine de benim oğlumsun."

Burun kıvırdım. "Hayatım boyunca senin oğlun oldum. Bu sefer ne değişti?"

Babam parmaklarının arasında bir madeni para çevirdi ve bana uzattı. "Doksan gündür ayıkım. Temizim. Değişen şey bu."

Ayıklık rozetine baktım, acaba beni kandırmak için bir yerlerden mi çalmış diye düşündüm. Ama son zamanlarda onu görmek, daha sağlıklı, daha canlı ve genel olarak daha iyi görüldüğünü fark etmek, içimde istenmeyen bir duygunun tıkanmasına neden oldu. Sigara içerek bu duyguyu bastırdım. Doksan gün mü? Vay canına, bu kadar uzun süre ayık kalabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bunu sırf şu yüzden inanmayacağınızı biliyorum." Çipi gösterdi. "Eğer kanıt istiyorsanız, sponsorumla görüşebilir veya toplum merkezinde benimle bir toplantıya gelebilirsiniz."

"Kanıtı ihtiyaç duyacak kadar umursamıyorum." Karşıdaki karavana baktım, bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama geri alamıyordum.

"Doğru," dedi babam yenilgiyi kabul ederek. "Şey, bu hayatında ilk defa ben... kendim oluyorum. Bu yüzden, bu süreç sürdüğü sürece, elimden geldiğince senin yanında olmak istiyorum. Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama... benim sana ihtiyacım var."

Son kısmı görmezden gelerek, "Bu durum sürdüğü sürece mi?" diye sordum.

"Ya yapmazsam diye..."

“Böyle düşünemezsin. Başarısızlığı varsayamazsın.” Bu tavsiyeyi verecek yetkinliğe sahip değildim, ama yine de ağzımdan çıktı.

“Hayır, değilim. Biliyorum. Sadece... Bana güvenmediğinizi biliyorum, bu yüzden sizden beklediğiniz gibi biraz güvenilmez görünmeye çalışıyorum,” diye hafifçe güldü. “Beklentiye düşük tutmaya çalışıyorum ya da benzeri bir şey. Programın bir parçası da telafi etmek, bu yüzden son zamanlarda burada çok zaman geçirdim. Etrafımda olmamı istemerseniz bile doğru olanı yapmaya çalışıyorum.”

Acınası bir şekilde, onun yanımda olmasını istiyordum. Onun bu halini. Konuşabileceğim, güvenilebileceğim ve dayanabileceğim bir baba, ama o benim için asla o kişi olmamıştı. O kişi her zaman kardeşim olmuştu ve babam her zaman bir tehdit olmuştu. Bu düğmeyi çok hızlı çeviremezdim.

“Ama sana, sıkıntıyı bilen biri olarak söylüyorum Madd. Seninle ilgili bir şeyler oluyor ve eğer ihtiyacın olursa fikir alışverişinde bulunmak için buradayım.” Cipsi cebine koydu ve bahçe sandalyesine yaslandı, konuşmam için beni zorlamadı.

Sosyal normların kabul edebileceğinden daha uzun süre sessizce oturdum, ama daha önce sosyal ipuçlarının beni etkilemesine asla izin vermemiştim ve şimdi de başlamaya niyetim yoktu. Belki de durumuma yeni bir ışık tutabilecek taze bir bakış açısı vardı. Belki. Denemeye değerdi.

“Mantıklı açıklamaları dinlemek istemeyen birini kendi mezarını kazmaktan nasıl koruyabilirim? Onu yasal sorunlardan nasıl uzak tutabilirim?”

“Kayıtlar. Kanıt,” dedi babam. “Ne yaptıklarına bağlı. Bir şey mi yaptı?” diye sordu, Devon'dan bahsettiğimi biliyordu.

“Yaptı ama öyle değil. Beni korumaya çalışıyor...” Kahretsin, gerçeği itiraf et artık. “Jim geri döndü ve Devon, Jim'in sözünü tutup sonsuza dek

ortadan kaybolacağı varsayımıyla onun işlerini hallediyor. Beni korumak için karanlık işler yapıyor ama babasına güvenmiyorum ve bunun bir şekilde Devon'a ya da Nate'e zarar vereceğini biliyorum.”

“Jim tam bir sinsi tilki,” dedi babam başını sallayarak. “Daha bencil bir adamla hiç karşılaşmadım. Devon öyle değil mi?”

Ah, bencildi ama kötü niyetli değildi. "Hayır."

Babam boğazını temizledi. "Bu adamı mı seviyorsun? Eskiden nefret ettiğin bu adamı mı?"

"Ondan nefret ettim çünkü bana öyle söylemeni istedin."

“Çünkü Jim’den nefret ediyordum. Xav hiç dinlemedi ama sen tuzağa kolayca düştün,” diye güldü. “Ama şimdi onu seviyorsun, değil mi?”

Babamın, bir erkekle çıkmam konusunda bana hiç de anlayışlı davranmamış olması nedeniyle, Devon'a olan duygularım hakkında konuşmak istemiyordum. Bunun sebebi o muydu yoksa uyuşturucular mı? "Her şeyden çok."

"Ve o, yaptığı şeyden vazgeçmeyecek mi?"

"Onu hapse atmadığım sürece olmaz."

"Tanrı bilir, hayatımda bir sürü hata yaptım ama bir tavsiye vermem gerekirse, Devon'ın kendi işini yapmasına izin vermek olurdu. Kahramanı durduramıyorsanız, kötü adamı durdurun, anlıyor musunuz?"

"Nasıl?"

“Eğer asıl endişeniz Jim’in Devon’u tuzağa düşürmesi ise, o zaman Jim’i tuzağa düşürün.”

Mantıklıydı, ama bunu başaracak kadar zeki miydim? Hayattaki en büyük başarıım bir aptalla çıkmak ve ayak işleri yapmaktı. Kendimden pek de yüksek beklentilerim yoktu.

"Nasıl?" diye tekrar sordum.

Babam gülümsedi. "O herifin sakladığı o kadar çok sır var ki, iğne yığnında iğne aramak gibi. Birini seç ve onu sonuna kadar sömür."

Birini seçin.

Devon'ı kendi aptallığından korumanın ilk adımı.

Babam her neyse artık, o son zamanlarda kaldığı yere, evine gittikten sonra, Xavi ve annemle güzel bir gece geçirdim. İyi geldi. Önemliydi. İyileştirici bir geceydi ya da buna benzer bir şey.

Eve vardığımda saat on biri geçmişti ve Devon'ın orada olup olmayacağını bile bilmiyordum. Onu bilerek akşam yemeğine davet etmemiştim çünkü ona her baktığımda çenemin kasılmasını engellemem gerekiyordu, ama bu noktada artık onu görmeye ihtiyacım vardı.

Karavanımızın kapısını açtım ve Devon koltuktan kalktı. Gözlerinde acı, bedeninde ise isteksizlik vardı; bana dokunup dokunamayacağından emin değildi. Birbirimize özlem duyuyorduk, ama inatçılık ve her zaman kazanma kararlılığı, istediğimizi elde etmemizi engelliyordu.

Devon, gözleri gözlerimde, dilinin ucunda sorularla kanepenin etrafında dolaştı. Birkaç adım önümde durdu ve ağzını açtı. Sonra kapattı. Bir iç çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı, bir yumruğa hazırlanır gibi yaptı ve bana sarıldı.

Tenim canlandı ve kanım daha serbestçe akmaya başladı. Ruh halim dengelendi ve enerji seviyem normale döndü. Kahretsin, bu çok iyi hissettirdi. Şakaklarımı saçlarına yasladım ve kollarımı ona dolamama izin verdim. Buna ne kadar zamandır ihtiyacım vardı? Dokunuşunu reddettiğim

için ne kadar zamandır kendimin yarısıydım? Ona kızgındım, evet, ama yine de onu seviyordum. Böyle bir anda öfkenin önemi yoktu.

Onu içime çektim ve sıkıca sarıldım, kalp atışlarını kalbimde, nefesini boynumda hissettim. Onu kucaklamak, bu günlerde onunla kavga etmek kadar doğal geliyordu ve ikisini de özlemiştim. Kendimi toparlamak için bu saçmalığı bir kenara bırakmam gerekiyordu. Onu da toparlamak için. Göğsü titrek bir nefes verişle titredi, bu da onu daha sıkı kucaklamama neden oldu. Boğazından garip bir ses geldi ve yemin ederim ki, eğer ağlasaydı, beni ağlattığı için onu yere sererdim. Ona biraz daha kızgın kalmam gerekiyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve kucaklaşmasına gömüldüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım karşılık olarak.

Çünkü bu asla değişmeyecekti. Ne kadar çok kavga edersek edelim ya da ilişkimizi ne kadar farklı şekilde mahvedersek mahvedelim, sevgi her zaman saçmalıklardan daha güçlü olacaktı.

Geri çekildim ve gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görünce neredeyse yıkıldım. Yüzünün yanlarını tuttum, başparmaklarımla yanaklarını okşadım ve ona yeniden aşık oldum. Gözlerinin mavisi, dudaklarının syleyemediğı zr, kan çanağına dönmüş beyaz gözleri ise açıkça hissettiğı suçluluğu yansıtıyordu. Özür dilediğini biliyordum, ama bunun onu durdurmaya yetmeyeceğini de biliyordum. ne eğildim ve onu hafifçe öptüm, çok uzun süre oyalanmadım.

"Hadi yatalım," dedim, ellerimi kollarından aşığı doğru kaydırıp elini kavrayana kadar.

"Birlikte mi?" diye sordu.

Ona bir cevap olarak onu da yanıma çektim. Duygusal olarak boğulmuş nefesi, ağlamamak için verdiği bir mücadele gibiydi, bu yüzden duygularımı sıkıca bastırdım ve onu yatağıma aldım. Sessizce soyunduk ve suçluluk duyan o olduğu için gururumu yuttum ve sırtını vücuduma yaslayıp, sarılarak, umarım bir daha asla bırakmadan uyudum. Bu gece değil.

-DEVON-

Büyük umutlarım vardı. Bugün her şey değişecekti. Planım hazırды, tuzaklar kurulmuştu ve polisler de görev başındaydı; babamın özgürlüğü sona ermek üzereydi. Öğlen vakti, Maddox'la olan mücadelem her şeye değecekti çünkü bugün onun hayatına yönelik tehdidi ortadan kaldırmıştım.

Maddox derin bir uykuya dalmıştı. Sırtıma yaslanmış göğsünün derin ve yavaş genişlemesini hissettim, bu yüzden dönüp onu hayranlıkla izleme fırsatını değerlendirdim. Onu uyandırmadan kollarında dönerek, dağınık koyu saçlarını alnından çekip tenini ya da buna benzer bir şeyi takdir etmeye çalıştım. Ne? Lanet olası teni bile bana güzel mi geliyordu?

Boş ver. O muhteşemdi. Hayatımda hiçbir şey Maddox kadar güzel olmamıştı. Ne bu yatak, ne karavan, ne de elde etmek için çok çalıştığımız arsa. Ne dükkan, ne kamyonlar, ne motosikletlerimiz, ne de sahip olduğumuz ve gurur duyduğumuz başka herhangi bir şey. Hepsini kaybedebilirdim ve gözümü bile kırpmazdım, ama Maddox'u kaybedersen, varoluştan silinirdim. Son zamanlarda her şeyi mahvettiğimi biliyordum, ama umarım bugün her şey bittiğinde bunu anlayacaktı. Babam ömür boyu

gidecekti ve Maddox  m r boyu benim olacaktı. Kavga etmek, sevişmek, sevmek ve belki de beni affederse evlenmek için. Gerekirse sonsuza dek ona telafi etmeye çalışırdım.

 ne e ildim ve onu öptüm, tenine hayranlık dolu sözler fısıldadım, duymasını umdum ama tepki vermemesini diledim. Tatlı olmayı seviyordum ama bazen bu beni rahatsız da ediyordu. "Seni seviyorum, Maddox Kane. O kadar çok seviyorum ki canım acıyor. O kadar çok seviyorum ki beni aptallaştırıyor." Bir an onu içime çektim ve sonra yataktan kalktım.

En sağlam ayakkabılarımı giydim, kendime güvendim ve derin bir nefes aldım. Hadi başlayalım!

Tek bir polis mi? Bana sadece bunu mu gönderdiler? Bu herif tanıdığım bir polis değildi ve görünüşüne bakılırsa genç, deneyimsizdi ve muhtemelen sadece görev ona verildiği için gelmişti. Garron Polisi yalan s yledi imi, onları kandırdı ımı, zamanlarına de meyecek bir şey  evirdi imi düşündü. Jim Sawyer'ın oğlu olmak, polise gerçek bir suçun kanıtını sunmak için yeterli itibarı sa lamadı. Geçen yıl bana ve Nate'e yaptıklarından dolayı babamdan intikam almak istediğimi iddia ettiler. İtibar yine iş başında. Devon'lu aşağılık Sawyer'ın gerçekten iyi bir şey yapmak istemesi mümkün değil.

"Orada onu bekleyen bir tekne var," dedi polis memuru Davis. "Eğer tekne de yasa dışı bir şey varsa, onu hapse atabiliriz."

Panik içinde başımı salladım. Plan berbat olmuştu. "Henüz elinde yasa dışı bir şey yok! Bunu size söylemiştim. Onu nakliye gemisine kadar takip edip pusuya düşürmeniz gerekiyor. Tanrım!" Gözlerimi ovuşturarak, bugün başka bir şeyin daha ters gidebileceğini merak ettim.

Davis, kılıfındaki tabancanın kabzasını kavradı, onu taşıma konusunda neredeyse tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. "Şey, eğer nakliye belgeleri yanındaysa, en azından onu kasıt veya benzeri bir suçtan hapse atabiliriz."

Yoksa başka bir şey mi? Bu adam ciddi miydi? Planı yeniden değerlendirme veya yeni bir şey yapma şansım olmadı çünkü babamın eski püskü arabası boş iskeleye yanaştı. Babam bir spor çantasıyla arabadan indi, Davis ise ağaçların arasında saklanarak gözden kayboldu. Çaylak adamı görmezden gelip babamla buluşmaya gittim.

Tekneye doğru adımlarını durdurmadan, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten gittiğinden emin olmak istiyorum," diye yanıtladım onu takip ederek. "Gitmeni izlemek istiyorum."

"Ne kadar nankör bir velet," diye söylendi babam.

O kadar nankördüm ki, onun için nakliye belgelerini çaldım, tekneyi kiralaması için para verdim ve sorunsuz bir şekilde kaçmasını sağladım. Ama evet, bunun beni nasıl nankör bir velet yaptığını anlayabiliyorum. Çantasını gideceği küçük motorlu tekneye atarken gözlerimi devirmekten kendimi zor tuttum.

"Sanırım bu kadar, evlat," dedi. "Seni tanıdığımı memnun oldum."

İskeleden halatları çözdüm. "Bir daha asla geri gelme."

"Burası insanın hayat enerjisini emiyor. Sen de hâlâ vaktin varken buradan çıksan iyi olur." Tekneyi çalıştırdı ve ben de halatları tekneye

attım.

Sinirlerimi belli etmemeye çalıştım, umarım onu bekleyen tekne, şartlı tahliyeyi ihlal ettiği için hapse atılmasına yeterdi. Ya da o densiz memurun dediği gibi, kasıt nedeniyle. Her iki durumda da, en azından bir şey olurdu ve onu hayatımdan çıkarırdı. Onu özlemeyecektim, onun için ağlamayacaktım ya da gitmesine yardım etme kararımdan pişman olmayacaktım. İskeleden uzaklaşırken, içimde sadece rahatlama ve özgürlük hissi belirdi.

“Hey oğlum!” diye bağırdı babam motorun gürültüsünün üzerinden. “Kime güveneceğini öğrenmelisin!” Yüzündeki gülümseme mesafeliydi ama midemi bulandırdı. Korku içime çöktü.

"Kımıldama!"

Döndüm. Davis belindeki silahı tam göğsüme doğrultmuştu. Babamın kahkahası rüzgârda kayboldu, kıyıdaki ağaçların yaprakları hışırdıyordu, ben de silahın namlusuna bakıyordum. Korku beni üşüttü ve terletti, ama utanç içimi kemirdi. Elbette ihanete uğrayacaktım. Ben kim olduğumu sanıyordum ki? Ben Devon Sawyer'dım, baktığı her şeyi mahveden adam, ve gözlerimin önünde parlayan o silahla, bunun hayatımın en büyük hatası olduğunu biliyordum.

Davis kıyıya doğru başını sallayarak, "Hadi gidelim," dedi.

Bacaklarım neredeyse beni terk ediyordu, o kadar çok titriyorlardı ki zar zor ilerleyebiliyorlardı. Gerçek bir korku beni sarmıştı ve itiraf etmekten nefret ediyordum ki, bu dehşetin içinde zihnim bir çıkış stratejisi geliştirecek kadar hızlı çalışmıyordu. Silahı bana doğrultmuşken, titreyerek yanından geçtim. Beni arkadan itti ve silahı sırtıma dayadı, beni iskeleden aşağıya, ağaçlık alana doğru sürükledi. Korkumun içinden tanıdık bir dost beni karşıladı: Öfke. Kahrolasınca öfkeliydim ve hayatımda her zaman

kaybeden olmaktan bıkmıştım, içten içe yanıyordum ama bunu nasıl kendi lehime kullanacağımı bilmiyordum. Utanç öfkemin arasından sıyrıldı ve bana bir kez daha herkesin haklı olduğunu hatırlattı. Maddox haklıydı. Nate haklıydı. Aptalca bir şey yapmıştım. Kahraman olmaya hakkım yokken kahraman olmaya çalışmıştım.

Kahretsin... Maddox.

Bu durumun nasıl sonuçlanacağına bağlı olarak, onu bir daha asla göremeyecektim. En çok bu acı veriyordu. O kadar büyük bir hata yapmıştım ki Maddox'un kalbini kıracaktım. Onu korumak yerine, ona karşı başarısız oldum. Onu mahvettim. Benim yüzümden babamdan daha çok acı çekecekti. Bu yüzden, silahın namlusundaki kurşunu hak ettim, ama Maddox bunun ona vereceği acıyı ve ıstırabı hak etmiyordu. Nate acı çekmeyi hak etmiyordu.

Her şey gözümün önünden geçti, sahip olabileceğim ama asla elde edemeyeceğim her şey için benimle alay ediyordu. Eskiden karma'nın bir kahpe olduğunu ve kaderin beni umutsuz bir hayata sürüklediğini düşünürdüm. Yanılmışım. Karma bendim. Kader bendim. Hayatımda kendi yolumun aşağı doğru sarmalını kendim başlattım ve bir kez daha, suçlayacak başka kimse yoktu, sadece kendim.

Çakıllı zemin ayaklarımın altında çıtırdadı ve yaprakların hışırtısı daha da yükseldi. Davis beni ormanın kenarına itti ve beni öldürmeyi planladığı yere, yani ormanın kenarına durdurdu.

“Neden ona yardım ediyorsun?” diye sordum sesimi bularak. “Sana karşılığında ne teklif edebilir ki?”

“Senin asla başaramayacağın kadar fazlasını, o yüzden pazarlık etmeye bile kalkışma.” Beni itti ve dizlerimin üzerine çöktüm. Hemen ayağa

kalktım, çünkü eğer burada öleceksem, ayakta ve ona bakarak ölecektim. Bu yüzden arkamı döndüm.

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Davis etrafına bakındı ama başını salladı. Cellatım olmaktan zevk alıyor gibi görünmüyordu, ama beni bırakacak kadar da ahlaki olarak yozlaşmış görünmüyordu. Yapması gereken bir iş vardı ve onu yapacaktı. Gözlerindeki kararsız bakış, kullanabileceğim tek şeydi. Denemek zorundaydım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Giderim. Sonsuza dek ortadan kaybolurum ve asla geri dönmem. Jim asla öğrenmeyecek." Bu noktada her şeyi denemeye hazırım.

Maddox. Gözlerindeki acıyı hayal ettiğimde kalbim sızladı. Burnumdan derin bir nefes aldım, hâlâ önleyebileceğim bir trajedi için gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

"Jim bana böyle diyeceğini söylemişti," dedi Davis. "Bu işi uzatmanın bir anlamı yok." Emniyet kilidini açtı.

Gözlerimi kapatmadım ama gözyaşlarımla bulandı. Maddox'un benden sonra yaşayacağı hayat için gözyaşları. Bana yönelteceği nefret ve yaşamak zorunda kalacağı "Ben sana söylemiştim" öfkesi için gözyaşları. Her gece evde yalnız başına, bir daha asla gelmeyeceğimi bilerek beni beklemesi için gözyaşları. Benden çok daha iyisini hak ediyordu.

"Seni seviyorum, Madd," diye fısıldadım rüzgâra.

Maddox hikâyemizin gerçek kahramanıydı. Ben ise sadece bir Joker'dim. Gözlerimi kııptım.

-DEVON-

Silah patladı. Yere düşerken orman yana yattı. Yere çarptığımda omzumda bir acı hissettim, ama kurşun gibi keskin değildi. Gerçeklik sanrılara, rüyalar ise kabuslara dönüştü. Belki de kabuslar rüyalara dönüştü. Artık bilmiyordum.

“Devon!”

Gözlerimi kırptım. Tekrar kırptım. Ağır bir yükün altında boğuldum ve üçüncü kez gözlerimi kırptım. Hayat yavaş çekimdeydi—belki de ölümdü. Vücut ağırlığının örtüsü beni koruyucu bir şekilde ezdi ve dördüncü göz kırpışında, bedensellik bana saldırdı.

"Yere yat, Devon."

Maddox.

O karşımda dururken panik içinde doğruldum. Gelmişti. Buradaydı. Beni yine kurtardı, kurşun beni vurmadı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Maddox beni tekrar yere itti ve Davis'e döndü. İşte o anda silahın ikinci yankısı kulaklarımı parçaladı ve kalbimi göğsümden söküp attı. Vücudu benimkini engelledi ve acı çığılığı tüylerimi

diken diken etti. Geriye doğru düştü, acı içinde üzerime yığıldı, tüm ağırlığı beni ezdi. Ondan daha yüksek sesle çığlık attım.

Uzaktan bir yerlerden Nate ve Xavi bağırdılar, üçüncü bir erkek sesi de duyuldu ama Maddox'un hırıltılı nefesleri tüm dikkatimi çekti. Nefes alıyordu. Hâlâ nefes alıyor.

“Maddox!” Çaresizlikten çılgına dönmüş bir halde onu sarstım. “Maddox, kalk!” Onu üzerimden itip yere düşürdüm. “Madd!”

Karnında kan birikmişti ve nefes alışverişı hırıltılıydı. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Ellerim uyuştu ve göğsüm sıkıştı, ama sadece ona odaklanmış, dikkatim dağılmış bir halde gömleğini kaldırdım. Elleri karnını kavramıştı, teni kıpkırmızı parlıyordu.

“Maddox, lütfen uyan!” Yüzüne bir tokat attım. “Lütfen!” Ellerimi yaraya bastırdım, kanın vücudundan çıkmasını engellemeye çalıştım. Kanı içeride tutmaya çalıştım. Onu hayatta tutmaya çalıştım. Onunla birlikte ölmemeye çalıştım. “Maddox! Uyan! Uyan! Lütfen! Birisi!”

Hayır. Hayır. Hayır. Onu kaybedemezdim. Ölümünün sebebi olamazdım. Onu bu kadar kötü hayal kırıklığına uğratamazdım! Titredim, ya da belki o titredi, ama her iki durumda da nefesim onunki kadar kesik kesikti ve ellerim yarasına o kadar sert bastırdı ki muhtemelen derisine gömüldüler. Beni bırakma, bebeğim. Bırakma.

“Kanama nereden geliyor?” Madd’in babası Seth, diğer tarafına yere kaydı. “Ellerini çek de göreyim. Devon, ellerini çek.”

Dişlerim birbirine çarpıyor, salyalarım gözyaşlarımla karışıyordu. “Yapamam. Yapamam. Yapamam yoksa ölecek.” Panik beni sardı ama keder galip geldi. “Maddox, lütfen uyan. Seni kaybedemem! Lütfen ölme. Benim yüzümden gitme. Hiçbir yere gitme. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var.” Yüzüne bakamıyordum. Ya orada hiçbir

şey yoksa? Bakamıyordum. Bakamıyordum. Bunun yerine, kanının parmaklarımın arasından sızmasını izledim, hepsini tekrar vücuduna geri yerleştirmeye çalışıyordum.

“Devon, ellerini çekmen gerek ki görebileyim.” Seth parmaklarımı zorla çekti. “Elini tut. Onu uyandırmaya çalış.”

Elini o kadar sıkı tuttum ki muhtemelen kırdım. Ne olursa olsun, birlikte kurduğumuz bu berbat hayatta onun can simidi olacaktım, onu bırakmayı reddettiğim için onu tutacaktım. Beni korurken ölmesine izin vermeyi reddettim. Bundan kurtulamayacağına inanmayı reddettim. "Gözlerini aç, Madd. Lütfen. Sadece uyan ve bana bak ki sana ne kadar haklı olduğumu söyleyeyim. Bana 'Söylemiştim' diyebilirsin ve tekrar hata yaptığım için beni dövebilirsin. Lütfen, sadece bana öfkeyle ya da başka bir şeyle bak. Herhangi bir şey. Nefret. Nefreti de kabul ederim."

Yalvaran dudaklarımdan salyalar fişkırıyordu, gözyaşlarım sümükle karışmıştı ve hazırladıkları Molotof kokteyli kalbimin kırıklığını yüzüne damlatıyordu. Bedenim, hak etmediğim her şeyden arınırken, Maddox'un bedeni de her şeyden çok hak ettiği kandan arınıyordu. Ben kendi kanıma layık değildim. O kurşun benim içindi. Yerde kanlar içinde yatan ben olmalıydım.

“Ambulans yolda.” Nate yanıma yanaştı. “Davis baygın ve bağlı. Kahretsin, Xavi!”

Xavi, Madd'in başının dibine diz çökmüş, yanaklarını kavrayıp onu sarsıyordu. Bütün bunları izlerken, tek bir anda bu kadar çok acının nasıl olabileceğini, nasıl hayatta kalabileceğimizi, tek bir kurşunun buna nasıl sebep olabileceğini merak ediyordum. Daha önce hiç dua etmemiştim ve nasıl dua edeceğimi bilmiyordum, ama Maddox'u hayatta tutmaları şartıyla,

ruhumu, kalbimi, hayatımı, hizmetimi ve teslimiyetimi dinleyecek herhangi bir iblise veya tanrıya sundum.

"Hadi ama, seni şerefsiz," diye yalvardı Xavi. "Sen Maddox Kane'sin. Tek bir kurşun seni öldüremez."

Onu ben etkisiz hale getirdim. Bunu ben yaptım. Ve şimdi onun adına hayatı için savaşacağım.

Seth kurşun yarasını sarmaya çalışırken, ben de kulağımı göğsüne dayayıp yaşam belirtisi aradım. Gözlerimi kapattım, beni seven kalbinin seslerine odaklandım. Umut ettim, dinledim, dua ettim ve bir kalp atışı için yalvardım.

Buh-dum.

"Aman Tanrım! Kalp atışı var!" diye rahatlamış bir şekilde haykırdım. "Maddox, gözlerini aç. Bana bak! Bana bak, Madd."

Maddox'un göğsü inip kalktı ve gözleri zar zor aralandı. Kan öksürdü ve bana baktı.

Seth, "Onu sakinleştirin," diye emretti.

"Madd." Yanaklarını kavradım, tam yüzüne yaklaştım. "Çok üzgünüm. İyileşeceksin. Seni seviyorum." Kanlı dudaklarını umursamadan öptüm çünkü bunu yapmamamın imkanı yoktu. İsterse, hatta istemese bile, ona nefesimi, kanımı ve hayata tutunma bağımlı verirdim.

"Seni seviyorum. Sana söylemiştim." derken sesi güçsüz, kısık ve zorlanmıştı.

Histerik bir kahkaha boğazımdan hırıltılı bir şekilde çıktı. "Lanet olsun, bana söylemiştin. Benimle kal ki bunu bana sonsuza dek söyleyebilesin. Söz mü?"

Gözlerini kırıştırdı ama hafifçe başını salladı.

Maddox bir doktor ekibinin gözetimindeyken ve sorumluluğumun ve utancımın verdiği adrenalın şoku atlatmaya başlarken, yıkıldım. Hissettim.

Kendimi suçlu hissettim. Yapmaya hakkım olmayan bir şeyi yapmaya çalıştığım için, aptal olmamam yönündeki uyarılarını dikkate almadığım için, ona yalan söylediğim ve zaten bildiği sırları sakladığım için suçluluk duydum; çünkü bana yeterince güvenmediği için beni kontrol etmeden duramazdı.

Korku hissettim. Onu kaybetme korkusu. Hayatta kalsa bile onu kaybetme korkusu. Hayatta kaldığında bile. Eğer onu dinleseydim birlikte yaşayabileceğimiz hayatı kaçırma korkusu. Ailesine bu kadar acı çektirme korkusu.

Kendimi güçsüz hissettim. Hayatımızın en zayıf halkası bendim. Güçsüzlüğümden utandım.

Korku, utanç ve pişmanlıkla karışmıştı. Her şeyden pişmandım. Babamla asla baş edemeyeceğimi biliyordum ve Maddox bana bunu söylediğinde ona inanmayacak kadar gururluydum. Artık gururum kalmamıştı. Onurum da kalmamıştı. Sadece onun bu durumu atlatacağına dair umudum ve ona sonsuza dek telafi etme kararlılığım kalmıştı. Daha iyisini yapmak. Daha iyi olmak.

"Bu senin lanet olası suçun, Devon!" diye bağırdı Xavi, beni arkadan iterek. "Onu dinleseydin, şu anda orada canını kurtarmak için savaşıyor olurdu!"

Bıçaklandı. Her yerinden, aynı anda.

"Xavi, yeter!" diye bağırdı Nate.

"Senin yüzünden içeride ölüyor!" diye tükürdü Xavi bana.

Suçu üstlendim. Çünkü başka hiçbir yere ait değildi. "Biliyorum! Bunu çok iyi biliyorum!" Ve bunu asla unutmayacağım. Maddox yaşasa da ölse de, bunu sonsuza dek kendime karşı saklayacağım.

Nate beni bir sandalyeye itti ve omzuma kolunu doladı. Başımı ellerimin arasına gömdüm ve daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli ağladım. Eğer bu dünyadan ayrılmayı seçerse, onunla birlikte ölürdüm. Zaten onsuz yaşayamazdım, bu yüzden kalmanın bir anlamı yoktu. Maddox her zaman tanıdığım en güçlü insandı ve bir şekilde bunun üstesinden gelip ölüme meydan okuyacaktı. Kendime inanmasam bile ona inanıyordum.

"Sakın ölmesin!" diye bağırdı Xavi gözyaşları içinde, önümde diz çökerken. Beni kucakladı, göğsüne çekti. "Özür dilerim Dev. Sadece korkuyorum. Özür dilerim." Gözyaşlarımı sildi ve yüzümü tuttu. "Bu babanın suçu. Senin değil. Özür dilerim."

Nate ikimizi de kucakladı ve ben onların tesellisinden uzaklaşacak kadar güçlü değildim. Seth ve Naomi karşımızda oturmuş, kendi gözyaşlarını döküyorlardı. Bütün bu gözyaşları, benim yüzümden dökülüyordu.

Ağlayarak uyuştum. Ama bu, hiçbir şey hissetmeme duygusundan kaynaklanan bir uyuşukluk değildi. Bu, içinde bulunduğum sürekli acı halinden başka hiçbir şey hissetmemi engelleyen bir uyuşukluktu. Beni burada esir tuttu, rahatlamayı hissetmemi engelledi, ama bunun hak ettiğim şey olduğunu biliyordum. Üç saat daha bekledim, bekledim, bekledim ve hala uyuşmuş haldeydim.

Hadi bakalım, azimli herif! Sakın pes etmeye kalkma!

Tam da beklemeye olan sabrımın sonuna geldiğim sırada, kapılar açıldı ve Maddox'un cerrahı içeri girdi. Hepimiz titreyerek ayakta durduk.

“Maddox ameliyatı atlattı.”

Düştüm. Yıkıldım. Rahatlama ve minnettarlığın ağırlığı altında ezildim. Nate ve Seth ellerini üzerime koydular ama gözlerim cerrahta kaldı.

“Uyanması biraz zaman alacak, ama uyandığında şimdilik onu çiftler halinde görebilirsiniz. Onu bunaltmak istemiyoruz. Kurşun böbreğini parçaladı ve karaciğerine biraz zarar verdi, bu yüzden epey kan kaybetti, ancak tamamen iyileşeceğinden eminiz. Yapabileceğimiz onarımları yaptık ve şimdi nasıl iyileşeceğini göreceğiz. İyi görünüyor.”

İyi görünüyor.

Şükürler olsun. Xavi ve Nate kollarını bana doladılar, bekleme odasının zemininde beni kucakladılar. Çok rahatlamıştım ama aynı zamanda korkuyordum. Bir şeylerin ters gitmesinden korkuyordum. En çok da onunla yüzleşmekten korkuyordum. Özür dilemekten. Yaptıklarımı telafi etmekten ve belki de özrümü kabul etmemesinden korkuyordum.

Bir süre sonra, bir hemşire dışarı çıktığında hepimiz başımızı kaldırdık. Hemşire boğazını temizleyip rahatsız bir ifadeyle duraksadı ve "Aranızdan birinin adı," dedi, "Devon Sawyer?" Herkes bana baktı. "Seni soruyor. Bana sordu, hayır, seni geri getirmemi ve küçük bir... şey, ne dediğini biliyorsun işte."

Dudaklarımdan sinirsel bir kahkaha patlaması kaçtı. Sinirlerimi biraz yatıştırdı ve içimi ısıttı. Tam bir Maddox sözüydü. Herkes güldü, hatta Seth bile, ve ben de onlara bir bakış attım, biliyordum ki onu ilk ben görmeyi hak etmiyordum.

Maddox hayattaydı.

Canlı.

Canlı.

Hâlâ benim miydi?

-MADDOX-

Vahim duruma rağmen, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Belki de daha da uçuk kaçık. Uyuşturucular iyiydi ve neden daha sık kullanmadığımı merak ediyordum. Kapıya bakarak ilaç makinesini bin kere pompaladım. Devon hayattaydı ve o küçük hemşire gidip o lanet olası şeyi benim için getirdi. Ona morfin pompamı göstermek için sabırsızlanıyordum. Çok havalıydı!

Hadi ama, aptal herif. İçeri gir de suçluluk numarası yapma, diye düşündüm gülerek.

“O şu anda içeride. Size biraz zaman vereceğim.” Sesler. Kapımın dışında. Tekrar pompalamaya başladım, hala ona bakıyordum, gözlerimi zorlayarak onu görmeye çalışıyordum. Mavi gözler. Sarımsı saçlar. Keşke o berbat kafatası dövmesini görebilseydim. Tam anlamıyla bir kenar mahalle serserisi.

Vücudunun hareket ettiğini görür görmez, neşeli ruh halim dibe vurdu ve yerini sinirliliğe bıraktı. Doğrulmaya çalıştım ama hareket edemedim. Sonra kapıda, son derece seksi, gözleri kızarmış, tamamen iğrenç ve dağınık haldeki erkek arkadaşım belirdi, perişan ve berbat bir halde.

Gözlerinde rahatlama ve sevgi vardı, ama bundan daha güçlü olan utanç ve başarısızlıktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve göğsü hızla inip kalkarken ellerini karnının önünde ovuşturuyordu. Üzerindeki kanı görünce bir an panikledim, ta ki bunun benim kanım olduğunu hatırlayana kadar.

"Bunu iyice sağlamlaştıır," diye homurdandım ona uykulu bir sesle. "Şu işi iyice sağlamlaştıır, Devon."

Gözyaşlarını yutarak başını salladı.

"Buraya gel." Kafamda, sesim inanılmaz derecede baskın çıktı. Gerçeklik, ses tellerimin bu hırıltılı ve güçsüzlüğüne güldü, ama umurumda değıl.

"Madd, çok özür dilerim."

"Devon, hemen buraya gel." Morfin pompasını yere bıraktım, onun yerine onu tutmam gerekiyordu. "Lütfen. Sana ihtiyacım var." Gözlerim yaşlarla doldu. Eğer yanıma gelmezse, iyileşme sürecini atlatamayacaktım. Ona, bana bağılı bu makinelerden daha çok ihtiyacım vardı. "Lütfen, Devon."

Devon bir çığılık attı ve sonra ayakları hızla hareket etti. Elimi kavradı ve sahip olduğum son cılız gücü kullanarak onu kendime doğru çektim, kollarımı ona doladım ve bazen unuttuğum duygularımın kontrolünü tamamen kaybettim. Baloncuklar kayboldu ve volkanik patlamalar başladı, duygularım her yere saçıldı. Yüzümü kirli boynuna gömdüm ve Davis'in ona silah doğrulttuğunu ilk gördüğümde hissettiğim tüm korkuyu haykırdım. Devon tekrar gözümün önünden geçti ve onu asla bırakmayacağımdan hiç şüphem yoktu. Onun için tüm kurşunları yiyecektim. Onun benimle kalmasını sağlamak için her şeyi yapacak, her türlü zirveye çıkacak ve her türlü dibe inecektim. Devon benimdi.

Aptallığıyla birlikte. Çünkü bu herifi tüm varlığımla seviyordum - hatta nefretim bile ondan nefret etmeyi seviyordu.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim Madd. Seni seviyorum. Özür dilerim," diye hıçkırarak konuştu, sesi hem gülünç hem de mükemmeldi. Biraz sinir bozucuydu ama onun tarafından sinirlenmekten bile hoşlanıyordum.

"Özür dilemeyi bırak. Seni seviyorum." Saçlarını geriye doğru okşadım ve onu öpmeye çalıştım. Biraz kendimde değildim, oldukça şaşkındım, bu yüzden ıskaladım ama o beni düzeltti.

Devon geri çekildi, elleri yüzümü çerçeveledi. "Burada olman benim hatam. O kurşun bana yönelikti."

Alaycı bir şekilde güldüm, bu da canımı çok acıttı. "Ve sen benim için yaratılmışsın. Kaderi oyunda tuttum." Tekrar alaycı bir şekilde güldüm, bu da yine canımı çok acıttı. "Gerçekten babanın kazanmasına ve seni benden almasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Lütfen. Sen benimsin, Devon. Sadece seni iyi bir köpek gibi daha iyi dinlemeye eğitmem gerekiyor."

Güldü, ağladı ve burnundan bir sümük balonu çıktı. Patlatmaya çalıştım ama geri üfledi. Ona morfin serumumu gösterdim ama etkilenmiş gibi görünmedi. "Bu sefer çok kötü bir hata yaptım Maddox. Bunun için beni affedemezsin."

"Evet, yapabilirim. Sürekli hata yapıyorum. Sadece senden daha iyi saklıyorum." Yüzüm uyuşmuş bir şekilde gülümsedim. "Ne kadar hata yaparsak yapalım, birbirimize bağlıyız. Benden uzaklaşmayı aklından bile geçirme, Devon. Mesafeye ihtiyacım yok. Zamana ihtiyacım yok. Hiçbir şey düşünmeye ihtiyacım yok. Seni neredeyse kaybettim ama hala buradasın, o aptal kısmı atlayabilir miyiz?"

"Çılgın..."

"Bu yüzden beni terk etmeye kalkarsan seni bulup öldürürüm."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," diye ağladı.

"Biliyorum." Morfin pompasına tekrar başımı salladım. "Gördün mü?"

Elimi aşağı doğru itti. "Hiçbiri işe yaramadı. Her şeyi mahvettim çünkü polisler bir Sawyer'a güvenmiyor. Kimse bana güvenmiyor."

"Evet." Ona bir insan olarak güvendim. Niyetine güvendim. İlişkimize güvendim.

"Bunu yapmamalıydın. Kaçtı. Belgelerle birlikte o tekneyle kaçtı ve sonra da açıkta kalan işlerini kapatmak için beni öldürtmeye çalıştı. Yine." Parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Hayatımı yine kurtardın."

"Hiç pişman değilim. Bakın." Yine morfin pompası.

"Artık benim için kurşun yemeyeceksin, tamam mı? Söz ver bana." İçini çekti ama hâlâ pompama bakmadı.

"Hayır, söz vermiyorum. Eğer orada ölseydin, ben de ölürdüm. Bir kurşun yarısından kurtulma şansımın senden daha yüksek olduğunu biliyordum çünkü senden daha cesurum, bu yüzden o riski aldım. Sensiz ölmüş olurum, Devon. Beni ben yapan kişi olmadan bir bedende dolaşırdım."

Devon yutkundu, başını salladı, onayladı ve bu sefer salyasından bir baloncuk üfledi. Ne kadar çok baloncuklu şey! "Aynı fikirdeyim, seni pislik! O yüzden ikimiz de hayatımıza devam edelim, tamam mı? Senin berbat tavrın olmadan bir dünyada yaşayamam."

"Anlaştık." Oturabilmesi için bacaklarımı kenara çektim. Sanırım yeterince açmamıştım çünkü bacaklarımı kaldırdı ve daha önce hiç görmediğim kadar nazik bir şekilde yana kaydırıldı. "Bak." Morfin pompasını kaldırdım ve yüzünün önünde salladım.

Devon ona baktı, bana baktı ve sonra iç çekti. "Harika."

Gülümseyerek düğmeye milyon kere tıkladım.

Burnunu sildi ve üzerindeki yazıyı göstermek için düğmeyi çevirdi. "Bu lanet olası çağrı düğmesi, Madd. Hemşirelerin canını çok sıkıyorsun."

Ahhh. Hiç eğlenceli değil. Devon üzerime eğildi, silindir şeklinde başka bir şey aldı ve elime verdi.

"Şunu bir dene," diye güldü.

Düğmeye olabildiğince çok kez bastım. Deneysel ilaç tipi biri olmadığım gerçeğini bir kenara bırakalım, ama doktor gözetiminde bunun neredeyse teşvik edildiğini düşündüm, bu yüzden tıklamaya devam ettim. Sesimin yavaş ve zorlanmış olduğunu biliyordum, ama konuşmaya devam ettim. "Artık yolumuza devam edebilir miyiz? Bütün vaktimizi baban için kavga ederek ya da bu olay yüzünden kendini suçlu hissetmeni izleyerek geçirmek istemiyorum. Oldu bitti. İkimiz de iyiyiz. Seni seviyorum. Artık birlikte bir hayatımız var, hadi onu yaşayalım."

"Çılgın."

"Sadece iyileşmeme ve eve dönmeme yardım et. Sadece seninle evde olmak istiyorum."

Devon dudağını ısırdı. "En az bir hafta suçluluk duygusu hissetmek istiyorum. Tercihen iki hafta."

"HAYIR."

"Beş gün."

"Bugün. Bugün senin olabilir, ama ondan sonra yok." Ona doğru uzandım, o da bana yardım etmek için eğildi. Alınlarımızı birbirine dayadı ve onun kokusunu içime çektim. "Sadece seninle eve gitmek istiyorum, bebeğim."

Sonunda güldü. Hem de gerçek bir kahkaha. "Uyuşturulmuşsun, bu kelime hoşuna gitti."

"Hım."

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim, Madd."

Bu berbat yerden çıkış yolumu engelleyen hemşire, imzalayacağım formlar hakkında sürekli bir şeyler anlatmaya çalışıyordu; bazıları hastane formu, bazıları polis formu. Önüme koydukları her şeye imzamı attım, buradan bir an önce kurtulmak istiyordum. Ne oldukları umurumda değildi, ama özgürlüğüme giden bilet onlardı.

Sekiz gündür berbat yemekler, uykusuz geceler, Devon'ın bana annelik yapması ve dandik çiçekler vardı. Bu yerden çok sıkılmışım. O berbat verandayı çok özlemiştim. Orada Devon'la, bir sürü hemşire ve doktorun bizi izlemediği bir ortamda oturmak istiyordum.

"İçine otur," diye emretti Xavi.

"Kesinlikle imkansız." Kararlılığımı korudum.

"Bu hastane politikası," dedi Xavi bana dik dik bakarak. "Tekerlekli sandalye ile dışarı çıkarılmanız gerekiyor."

"Ben o şeyin içinde oturmayacağım. Gayet iyi yürüyebiliyorum."

"Pekala. O zaman burada kal, ben de Devon'un yanına gideyim." Tekerlekli sandalyeyi benden uzaklaştırdı.

Kahrolası herif. Arkasından tuttum ve hırladım. "Senden nefret ediyorum." O lanet şeyin içinde oturdum, çıkarken oturmamı istemelerinden nefret ediyordum. Gerçek anlamda hareket etmeyi ne kadar zamandır özlediğimi anlamıyorlar mıydı? Oturmaktan bıkmışım.

"Selfie!" diye bağırdı Xavi, bir flaş gözümü kamaştırırken kafası tam benimkinin yanında belirdi. "Çektim! Bu iyi oldu." Telefonunu bana

gösterdi. Kaşlarımı çattım. O kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedi ki boğazının içini görebiliyordum. Aman Tanrım. Çok acınasıydı. Arka planda, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bizi izleyen bir hemşire vardı.

"Sakin ol Maddox," dedi arkamdan. "Devon'a ilaçların ve bakım rutininle ilgili tüm talimatları verdim. Onu dinle. Anladın mı?"

"Pek olası değil, ama her şey için teşekkürler." Ona gülümsedim. İyi bir hemşireydi ve can sıkıntısından delirmemi engellemişti. Ama onu özlemeyecektim. Ya da hayatımı kurtardıkları bu lanet yerdeki hiç kimseyi. Xavi, oradan hızla uzaklaşırken vızıldama sesleri çıkardı.

Eşiğe ulaşır ulaşmaz sandalyeden kalktım ve saçmalığı yüzünden ona yumruk attım. Kamyona kadar olan yolun geri kalanında bana yaslanmasını sağladı, ama dışarı çıkıp hareket etmek iyi geldi. Kaslarım güçsüzdü ama genel olarak iyiydim. Ön koltuğa oturdum ve anneme yalan söylediğim için biraz suçluluk hissettim. Beni Devon'dan daha çok şımartmıştı, sanki sosyal saatmiş gibi tüm iş arkadaşlarını beni görmeye getirmişti ve ondan biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Onu seviyordum ama bir süreliğine defolup gitmesi gerekiyordu. Çıktığımda orada olmak istiyordu ama yalan söyledim ve ona bu akşamın ilerleyen saatlerinde olacağımı söyledim. Daha sonra kardeşime gerçeği anlatmasını söyleyecektim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Xavi başını salladı ve garip bir sessizlik oluştu. Bizde garip sessizlikler olmazdı, bu yüzden tüylerim diken diken oldu.

"Ne?"

"Sana bir şey itiraf etmeliyim Madd." Gergin görünüyordu. "Ben, eee, oldukça... Olay olduğu gün Devon'a karşı tam bir pislik gibi davrandım.

Her şeyin onun suçu olduğunu söyledim ve tüm suçu ona yükledim. Gerçekten çok sert tepki verdim. Stresli ve korkmuştum ve özür dilerim.”

“Kahretsin, Xavi. Neden?” Zavallı Devon'ın suçluluk duygusu zaten yeterince yoğundu. “Suçu Jim'e at. Devon'a değil.”

“Biliyorum! Sadece birisinden içimi dökmeye ihtiyacım vardı ve o da oradaydı. Barıştık ama evet, kesinlikle onun suçluluk duygusunu daha da artırdım.”

Devon benim "bir günlük suçluluk" kuralıma uymamıştı. Bunu benden saklamaya çalıştı ama ben onu her zaman iyi anlamıştım. Eğer canım isterse, ona aklı başında bir şeyler söylerdim ki, ona karşı hiçbir kin beslemediğimi anlasın. Sadece onun yanımda olmasıyla hayatıma devam etmek istiyordum.

“İyileşecek. Bundan emin olacağım.” Temiz havaya duyduğum ihtiyaçtan dolayı camı indirdim.

Devon'ın gerçekten bir suçu yoktu. Hepimiz ona yapmamasını söylememize rağmen aptalca bir şey yaptı, ama daha önce de söylediğim gibi, denediği zamanları çok seviyordum. Ve yaptığı tek şey bizi korumaktı. Hiç kimse benim için Devon kadar çabalamamıştı. Hayattaki şansımız yaver gitmedi ve Jim olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı, bu yüzden suçu ona atıyorum.

Garron Park'a ve sonunda 62 numaralı otoparka girdik ve Xavi kamyoneti durdurdu. Bana döndüğünde yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. "Seni bir konuda daha uyarmam gerekiyor."

"Eyvah."

“Devon tamamen abarttı. Yemek yapmayı hiç bilmiyor, bu yüzden tüm park sizin için yemek yaptı. Devon temizledi, dezenfekte etti ve evinizi pırıl pırıl yapmak için adeta Martha Stewart oldu. Sizin için temiz olmasını

istedi çünkü enfeksiyonlar hakkında da internette araştırma yapıyor,” diye güldü Xav. “Şunu da belirteyim, aşırı koruyucu erkek arkadaş modunda.”

Ne kadar da salak. Gülümsedim.

"Hadi gel. Seksi hemşire kocan seni bekliyor." Bana bir tokat attı.

Koca.

-MADDOX-

Karavanın içine girdim ve aceleyle aerosol oda spreyleriyle örtölmüş olan yoğun dezenfektan ve çamaşır suyu kokusundan midem bulanmasın diye kendimi zor tuttum. Devon, sanki iyileşmekte olan yaraymla temas etmiş gibi mutfak lavabosunu lastik eldivenlerle ovuyordu. Ne sandı ki, orada yıkanacağımı mı? Aman Tanrım, Devon.

“Maddox,” diye yarı inleyerek, yarı nefes nefese ismimi söyledi. “Annen hastaneden bir sürü temizlik malzemesi çaldı. Hem de en iyilerinden. Burası resmen bir tapınak olacak. Tüm ilaçların ve randevuların için bir program hazırladım, hatta Andrea'nın bana verdiği şu küçük haftalık kutuya haplarını bile ayırdım.” Tezgahın üzerindeki kutuyu işaret etti, sonra çok heyecanlanıp onu alıp bana doğru salladı. “Ve parkın diğer ucundaki yaşlı kadından bu özel yastıkları aldım. İkinci el ama olsun. Rahat uyumana yardımcı oluyorlar, böylece çok fazla acı çekmeden hareket edebiliyorsun ve—”

“Devon.” Elimle işaret edip temiz tezgâhı kavradım. “Teşekkür ederim, ama defol git.” Gömleğinin önünden çekiştirip onu öptüm, böylece

susmasını sağladım.

Xavi arkamdan güldü. "Pekala, ben gidiyorum. Birbirinizle başa çıkmakta iyi şanslar." Kapıyı arkasından kapattı.

Devon'ın lohusalık hüznü beni buna boyun eğmeye zorlamaya çalıştı, ama hayır. Teşekkürler, ama hayır teşekkürler. Sadece yoluma devam etmek ve kendimize dönerken ondan biraz yardım kabul etmek istedim. "Sadece sana bakmaya çalışıyorum."

Bunu takdir ettim. Sonunda ilişki sorunlarımızı çözmüştük -umarım- ve şimdi elimde yepyeni bir sorun vardı. Tam tersi bir sorun. Yeterince Devon olmamasından, çok fazla Devon olmasına geçtim. Yine de bundan şikayet edeceğimi düşünmedim; ta ki bana bir hasta gibi değil de bir erkek arkadaş gibi davranmayı unutana kadar. "Eskiden olduğu gibi benim erkek arkadaşım olmaya devam et."

Devon utanç duygusuyla boğuşarak başını aşağıya eğdi.

"Senin suçun olmayan bir şey için kendini suçlu hissetmeyi bırak." Çenesini kaldırdım. "Bir gününü yaşadın, hatta fazlasını da. Artık bunu atlattık, tamam mı?"

"Deniyorum."

"Devon, bana bak." Dinledi. "Bize şantaj mı yaptın? Bir nakliye gemisini soymak senin fikrin olduğu için mi o belgeleri çaldın? Bize ateş etmesi için birini mi tuttun? Hayır mı? O zaman babanın yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeyi bırak. Sen o değilsin. Sadece denedin ve artık bunun için kendini kötü hissetmene gerek yok. İkimiz de iyiyiz ve eğer seni o üzgün gözlerle bir gün daha izlemek zorunda kalırsam, annemin yanına taşınırım. Anladın mı?"

Devon dudaklarını ıslattı, iç çekti, gözlerindeki hüznü silip başını salladı. Yanıma dokunmamaya özen göstererek kollarını boynuma doladı ve

boynuma fısıldadı: "Seni evde görmek çok güzel. Sensiz burası çok sakindi."

Gülümseyerek saçlarına baktım, istenmeyen yeni sakalımın kaşıntısı saçlarının arasına takıldı. "Güzel. Cinsel olarak bastırılmış biriyim, o yüzden dizlerinin üzerine çök ve bana oral seks yap."

Devon sırtıttı. "Ayakta olduğun sürece olmaz. Oturursan yaparım."

Geri çekilip ona baktım. "Bu kadar kolay mı?"

"Yeter ki yanınızı zorlamayın, kramp girmeyin veya fazla sinirlenmeyin, evet. Bu kadar kolay."

"Bana daha sık vurulmayı hatırlat."

"Otur aşağı, aptal herif." Bana alaycı bir şekilde baktı ve kanepeyi işaret etti. Kanepenin üzeri, yıpranmış kumaşı örten yeni battaniyelerle kaplıydı. "Başka neye ihtiyacın var?"

"Sadece ağzını kullan, ama teklif ediyorsan, beni de sürebilirsin." Oturdum.

Devon güldü ve başını salladı. "Kahretsin, seni çok özledim Madd."

Devon hiç tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çöktü. Kalçamı kaldırıp eşofmanımı indirmeme yardım etti ve hevesli penisim tam yüzünün önünde belirdi. Dudaklarını yaladıktan sonra ucunu yaladı ve dilinin o ilk dokunuşu karın kaslarımın acı verici bir şekilde kasılmasına neden oldu.

"Sakin ol," diye uyardı, parmakları penisimi kavramıştı. "En ufak bir sert nefes bile alırsan dururum."

Bu imkansız olurdu, bu yüzden ondan saklamam gerekecek. "Siktir git, Devon."

Bana doğru sırtıttı ve alay edercesine elini yukarıdan aşağıya doğru gezdirdi. "Hayır, hayır. Bu, ağzını açıp baskın olabileceğin zamanlardan biri

değil. Sana nasıl oral seks yapacağımı biliyorum, Madd. O yüzden sus ve bırak da bana."

Tanrım, onun patronluk tasladığı zamanları çok seviyordum.

Vurulduktan beri mastürbasyon yapmamıştım ve bunun hayatımın en hızlı orgazmı olacağını biliyordum, ama bu, Devon'ın dilinin penisimin uzunluğunu yalamasını görünce gözlerimin ağırlaşmasını engelleyemedi. Şakacı ve seksi bir şekilde, izlediğim tüm porno filmlerini aşan bir gösteriyle beni coşturdu. Mavi gözleri gözlerimde, elleri ve ağzı uyum içinde çalışırken, bir iniltiyi yuttum ve vücudumu tanıdığı tüm yolların tadını çıkarmak için geriye yaslandım.

Tamamen kontrolü elinde tutan ve bundan son derece memnun olan Devon, dudaklarını penisimin başına doladı, sertçe emdikten sonra geri çekilip yarığı yaladı.

"Ah, evet, kesinlikle." Koltuğa doğru geri çekildim, ellerim başının arkasında değil, yanlarımdaydı. Böyle bir zamanda beni kontrol etmesine izin vermeyecekti. Bu, güçlü olma zamanıydı.

Penisimi karın kaslarıma bastırdı ve yalayarak testislerime kadar indi, onları ağzına alıp yüzünü tam oraya sürttü. Sadece bundan bile neredeyse boşalacaktım, ama tam boşalmak üzereyken geri çekildi.

"Lanet olsun sana, Devon." Nefes alışverişim hızlanmaya başladı, bu yüzden sakinleşmek için derin nefesler aldım.

Cehennem gibi seksi görünerek sırtıttı. "Başımı elleme Madd. Bırak ben yapayım." Dizlerinin üzerine çöküp sikimi ağzına almadan önce aldığım tek uyarı buydu. Başı dipten uca doğru hareket ediyordu ve parmaklarım başını itmemek için yastıklara saplanmıştı. Haklıydı; bana nasıl oral seks yapacağını biliyordu ve ona hiç bu kadar güvenmemiştim.

Ağızımdan akan salya penisimden aşağı süzülerek kasıklarımı ıslattı. Devon biraz öğürdü, inleyerek devam etti, ta ki zevkten başım geriye düşüp istemeden gözlerim kapanana kadar.

"Kahretsin, boşalacağım Dev. Aman Tanrım, hepsini yut."

Eliyle penisin dibini pompaladı, ağızıyla başını emdi ve benim için her şey bitmişti. Yanım o kadar çok kasıldı ki canım çok acıdı, ama bu, vücudumda mutluluk ışınları gibi yayılan yakıcı zevkin yanında hiçbir şeydi. Ağızını doldurdum, hepsini birden yutamadığında yanlardan damlamasını izledim. Hızını yavaşlattı, beni sarsıntıların arasından emdi ve temizleyene kadar yaladı.

Nefesimi tuttuğumda, Devon meni izini takip ederek uyluklarıma kadar indi, hepsini yaladı ve dudaklarını yalıyarak temizledi.

Dudaklarının parıltısını izlerken, "Lanet olsun, dudaklarında benim benimle çok seksi görünüyorsun," dedim.

Devon gözlerimdeki çaresizliği gördü ve istediğimi yaptı. Kucağıma doğru eğilerek, beni öpmeden dudaklarını benimkine bastırdı. "Artık meni fetişin olduğunu biliyorum Madd. Saklamanın bir anlamı yok."

Dudaklarını yaladım, kendi tadımı aldım. "Öyle mi? Bu aralar tam bir meni düşkünüsün ve ben de buna bayılıyorum." Kafasının arkasından çekiştirdim, haklı olduğunu kanıtlamak için dilimi ağızına soktum. Benim de biraz meni fetişim vardı, ama ondan daha çok seviyordum.

Tanrım, bana gerçekten oral seks yaptığı için ona minnettarım. Hastanede bir nevi duş almıştım ama sekiz gündür çoğunlukla süngerle yıkanıyordum ve bu konudaki bilgisizliğine minnettardım. Özellikle duş almamda ve tıraş olmamda bana yardım ettikten sonra orgazmımın biraz acıttığını söylemeyi reddettim. Sadece hoşuna gittiğini bildiğim için biraz sakal bıraktım. Tanrım, o çocuk beni avucunun içine almıştı. Güve ilacı gibi kokan koyu

pembe bir havluya sarınmış, küvetin kenarına oturdum ve Devon'ın bandajımı değiştirmesini izledim.

"Bu bana tanıdık geliyor."

Devon sırtıttı. "Evet, babamın beni öldürmeye çalışması bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor gibi görünüyor."

"Hım," diye onayladım. "Aramızda bir bağ oluşuyor."

"Andrea bana sana nasıl bakacağımı öğretti Madd, ama bir daha asla böyle bir bağ kurmak istemiyorum."

Amin.

Oral seks ve duş ne yazık ki beni çok yordu. Yorgun bir halde, el ele tutuşarak ama başka hiçbir yere dokunmadan yatakta birlikte uzandık. Vantilatör her sağa döndüğünde gıcırıyordu ve Devon her seferinde parmak boğumlarıma vuruyordu.

"Polisler ne dedi?" diye sordum. Devon bütün hafta boyunca röportaj vermişti ama kimse onun anlattıklarına gerçekten inanmamıştı. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi geçiştirilmek onu derinden yaralamış ve özgüvensizliğini daha da artırmıştı. Bundan nefret ediyordum.

"Davis, o kahrolası herif, rozetini kaybetti ama evde yargılanmayı bekliyor. İddia ediyor ki... kahretsin, kendini savunma olduğunu ve önce biz ona saldırdığımızı iddia ediyor." Sakinleşmem için elimi sıkıca sıktı.

Bunun yerine azı dişlerimi birbirine sürttüm. Tabii ki bunu söyleyecekti. Biz, bir sürü küçük suçlunun yaşadığı bir karavan parkından gelen sıradan insanlardık ve ikimizin de sabıka kayıtları şaibeliydi. Gerçek bir tutuklama yoktu, ama hücrede zaman geçirmiştik ve suçlamalarla karşı karşıyaydık. Bir polise karşı bize kim inanacaktı ki?

"Eğer ellerinde somut bir şey olsaydı, hapse atılırdık, değil mi?" Olumluya odaklanmaya çalıştım. Devon konuyu dağıttı, ben de canı

acıyana kadar serçe parmağını büktüm. “Şu an bunların hiçbirinden bahsetmek istemiyorum. Bana güzel bir şey söyle.”

“İyi bir şey,” diye düşündü. “Altı ay yetecek kadar yiyeceğimiz var. Hatta hepsine yer bile yetmedi, bu yüzden annen bir kısmını dondurucusunda saklıyor, geri kalanı da dükkanda.”

Bu çok güzeldi. Garron Park'ta çok sayıda iyi insan vardı ve birinin yardıma ihtiyacı olduğunda bu her zaman belli oluyordu.

“Gina seni çok seviyor, bu yüzden bana sevdiğin o pastaları getireceğini söyledi. Andrea da annelik taşıyor, tıbbi malzemeler bırakıyor ve seni kontrol etmeye geliyor.”

"Pastalarla ilgili haberler şimdiye kadarki en güzel haberler."

“İş yerinizden de evrakları geri aldım. Anlaşılan, hastane masraflarınızın büyük bir kısmı sigortanız tarafından karşılanıyor, bu da bizim için çok önemli.”

Evet, neyse işte. Bunların hiçbirini umursamıyordum. "Nasılsın Devon?"

“Hayattasın. Evdesin. Güvendesin. Hepsi bu.”

Başımı ona doğru çevirdim ve dürüst gözleriyle karşılaştım. Bazen birbirimizden nefret ettiğimiz zamanları unutmak zordu çünkü o nefret çok serbestçe yayılıyordu. Ama böyle zamanlarda, onu sevmek, onunla rekabet etmekten daha doğal geliyordu. Bizi buraya getiren rekabetimizdi ve hâlâ çok rekabetçi bir seviyede yarışıyor olsak da, bir takım olarak çok daha iyi çalışıyorduk. "Bir gün benimle evlenmek ister misin?" diye sordum.

Devon'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve güldü. "Gerçekten mi? Seni evlilik tipi biri sanmıyordum."

"Kendimi hiç eşcinsel biri olarak görmemiştim ama işte buradayız. Hadi ama, gerçekten bu kadar kötü bir koca mı olurum?"

Devon kakhaha atmadan hemen önce homurdandı. Bu ses vantilatörün gıcırtısını bastırdı ve yatağı salladı. Gelmiş geçmiş en iyi ses. "Lanet olsun, en kötü koca olurdun!"

"Ne? Neden?"

"Çok otoritersin, huysuzsun, sürekli beni dövüyorsun, bana kötü davranıyorsun, beni kullanıyorsun ve beni sinir ediyorsun. Evlenirsek dünya patlar." Bana çok parlak bir şekilde gülümsedi.

"Evet, ama patlama oldukça etkileyici olurdu." Elini sıktım. "Üstelik sen de benden daha iyi değilsin. Sürekli morluklarımı ve göz altı şişliklerini açıklamak zorunda kalıyorum."

Başını salladı, bunu inkar etmedi. "Berbat bir evli çift olurduk." Gözlerini sildi ve gülümsemeye devam etti. "Ama sanırım mahkum evliliğimizin her saniyesini severdik."

Göğsüm kabardı. "Mahvolmuş değilim. Sadece... işler biraz karışık."

"Maddox Kane ile çalkantılı bir evlilik," dedi yüksek sesle, bu fikrin tadını çıkararak. "Yeni hayalim bu." Yan tarafına döndü ve beni hafifçe öptü. "Sadece soyadını istiyorum ki artık Sawyer olmak zorunda kalmayayım."

"Hepsi bu mu? Sadece adım mı, seni pislik?"

"Hım," diye mırıldandı. "Devon Kane. Kulağa oldukça havalı geliyor."

"Maddox Kane kadar havalı değilsin," diye karşılık verdim. "Bir gün benimle evlen, Devon."

"Tamam," diye fısıldadı.

Bir gün eşim olacakmış gibi beni öptü.

-DEVON-

Bir şeyler ters gidiyordu.

Babamla ilgili hiçbir kayıt yoktu. Hiçbiri. Benim parasını ödediğim o tekneyle gitti ve bir daha asla geri dönmedi. Hem o hem de tekne kayıptı, ama onun denizde sihirli bir şekilde öldüğünü düşünecek kadar aptal değildim; o hamamböceği kıyametten sağ çıkabilirdi. Bir yerlerdeydi, cinayete teşebbüs ve diğer şüpheli işlerinden paçayı sıyrınıyordu.

Aptallığımı geride bırakıp yeni bir Devon olmanın zamanı gelmişti; her şeyi biraz daha düşünen bir Devon. Maddox beni ihmal ettiğim için terk ettiğinde aptal olmanın dersini aldığımı sanmıştım, ama neredeyse ölmesini izledikten sonra kesinlikle almıştım. Artık o saçmalıklara son. Daha iyisini yapmanın zamanı gelmişti ve ben de bu plana tam gaz devam ediyordum.

Maddox hayatımıza devam etmek istiyordu ve ben de bunu ne kadar istesem de, gölgelerden korkmamak imkansız hale gelmişti. Babam, başaramadığı işi bitirmek için herhangi bir gölgede pusuya yatmış olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, aklıma gelen en iyi sonuç, öldüğümü sanmasıydı, ama eğer Davis'e o "iyi yapılmış iş" için hâlâ bir borcu varsa, o

zaman o kirli polisle iletişime geçip hayatta kaldığımı öğrenecekti. Babam kurnaz bir herifti ve iten içe bunun burada bitmeyeceğini biliyordum.

Polisler, babamın beni öldürmesi için Davis'i tuttuğu hikayeme inanmadılar. Hayır. O şerefsizler, kusursuz bir sicili ve hangi akademiden gelirse gelsin altın yıldız saçmalığı olan tatlı küçük aylak polislerinin tarafını tuttular. Garron Polisi onun hikayesine inandı; Maddox ona saldırdı ve kendini savunmak için silahını ateşlemek zorunda kaldı. Limanda ne yaptığını sorduklarında, polise babamı durdurma görevi verildiğini, kaptanının da bunu doğruladığını ve polis varlığını talep edenin ben olduğum için bunun benim hatam olduğunu söyledi. Babamın cebinde bir polis olduğunu bilmiyordum. Davis, polise benim ve Maddox'un babamın kaçmasına yardım etmek için orada olduğumuzu söyleyerek daha da fantastik bir hikaye uydurdu. Yani, suçlu olan biz değil miydik, ha?

Seth, Nate ve Xavi, neden orada oldukları ve polis geldiğinde Davis'in neden bağlı olduğu konusunda sert bir şekilde sorgulandılar. Tıpkı Maddox gibi, onlar da benim arkamı kollamak için gelmişlerdi ve Davis'in saldırgan olduğu, bu yüzden onu etkisiz hale getirmek zorunda kaldıkları konusunda aynı hikayeyi anlattılar. Ancak onların hikayesi de benimki gibi geçiştirildi. Garron Polisi'ne göre, aynı hikayeyi uyduran beş güvenilirmez tanıktık.

Bütün bu olay tam bir saçmalıktı. Hayal kırıklığım içimde yaşayan bir hastalık gibi yayılıp, iyi yanlarımı yiyip bitirerek geriye sadece acınası yanlarımı bıraktı. Daha önce aşağılık biri olmaktan pek rahatsız olmamıştım, ama şimdi bu, gerçekten yardıma ihtiyacım olduğunda hiçbir gücümün ve itibarımın olmaması anlamına geliyordu. şimdi hayatımın beni tam olarak bu duruma getirmesinden, ezip gememden nefret ediyordum.

“Pekala,” dedi Nate, yanıma güverteye oturup bana bir bira uzatırken. “Bu saçmalıkla ilgili ne yapıyoruz Dev? Madd ve Xavi'nin bunu geride

bırakmaya çalıştığını biliyorum, ama babam hala dışarıda.”

En azından kardeşim de aynı şekilde düşünüyordu. "Nakliye belgeleriyle oynamasını bile anlamıyorum. Hiçbir şey olmadı. Gemi soyulmadı, o halde neden bu belgeleri bu kadar çok istedi?"

Nate, emin olamadan başını salladı. Bu gizem her geçen gün daha da zor çözülüyordu. "Ve neden kimse bize inanmıyor? Babamın bizden daha uzun bir sabıka kaydı var."

“Çünkü biz Sawyer’ız. Soyadımız ölüm cezası gibi. Hiçbir zaman güvenilir bir şey yapmadık.” Bir yudum aldım.

"Öyleyse bu işi kendimiz yaparız."

Evet, iyi deneme. Eğer yozlaşmış bir polisin ifadesinde bile bize güvenilmezse, babamızı nasıl bulacaktık, planını nasıl bozacaktık ve onu sonsuza dek nasıl hapse atacaktık? Yanımızda kimse yoktu, kaynaklarımız yoktu ve sesimiz yoktu. Bu konuda bir şeyler yapma baskısı ve sorumluluğu beni çok etkiledi. Ailemi korumak istiyordum ama bu sefer tek başıma yapamayacağımı biliyordum. Sorun şu ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Nereye gidecek ki?" diye sordu Nate, durumu anlamaya çalışarak. "Ona yardım edebilecek tanıdığı kimse var mı ki?"

“Bilmiyorum dostum. Davis'e babamın ona ne söz verdiğini sordum, o da sadece benim asla yapamayacağım kadar büyük bir şey olduğunu söyledi. Babamın hiçbir şeyi yok, gemiyi soymadı, o halde ne söz verdi ki?”

“Muhtemelen boş bir vaat.” Nate omuz silkti. “Gary'nin bir şey bildiğini mi düşünüyorsun? Ya da bununla bir ilgisi olduğunu mu? Sonuçta o belgeler onun ofisindeydi.”

Hiçbir fikrim yok. "Bu bir başlangıç noktası." Bira bardağını yere bıraktım, hiç havamda değildim. "Ama bu sefer Madd'e yalan söyleyemem.

O yoluna devam etmek istiyor, ama hâlâ tehlikede olduğumuzu biliyor, bu yüzden onunla her şeyi konuşmak zorundayım. Bu sefer dürüst olmalıyım."

Nate omzuma vurarak bana sırıttı. "Ah, ne çabuk büyüdün."

Bir sürü hata ve erkek arkadaşının senin için kurşun yemesi bir adamı böyle yaptı. "Her an geri dönebilir."

"Xav'ı onu piste götürmeye ikna etmediği sürece. Senin kolay kolay pes etmeyeceğini biliyor, ama kardeşi muhtemelen ederdi."

Maddox dünyanın en kötü hastasıydı. Söz dinlemiyordu, adeta ölüm arzusu vardı ve çalışamadığı, bisiklete binemediği, yüzemediği veya dövüşemediği için deliriyordu. Kurşun yarası olan bir hastadan akıl hastası birine dönüştü ve ondan biraz nefret ettim.

Xavi'yi kandırıp kendisini yaralamasına izin vermesini sağladığımı bildiğim için, ona rüşvet vermek üzere telefonumu çıkardım.

Devon: Arazi motosikleti yok. Eve gel, sana karşılığını vereceğim.

MFK: Ne kadar değerli?

Devon: Eve gel ve öğren.

"JFK mi?" diye sordu Nate.

"M. Maddox Fucking Kane." Telefonuma gülümsedim.

Seth, çimenliğimizde yürürken, "Hey çocuklar," dedi. "Çocuklarım burada mı?"

Nate başını salladı. "Madd'in doktor randevusu vardı ve Devon'ın ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı."

Bu kesinlikle doğru.

"Nasıl?" diye sordu Seth bana.

"O imkansız ve pervasız biri, ondan nefret ediyorum." Telefonumu kenara koydum. "Bana kölesi gibi davranması dışında, iyi biri."

Seth, Xavi'ye çok benzeyen bir gülümsemeyle, "Mantıklı geliyor. Bak, ne kadar işe yararsa yarasın, şu Jim meselesinde yardımcı olmaya razıyım..." dedi.

Nate ve ben ikimiz de ona bakakaldık, amacının ne olduğunu merak ediyorduk. Babamdan her zaman nefret etmişti, ama daha önce oğullarına hiç bu kadar destek olmamıştı. Ayık kalmak ona yakışmıştı ve hatta adamdan nefret etmediğimi bile itiraf edebilirdim, ama güven sorunları öylece ortadan kaybolmazdı.

"Kumar yok, içki yok, uyuşturucu yok," dedi Seth. "Yeni bir iş bulmaya çalışıyorum ama bu arada canım sıkılıyor. Can sıkıntısı bağımlılar için iyiye işaret değil ve oğullarımla aramı düzeltmeye çalışıyorum, bu yüzden ihtiyacınız olursa yardım etmek için buradayım." Parmaklarının arasından bir ayıklık rozeti geçirdi ve garip bir ifade takındı.

"Gary'yi tanıyor musun?" diye sordu Nate.

"Biraz öyle, evet." Seth başını salladı.

"Babamızla veya Patrick Harris'le herhangi bir bağlantısı var mı?" diye sordum.

Seth gökyüzüne bakarak düşündü. "Düşününce, Gary'nin karısı, vefat eden, Patrick Harris'in kuzeniydi ya da buna benzer bir akrabaydı."

"Jim beni Gary'nin ofisinden o belgeleri çalmaya ikna etti, ama Gary'nin onları sadece Harris için sakladığını söyledi. Harris'in bu belgeler hakkında ne bildiğini ve neden hiçbir sonuç alınamadığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Biraz etrafı kurcalamamı ister misin?" diye sordu Seth.

"Evet, eğer bu da işe yaramazsa, onu tehdit edeceğiz," dedi Nate. "Artık nazik davranmaktan bıktım."

Bunun böyle olmasına gerek kalmamasını umuyordum, çünkü hiçbirimizin bu yüzden hapse girmesini istemiyordum. Hepimizin burada

olması, adımızı temize çıkarmamız ve babamın itibarını zedeleyerek gerçekten istediğimiz bir hayata doğru ilerlememiz gerekiyordu. Hep birlikte. Hepimiz.

Çünkü bir gün o herifle evleneceğim.

"Her şeyin yolunda olduğunu söyledi!" diye bağırdı Maddox bana.

Xavi'ye baktım, Maddox'un yalanını ortaya çıkarmasını bekliyordum. "Hiçbir zorlayıcı şey söylemedi."

"Allah aşkına Devon, ben kırılgan bir sürtük değilim." Doktor randevusundan sonra keyfi yerinde olmadığı anlaşılan adam kollarını havaya kaldırdı.

"Hayır, sen mızımız bir sürtüksün çünkü o, sevişmene izin vermediğini söyledi." Şakaklarımı ovdum, günün geri kalanını onu savuşturarak geçirmek zorunda kalacağımı biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu habere ben de onun kadar sinirlenmişim. Biraz rahatlamak için sekse ihtiyacımız vardı.

"Lanet olsun," diye homurdandı Maddox. "Gidip duşta mastürbasyon yapacağım." Banyo kapısını arkasından sertçe çarptı.

Xavi sırtmaya engel olmaya çalıştı ama başaramadı. "İletişim kesildiğinde huysuzlaşıyor."

Telefon görüşmesi kesilmediğinde bile huysuzdu. Xavi, Nate ile ayrılmadan önce bana şans diledi. Bir dakika boyunca orada durdum, erkek arkadaşımın sinirini nasıl yatıştıracağımı düşünmeye çalıştım. Duşun açıldığını ve perdenin kapandığını duyduğumda, içimdeki hayal kırıklığını

bir nefesle dışa vurdum ve bir plan yaptım. Doktor yorucu bir şey yapmamamı söylemişti, belki de yorucu kısımları ben yapabilirdim.

Maddox, mevcut durumundan dolayı çok bunalmıştı çünkü hiçbir çıkış yolu bulamıyordu. Enerjisini atacak bir yolu yoktu. Oturup durmaktan hoşlanmıyordu ve boş zaman geçirmek ruh halini daha da kötüleştiriyordu. İyi bir şey olmasını, onu heyecanlandıracak bir şey olmasını istiyordu. İyi iyileşiyordu ve dikişleri tamamen erimişti, ancak her şeyin olması gerektiği gibi iyileşmeye devam etmesini sağlamak için bazı kısıtlamalara uymaya devam ediyordu.

Gömleğimi çıkardım ve buhar dolu banyoya girdim. Maddox hiçbir şey söylemedi ama buğulu şeffaf perdenin ardından onu gördüm. Elleri duvarda, su omuzlarına çarparken orada duruyordu; tehdit ettiği gibi mastürbasyon yapmıyordu. Ben de soyundum ve onunla birlikte içeri girdim.

"Beni mızımız bir sürtük sandın," diye bağırdı bana.

"Öylesin." Ellerimi sırtından aşağı, kalçalarının üzerinden geçirdim ve ön tarafına doladım. "Burada birimizin kontrolü elinde tutması gerekiyor, Madd."

Döndü, bana doğru baktı. Yeşil gözleri gözlerimle buluştu ve bana tüm acısını gösterdi. Yaralanmasından kaynaklanan fiziksel acı değil, tüm bunlardan sağ kurtulduktan sonra yaşayamamanın getirdiği zihinsel ve duygusal acıydı bu. Maddox beni istiyordu, zaaflarını istiyordu ve kendisine bahşedilen bu ikinci yaşam şansından faydalanmak istiyordu.

Ona bu hediye almak için ruhumu sattığıma eminim, ama on kere daha olsa yine yapardım. Hiç pişman değilim.

"Seni özledim," dedi. "Birlikte olduğumuz halimizi. Seni o kadar çok istiyorum ki, Dev."

Bir bayılma bombası patladı. Kahretsin, bayılmaktan bıkmıştım. Yalan. "Bir fikrim var, ama kurallara uyman gerekiyor."

Çenesi kasıldı. Zaten birçok kurala göre yaşıyordu. "Hangi kurallar?"

"Söylediğim her şeyi dinleyeceksin. Her şeyi. Kabul et ya da dediğin gibi mastürbasyon yapabilirsin." Parmak uçlarımla ameliyat izini gıdıkladım, neyin tehlikede olduğunu kendime hatırlattım. Sonra penisini kavradım ve nefesi kesildi. "Kabul ediyor musun?"

"Söylediğin her şeyi mi yapacağım?" diye sordu, yumruğumu penisinin üzerinde aşağı doğru indirdiğimde nefesini hırıldatarak.

"Evet."

"Ben boyun eğen biri değilim," diye hatırlattı bana. Sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

"Ya bugün olacaksın ya da bu gerçekleşmeyecek."

"Pekala. Sadece bugün. Sadece sana ihtiyacım olduğu için."

Sırıttım ve o da gözlerini devirdi. Sırtı duvara çarpana kadar onu ittim, bir elimi göğsüne koyup, "Bu duvardan uzaklaşma," dedim.

Dudakları aralık bir şekilde başını salladı.

Vücudunu öperek aşağı doğru indim ve beni daha hızlı aşağı itmeye çalışan başımdaki eli görmezden geldim. Eve dönüş yolculuğunda aldığı oral seksten beri boşalmamıştı, bu yüzden onu istersem iki kez boşalabileceğini biliyordum. Bu ön gösteriydi ve eğer benim kurallarına uyarsa, ona gerçekten istediğini verecektim. Bakışlarının ağırlığı altında güçlü bir şekilde ona baktım ve penisinin ucunu yaladım.

"Kahretsin, Devon," diye inledi.

Dudaklarımla onu tahrik ettim, testislerini ağzıma aldım ve bacakları titreyene kadar dilimi kökünden ucuna kadar gezdirdim. Düşmesini istemediğim için kalçalarını iterek duvara yapıştırdım ve sonunda onu

ağızıma aldım. Ön meninin tuzlu tadı damaklarımda hoş bir his bıraktı ve içimdeki o istek, onun boğazımda doluluğunu arzuluyordu. Penisinin başını emdim ve uzunluğunu pompaladım, sonra yüzümü kasıklarına gömdüm ve boğazımı doldurmasına izin verdim.

"Ah, aman Tanrım."

Biraz öğürerek geri çekildim. Dudaklarımdan tükürük aktı ve bir umutsuzluk dalgası beni sardı. Onu sert ve hızlı bir şekilde emdim. Yavaşladım ve başımı yana eğerek, yanaklarımda, dilimde, boğazımda onu hissettim. Onu her yerimde istiyordum. Dahası, ona tam olarak istediğini vermek istiyordum. Onu memnun etme ihtiyacı içimde o kadar kabardı ki, penisinin etrafında inledim.

Maddox alçak ve derin bir sesle "Devon," diye inledi, bu da beni vahşileştirdi. Açlık duymama neden oldu.

İhtiyaçtan boğulacak gibi oldum ve parmaklarımı kalçalarına sapladım. Penisinin başı boğazımın derinliklerine gömülmüşken yutkundum. Boğazımın kıvrımı penisini sıkıştırdı ve benimkini de akıttı, ama Maddox bana hırladığında neredeyse boşalacaktım. Saçımdaki tutuşu canımı acıtacak kadar sıkılaştı ve boğazımdan aşağı akan ilk meni dalgasının ardından kafa derimde nefesimi kesen kör edici bir yanma hissettim.

"Ah, evet, Devon. Kahretsin."

Onun doruk noktasına ulaşmasını duymak bana inanılmaz şeyler yaşattı. Bütün vücudumu. Orgazmı engellemek için elimi penisime götürdüm, sıktım ve onun penisinin tamamını yuttum. Boğazımdan aşağı kaydı ve kontrolü ele alarak kalçalarını iterek ağızımı becerdi. Kuralımı çiğnediği için onu azarlamaya hazır bir şekilde ona baktım, ama emrettiğim gibi sırtı hala duvara yapıştı. Ödül olarak, penisinin ucunu yaladım ve onu titrettim.

"Şu lanet olası ağzın," diye hırladı bana, kafasını duvara vurarak. "O kahrolası ağzın, Devon."

Dudaklarımı yaladım, kendimden geçme ve çılgınca arzu arasında kalmıştım. Ayağa kalkıp elini penisimden uzaklaştırdım ve onun yerine çenesini kavradım. "Kurallara uydun." Göğüslerimiz birbirine çarptı. "Seninle sevişmek istiyorum."

Yorgun bedeni enerji kazandı. "Öyle mi? Doktorun söylediklerine rağmen... iyileşeceksin?"

"Benim kurallarına göre, evet."

Sırıttı. Gördüğüm en ateşli şey olmalıydı. Hem kasvetli bir endişe hem de masum bir umut, hepsi basit bir sırıtışta ifade edilmişti. Aman Tanrım.

-MADDOX-

Penisimin kıcının derinliklerine gömülmüş olmasına rağmen, bana dik dik bakmaktan vazgeçmedi. Yine de umursayacak bir şey bulamadım. Kucağıma oturup penisimin üzerine çöktüğünde ve baskın taraf olduğunda istediğim her şeye kavuşmuştum. Onun kuralıydı bu.

Göğsüme bastırdı ve beni koltuk minderlerine yaslanmam konusunda uyardı, yoksa beni sürmeyi bırakacağını söyledi. Kalçalarını daha sıkı kavradım ama geriye yaslandım, karın kaslarımdaki gerilimi azalttım. Kalçaları penisimi o kadar mükemmel bir şekilde sıkmışken, ondan başka her şeyi unuturken, yeniden sakatlanmayı önlemeye nasıl odaklanacaktım ki?

"Altan üste çıkmaya çalışmaktan vazgeç," diye çıkıştı bana. Dizleri bacaklarımın iki yanında duruyordu ve kalçaları kucağımda günahkarca dönüyordu. Bedenlerimizin nazik ve erotik uyumu başımı döndürdü ve gözlerimi devirmeme neden oldu.

Fiziksel olarak altta olsam da, sikim onun götündeymiş, bu yüzden beni böyle becermeye devam ettiği sürece istediği kadar üstteymiş gibi

davranabilirdi. Duştan gelen ter ve nem bizi yapış yapış yapmıştı ve kolları omuzlarımın üstünde kayıyordu. Onun tadına o kadar çok özlem duyuyordum ki, öne eğilip dilimi boğazına kadar sokup, onu tüm dünyaya tanıtmak için can atıyordum.

Bana izin vermedi.

Seks yapma tarzım, dövüşme tarzımdan farklıydı. Kavgada, kışkırtılana kadar sessiz kalırdım. Sekste ise önce ağzımı açardım.

"Lanet olsun, böyle üzerimde olmana bayılıyorum." Göğsündeki o berbat kurukafa dövmesine baktım. "Kıçın inanılmaz derecede güzel hissettiriyor."

"Öyleyse kurallara uy ve bırak da seninle sevişeyim," dedi nefes nefese ve boğuk bir sesle.

Devon'ın belirgin kasları, bronz teni ve dövmesi vardı. Bana doğru yaklaştığında karın kasları göze çarpıyor, geri çekildiğinde ise kaburga kasları tüm dikkatimi çekiyordu. Çenesindeki koyu sarı sakaldan, mavi gözlerindeki tehlike ve güvensizliğe kadar Devon inanılmaz derecede seksiydi. Onun tüm kusurları. Yaraları ve morlukları, bazen aralık dudaklarının önüne geçen somurtkan ifadesi, limanda çalışmaktan kaynaklanan düzensiz bronzluk izleri ve yataktan kalkınca seksi görünen dağınık saç kesimi. Devon tam bir karmaşaydı, ama daha güzel bir tuval görmemiştim.

"Devon, kendine bir bak!" Gözlerimle onu iyice süzdüm. "Bunu sana ben verdim." Gözünün altındaki yara izine dokundum, onu o kadar sert vurduğum ve derisinin yarıldığı geceyi hatırladım. Bu yara izi, ilk gece banyoda yamadığım yara izinin hemen üzerindeydi.

Onu öpmek için öne eğildim, ama parmakları boğazımı saran birer mücevher gibi oldu ve beni geri itti. "Hayır."

"Sadece seni öpmek istedim." Onun benimle sevişmesini izledim. Benimle sevişirken gözlerini izledim.

"Öne doğru eğilmeyi bırakmazsan seni bağlarım, Maddox."

Hiç de itaatkar değildim, ama bu beni biraz da olsa meraklandırdı. Devon'ın tam kontrolü ele geçirmesini izleme fikri beni tahrik etti. Bana itici ve kaba olduğum zamanları sevdiğini söylemişti, ama görünüşe göre yaralıyken itici olmama izin verilmiyordu.

"Öyleyse beniöp."

"Çok muhtaçsın." Zar zor sırttıktan sonra teslim oldu. Dudakları benimkilerle buluştuğu anda eli boğazımı bıraktı. Parmakları saçlarımın arasına girdi, benimkiler ise sırtına bastırarak onu kendime doğru çekti. Dili benimkine hükmetti, aceleci bir çaresizlikle ve o zamana kadar sahip olduğu kontrolün neredeyse hiçbirini kullanmadan, vücudumun her yerini tattı. Belki bir gün, gerçekten de beni bağlamasına izin verirdim.

"Ah, kahretsin. Aynen böyle." diye inledim ve Devon penisimin üzerinde kıpırdandı. Kalçasını sertçe sıktım, daha sert bir şekilde onu becermek için kendimi zor tutuyordum.

"Dur," diye yakındı, beni sakinleştirmek için ellerimi tekrar beline doğru iterek. "Her şeyi ben yapayım. Ne yaptığımı biliyorum."

Evet, kesinlikle yaptı. Ben de ellerimi sırtına doğru uzattım, saçlarına doladım ve yüzünü kendime doğru çektim. Devon yavaş ve derin bir tempoyla beni yavaş yavaş coşturdu, ta ki gözlerimi kapatıp hissedene kadar. Sadece hissettim. Göğsü benimkine değiyordu. Kalbinin göğsünde hızla atışını ve bunu boğazındaki dudaklarımda nasıl hissettiğimi. Parmaklarının saçlarımın arasında dolaşmasını ve onları başımı kontrol etmek için kullandığı incelikli yolu. Dudaklarının dudaklarıma değmesi,

tükürükle ıslak ve hırıltılı nefes alışverişleri inlemelerle son buluyordu. Terli alnı ve beni becerirken kaslarının kasılması.

Büyü. Onun yarattığı enerji, benim de kendi enerjimi yaratmama neden oldu ve bu enerji onun enerjisiyle karışınca, hesaba katılması gereken bir güç haline geldi. Gerçek büyü işte orada gerçekleşti. Kimileri buna gerilim, kimileri kimya dedi, ama ben bunu sadece "biz" olarak biliyordum. O büyü beni vurduğunda, bu sefer bambaşka bir şekilde etkiledi. Boğazım sadece şehvetle değil, çok daha fazlasıyla tılandı.

Hastaneden eve döndüğüm bir ay boyunca onu istediğim kadar yakın bir şekilde nihayet birlikte olabilmek... her şey üzerime hücum etti; sert ve agresif. Aştı. Hayatta bir kez yaşanacak türden. Gerçek, ham ve düşmanca. Bana doğru geldi, bir kurşun gibi beni parçaladı, cehennemden geçtikten sonra elde etmek istediğim her şeye kavuşma hissiyle bedenimi ve zihnimi alt üst etti. Dokunmaya, bağlantıya açtım ve Devon sonunda beni bu konuda besledi.

Kahretsin, seks sırasında ağlama!

Devon alnını alnıma yaslayarak dudaklarıma fısıldadı: "Maddox, seni hissediyorum."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ama anlamını kavradım. O da aynı şeyi hissetti. Çenemi yukarı kaldırıp gözlerine baktım ve benim hissettiğim aynı duygusal bağı gördüm.

Devon hayatta kaldı.

Hayatta kaldım.

Evdeydik. Birlikte.

Birlikte. Birlikte. Birlikte.

Her şey birden üzerime hücum etti. Duygular fiziksel bir şeye dönüştü ve fazla bir uyarı olmadan, inleyerek öksürdüm ve boşaldım. Gözlerim

yorgunluktan yanıyordu, bu da dokunma hissini keskinleştirmek için görüşümü bulanıklaştırdı.

“Aman Tanrım,” diye inledim, künt tırnaklarımı derisine saplayıp onu penisimin üzerinde bastırırken, anüsünü meniyle doldurdum ve açık ağzını öptüm. Devon'ın orgazmı sessizdi, ama vücudu benimkinin üzerinde titredi ve penisi karın kaslarıma sürtünerek beni en güzel meniyle kapladı.

Vecd ve diriliş; lanetlenme ve tüm günahlarımız. Bir süre birbirine karıştılar ve bunun yoğunluğu beni mutlulukla sardı.

Dünyanın muhtemelen asla çıkamayacağımız bir köşesinde iki beceriksizdik, ama burada birbirimizi bulduk ve önemli olan da buydu. Şükretmem gerekirken kendime acıyarak çok fazla zaman geçirdim. Bir şey her zaman benim tarafımdaydı çünkü çocukluğumda Devon'ı hayatıma sokmuştu ve yetişkin olarak o, hayatımın aşkı oldu. Bu bile, burada geçirdiğim berbat zamanlarda başarabileceğimden çok daha büyük bir mucizeydi.

"Seni seviyorum," dedim ona sert bir sesle. "Hem de çok seviyorum."

Devon, söz verdiği gibi tüm ağırlığını tam da yapmayacağı yere vererek üzerime yığıldı. Tersine işleyen pislik. Uzun zamandır ihtiyaç duyduğum bu bağı kaybetmek istemediğim için kendimi onun içinde tuttum. Onu sıkıca kucakladım ve bana "seni seviyorum" demesi için bile onu öpmeyi bırakamadım. Biliyordum. Söylemesine gerek yoktu.

Bu gece, ilk defa kin tutmadığım bir duygu fırtınasına kapıldım. Yarın onun hakkından gelmeye geri döneceğim, ama şimdilik, paylaştığımız bu duyguyla yaşayacağım. Yarattığımız bu duyguyla.

Aşk.

Gerçek aşk.

Gece yarısı tam bir felaketti. İki vantilatör çalışmasına rağmen yatak odası cehennem gibi bir sıcaklığa bürünmüştü ve zihnim de daha karanlık bir cehenneme dönüşmüştü. Düşünceler, sorular ve olası senaryolar birbirine karışmıştı ve uykuya dalmak için onları çözemiyordum. Devon'ın melodik horlama sesleri bile beni uykuya dalmaya ikna edemiyordu. Bu yüzden tavana bakıp aklımda tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Yani, sonunda Devon'la işler yoluna girmişti. Birkaç ders almıştı ve içsel ilişki sorunlarımızın üstesinden gelmiştik. Bunca zamandır dış etkenlerin bizi ayıracağını düşünüyordum, ama hayır. Bunu biz yaptık. İlişkiler zordu ve hayatlarımızı ve ihtiyaçlarımızı bir araya getirmeye çalışana kadar ne kadar zor olduğunu hiç bilmiyordum. Kendi kendimizin en büyük düşmanıydık, ama artık bunun üstesinden geldiğimize dair umudum vardı. Daha fazla sorun çıkacaktı, ama artık yanımızda güç ve anlayış olduğu için onlarla başa çıkmaya daha hazırlıklıydık.

İş yerinde her şey yolundaydı. Bir ay daha izinde olacaktım ama patronum ve birkaç arkadaşım arayıp hal hatır sormuştu ve işe geri dönmek konusunda kendimi iyi hissediyordum. Nate ve Xavi dükkanı işletirken Devon ev işleriyle ilgileniyordu. Her gün birkaç saatliğine geliyordu ama asla uzun kalmıyordu. Ona bin kere yüzümden defolup işine geri dönmesini söyledim ama her seferinde bana küfür etti, yani durum böyleydi. Tam bir 180 derece dönüş. Sanırım onun tarafından sinirlendirilmekten hoşlandığımı gizlice biliyordu.

İş, Devon ve kardeşlerimiz dışında hayatımda pek bir şey yoktu, bu yüzden zihnimin neden susmadığını anlamıyordum. Babam son zamanlarda çok sık geliyordu, bu çok garipti ama işler yolunda gidiyordu. Annemi kandırmıyordu, her ne kadar ikisinin de ilişkilerini milyarıncı kez denemek istediğini anlayabiliyor olsam da. Babam geri duruyordu, muhtemelen henüz kendine veya ayık kalma yeteneğine tam olarak güvenmediği için. Bu olgunluk ve şefkat gösterdi, bu da onun hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Keşke annem, kızgın bir köpek kadar muhtaç olsa da, durumu anlasa ve ona biraz alan verseydi. Tanrım.

Yani, bu saçmalık dışında, kafamı karıştırabilecek tek şey Jim'di. Yaptığı hiçbir şey mantıklı değildi. Hiçbir şey. Tutarlı değildi, mantıklı değildi. İşte tam da bu yüzden ikiyezlü davrandım ve Devon'a söylediğim gibi hiçbirini unutmadım.

Eğer onlarla hiçbir şey yapmayı planlamıyorsa, o belgeleri almak için neden bunca zahmete girdi ki? Yoksa ayrıldıktan sonra ona veya gemiye bir şey mi oldu da planları suya mı düştü? Geminin kaptanı sorgulandı ve elbette gemideki her şeyin olması gereken yere ulaştığını ve herhangi bir yasa dışı kaçak maldan haberdar olmadığını söyledi. Her bir nakliye konteynerini bizzat kontrol ettiğini iddia etti. Buna inanmadım, ama bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu. Dolandırıcılık peşinde olan hangi gemi kaptanı isteyerek yasa dışı bir şey taşıdığını itiraf eder ki?

Yani, tüm bunları göz önünde bulundurursak, sadece iki şey olmuş olabilir. Birincisi, Jim hedeflediği şeyi elde etti ve kaptanla bir anlaşma yaptıktan sonra saklandı. İkincisi, bir şey onu işi yapmaktan alıkoydu. Olası üçüncü bir senaryo ise her şeyin saçmalık olması ve Jim'in bunu Devon'ı itibarsızlaştırmak için kullanması olabilirdi, ancak bunun ona nasıl bir fayda sağladığını anlayamadım. Ayrıca, Devon'ı öldürtmeye çalıştı, bu yüzden

Devon'ın çok fazla şey bildiği için olmalıydı. Ya da belki Jim sadece bu kadar kinciydi.

Zihnimde çarklar dönüp duruyordu, neye odaklanacağımı ya da her şeyi nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, Jim'in hala bir yerlerde olduğu, ya çok zengin ya da çok fakir olduğu, ama her iki durumda da bizim için bir tehdit olmaya devam ettiğiydi. Devon için. Nate için. Bana anlam ifade eden tek hayatı almak için başka bir silahla geri dönmeyeceğinden emin olana kadar rahat edemezdim. Devon'ın onun için bir yan hasar mı olduğunu, yoksa suikastın kişisel mi olduğunu bilmiyordum ve bu bilmezlik beni fena halde mahvediyordu.

"Sus artık," diye inledi Devon, sesi yastığının altında boğuk çıkıyordu.

"Ben hiçbir şey demedim."

"Beynin bana bağıyor. Defolup gitmesini söyle." Bir bacağına uzattı ve yastığı kucakladı, seksi vücudu güzel bir şekilde sergileniyordu.

Tamam, susuyorum.

Yumruğumu yastığıma vurdum, derin bir nefes aldım, rahat bir pozisyona geçene kadar kıpırdandım ve gözlerimi kapattım... ama zihnimdeki çarkların dönmeye devam ettiğini duydum. Daha doğrusu, sıkıştıklarını.

Jim, Devon'ın bana ve Nate'e o belgelerden bahsettiğini varsaymış olmalıydı, bu da onun planı için bir risk oluşturduğumuz anlamına geliyordu. Bizi ortadan kaldırmak için geri mi dönecekti? Bunu yapmak için Davis gibi birini mi gönderecekti? İkinci bir tehlike dalgası beklemeli miyim?

Tamam, ikiyüzlü olduğumu tamamen kabul edebilirdim. Bunu asla unutmaya ve yoluma devam etmeye hazır değildim. Devon babasıyla o anlaşmayı yapmaya çalışırken böyle mi hissetmişti? Aptallığı yüzünden onu cezalandırmakla çok zaman geçirmiştik, ama şimdi işin aslını öğrenmek

için aptal olmak istiyordum. Sevdiğiniz kişi tehlikeye girdiğinde, onu korumak için mantığı tam olarak anlamadan çılgın şeyler yaparsınız. Şimdi neden böyle yaptığını çok daha iyi anlıyordum. Devon, bizi güvende tutmak için sahip olduğu azıcık gücü kullanmıştı, ama şimdi daha da az gücümüz vardı. O gücün bir kısmını geri kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Yani, Devon'a doğru gelen o kurşunun önüne atlamakta kalbimin bir an bile çarpmasına tereddüt etmemiştim; bu bir tepkiydi. Bir dürtüydü. Belki de o tüm bu süre boyunca benim için bunu yapmaya çalışıyordu ve ben de onu dışlayıp kanepede uyumaya zorluyordum. Tanrım.

“Maddox,” diye homurdandı Devon. “Kes sesini.”

Ellerimi yüzüme sürdüm, dizimi duvara yasladım ve uzun bir nefesle kafamdaki karışıklığı dışarı attım.

Şimdi tamamen defolup gidiyorum.

Jim'in planını çözmek imkansızdı çünkü muhtemelen her şeyi tam olarak planlamamıştı bile. Nerede olduğunu veya nereye gitmeyi planladığını bilmiyorduk, o nakliye gemisi hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve Garron Polisinden cebinde başka kimlerin olduğunu da bilmiyorduk, bu yüzden oldukça kötü durumdaydık. Babam bizim aramızın etrafında biraz dolaştığını söylemişti, ama bunun bir anlamı var mıydı? Arazimiz veya karavanımız bununla ne alakaydı? Tahmin etmem gerekirse, Jim'in kafamızı karıştırmaya çalıştığını söyleyebilirim. Tahmin edin ne oldu? Kafamız karıştı!

Elimizde bunca küçük istihbarat parçası vardı ama hiçbirinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Hatta bunları araştırmaya başlamak için bile bir başlangıç noktamız yoktu. Jim birdenbire ortadan kayboldu,

oğlunu öldürtmeye çalıştı ve olay bitti. Hikaye burada sona eriyor. Ama hiç de hikayenin sonu gibi hissettirmedi.

“Aman Tanrım,” diye çıkıştı Devon, sırt üstü dönerken. Yarı ereksiyon halindeki penisi bacağına yapıştı, sonra eliyle kavradı. “Beni çıldırtıyorsun.”

"Özür dilerim. Kahretsin."

"Seni seviyorum Madd, ama meditasyon yapmayı falan öğrenmelisin. Beynin her yerde vızıldıyor." Zihnimi taklit etmek için ellerini etrafta gezdirdi.

“Kanepede uyuyacağım.” Doğrulup onun üzerine doğru emeklemeye başladım.

Devon kalçalarımın tuttu ve beni geriye doğru itti, cinsel organı sertleşmişti. Bana bunu görmezden gelmemi söyleyen bir bakış attı ve sonra dirseklerinin üzerine doğruldu. "Bir daha asla sensiz uyumayacağım, o yüzden içini döksen iyi olur, konuşup hallederiz ve sonra tekrar uyuyabiliriz. Ne oldu?"

Yan duvara yaslandım, yüz yüze geldim. "Ben bir ikiyüzlüyüm ve bu saçmalığı görmezden gelemem. Babanla olan mesele henüz bitmedi."

Devon doğruldu, çarşafı kucağına çekti ve lambayı açtı. "Biliyorum."

“Ve uyuyamıyorum çünkü geri gelip işi bitireceğinden endişeleniyorum.” Ona başımı salladım, işin kendisi olduğunu işaret ettim. “Ve seni kaybetmeyi reddediyorum, Devon. Hayatla ve birbirimizle çok fazla zaman geçirdik, senin için savaşmaya hazırım. Her şeye hazırım...” Aman Tanrım. Sus artık, Madd.

"Ne?" diye sordu sırtarak.

“Mutluluk kısmı, biliyor musun? Aşık olmak falan istiyorum, ve... jakuzili ya da sıcak küvetli berbat bir otelde kalmak istiyorum. Aptalca

geziler, biliyor musun?” Evet, işte yine duygusallaştım. Neyse. “Eğlenceli kısmı, mutluluğu ve o klişe saçmalıkları istiyorum, Devon. Sadece her şey için sürekli endişelenmekten nefret ediyorum.”

“Sen romantik herif,” dedi, ilk kez birlikte olduğumuz gece söylediği aynı ses tonuyla. Ona orta parmağımı gösterdim ama bu sadece gülümsemesine neden oldu. “Nereye tatile giderdik ki? Biz dağcı değiliz ve kesinlikle lüks bir yere de uymayız. Kültürlü, marjinal ya da sanatsal da değiliz. Mavi yakalı kaybedenler nereye tatile gider ki?” Bana gülümsedi, dürüstçe nereye gitmek isteyebileceğimi soruyordu.

Evet, Paris'i gerçekten umursamıyordum ve Roma'da olmak istediğimden çok "Roma'dayken Roma'daymış gibi" yaşıyordum, bu yüzden hiçbir fikrim yoktu. "Herhangi bir yer. Çalışmak, endişelenmek veya arkamızı kollamak zorunda olmadığımız herhangi bir yer. Sadece kimsenin işleri berbat etmeden seninle bir hafta sonu geçirmek istiyorum," diye güldüm.

Devon bacaklarını benimkilerin üzerine koydu. "Şey, otel parası biriktirene kadar burada kalabiliriz. Pistten inip kardeşlerimizi dışarıda bırakabilir ve dünyadan tamamen kopabiliriz. Belki çok lüks olmayabilir ama bunu karşılayabiliriz. Hatta hediye olarak aldığımız tüm güveçleri ısıtmaları için birini görevlendirirsek, oda servisi sipariş etmiş gibi bile yapabiliriz," diye güldü.

"Ben jakuzi istiyordum," diye surat astım.

“Hava çok sıcak dostum. Okyanus resmen bir jakuzi gibi. Hemen atla içine.” Dizimi sıktı. “Bu hafta sonu yapalım. Pist yok. Anlaştık mı?”

Kulağa mükemmel geliyordu, bu da mükemmel olmayacağı anlamına geliyordu ama yine de çok sevecektim. "Anlaştık. Yeter ki bana Hemşire Devon gibi davranma."

"Adım Doktor Devon," diye düzeltti. "Söz veriyorum."

En azından aklımı bir süreliğine susturmuştu. "Buraya gel." Onu yakalayıp bacaklarımın arasına aldım. Sırtını göğsüme yasladı ve ben de kollarımı ona doladım, kalplerimizin birlikte attığını hissettim. Bu tür bir romantizme ilgi duyacağımı hiç düşünmemiştim, ama Devon beni hem duygusal hem de agresif yapıyordu ve bu karışımı seviyordum. "Seni seviyorum."

-DEVON-

Maddox beni dışlamadı ve ben de ona yalan söylemedim. Bu sefer, aramızda hiçbir kırgınlık, sır veya kötü his olmadan bu işi birlikte hallettik.

Bacaklarını iskelenin üzerinden sarkıtmış, ayak bileklerine su değiyor ve omuzları gevşemiş bir şekilde oturuyordu. Çok daha iyi olmuştu. Ameliyat yeri güzelce iyileşmişti, artık şiş bile değildi, sadece biraz kızarmıştı, bu yüzden hâlâ bir nevi gözetim listemdeydi. Doktoru ağır kaldırma hariç normal aktivitelere dönebileceğini söylemişti, bu yüzden henüz işe başlamasına izin verilmemişti. Neredeyse iki ay geçmişti, bu yüzden biraz daha sakinleşebilirdi. Ne kadar şikayet ederse etsin, bunu yapmasını sağlayacaktım.

Xavi, Maddox'a bir bira uzattı ve iskelede yanına oturdu, Nate ve ben de güvertenin kenarında oturduk. Dükkândaydık ve Seth, Gary'den öğrendiklerini bize anlatmak için yeni gelmişti. Babam hala ortalıkta yoktu ve dürüst olmak gerekirse, ne yaptığı umurunda değildi. Tek istediğim onu hayatımızdan tamamen çıkarmaktı. Sözünde durup Garron'u sonsuza dek terk etmiş olsa bile, yine de bilmek istiyordum. Bir gün geri dönüp

hayatımızı tekrar mahvedemeyeceğinden emin olmam gerekiyordu. O sorumsuz herif zaten hayatımı yeterince mahvetmişti.

Maddox'un yarasını her gördüğümde onu düşünmek zorunda kalacaktım —hatta kendi yaralarımı da. Onu köken hikayeme, hayatımın tek ve biricik ilişkisine bağlamak zorunda kalacaktım ve anneme her baktığımda ona verdiği zararı görmek zorunda kalacaktım. Bu yeterliydi. Başka hiçbir şeye sahip çıkamazdı. Maddox'un dediği gibi o mutluluk kısmına geçebilmemiz için onun gitmesi gerekiyordu. Hataları, kahkahaları, neşeyi ve bazen yumruklaşmalara yol açan aşkı istiyordum. Enerjimizi kaldıramayacak kadar küçük ama yine de bizi barındıran bir karavanda ateşli seks ve gece geç saatlere kadar süren atışmaları istiyordum, çünkü kaos içinde yaşamayı seviyorduk. Jim'i ortadan kaldırmanın ve yeni hedeflere odaklanmanın zamanı gelmişti. Tercihen soyadımı değiştirecek hedefler.

Bütün bunları elde etmek için Jim'in gitmesi gerekiyordu. Bu sefer, lanet olası ailem arkamdaydı. Maddox'a baktığım anda o da bana baktı, gözlerimiz kardeşlerimizin başlarının üzerinden buluştu. Her zaman ağzı sıkıydı ve hala öyleydi, ama bu günlerde sadece gözlerine bakarak hissettiği her şeyi okuyabiliyordum. Bakışlarının çoğu öfkeliydi, ama bu... güven anlamına geliyordu. Bir bakışla, bunu birlikte atlatacağımızı söyledi. Utangaçça sıırttı, kendinden nefret etti, bu yüzden biraz itibar kazanmak için bana orta parmağını gösterdi.

Ne kadar da tatlı bir kız.

“Pekala, Gary ya yalan söylüyor ya da gerçekten görüldüğü kadar aptal,” dedi Seth, basamağa oturup biralarımıza bakmamaya çalışarak. Zaten yanında kıyafet değiştirmememizi söylemişti ama yine de kendimi kötü hissediyordum.

"Ne dedi?" diye sordu Xavi.

"Ne hakkında konuştuğumu bilmediğini iddia etti. Harris ile hiçbir bağlantısının olmadığını söyledi, ki bu bir yalandı, ve Jim ile yıllardır konuşmadığını söyledi, ki bu da bir yalandı. Onları o günden birkaç hafta önce konuşurken gördüm. Yani, doğru söyleyebileceği tek şey, o sevkiyat fişlerinden haberdar olmaması olabilir."

"Korkmuş gibi görünüyor?" diye sordu Nate. "Ağzını kapatması için tehdit edilmiş olabilir mi?"

"Çok gerginim," dedi Seth. "Terliyorum. Titriyorum."

Bu da babamın onun üzerinde bir koz tuttuğu anlamına geliyordu. Ya da Patrick Harris'in Gary hakkında bir şeyleri vardı. Maddox, Harris'i babamla tekrar iş birliği yapmaması konusunda uyarmıştı, peki daha büyük bir vurgun için mi birlikte çalışıyorlardı yoksa Jim onları Harris'ten mi çalmıştı?

Nate, sessizce bir çözüm bulacağımıza dair beni yanımdan dürttü. Hiçbir şeyin mantıklı gelmediği zamanlarda işler zordu.

Maddox, bira yudumlarırken ve bileğini ağzına sürerken, "Yani Gary'yi mahvedeceğiz, değil mi?" diye sordu, tam bir ukala gibi.

Xavi, "Önce geminin kaptanının kim olduğunu bulalım bence," diye önerdi.

Maddox, Seth'e "Hâlâ limanda arkadaşların yok mu?" diye sordu. "Birkaç kişiyle konuşabilir misin?"

Seth, bazı araştırmalar yapmayı kabul etti. Sanırım bu iyi bir başlangıçtı, çünkü Gary henüz işe yarar bir şey sunmamıştı.

"Peki ya o kendini beğenmiş polis?" diye sordu Nate. "Onunla ilgili ne yapacağız?"

Davis'i kendi ellerimle öldürmek istedim. Neredeyse Maddox'u benden alacaktı ve kimse bunu yapamazdı. "Ona dokunamayız," diye alay ettim,

öfke içimi kemiriyordu. "Ev hapsinde ve evini polisler izliyor çünkü hâlâ bir tehdit olabileceğimizi düşündürdü. Peşinden gidersek planına hizmet etmiş oluruz."

Davis'in yalan uydurması ve herkesin ona inanması beni çok rahatsız etti. Bir kez daha, sesimiz yoktu. Korku içinde yaşadık ve alay konusu olduk, o ise sadece geçici olarak rozetini kaybetti ve korumaları onu gözetim altında tuttu. Tek yapabileceğimiz sesimizi duyurmak için savaştık, ama bizim gibi iki cahil insanı kim dinlemek isterdi ki? Kimse, ve bu çok belli oluyordu.

Maddox'a tekrar baktım. Çok fazla şeyim olmayabilir ama o vardı ve bu beni dünyanın en zengin adamı yapıyordu. Tek bir Maddox Kane vardı ve o da benimkisiydi. Bunu bir daha asla hafife almayacaktım.

"Şimdi iskeleye doğru gidiyorum," dedi Seth, kalkıp gitmek üzereyken. "Sakın aptalca bir şey yapmayın." Bunu özellikle Maddox ve Xavi'ye yöneltmişti. Nedenini bilmiyordum, çünkü aptalca şeyler yapan ben olmuştum.

"Teşekkürler, Seth." Ona başımla onay verdim. Seth'e artık çok saygı duyuyordum. O gün orada olup kontrolü ele almasaydı ve beni harekete geçirmeseydi, Maddox gece yarısına kadar dayanamazdı. "Bir şey bulursan bize haber ver." Başını bir kez daha sallayarak ayrıldı.

Seth'in kontrolü ele aldığı o gün kendimle ilgili bir şey öğrendim. Baskı altında berbatım. Her zaman bir duruma tepki verebileceğimi ve kriz bitene kadar idare edebileceğimi düşünürdüm, ama hayır. Maddox yerde can çekişiyordu ve ben kalp kırıklığı, dehşet ve suçluluk duygusuna o kadar kapıldım ki, verimli olamadım. Bu yüzden kendimden biraz nefret ettim, ama Maddox'tan sakladım çünkü o benim utancımınla uğraşmaktan bıkmıştı.

Xavi ve Nate içeri girince ben de birkaç bira daha alıp Maddox'un yanına oturdum. Sessiz kaldı, kendi düşüncelerine dalmıştı. Kaşlarının çatılmasını, çenesinin sıkılmasını ve gözlerinin altındaki morumsu halkaları inceledim. Güneş onları daha da koyulaştırıyordu ama suyun yansıması onu daha sakin gösteriyordu. İyi uyuyamıyordu ve stresli olduğunu biliyordum. Onun gibi bir adam stresle nasıl başa çıkıyordu? Genellikle sevişir, kavga eder, bisiklete biner veya okyanusta yüzerek dünyayı bir süreliğine sustururdu. Sağlık kısıtlamaları bunların hepsini engellemişti ve ben de kötü alışkanlıklarını kullanamayan, dengesiz bir erkek arkadaşla baş başa kalmıştım. Kendine zarar vermeden rahatlaması, biraz stres atması ve bir şeye öfkesini boşaltması için güvenli bir yol olmalıydı.

Seks. Seks muhtemelen en güvenliydirdi. Daha sonra onu baştan çıkarır ve tüm öfkesini benim üzerimde boşaltmasına izin verirdim.

"Hafta sonu o planımız hâlâ geçerli mi?" diye sordum.

Bir yudum aldı ve ufka baktı. "Evet."

"Bana bak." Birasını indirip bu sefer gözlerinin ardındaki öfkeli bakış olmadan bana bakmasını bekledim. Sadece yorgunluk vardı. "Romantik hafta sonumuz için planladıklarımıza ayak uydurmak istiyorsan uyuman gerekiyor."

"Romantik hafta sonu," diye homurdandı gülerek. "Çay partileri ve balık tutma oyunu mu?" Ne kadar da kaba. Evet, rekabetçiydik ve her zamanki gibi rekabet edemediğimiz için kart oyunlarına, masa oyunlarına ve karavanın etrafında aptalca küçük yarışmalara başvurmuştuk. Yemek pişirme yarışmalarının hepsini o kazandı, ama kaybetmek onu mutlu ettiği için umurumda değildi.

"Bu sefer farklı bir oyun oynayacağız, dostum."

"Hım," diye düşündü. "Yılanlar ve merdivenler mi acaba?"

Bir yudum içki aldım, Nate ve Xavi'nin etrafta olmadığından emin oldum ve doğrudan onun gözlerine baktım. "Daha çok sapkınlıklar ve orgazmlar gibi." Bu konuda yaratıcı olmam gerekecek.

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve dudaklarını yaladı. "Benimle uğraşma, Devon."

"Ah, seninle sadece dalga geçmekle kalmayacağım, çok daha fazlasını yapacağım. Doktorculuk oynamayı bıraktım Madd. Seni, olduğun gibi itaatkâr küçük bir sürtük gibi tedavi etmeye hazırım."

Sırıttığında tüylerim diken diken oldu. Karanlık, seksi, hatta biraz da uğursuz. "Bunu göreceğiz."

Çok konuşmayabilirdi ama konuştuğunda, tam isabet ediyordu. Bu meydan okuma, içimdeki ateşi körükledi ve rekabetçi yanıma harekete geçirdi. Yeni bir oyun olacaktı ve iki aydır doğru dürüst sert bir seks yapmamıştık, ama onu istediğim yere koymaya fazlasıyla hazırdım. Sadece onun beni nereye koymak istediğini merak ediyordum.

-MADDOX-

Hayatımızdaki her şey gibi, hafta sonumuz da iyi başlamamıştı. Birincisi, o kadar şiddetli yağan yağmur, karavanın içindeki kulaklarımızı sağır etti, çelik çatıya binlerce çekiç darbesi gibi çarpıyordu. Yağmur yüzünden pist sular altında kalmıştı, bu yüzden Garron Park umduğumuz kadar boş değildi. Bu durum Xavi ve Nate'i sıkılmaya ve bizi can sıkıcı dedikoducular gibi rahatsız etmeye itti.

Üstelik annem sürekli arıyor ya da yanıma geliyordu çünkü anlaşılan babamla ilişkisine yeniden bir şans vermeye karar verdiği için beni en iyi kız arkadaşı olarak görüyordu. Hayır, teşekkürler. Detaylara ihtiyacım yoktu ve onunla bu konuda sohbet etmek istemiyordum. Yıllar sonra ilk buluşmaları için o küçük, döküntü lokantaya ne giydiği umurunda olmadığını on kere söylemeye çalıştım. Sadece tüm kıyafet seçimlerine katıldım ve sonra da bunu ciddiye almadığım için bana kızdı.

Otuz beş yıl boyunca aynı adamla çıkıp ayrılınca, ilişkiyi ciddiye almak zor oluyor diye düşündüm.

Bütün bu saçmalıkların üstüne, Devon'ın annesinin de kötü bir günü vardı. Nerede olduğunu veya hayatının nasıl geçtiğini hatırlayamıyordu ve Mary bu durumla başa çıkacak yetkinliğe sahip değildi, bu yüzden Mary Nate ve Devon'ı aradı ve onu hastaneye götürdüler. Mary'nin sorunları başa çıkamayacağı kadar büyüdüğü için onu evden atacağından ve sonra onun için daha iyi bir yer bulmak için para veya zaman bulmamız gerekeceğinden endişelenmeye başladım. Mary'nin ilk etapta boş yer bulması tamamen şans eseri idi.

Yani, kart oyunları yok, masa oyunları yok, sapkınlıklar ve orgazmlar yok. Annelerinin iyi olmasını umuyordum, ama tüm hafta boyunca Devon'la bu hafta sonunu dört gözle bekliyordum. Birlikte bir şey yapmaya çalıştığımız her seferinde işler berbat oluyordu. Bu hafta sonunu ona artık doktorum olmasına gerek olmadığını göstermek için kullanmak istedim. Bana bakmasını, beni şımartmasını veya hayatını benim için askıya almasını istemiyordum. Eskiden sahip olduğumuz gibi seks, eskiden keyif aldığımız rekabet ve genel olarak kendimize dönmek istiyordum. Ateşli sekse dönüşen bir yüzleşme oldukça mükemmel görünüyordu.

“Pekala, seni aksi herif,” dedi Xavi, ön verandamızdaki bahçe sandalyesine yaslanarak. Kısa süre önce bir tente almıştık ve bu şiddetli yağmur onu kırarsa çok sinirlenirdim. “Sorularım var.”

Tabii ki yaptı. Dedikodu konusunda annemden bile beterdi. Ve onu görmezden gelmek daha zordu çünkü annem sonunda pes etti ama Xavi ısrarcı bir pislikti.

"Eşcinsel misin?" diye açıkça sordu.

"Bu soruyu neden soruyorsun ki?"

Xavi, belirsiz bir şekilde başını salladı.

“Xavi, götümünden sikiliyorum. Bu da beni oldukça eşcinsel yapıyor. Sadece sikilmekten hoşlanan heteroseksüel bir erkekmiş gibi davranamam.”

"Ama sadece başka erkeklerle ilişkiye girmek ve onların anüsünden ilişkiye girmek mi istiyorsun yoksa hâlâ kızlardan hoşlanıyor musun?" Bacaklarını uzattı, sanki anal seks konuşmaları sıradan bir salı günüymüş gibi.

“Sadece Devon. Başka aptal yok. Başka hiçbir şey yok. Başka kimse yok. Neden önemli ki?” Ona baktım, içinde bulunduğu bu berbat durumu çözmeye çalışıyordum. Bu adam hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğunu bilmiyordu ve hayatının büyük bir bölümünde böyle idare etmişti, ama şimdi aklını kurcalayan bir şey vardı.

“Çünkü burada cinsel kimliğimi çözmeye çalışıyorum, Madd. Beni kızdırma!” Dramatik bir şekilde iç çekti. “Düzcinsel olduğumu sanıyordum, değil mi? Ama bazı seksi şeyler oluyor ve şimdi acaba bir tür geçiş ölçeği var mı diye merak ediyorum? Mesela biraz eşcinsellik içeren düzcinsellik gibi? Yani azıcık da yeter, biliyor musun? Böyle bir şey var mı?” Bana baktı, dürüstçe cevapları bildiğimi sanıyordu. Ne bilebilirdim ki? Azıcık da yeter mi?

“Ne gibi seksi şeyler? Neler oldu?”

"Şey, ben bir kızla görüşüyordum, değil mi?"

"Evet." Hiç haberim yoktu.

“Ve her şey gayet iyi gidiyor, her şey yolunda. Ama o... aynı zamanda başka biriyle de görüşüyor.” Bana baktı ve espriyi anladım. Kafamda birleştirdim.

"Nate?"

“Evet,” diye inledi. “İkimiz de bunun farkındayız. Sorun yok. İyiyiz. Kolay geçti.”

"Tamam aşkım?"

"Ama geçen akşam, boks gecesine gidecektim ama dükkanda bir şey unuttum ve geri döndüğümde Nate onunla birlikte oradaydı. Bir şey diğerini tetikledi ve seksi şeyler oldu, Madd."

"Ne olmuş yani? Sen ve Nate bunu daha önce de yaptınız. Bunda ne var bunda?"

"Baktım!" diye çığlık attı, ayağa kalktı, sandalyesini devirdi, kollarını göğse doğru savurdu. "Baktım, Madd. İzledim. Hayran kaldım! Aman Tanrım, baktım." Panik dolu gözleri beni bu durumdan kurtarmam için yalvarıyordu. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu..." diye kekeledi, ben de onun yerine söyledim.

"Onu inceledin ve bunun sonucunda ereksiyon oldun."

Ellerini yüzüne kapatıp ölüyormuş gibi inledi. "Evet."

"Oraya gitme. Yapma dostum. Kötü fikir. O senin en iyi arkadaşın ve dostluklar karşılıklı olmadığı sürece böyle bir durumdan sağ çıkamaz. Yani, ikinizin sağlam bir dostluğu olduğunu biliyorum, ama o çizgiyi aşarsanız bunun devam edebileceğinden emin misin?"

"Hayır, emin değilim, hatta neden baktığımdan ve bakmayı bırakmadığımdan bile emin değilim."

"Bekle, olan biten sadece bu muydu? Üçlü ilişki yaşadınız ve onu izlerken biraz kaptırdınız kendinizi?"

"Evet."

"Bu seni eşcinsel yapmaz. Bu sadece seksi bir durum." Bu saçma konuşmanın bir an önce bitmesini umarak omuz silktim.

"Aklımdan geçenler bunlardı, Madd."

"Eğer bana Sawyer'ın penisini emmek istediğini söylersen, seni döverim. Siz ikiniz en iyi arkadaş olmalısınız, el ve ağız yoluyla cinsel ilişkiye giren

türden değil. Hayır."

Utanç duyduğu aşıkardı, ama abartılı tepkileri daha da kötüydü. "O kızın bir anda ortadan kaybolduğu ve benim ve Nate'in... evet, muhtemelen kötü bir fikir, değil mi? Kesinlikle kötü bir fikir," diye kendi kendine cevap verdi. "Ben değişken bir eşcinsel miyim?"

"Sen tam bir salaksın." Susturmak için ona bir bira uzattım. "Otur ve şımarıklığı bırak."

Sandalyesini düzeltti ve içine çöktü, elimden birayı kaptı. "İstediğim kadar diva olabilirim. Bu olay hiç beklemediğim bir şeydi. Geçen yıla göre tam bir rol değişimi. Şimdi Nate ile dövüşüp kimin sikinin kimin kışına gireceğini görmek için kavga etsem mi diye düşünüyorum." Bütün kutuyu içti ve bana fırlattı. "Kahrolası Sawyers."

"Penislerimiz için uyuşturucu," diye onayladım.

"Evet, ama bağımlılığa hayatımızın ilerleyen dönemlerinde yakalanıyoruz. Evren, en az yirmi beş yaşına kadar bizimle dalga geçecek şekilde hikayelerimizi kurguluyor, sonra onuncu seviyeye geçiyoruz ve oradan kurtulmak için mücadele etmek zorundayız."

"Sawyer'la birlikte olduğumda yirmi beş yaşındaydım, yani açıkçası senden çok daha havalıyım."

"Bunu tartışmayacağım," diye güldü. "Onunla yatmayacağım. Yatmayacağım. Bana kızgın çünkü garip davranıyorum ve ben de burada 'Ne?' diye düşünüyorum. Özür dilerim, ereksiyon oldum ve ağzını penisimde hayal ettim. Tanrım."

Yağmura sıırttım. "Devon hakkında ne düşündüğümü sorduğunda bahsettiğin kişi o değil miydi?"

"Hayır. O. Onu olduğu gibi seviyorum, ama sanırım Nate de orada olduğu için daha çok seviyorum." Omuz silkti. "Ve zihnimin bazen onu

tamamen dışlamak istemesinden nefret ediyorum, bu yüzden açıkçası duygularım değişti. Kahretsin,” diye inledi tekrar, başını geriye doğru eğerek. “Onunla güzel bir ilişkim vardı ve o her şeyi mahvetti.”

“Her şeyi mahvettin,” diye güldüm. “Dikkatli ol Xav. Eğer ikiniz arkadaşlığınızı mahvederseniz, kıyamet kopabilir.”

“Evet, evet,” diye tersledi Xavi bana. “Hastaneden döndüklerinde, seni ve Dev'i yine çakıl ocaklarına mı kilitleyelim? Belki de kendinize biraz zaman ayırmanın tek yolu budur.”

Bu hiç de fena bir fikir gibi gelmedi ama ağzımdan çıkanlar farklıydı. "Bir erkekle nasıl evlenilir ki?"

Kardeşim başını hızla bana çevirdi. "Şey, sanırım herkesin evlendiği gibi."

“Evet, ama benim evlenme teklifi etmem gerekiyor mu? Onun evlenme teklifi etmesi mi gerekiyor? İlla evlenme teklifi olması şart mı?”

“Evet,” diye alay etti Xavi. “Ve beni önceden uyarın ki o olayı videoya çekeyim. İkinizden biri evlenme teklif edebilir ve bunu söyledikten sonra, sanki bunu bir yarışa dönüştüreceksiniz gibi geliyor. Gerçekten evlenmeyi düşünüyor musun Madd?”

Ah, bunu düşünüyordum. Süslü püslü bir düğün falan istemiyordum ama Devon'ın her anlamda benim olmasını istiyordum. Hayat boyu birbirimize bağlanmak istiyordum, pranga gibi olsa bile.

"Hey, Madd?"

Kardeşime baktım.

"Bana bir şey söz ver. Jim'le ne olursa olsun, bir daha kendini tehlikeye atmayacağına söz ver. Seni kaybetmek istemiyorum, dostum."

Söz vermek için başımı salladım. Devon'ı babasından korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım, ama bu süreçte kendi hayatımı mahvetmeye hiç

niyetim yoktu. "Sadece bu saçmalığın bitmesini istiyorum ki hepimiz sıkıcı hayatlarımıza dönebilelim, kavga edip mücadele edelim ve iyi vakit geçirelim. Tek istediğim bu."

"O zaman sanırım bir fikrim var," dedi Xavi.

Ne kadar da huysuz bir herif. Devon hastaneden eve geldiğinde, bir saat boyunca sağlık sistemi, ruh sağlığı, annesinin durumu, babası ve babasının annesinin durumundaki rolü, yağmur ve dünyanın lanet olası kaderi hakkında söylenip durdu. Ayrıca hafta sonumuzun mahvolmasından da yakındı.

O söylenirken ben eşyalarımı topladım. Onu kamyonu tıktığımda hâlâ hiçbir şeyden habersiz homurdanıyordu ve nereye gittiğimize neredeyse hiç dikkat etmedi. Yarış pistindeki römorkumuzun önüne park ettiğimde nihayet kendine geldi. Eğer kimse yağmur yüzünden burada olmayacaksa, biz yağmur sayesinde burada olabilirdik.

"Şu an mutlu ve şehvetli olabileceğimi sanmıyorum Madd," diye iç çekti ve neredeyse zorla götürdüğüm bir bahçe sandalyesine yığıldı. "Kafam tamamen karışmış durumda."

Bunu da göreceğiz. "Öyleyse kafanı kapatacak ve bu stresi biraz olsun atacak kadar içki iç."

Bana hüzünlü bir bakış attı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. İçki içmekten çekinmezdi, ama kötü bir ruh halindeyken asla içmezdi.

“Sen baban değilsin, Devon. Bu saçmalığı bırak artık. Kendine güven.” Bu adam her bira açtığında ya da viski kokusunu aldığında, aktif olarak alkolik olmaya başladığını düşünüyordu. Anlıyordum. Ama bundan nefret ediyordum çünkü bu, kendine inanmadığı anlamına geliyordu. Eğer tüm enerjisini babası olmamaya çalışarak harcarsa, babasının kontrolünden asla kurtulamayacaktı. Sadece içki içmeyi kastetmiyordum; her şeyi. Ebeveynlerinin ikisi de bağımlıydı ve bu tür şeylerin ailede kalıtsal olduğunu söylerlerdi, bu yüzden eğer sebebi buysa, desteklerdim. Ne yazık ki, sebebi bu değildi ve aklı başına gelip Jim'den daha iyi olduğunu öğrenene kadar, onu istemediği şeyleri yapmaya zorlamaya devam edecektim. Tüm süre boyunca arkasını kollayacaktım.

“Evet, ta ki çok fazla içki içene ve kendimi durduramayana kadar.” Açılmamış kutuya baktı.

Tamam, bu daha iyi bir mantık yürütmeydi.

“Pekala. İçki yok.” Elinden birayı aldım. “Ama olayları kafandan atmayı öğrenmelisin. Mutlu bir sonuç asla olmayacaksa her şey için strese girmenin ne anlamı var?”

Devon ıslak ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirirken oluşan çamur birikintilerine bakıyordu. Dünyanın ağırlığının omuzlarında olduğunu biliyordum, bu yüzden bir geceliğine o baskıyı biraz hafifletmek istedim. Ona tutunabileceği güzel bir duygu vermek istedim.

"Babam geri gelirse ne yapacağız?" diye sordu, cevapları bilebileceğim umuduyla bana bakarak.

“Üstesinden gel.” Omuz silktim ve elini tuttum. “Bak, aptal herif. Babanı, anneni, kardeşlerimizi ve o saçmalıkların hepsini Garron Park'ta bıraktık. Şimdi pistteyiz. Sadece sen ve ben. Önce seni döveceğim, sonra da seni hırpalayacağım.”

Sırıttı. Sonra, tuzağıma henüz düşmediğini belirterek inledi. "Ciddi söylüyorum Madd. Sinyalleri kaçırdığım için bir kere hata yaptım. Bunu tekrar yapmak istemiyorum."

Ona yumruk atma. "Bana durumu anlat."

"Korkuyorum. Her şeyden. İşe geri dönmenden korkuyorum çünkü orada seni koruyamayacağım ve seni özleyeceğim. Bunun için sana lanet olsun. Annemin hastanede olmasından ve arkasını kollayamayacağımızdan korkuyorum. Mary'nin onu evden kovmasından ve sonra ona nasıl bakacağımızı bilemememizden korkuyorum. Nate ve Xavi dışarı çıktıklarında her seferinde korkuyorum çünkü o aptallar çok sorumsuz ve asla arkalarını kollamıyorlar. Ve babamın seni benden almayı başaracağından korkuyorum." Boğazı düğümlendi. "Sadece korkuyorum, Madd."

Bu, ilk gecenin tekrarıydı. İşte oradaydı, her zaman dünyanın en güçlü insanı sandığım adam, tüm kırılganlığıyla bana bakıyordu. Korku gözlerinden sızıyor, omuzlarına ağırlık veriyordu ve yüzündeki endişe çizgileri, genellikle kaşlarının arasında olan öfkeli kırıksıklıkla uyuşmuyordu. Bu, kırılgan Devon'du ve Tanrı şahit ki, o benim en büyük zaafımdı.

Kuvvet.

"İki aydır yok. Anlıyorum, tamam. Tüm korkuları anlıyorum. Annenle ilgili ne olursa olsun, bir yolunu buluruz, ama gerisi? Yapabileceğimiz tek şey şu anda yaptıklarımız. Kötü günlerimizin yanında birkaç iyi gün geçirmeyi öğrenmeliyiz, değil mi?"

"Biliyorum," diye onayladı, Devon'da olumsuz bir tavır sergilediği için özür dilemek istercesine.

"Neye ihtiyacınız olduğunu biliyor musunuz?"

Gözlerini devirdi. "Söyle bakalım."

"Ne için yaşadığımızı hatırlaman gerek. Benim için sensin, aptal herif. Senin için yaşıyorum. Yirmi altı yaşındayız, seksen altı değil. Ben iyileştim, sen hayattasın ve birbirimizi seviyoruz, değil mi? O yüzden aklını başına topla."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hem bu kadar tatlı hem de bu kadar kaba olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Eğer birbirimizden nefret etmekten birbirimizi sevmeye geçebilirsek, her şeyi başarabiliriz, Devon." İşte bu. Hakaret etmeden tatlılık. Neredeyse Shakespeare gibiydim.

Devon bana bakakalmıştı. Onun dönüşümünü izledim. Gözlerindeki endişe arzuya, korku ise kararlılığa dönüştü. Dahası, omuzlarındaki ağırlığın gevşediğini ve yerine bir meydan okumanın geldiğini gördüm. Karavanın yanındaki ormana bakarak sıırttı.

"Burada ilk kez öpüştüğümüz günü hatırlıyor musun?"

Bunu asla unutmayacağım. Özellikle de bunu yapmaya cesaret edemediğim ve onun bu yarışmayı kazandığı gerçeğini. Hayatımın en güzel öpücüğüydü.

Ayağa kalktı ve gözleri gözlerimin içinde, olayın yaşandığı ormanı işaret etti. "Nostalji hissediyorum. Orada benimle sevişmeni istiyorum."

Penisimin tepkisi ağzımdan önce geldi. Onun boyuna uyacak şekilde ayağa kalktım.

Karşılaştığı zorluğun üstesinden geldi.

-DEVON-

İlk öpüşmemizde Maddox sarhoştı, şık kot pantolonlu bir aptalın eşcinsel karşıtı sözlerine çok sinirlenmişti ve bu konuda son derece agresifti. Her şeyi başlatan oydu, ama yetkiyi kullanıp onu öpen ben oldum.

Ama Maddox bu sefer tereddüt etmiyordu. Hayır, kesinlikle etmiyordu. Oğlum artık fiziksel temas konusunda son derece özgüvenliydi ve onun sert sevgisinin ve ilkel kararlılığının alıcısı olmak, olmak istediğim tek yerdı.

Yağmur, ısınmış bedenlerimizden adeta cızırdıyordu. Ağaçların yaprakları, tıpkı içimizdeki çalkantılı arzularımızın yarattığı fırtınalar gibi, sert rüzgarlarda sallanıyordu. Bir yıldan fazla süredir sevişiyor olmamızın bir önemi yoktu. Sıcaklık hala oradaydı ve ateş daha da şiddetle yanıyordu. İçimizdeki fırtına her zamankinden daha vahşi bir şekilde devam ediyordu.

Maddox'un gözlerindeki yeşil, her şimşek çakmasıyla parılıyordu. Gözlerindeki güç benim kendi pil kaynağım oldu, beni şarj etti, tamamen açtı. Beni tam güce ulaştırdı ve bunun kıvılcımı her yerimde karıncalanma hissi yarattı.

"Defol git arkana, Devon," diye homurdandı bana, çenesi sabırsızca kenetlenmiş ve gözleri düşmanlıkla doluydu.

Onun güçlü hamlelerine bayılıyordum ama onlara meydan okumayı daha da çok seviyordum. Ona sırtarak Maddox Kane'in el kitabından bir hamle çıkardım: Sessizlik. Kelimelerden daha yüksek sesle konuşan ve beklentiyle nefesini tutan, gerilim dolu bir sessizlik.

Maddox tek bir adım attı. Sadece hesaplı bir adım. Kendine izin verdiği tek şey buydu çünkü bu geceki oyunu teslimiyetti. Benden bunu elde edene kadar, bizi, fırtınayı ve durumu kontrol altında tutacaktı. Koyu saç tellerinden sular akıp çenesinden aşağı damlıyordu. Gök gürültüsü yukarıda, her yerde, kalbinin ritmine göre çakıyordu. Maddox'la ilgili her şey beni heyecanlandırıyordu. Yayıdığı korkutucu enerjiden, bana hayatının kurtuluşu ve yıkımıymışım gibi bakışına kadar. Beni seviyordu. Ama beni sevme biçimi vahşi, sınırlı ve affetmeyen bir sevgiydi.

Ben de ona aynı tutkuyla karşılık verdim.

"Devon," diye öfkeyle bağırdı, ayakları çamurda şapırdayarak. "Hemen arkana dön."

"Sence sana nasıl karşı geleceğimi bilmiyor musun, Madd?" diye alay ettim, sırf onu kızdırmak için. "Lütfen."

İki hesaplı adım daha. Bu iki adım bizi göğüs göğüse getirdi ve o elini boğazıma doladığında başım kendiliğinden kalktı. Gözlerine baktım ve ondan uzaklaşmadım, ona doğru yükselmekten, kendime doğru yükselmekten heyecan duyuyordum.

"Neden benimle uğraşıyorsun? Bunu sen istedin. Burada sikilmek istediğini söyledin." Gözlerinde şimşek çaktı ve gök gürültüsü sesiyle yankılandı. Fırtına onu boğmuyordu, aksine onu güçlendiriyor, onunla birlikte çalışıyor, kirli işlerini yapıyordu.

Evet, bunu istiyordum. Dahası, başlangıcımızı anmak istiyordum. Bana hassas bir aptal deyin ama bir buçuk yıl önce bu ağacın yanında yaşadığımız o an, hayatlarımızı sonsuza dek değiştirdi. Daha iyiye doğru. O anı yeniden yaşamak, gücünü hatırlamak ve o zamandan beri ne kadar yol kat ettiğimize sevinmek istiyordum. O an sayesinde Maddox Kane'i kazandım ve cehennem ateşleri kanını ısıtırken ve fırtına enerjisini beslerken, onu şimdiki haliyle deneyimlemek istedim. Daha güçlü. Kendine güvenli. Tehlikeli. Koruyucu ve sahiplenici, ve gerçek aşk içinde.

O gece ne kadar belirsiz ve kararsız olduğunu hatırlamak istedim. Ne istediğinden haberi yoktu ama onu elde etmek için içgüdüleri vardı. Amaçlı bir saldırganlık ve kasıtlı bir kafa karışıklığı.

Maddox'un parmakları boynuma vuruyordu. "Evet," diye itiraf ettim. "Seni tam burada, bu noktada istiyorum."

Bana doğru eğilip öpmek istedi ama ben göğsüne bastırdım.

"Belki birbirimize aşığız Maddox, ama sen hâlâ en büyük rakibimsin. Kavgalarımız değişti ve artık birbirimize zarar vermemize gerek yok, ama sana doğal olarak boyun eğmiyorum."

Dudaklarında beliren o küçük sırıtış, penisimi sertleştirdi. İşte oradaydı, layık rakibim. Seksi ya da oyunbaz olmaya çalışmıyordu; bana meydan okumayı kabul ettiğini gösteriyordu. Parmakları bir kez daha tıkırdadıktan sonra boğazımı sıkıca kavradı.

"Hım," diye mırıldandı, vücuduma doğru eğilirken ağacın kabuğu sırtımı ısırdı. "Yani zorlanman mı gerekiyor?"

Beni al.

"Sadece, ikimizin de bildiği gibi zaten sahip olduğum güç için benimle savaştıracak güce sahip olduğunu kanıtlamak için mi bana meydan okumak istiyorsun?"

Beni alt et.

"Seni becereceğim, Devon. Tam burada, istediğin gibi. Ama işim bittiğinde, sende hiç savaşma gücü kalmayacak."

Beni kontrol et.

"Hâlâ konuşuyor musun?" diye alay ettim.

"Hâlâ savaşıyor musun?"

Tam şimşek çaktığı anda gözlerine baktım. "Her zaman."

Sırıtmaları alaycı bir ifadeye dönüştü ama bunu fark edecek vaktim olmadı. Eli saçlarıma yapışıp boynumu geriye doğru büküğünde, gücünü geri alırken gözlerinin aşağıya doğru kaydığını izledim. Dizlerim çamurlu zemine yapışana kadar tekmeledi ve dizlerim onun karşısında büküldü.

Bana hükmet.

Hayatımda, ilişkimizden önce bile, benim zayıf noktam onun gücüydü. Ona meydan okuma mücadelesi, ama aynı zamanda ona boyun eğme arzusu. Fırtınanın elektriği diz çöktüğüm toprağı elektriklendirmişti, ama Maddox beni elektriklendiriyordu.

"Ağzını kapat," diye emretti, pantolonunun düğmelerini çözerek.

Ona baktım. Zorla.

Maddox, elini başımın arkasına koyarak yüzümü kasıklarına doğru çekti. Pantolonunun ıslaklığı yüzümü serinletti ama ağzım kumaşı ısıttı. Açgözlü parmaklarımla kumaşın üzerinden onu öptüm, pantolonunu çözmeye ve aşağı çekmeye çalıştım. Pantolonunu bacaklarından aşağı doğru yırttım, penisinin yüzüme çarpmasına izin verdim ve sonra hevesli ağzım penisinden damlayan yağmur damlalarını yaladı. Soluk soluk nefeslerim havayı buğulandırdı ve yağmur tükürüğümle karışarak, daha fazlasını tatmak için öne doğru ilerlememe neden olan yapışkan, sıcak bir karışım oluşturdu.

Daha fazlasını isteyerek inleyerek onu ağızıma aldım. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama isteyerek teslim olamıyordum. Beni zorladığında, bu bana o kadar büyük bir güç verdi ki, kendimi onun kontrolüne bıraktım ve umursamadım bile. Tam istediği gibi öğürdüm ve sonra bu herif başımın iki yanından tutup yüzümü acımasızca becerdi. Öğürdüm, öksürdüm, boğuldum ve onun etrafında inledim, o başımı çektiği kadar sertçe kalçalarını çektim.

Maddox bana doğru homurdanarak, "Yeterince öğürme sesi duymuyorum," dedi.

Boğazım tatlı bir şekilde yanıyordu, bu acıdan penisim pantolonumun içine sızıyordu. Gözlerimden akan yaşlar yağmurla karışıyordu ve boyun kaslarım penisimden daha çok geriliyordu.

Beni kendine ait kıl. Benden istediğini al. Şimdi beni kullan ve sonra sev.

"Seni tamamen ele geçirdim, Devon," Maddox'un sesi gök gürültüsünden daha da derinleşti. "Her şeyini. Lanet olası bedenini, kırık ruhunu ve bütün kalbini."

Şimdi beni kullan ve her zaman beni sev.

"Anlamak?"

Başımı onun penisinin üzerine eğdim, o kadar acınası bir şekilde emdim ki, saçlarımdan çekip beni uzaklaştırdı. Onun beni kontrol etme biçimine bağımlı olduğum için protesto ederek nefes nefese kaldım.

"Anladın mı?" diye tekrar sordu. Şeytani bir tonda.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle konuştum, gözlerim onun gözlerindeydi. "Kahretsin, evet."

"Evet, ne?"

Kahrolası o. "Sen benim malımsın."

Maddox alt dudağındaki yağmur damlalarını yaladıktan sonra ısırđı ve dişlerinin arasında gezdirdi. Üzerimde durmuş, sanki en kıymetli malıymışım gibi bana bakıyordu ama beni sergilemek mi yoksa sadece kendi gözleri için saklamak mı istediğinden emin değildi. Bir eliyle saçlarımı okşadı, yanağımı ve çenemi hafifçe gıdıkladıktan sonra çenemi çekti ve beni ayağı kaldırdı.

“Ve şimdi seni becereceğim.” Eski hayalimi gerçeğe dönüştürdü, dişlerini boynuma geçirdi. Acı veren bir zevk göğsüme yayıldı ve dengemi sağlamak için ellerimle tişörtüne yapıştım. Pantolonumu aşağı çekti ve tişörtümü yırttı, ısırmayı emici bir öpücüğe çevirdi, ben de pantolonumu çıkarıp bir su birikintisine yerleştim. Titreyen parmaklarımla, aklımın yetişebileceğinden daha hızlı bir şekilde tişörtünü yırttım ve çıplak kalana kadar onu tırmaladım. Bronzlaşmış, kaslı, yara izleriyle dolu mükemmellik.

Ameliyat izi, tenindeki tüylerin diken diken olmasına rağmen mor renğiyle belirgin bir şekilde göze çarpıyordu; yağmur, bu kusurlu izi ıskalayarak geçip gidiyordu. Sırtımı ilk öpüştüğümüz ağaca yaslayan Maddox, avucuna tükürdü ve penisinin üzerine sürdü. Fırtına şiddetle devam ederken beni sert bir ilgiyle izledi, sonra bileğimi yakaladı, parmaklarımı ayırdı ve ikisini ağızıma soktu. Parmaklarım damlayana kadar emdim ve bacaklarımın arasına soktuğunda nefes nefese kaldım.

Bacaklarımdan birini kalçasının üzerine attı ve sessizce kendimi parmaklamamı istedi. Şimdi eli boğazımda, göz teması kurmamı zorlayarak, keşke onun penisi olsaydı diye düşünerek kalçamı parmakladım. İnlediğimde hırladı. Titrediğimde beni dengeledi. Bacaklarım ağırlığıma taşımaya direnmeye başladığında, beni orada sadece irade gücüyle tuttu. Şimşek onun günahkar kısımlarını aydınlattı, gök gürültüsü

kalbinin atışını vurguladı ve inleyip başımı geriye bıraktığımda, yağmur ısınmış alnımı serinletti.

Elimi kışkımdan çekti. "Ve seni becermeyi asla bırakmayacağım. Seni sevmeyi de." Deliğime hizalandı, beni kolayca konumlandırdı. "Sen de bana sahipsin, Devon."

Kalbim kabardı ve kalçalarım kasıldı. Maddox kendini içime gömdü, alnı benimkine yaslandı ve ben de ona alışmak için kıpırdandım. Artık onu yeterince tanıyordum ve duygusal olduğunu biliyordum, ama ona bu yumuşaklığın sadece tek bir anına izin verecektim. Bana onun da sahibi olduğumu söylemişti ve bu yorum ve penisinin kalçama girmesine alışmak için geçen süre, nazik olabileceğimiz tek zamandı.

Benden savaşma azmini söküp atacağına söz verdi.

Sözünü tut.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, dengemi sağlamak için omuzlarından tutarak, onun beni doldurmasının verdiği doluluğun tadını çıkarıyordum.

Onun beni sevdiğini biliyordum; söylemesine gerek yoktu. Bunun yerine "Sen benimsin" diye tekrarladı. Bu, bir aşk ilanı gibiydi.

Son bir sert öpücükle Maddox geri çekildi ve bana sertçe girdi. Kabuğun tırmalaması sırtımı çizdi ve Maddox derimi morarttı. Kabuğun tırmalaması sonucu kanım akana ve vücudum güçsüzleşene kadar beni böyle becerdi, sonra da geri çekildi.

Rüzgar beni serinletti ve o beni desteklemeden titrek bacaklarımla ayakta durdum. Bundan sonra ne olacağını biliyordum ve bunu yapacak olan bendim. O benden savaşma azmimi almıştı, bu yüzden oyunu kaybettim.

Yere doğru başını salladığında diz çöktüm. Teslim oldum. Ona, ilişkimize, birlikte yaşayacağımız berbat hayata ve içimizde yakacağımız aşka teslim oldum. Maddox Kane'e.

Arkamda diz çöktü, beni tam istediği gibi konumlandırmak için kalçalarımın kuvvetlice kavradı. Çamur içinde, kirli bir halde, fırtına kükredi. İçime girdiğinde, havanın üzerimize saldığı tsunamiye rakip kendi tsunamisini serbest bıraktığında zevkle çığlık attım.

Yağmur, yanan tenimizi serinletti ama Maddox bizi iyice yaktı.

Gök gürültüsü ağaçların arasında yankılandı, ama Maddox daha yüksek sesle hırladı.

Şimşekler havada çakıyordu, ama aramızdaki kimya herhangi bir elektrik fırtınasının önüne geçti.

Rüzgar açıkta kalan bedenlerimizi şiddetle savuruyordu, ama Maddox beni kendi fırtınası hariç tüm fırtınalardan koruyordu.

O sadece içimdeki mücadele azmini değil, hayatımı da benden aldı. Ve çamurda, kırık bedenime yapışmış dallar ve yapraklarla yarı ölü haldeyken, tamamen beklenmedik bir ikinci orgazmla beni hayata geri döndürdü.

Aman Tanrım, Maddox.

-MADDOX-

Su deposu boşalana kadar duş aldıktan sonra, Devon da çamurun içeri girmemesi için poposuna zorla su çekti, bana küfür etti ve göğsüme yaslanarak uyuyakaldı.

Dün gece nostaljiye kapıldım. O lanet ağacın benim için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim. Bütün bu olay o ağaçla başladı ve şimdi yanımda uyurken, benim duygularıma kapılıp yıkılışımı izlemezken, ben de onun hakkında duygusallaşmama izin verdim. Lanet olası bir ağaç. Aman Tanrım.

Devon'ın kolu göğsümün üzerinde, bacakları da neredeyse benimkileri yatağın kenarından aşağıya itecekmiş gibi, minik yatakta uzanırken, yol nihayet sessizleşmişti. Gök gürültülü fırtına dinmişti ve sabah gri ve kasvetli olmasına rağmen, hava sıcak ve huzurluydu.

Zihnim geçmişe doğru bir yolculuğa çıktı. Devon'ın bıçak yarasıyla ve gözlerindeki kırılganlıkla karavanımıza geldiği gece, hayatımın en iyi ve en kötü gecesi idi. Onu o halde görmek beni sarsmıştı, ama sanırım onu bu kadar yenilmiş halde görmek beni daha da çok sarstı. Böyle bir tepki

beklemiyordum ve beni en çok şaşırtan da bu oldu. Güçlü, dokunulmaz ve sert biri olması gerekiyordu, ama onu bu kadar zayıf ve düşük bir noktada görmek, birbirimizden çok da farklı olmadığımızı gösterdi. Ona ilk kez gerçekten empati kurmuştum.

Oradan itibaren, elimizden gelen her şeyle bu şeyle savaştık. Hayatlarımızı birleştirmek ve nefretten aşka dönüşmek bize doğal gelmedi ve bunu itiraf etmek özellikle zordu. Bir yanım, kendi başımıza buraya gelebilir miydik yoksa kardeşlerimiz müdahale etmeseydi hâlâ işe yaramaz aptallar gibi ortalıkta dolanıyor muyduk diye merak ediyordu. O gece çakıl ocağında... kahretsin. Zarif değildi, ama teslim olduğumuzda hayatlarımız sonsuza dek değişti. Düşmanıma karşı kin besleyen bir pislikten, en büyük rakibime karşı yakıcı bir arzu duyan bir pislige dönüştüm. Devon, farkında olmasam bile, her zaman hayatımın odak noktasıydı. Yanımdaki iğne, moralimin bozulması ve hayal kırıklıklarımın çoğunun kaynağıydı, ama aynı zamanda kurtuluşum, umudum ve hayatımın aşkı oldu.

Mahvoldum.

Onu bırakmaya henüz hazır olmadığım için kolumu biraz daha sıkıca etrafına sardım. Sürekli ona düşkünlük gösterme ihtiyacı duyan duygusal bir romantik miydim? Kesinlikle hayır. Ama ona dünyayı vermek, onu hak ettiği gibi havalı biri gibi davranmak, her zaman olduğu gibi aptallığını hatırlatmak ve ona sonsuza dek tüm kalbimin ona ait olduğunu söylemek istiyordum. Tamamı. Ne kadar güvensiz ve kıskanç olursa olsun, kalbim her zaman ona ait olacaktı. Devon benim için her şeydi.

Birbirimizi ne kadar sık kızdırdığımıza, ilişkimizi mahvettiğimize veya sorunlarımızı kelimeler yerine yumruklarla çözdüğümüze rağmen, başka türüsünü istemezdim. Bir terapist bize ev içi şiddetin bizi beslediğini söylerdi. Belki de öyleydi. Belki de sağlıklı değildi. Ama ben bunu şiddet

olarak görmedim. Bunu bir meydan okuma olarak gördüm. Biz fiziksel insanlardık ve ilişkimiz de bu yüzden fiziksel bir hal aldı. Dinamiklerimiz kusurluydu ve eğer o bir kadın olsaydı, muhtemelen ömür boyu hapiste olurum, ama değildi ve bizi başkalarıyla karşılaştırmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Biz farklıydık. Birbirimizi incitmekle ilgili değildi; artık değil. Duygularımızı en iyi konuştuğumuz yollarla dışa vurmak ve bizim için anlamlı olan konuşma türleriyle birbirimizle iletişim kurmakla ilgiliydi. Başkalarının bizim işimize karışmasına neden gerek vardı ki? Birbirimizi incitmiyorduk. Çok fazla değil.

Mükemmellik beni sıkıyordu ve Devon da mükemmellikten çok uzaktı. Birlikte mükemmelliğe yakın hiçbir şeye benzemiyorduk ve belki de bu yüzden bizi bu kadar çok seviyordum. Kum ve çakıldan ibarettik, tükürük ve süper yapıştırıcıyla bir arada tutulmuş, tüm pürüzlü parçalarımız arasında kaynaşmıştık.

Onu koklayarak, Jim'le olan bu saçmalığın sonunda biteceğini kendime hatırlattım. Xavi'nin Jim'i Garron Park'a çekme planı vardı ve sonra polisin yardımıyla ya da yardımı olmadan ondan kurtulacaktık. Bu sefer gerçek bir ipucumuz vardı. Gary bir hata yapmıştı. Babam sorgulamasında biraz... yaratıcı davranmıştı ve Gary, o nakliye konteynerinin içindekilerin gerçekten çalındığını ve Garron'da bir yerlerde saklandığını itiraf etmişti. Bu yüzden onları bulup Jim'e altın tepside sunmayı planladık.

Jim'e bir mesaj göndermenin de yolunu bulduk. O sarı pilot gözlüğü takan şerefsiz Patrick Harris, Jim tarafından bu anlaşmadan mahrum bırakılmıştı. Nakliye konteyneri onun dolandırıcılık planıydı ve Jim her şeyi berbat edip içindekileri ondan sakladığı için, benim erkek arkadaşımın babası olan o zavallı beceriksizle kendi intikamını almak istiyordu. Patrick,

içindekilerin nerede olduğunu bilmediğini iddia etti, ama ben ona... ya da pilot gözlüğüne güvenmedim.

Önce o kaçak malı bulurdum ve bulduğumda da Jim'i onunla birlikte alt etmenin bir yolunu bulurdum. Xavi ve Nate şimdi dışarıdaydı, onu arıyorlardı, insanlarla konuşup bir şey görüp görmediklerini öğreniyorlardı ve Gary'yi gözetliyorlardı. Gary de işin içindeydi, sadece ne kadar derine indiğini henüz bilmiyorduk.

Devon'ın uzamış saçlarını alnından ittim, sarı tellerin arasından parmaklarımı geçirdim. Bu aptalın acilen saç kesimine ihtiyacı vardı, ama itiraf etmeliyim ki, tutmak için fazladan uzun saçlara sahip olmak güzeldi. Devon, beni yumuşatabilen tek kişiydi. Herkes için, öfke sorunları olan ve kötü bir enerji yayan, somurtkan, mutsuz bir pisliktim, ama Devon beni daha sıcak hissettiriyordu ve evet, bazen bunu yaptığında nefret ediyordum. Özellikle de halka açık yerlerde. Her açıdan pislik olarak kalmam gerekiyordu. Devon'ın başka kimsede olmayan bir şeyi daha vardı: Benim üzerimdeki gücü. Bunu ona asla söylemezdim, ama beni, bedenimi, kanımı ve kemiklerimi ele geçirmişti. Eminim ki bunu zaten biliyordu. Aramızda peri masalı gibi bir şey yoktu, ama başkalarının sahip olmadığı bir sürü şeye sahiptik.

Zaman zaman kusurlu olsa da, aramızda bir sadakat vardı.

Arzularımız vardı, ama bu arzular o kadar şiddetli yanıyordu ki bazen bizi dilsiz bırakıyordu.

Ona bazı şeyleri itiraf etmek gururumu incitse de, aramızda her zaman bir açıklık vardı.

Birbirimize sahiptik. Aşk, sadakat, teselli ve her şeyin üstünde bir saygı. Bu herifle resmen büyük ikramiyeyi kazandım. Beni al, dostum. Beni tamamen al, çünkü kendimden bir zerreyi bile başka kimseye vermezdim.

“Hayır,” diye inledi Devon. “Beyin. Çok gürültülü. Dur.”

Sanırım yüksek sesle düşünen biriydim. Meditasyon yapmayı henüz öğrenmemiştim, ama muhtemelen onun düşüncelerimi hissetmesini istediğim için erteledim.

"Hadi kahvaltıya gidelim," dedim onun yerine, sanki bir sütlü meyveymiş gibi saçlarını öperek.

Göğsüme doğru hırıltılı bir kahkaha attı. "Kahvaltıya paramız yetmez."

Haklıydı. İyileşme sürecimde ikimiz de işten uzak kaldığımız için para sıkıntısı çekiyorduk ama durumumuz çok kötü değildi. En azından henüz değildi.

“Öyleyse eve gidelim. Sana kahvaltı hazırlayabilirim, yeterince yiyeceğimiz var.”

"Neden bu kadar tatlı bir pisliksin?" diye sordu, parmakları karın kaslarımı okşarken gözleri hâlâ kapalıydı.

Bunu söylediğim için beni öldürün ama, “Çünkü seni seviyorum ve senin için güzel şeyler yapmak istiyorum.” Bunu itiraf etmemi sağladığı için ona bir tokat atmalıydım. Bir yanım onu bu yataktan atmak, tekmelemek ve hareket ettirmek istiyordu. Başka bir yanım ise onu nazikçe uyandırmak için sırtına elimi sürmek istiyordu. Bana ne olmuştu?

Aşk. Kahretsin.

Devon gözlerini araladı ve acımasız bir sırıtışla doğrudan bana baktı. "Ah, işte başlıyoruz," diye güldü. "Geçmişe bir yolculuk yap, birden utangaç bir gelin olursun."

"Siktir git, Devon." Onu ittim.

Daha da yüksek sesle güldü ve beni geri çekti. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Ve dün gece benden mücadele azmimi söküp attığına göre, bu sabah da sana yeniden hayat vereyim." Üzerime oturdu.

Sertleşmiş penis. Eski kötü ruh halim gitti. Geçmişe yolculuk. Tuvalete gitmem gerekiyordu ama henüz çok acil değildi ve bu daha önemliydi. Ona tekrar hayran kaldım, ama bu sefer sadece vücuduna değil. Kontrolü ele alış biçimine ve ne istediğini bilmesine hayran kaldım. Benim neye ihtiyacım olduğunu, ben söylemeden bile bilmesine hayran kaldım.

Dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasına çöken adam, battaniyeyi kenara çekti ve penisimi eline alıp dik tuttu. Dilinin ucunda kaymasını, beni tahrik etmesini ve titrememi izledim. Kolumu başımın arkasına koydum, bu gösteriyi yönetmesini izlemekten memnundum. Penisimin dibinden ucuna ve tekrar aşağı doğru yaladıktan sonra, testislerimi emmeye başladı. Eli tembelce okşuyordu ve gözleri bakışlarımdan vücuduma doğru gidip geliyordu. Penisimi boğazına sokmak için kesmem gereken tüyleri tutmamak için kendimi zor tutarak terlemeye başlayana kadar beni tahrik etti. Sadece bu herif, gerçekten oral seks yapmadan oral seks yapardı. Bu zihinsel oyunu çok sevdim. O kadar ki bacaklarımı daha da açtım.

"Kayganlaştırıcı mı?" diye sordu, sesi testislerimi titretiyordu. Aman Tanrım.

Devon vurulmadan önce benimle birlikte olmamıştı, bu yüzden çok hevesliydim ve o berbat sehpanın üzerindeki şeye uzanırken bardakları ve kutuları devirdim. İşte tam bu anda onu ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Parmaklarını yağlayarak kalçalarımın masaj yaptı ve penisimin ucunu iyice tahrik etmeye devam etti. Parmakları hareket ettikçe kalçalarım kendiliğinden sallanıyordu. Penisimi ağzına aldı ama asla emmedi ve her seferinde parmaklarının üzerine doğru ittiğimde, penisimi dudaklarının arasına sokmaya çalıştım ama her seferinde beni engelledi.

"Devon," diye homurdandım. "Çabuk ol. Daha fazla dalga geçme."

Üç parmağını birden pompaladı ve nefesim kesilene kadar kıvırdı. "Yalvarıyor musun bana, Maddox Kane?"

Kesinlikle haklıydım, ama dişlerimi sıktım ve gözlerimle ona defolup gitmesini söylemeye çalıştım. Mesajı aldı, ama çok aptaldı -inatçıydı- bunu kabul edemedi. "Evet. Beni becer artık. Tanrım."

Devon dizlerinin üzerine kalktı ve penisini yağladı. "Eğer acırsa..."

"Öyle olmayacak. Ben iyiyim."

"Biliyorum," dedi bana gülümseyerek. Kalçalarımından çekti ve bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine koydu, penisi deliğime sürtünüyordu. "Ama senin yararı bahane ederek nazik davranacağım."

"Neden?" Gözlerine, karın kaslarına, berbat kafatası dövmesine ve vücutlarımızın neredeyse birleştiği yere baktım.

"Çünkü biliyorum ki tam ortası yapış yapış ve benimle sevişmek istiyorsun." Bunu bildiği için ona lanet olsun. "Merak etme. Dediğim gibi, sakatlığı bahane olarak kullanabiliriz." Sırıttı.

Öne eğilerek ellerini başımın yanına koydu ve saçları yüzümü gıdıkladı. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, içime girdi ve durmadı.

"Kahretsin," diye fısıldadım dudaklarına doğru. İçime girmesi ve vücudumun daha fazlasını istemesi, özlediğim şeydi. Gerilme ve sürtünme, bağlantı ve üzerime tam oturması.

"Çok romantik," diye fısıldadı, uylukları kalçalarıma değerken.

"Açgözlü," diye düzelttim. "Aman Tanrım, bunu özlemişim. Seni içimde özlemişim."

Devon inledi, kalçalarını sallayarak beni gerçekten becermeye, benimle sevişmeye başladı. Yumuşak ve yavaş hareketler derin ve tutkulu bir hale geldi ve aramızdaki bağ eşi benzeri görülmemişti. Ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Hiç bu kadar orgazmın eşiğinde ve aynı anda bunaltıcı

duygular içinde olmamıştım. Boynumu öptü, tenimi tahriş olana kadar emdi. Hatta çeneme değen nefeslerinin okşayışı bile beklenti ve tatminle doluydu. Bacaklarım daha da açıldı ve Devon onları kalçalarının etrafına dolamak için geriye doğru itti, inlemelerime eşlik etti.

Ve bedenim patlamaya hazır olduğunda, penisimi değil, yüzünü kavradım ve dudaklarını kendiminkine yaklaştırdım. Devon ritmi korudu ve gözlerim kapandı, penisim karın kaslarımız arasında zonkluyordu. Güçlü, titreşimli ve yoğunluğundan neredeyse acı verici bir şekilde, zevkten damlayan bir aşk dalgasıyla bedenlerimizin arasında boşaldım. Saf aşk.

Devon bitmek bilmeyen bir inilti çıkardı. "Kahretsin, Madd. Aman Tanrım." İçimde hareketsiz kaldı, ağzı benimkine yapışık haldeydi. "Sevişmek için fena değil, değil mi?" diye acınası bir şekilde güldü ve tüm ağırlığını göğsüme bıraktı.

Biz sadece bir karavanın içinde, birbirimize aşık iki aptaldık ve o yumuşaklığa ne kadar derinden aşık olduğumuzu itiraf etmemeye çalışıyorduk.

Neler olacağından hiç haberimiz yoktu.

Garron Park'a geri döndüğümüzde, polis araçları park alanlarını ve sokakları doldurmuştu. Ne yapacağımızdan emin olamadan birbirimize baktık. Biri mi öldü? Parkta bir saldırı mı oldu? Jim geri mi döndü?

Devon yavaşça araba sürüyordu, benim kadar şaşkın şaşkın bakıyordu. İçimde bir huzursuzluk belirdi ve burada olmamamız gerektiğinden şüphelenmeye başladım. Devon'ın direksiyonu tutuşu bembeyaz oldu ve

onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. İkimiz de aynı şeyi hissediyorsak, buradan ayrılmamız gerektiğinin yeterli bir göstergesiydi.

“Ne yapacağız Madd?” Kamyonu durdurdu.

62 numaralı parsel görüş alanıma girdi ve boğazım düğümlendi. Polisler ve devriye araçlarıyla doluydu. İlk içgüdüm kardeşim için endişelenmekti, bu yüzden telefonumu çıkardım ve açtım. Hemen bip sesi ve bildirim sesleri geldi, bir milyon mesaj birden gelmeye başladı.

Ahmak Kardeş: GP'ye geri dönme. Bir şeyler ters gidiyor. Saklan. Dev'i de yanına al.

“Kahretsin!” Panik içinde Devon'a baktım. “Hemen gitmemiz gerek—”

“Maddox Kane, yasa dışı maddelerin, silahların ve çalıntı paranın dağıtımı ve bulundurulmasından dolayı tutuklusunuz. Sağ elinizi kullanarak yolcu kapısını açın ve elleriniz yukarıda, sırtınız bize dönük şekilde araçtan çıkın.”

Devon nefes almayı kesti. Bana baktı, öfkeli gözyaşları korku dolu gözyaşlarıyla karışıyordu. "Hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır! Asla! Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Devon, yapma!" diye bağırdım ona, ama kapıyı açıp ellerini havaya kaldırarak, ağzı açık bir şekilde dışarı fırladı.

Oradaki tüm silahlar doğrudan ona doğrultulmuştu ve bu, onu daha önce neredeyse bu yüzden kaybettiğim zamanki gibi bir déjà vu hissi uyandırdı.

“Devon!”

-DEVON-

Ahmaklık beni çok kötü etkiledi. Bu benim lanetimdi, ama Maddox için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Özellikle de biri onu benden almaya çalıştığında.

Kollarımı havada tuttum ama burada kimin sorumlu olduğunu anlamak için öfkeyle etrafa bakındım. "Neler oluyor lan?" diye sordum, bana doğrultulmuş otuz silaha doğru yavaşça yürürken.

Bu tamamen babamın işiydi. Benim öldüğümü, Davis tarafından öldürüldüğümü sanıyordu, bu yüzden bu, yarım kalan işlerini halletme şekli olmalıydı. Maddox da öncelikliydi.

"Devon, lütfen dur artık," diye yalvardı Maddox, kamyonun kapısını çarparak ve ellerini havaya kaldırarak. "Lütfen bunu yapma Devon. Bana zarar görmeni izletme."

Sesindeki çaresizlik ve korku beni derinden etkiledi, ilerlemeyi durdurdum. Ona baktığımda, polisler etrafını sarıp onu yere yatırıp kelepçe takarken gözlerinin içine baktım.

“Hiçbir şey yapmadı! Bırakın gitsin!” diye bağırdım, yerimde durarak. “Ne saçmalıyorsunuz siz?” Kimse beni dinlemedi, bu yüzden Maddox'a doğru koştum. Üç polis beni arkamda tuttu, bileklerimi arkadan bağladılar. “Bana neler olduğunu biri anlatsın!”

Kanım damarlarımı yakıyordu, gözlerim kıpkırmızı olmuştu ve Maddox'un başına gelen bu kader yüzünden, babam yüzünden kalbim paramparça olmuştu. Onu kaybedemezdim. Kaybetmeyecektim.

"Lütfen!" diye bağırdım, sesim titriyordu. "Bir hata yapıyorsunuz!"

Çenesi toprağa dayalı Maddox, sakın gözlerle bana baktı. "Sakin ol," diye uyardı beni düz bir sesle. "Bunu daha da kötüleştirme. Sadece bir nefes al." Polisler onu ayağa kaldırdılar, bileklerinden çekerek aralarında durmasını sağladılar. Onların polis arabasına giden yolunu kestim, onu benden almalarına izin vermedim.

"Neden tutuklanıyor?" diye yalvardım.

“Devon!” diye bağırdı Nate, Xavi de arkasından koşarak geldi. “Neler oluyor?”

Hiçbir fikrim yoktu ve kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Daha önce bu konuda yardım almak için iletişime geçmeye çalıştığım bir polis memuru beni geriye doğru itmeye çalıştı ama yerimden kıpırdamadım.

"Bak evlat. Yasadışı kaçak mal bulundurma ve dağıtma niyetiyle tutuklanıyor." Polis memuru beni sakinleştirmek için omzuma hafifçe vurdu.

“Hangi kaçak mal?”

"Onun üzerinde yasa dışı hiçbir şey yok!" diye bağırdı Xavi. "Madd? İyi misin?"

Maddox, neredeyse buna boyun eğmeye hazırmış gibi başını salladı.

"Bu kaçak mal," dedi polis memuru römorkumuza doğru başını sallayarak.

Döndüğümde Nate kolumu tuttu. Yan bahçe görünmüyordu ama ön tarafta sıralanmış ağır makineler gördüm. Bir yerlerde bir çukur kazılmıştı. Daha iyi görebilmek için birkaç adım attım ve karavanımızla orman arasında bir krater gördüm. O çukurun içinde, plastik ambalajlı nakit para ve silahlarla dolu açık kasalar vardı. Bir diğerinde ise henüz açılmamış toz ve küpler vardı. Hayır. Kesinlikle hayır.

Bunu oraya nasıl koymuş olabilirler ki? Bahçenin o kısmını hiç görmedik ama mutlaka bir şey duyardık. Dün gece pistte olduğumuz sırada olmuş olabilir.

Tekrar polis memuruna döndüm. "Hadi ama! Bunun bizim olmadığını biliyorsun!"

"Üzgünüm evlat," dedi bana anlayışlı bir gülümsemeyle.

Acıma duygusunu boş ver. "Hayır, değilsin! Sen sadece elde edeceğin o sikik payı istiyorsun—"

"Devon!" diye öfkeyle bağırdı Maddox bana. "Lütfen dur." Gözleri dehşete kapıldığını gösteriyordu, ama ses tonu benim için daha çok endişelendiğini anlatıyordu.

"Benim," diye ilan ettim. "Bütün o pislik benim. Ben oraya koydum." Bileklerimi uzattım. "Suçumu kabul ediyorum."

Bu sefer Maddox, "Devon," diye bağırdı. "Yapma."

Bu sefer polis beni onun yanına gitmekten alıkoymadı. "Benim için kurşun yedin Madd. Bırak ben de senin için bir kurşun yiyeyim."

"HAYIR."

"Maalesef, bunun Maddox Kane olduğunu kanıtlayan delillerimiz var. İmzasını taşıyan nakliye belgeleri, bir tanığın sözlü itirafı ve teyidi ve bazı

banknotların üzerindeki parmak izleri. Üzgünüz.” Polis memuru Maddox'un kelepçeli bileklerinden tutarak onu uzaklaştırmaya başladı.

"Hangi tanık sikiyim?" diye bağırdı Xavi.

"Şimdilik gizli," dedi polis memuru.

Maddox'u boynundan yakaladım. "Sakın pes etme Maddox. Beni duyuyor musun? Bu sen değildin. Savaş!"

Maddox polisleri durmaya zorladı. Doğrudan bana baktı ve "Benim için savaş, Devon. Bana bir avukat ya da başka bir şey bul. Yardımına ihtiyacım var. Jim'i bul." dedi.

“Söz veriyorum. Söz veriyorum. Onların seni orada tutmasına izin vermeyeceğim.” Onu can havliyle tuttum, parmaklarımın arasından zorla aldıklarında paniğe kapılmaya başladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım karşılık olarak.

Maddox'u polis arabasının arkasına tıktırırken gözlerim yanıyordu. Bunun işe yarama ihtimali yoktu. Ne pahasına olursa olsun, onu bu durumdan kurtaracaktım. Ne gerekiyorsa.

Xavi, kardeşinin masumiyetini savunmaya çalışarak bir polisle tartıştı ve Nate, bizi hareketsiz tutmak için ikimizin de tişörtlerinin arkasından tuttu. Ben de Maddox'a gözlerimi diktim ve bu işin aslını bir şekilde ortaya çıkaracağımdan emin olmanın verdiği kararlılığı ona yansıttım.

“Haklısın Devon. Onun mücadelesini burada vermen gerekiyor. Masumiyetini kanıtlamak için sana ihtiyacı var,” dedi Nate, elini gevşeterek.

Maddox'un bana ihtiyacı vardı.

Polis arabası uzaklaşırken ve Maddox gözlerini benden ayırmamak için başını çevirirken, kendi kendime bir söz verdim. Henüz evli olmayabiliriz,

ama iyi günde de kötü günde de, tekrar birlikte olacağız.

Tam bir ödöl avcısı olacaktım. Babamı bulacaktım ve bunun bedelini ona ödetecektim.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Xavi.

"Bluffs İlçesi," dedi polis memuru, arka lambaları ve Madd'in yeşil gözlerinin uzaklaştığını izlerken. "Nakledildikten sonra onu ziyaret edebilirsiniz. Bir gece Garron gözaltı hücrelerinde kalacak ve yarın nakledilecek. Bu arada aptalca bir şey yapmayın."

"Yarın görüşürüz Maddox!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım, duymasını umarak. "Yarın!"

Polis arabası gözden kaybolunca dünyam başıma yıkıldı. Maddox'la geçirdiğim mükemmel gece ve mutlu sabah, etrafımı saran yıkımla bir anda yok oldu ve bana hayallerin gerçekleştiği hayatı yaşamaya layık biri olmadığımı hatırlattı. Onu benden aldılar. Kalbimi ne kadar kırmışsa, ruhumu da o kadar kararttı.

O uyuşuk acıyla dizlerimin üzerine çöktüğümde, içimde bir kıpırdanma hissettim. Belki kararıyordu, ama sevdiğimiz adamı kurtarma mücadelesine hazırды.

Dünyanın canı cehenneme. Maddox olmasaydı dünya diye bir şey olmazdı.

Birinci Ay

Maddox'un annesinin karavanındaki yatak odası, cehennemin sıcak bir kutusu gibiydi. Anılar, nemli havanın içinde, hayatımın durgun temposuna

benzer bir hareketsizlik içinde dönüp duruyordu. Hareketleri durmuş, ben durduğumda onlar da durmuştu. Bu dolap gibi yatak odası, Maddox'un baskın varlığı olmadan inanılmaz derecede büyük geliyordu.

Bu odayı çok sevdim. Bu odadan nefret ettim.

62 numaralı parsel bir suç mahalliydi. Maddox tutuklandığından beri içeri girmeme izin verilmemişti, kıyafetlerimi almak için bile. Sürekli olarak şeritlerle çevrilmiş ve koruma altındaydı. İddia edilen kaçak mallar şimdi bir polis delil odasında inceleniyor, sayılıyor ve belgeleniyordu. Parselimizi şeritlerle çevirmelerinin sebebi, kazdıkça daha çok şey bulmalarıydı. Ve bunların neredeyse hiçbiri bizim parselimizde değildi. Çoğu, parselimizin yanındaki ormandaydı ve şimdi birinin Gary'ye bizim aramızdan geçen patika hakkında neden soru sorduğunu anladım. Ama ormanda ne kadar kazarlarsa kazsınlar, Maddox'un parmak izleri paranın bir kısmında kalmıştı.

Bu tamamen saçmalıktı. Birileri sözde delillerine daha fazla şey ekliyordu, ama ben oraya izinsiz girme ve delilleri karıştırma suçlarından tutuklanmadan giremezdim. Karavanımız didik didik aranmıştı, ama içinde hiçbir şey bulunamadı. Ve parktan kimse bir şey söylemedi çünkü kimse bunların hiçbirini görmemişti. Biz bile görmemiştik, oysa biz tam orada yaşıyorduk!

Bu işin arkasında lanet olası Gary vardı. Seth aylar önce babamın Gary ile konuştuğunu, 62 numaralı parselin etrafında dolaştığını gördüğünü söyleyerek bizi uyarmıştı ve şimdi nedenini anladım. Ya o zamanlar biz fark etmeden bu delilleri yerleştiriyordu ya da Maddox tutuklanmadan önceki gece yerleştirmek için keşif yapıyordu. Ama neden? Sadece Maddox'u hapse attırmak için mi? Jim açgözlü bir herifti, bu yüzden Maddox'un

hayatını mahvetmekten çok o kasalardaki her şeyi isteyeceğini düşünürdünüz.

Ben tam bir işe yaramazdım. Maddox iki buçuk haftadır hapisane hücrelerinde oturuyordu ve ben gardiyanları, polisleri ve davasındaki baş dedektifi sinir etmekten başka bir şey yapmamıştım. Bir avukat bulmayı başardım ama iyi bir avukat için param yoktu ve kimse de bu serseri için ücretsiz dava almak istemiyordu. Bunun yerine, ona pek tecrübesi olmayan, toplum tarafından atanmış bir avukat buldum. İyi biriydi ama iyilik kazanmak için yeterli değildi. Ona yardım edecek başka birini bulmam gerekiyordu. Bunu yapmak için sahip olduğum her şeyi satardım.

Maddox'un eski odasının soyulmuş karton tavan fayanslarına baktım, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının yastığı ıslattığını hissettim; Maddox benden alındığından beri gözyaşlarım sadece umutsuzluğa dönüşmüştü.

Kahretsin, onu çok özledim.

Onun için endişeleniyordum. Maddox sert bir adamdı ve biliyordum ki içeride tüm savunma mekanizmalarını devreye sokacaktı. Bu sertliğin kalıcı hale gelmesi ne kadar sürerdi? Umudu ne kadar süre daha koruyabilirdi? Ona henüz hiçbir umut veremediğim için dünyanın en berbat erkek arkadaşıydım. Henüz.

Mutfaktan gelen bir gürültü beni irkiltti. Gözyaşlarımı sildim ve son iki haftadır her gece yaptığım gibi iç çamaşırla dışarı çıktım. Naomi mutfak zemininde yığılmış halde oturuyordu, etrafına pişmemiş yumurtalar dökülmüştü ve tezgahın üzerinde de neredeyse bitmiş bir şişe şarap vardı.

"İyi misin?" diye sordum, kolunu kavrayıp onu ayağa kaldırdım. Denemişti. Kahretsin, denemişti. Bunu kabul etmeliyim.

Kötü kokuyordu, birkaç gündür doğru dürüst duş almamıştı ve nefesi bayat şaraptan ekşimişti. Onu mutfak masasına oturttum ve plastik bir

bardak su getirdim. Cam bardağı tutacak kadar güçlü değildi. Bana cevap vermedi ama alkolü emmesi için bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordum.

“Ben yaparım. Başka neye ihtiyacınız var?”

Sigarasını yakarken elleri titriyordu. "Oğlumun eve gelmesi gerekiyor."

Ona sırtımı döndüm, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Onun bıraktığı dağınıklığı temizledim ve acı ve zavallılık yüzünden aklımı kaybetmemeye çalıştım. Beni suçladığını açıkça söylemedi ama biliyordum ki suçluyordu. Maddox babam yüzünden hapisteydi ve bunu başka türlü ifade etmenin yolu yoktu. Eğer erkek arkadaşım olmasaydı, şu anda özgür olurdu. Bu kadar çok önemsemesine şaşırdım; kötü bir anne olmamıştı ama iyi bir anne de olmamıştı. Sanırım hapisteki oğlu, yıllar boyunca görmezden geldiği tüm morluklardan ve eziklerden daha çok etkiliyordu onu.

Eski yatağında uzanıp, su hasarından yıpranmış tavana bakarak geçirdiğim zaman arttıkça umudum da azaldı. Hayatına ne kadar çok kötü şey getirdiğimi daha çok fark ettim.

Babamla olan ilişkisi yüzünden yaralanmış, yaralanmış, istismara uğramış, vurulmuş ve şimdi de tutuklanmıştı. Ve bunlar sadece babamdan kaynaklananlardı. Doğrudan benim yüzümden ise ihmal edilmiş, özgüveni ve önemi sorgulanmıştı. Ona ne faydam olmuştu ki? Üstelik, içki ve hap bağımlılığıyla gayet iyi durumda olan Naomi, yine dibe vurmuştu. Her gece kendini aptallaştırana kadar içiyor, bir sürü rastgele hapla durumu daha da kötüleştiriyordu. Ben, Xavi ve Seth elimizden gelenin en iyisini yaptık, ama o kalp kırıklığını şişeden içerek bastırdı ve ben onu bu yüzden suçlayamadım bile.

Seth de tekrar uyuşturucu kullanmaya başladı. Maddox'un tutuklandığı geceydi. Tekrar uyuşturucu kullandığı için çok utanıyordu ama doğru olanı yaptı. Yardım için Xavi'yi aradı. Böylece Seth, kendine biraz daha güvenene

kadar onlarla birlikte dükkânda yaşamaya başladı. Toplantılar ve sponsoru hayatının önemli bir parçasıydı, ancak oğluna yardım etmenin bir yolunu bulmak daha önemliydi. Evet, Maddox'un kurtulmasını istiyordu, ama dedektifçilik oynamak onu meşgul ediyor ve uyuşturucudan uzak tutuyordu.

Ocağı açtım, yeni yumurtaları kırdım ve sonunda Naomi'nin karşısına geçtim. "Onu eve getireceğiz. Söz veriyorum." Eğer masumiyetini kanıtlayamazsam, onu Shawshank gibi öldürüp hayatımın geri kalanını onunla birlikte kaçak olarak geçirecektim.

“Biliyorum,” dedi sigarasının filtresinin arkasından. Çantasının dibinde unutulmuş hap olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. “Sadece... içerideki için endişeleniyorum!” diye ağladı. “Hapishane için fazla öfkeli.”

Haklıydı. En büyük korkum buydu zaten.

Maddox her şeye o kadar çok kızmıştı ki, bu onun varsayılan hali haline gelmişti. Ne zaman kendine gelemeyecekti? Eğer ona yakında umut verecek bir şey bulamazsam, korkarım ki bu çok yakında olacaktı. Hapishane gibi bir yerde Maddox kendi kendinin en büyük düşmanı olacaktı.

-DEVON-

İkinci Ay

“Hastanede olmuş olmalı,” dedi Xavi. “Taburcu olurken bir sürü form imzaladı. Eminim ki bazıları nakliye konteyneriyle ilgiliydi.” Dükkanın arkasındaki verandada bir aşağı bir yukarı yürüdü. “O hemşireyi bulmaya gidiyorum.”

“Bekle.” Nate, elini göğsüne bastırarak onu geri çekti. “Bunu başka birine yaptırmalıyız. Seni tanıyor.”

“Başka kimseye güvenmiyorum Nate! Kardeşimin hayatından bahsediyoruz!” Xavi, yanlış bir esintiyle bile sinir krizi geçirmek üzereydi ve onu nasıl sakinleştireceğini de bilmiyordum.

İyi bir başlangıç noktasıydı. Polis, Maddox'un imzasının nakliye belgelerinde olduğunu iddia ediyordu, yani bir yerlerde imzalamış olması gerekiyordu. Hastane, imza atabileceği son yerdi, bu yüzden denemeye değerdi. O sinsi herif Gary'ye danışıp imzanın bir buçuk yıl önceki kira sözleşmemizden gelmediğinden emin olacaktım. Babam bu işe kaç kişiyi dahil etmişti ve onlara nasıl para ödüyordu?

"Git," dedim Nate'e. "Seni tanımıyor. Birlikte sorgulayabilirsiniz."

Xavi arkasına bile bakmadan öfkeyle dışarı fırladı ve Nate, en iyi arkadaşını hizaya sokmak için okyanustan yardım umarak içinden bir lanet okudu. "Eğer durup düşünmezse, Madd ile birlikte hapse girecek."

Dürüst olmak gerekirse, Maddox'un kendini kaybetmemesi için o seçeneğe kendim de sahip olmayı çok isterdim. Ama Nate buna izin vermedi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Gary'yi görmeye git. Seth de benimle geliyor." Ve işi gerektiği yere kadar götürecektim. Bu sefer ahlak kuralları yok. "O zaman ben de Madd'i ziyaret edeceğim."

Onu görmem gerekiyordu. Duygularımı saklamakta beceriksiz olduğum için her gün gelmeyi bırakmamı söyledi, bu yüzden iki günde bir gelmeye başladım. Onu turuncu bir tulum içinde görmekten nefret ediyordum ve o da bana öyle baktığımda hoşlanmadığını söyledi, bu yüzden bu bir orta yol oldu. Yine de, ona bir daha öyle bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Tamam!" diye bağırdı Gary, dudaklarından kan fışkırıyor, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Tamam!"

"Konuşmaya başla," diye hırladım ona.

"Ona 62 numaralı otoparka giriş izni verdim!" diye bağırdı, sonunda tüm sırlarını ifşa ederek. "Bana, siz parktan ayrıldığınızda ona haber vermezsem kızımı öldüreceğini söyledi. Jim işte, biliyorsunuz! Ona inandım," diye

daha da şiddetli bir şekilde ağladı Gary. "Bu yüzden siz her ayrıldığınızda ön ödemeli hatlardan onu aramaya başladım."

"Yani, bunca zamandır bizim aramızın içinde ve çevresinde delilleri gömüyormuş, öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordum, öfkem iyice artmıştı.

"Bilmiyorum! Ne yaptığını hiç sormadım. Belki de yeni başlamıştır." Gary korkmuş bir şekilde inledi, ama bizden ve ona ne yapacağımızdan mı yoksa babamdan ve Gary'nin onu ihbar ettiğini öğrenirse başına ne geleceğinden mi korktuğunu bilmiyordum.

Seth bana baktı, sessizce bu konuda ne yapmak istediğimi soruyordu. Yani, anladım. Gary kızını korumak istiyordu, ama Maddox'un hayatta kalması için öfke ve kemik yığınının dönüşmesi neden gerekiyordu ki? Onun gözünde kızı daha önemliydi ve onu korumak için yapması gerekeni yapmıştı. Ama benim gözümde Maddox'tan daha önemli hiçbir şey yoktu ve onu oradan kurtarmak için korkunç şeyler yapardım.

"İtiraf et," dedim Gary'ye. "Bunu polise itiraf et ki Madd'i dışarı çıkarabileyim."

"Yapamam! Onu öldürür!" diye hıçkırarak ağladı, perişan bir haldeydi.

Seth, Gary'nin kafasının arkasından tuttu. "Jim nerede? Hala onunla görüşüyor musun? Onunla nasıl iletişim kuruyorsun?"

Gary cevap vermedi, ama gözleri masasına kaydı. Seth onu bıraktı ve çekmeceleri aramaya başladı, ben de dikkatimi Gary'ye verdim. "Babam için başka hangi pis işleri yaptın?" Bana cevap vermesi iyi olurdu çünkü yumruklarım oldukça sıkılıyordu.

"Ben...ben..."

"Sen ne?"

“Ona parayı ben verdim! Maddox’un parmak izleri olan parayı.” Ah, bu şerefsiz. “Son birkaç ayın tüm kira parasını aldım ve o para yığınlarının dışına koydum. Onu suça bu şekilde bağladılar. Fiziksel kanıt buydu! Özür dilerim.”

Sivri yumruğum burnunu kanattı. Sonra da dudağını yardı. Paraların üzerindeki parmak izlerini bu şekilde mi buldular? Bunu çürütmenin bir yolu olmalıydı.

“Bu mu?” Seth eski bir cep telefonunu kaldırdı. “Jim seninle bu şekilde mi iletişim kuruyor?”

Gary başını öne eğdi, kan sarı düğmeli gömleğine döküldü.

“Şifre nedir?”

Gary bunu mırıldanır mırıldanmaz Seth telefonu açtı. "Burada sadece bir numara var. Jim mi?"

Gary başını salladı. "Lütfen... kızım."

Kalpsiz değildim. Kızını korumak için elimden geleni yapacaktım. Eski halim bunun boş bir tehdit olduğunu düşünürdü, ama babam yüzünden neredeyse öldürülen yeni halim bunu ciddiye aldı. Maddox önceliğim olmaya devam etti ve şimdi sadece Gary'den bir itiraf almakla kalmadım, aynı zamanda hayatımı mahveden adamla iletişim kurmanın bir yolunu da buldum.

Üçüncü Ay

“İyi görünüyorsun, Dev,” dedi Maddox, kendi sesi olmaya çalışan ama olmayan bir sesle. Elleri aramızdaki masanın üzerinde kelepçeliydi ve

omuzlarının kamburluğu bakmaya bile acı veriyordu. “Gözlerin kan çanağı gibi ve genel olarak berbat görünüyorsun, ama iyi bir berbat adam.”

Söylemediği şey, çünkü zaten bu yüzden onu zor durumda bırakmışım, benim dışarıda, onsuz birlikte olmaya yetecek kadar iyi göründüğümü düşündüğüydü. Bu, pes ettiği anlamına geliyordu. Bu, bana yoluma devam etmemi ve umudumu kaybetmemi söylediği anlamına geliyordu, çünkü kendisi buradan kurtulamayacaktı.

Kesinlikle hayır.

"Evli olsaydık, birlikte evlilik ziyaretleri yapabilirdik," diye şaka yaptım, ortamı neşelendirmeye çalışarak.

Maddox'un yüzünde en ufak bir gülümseme bile yoktu. "Bunu yapma Devon. Hayatının büyük bir bölümünü hapiste geçirecek birine kendini bağlama. Buna değmez."

"Şu konuda susar mısın artık?" diye çıkıştım, artık duymaktan bıkmıştım. "Umutsuzluğa kapılmayı bırak, aptal herif. Bana güven, tamam mı? Seni bu durumdan kurtaracağıma güven."

Söylemediğim şey, üzerinde çalışabileceğimiz birkaç ipucumuz olduğu, ancak ona yardımcı olacak kadar somut bir şeyimiz olmadığıydı. Henüz. Maddox benimle eve dönene kadar denemekten vazgeçmeyecektim—bu kabus bittiğinde ev neresi olursa olsun.

"Sana güveniyorum," dedi usulca. "Ama benim için yaşamaya devam edemezsin. Artık bir hayatın yok."

Ne olmuş yani? O benim hayatımdı, bu yüzden benim yapmak istediğim şey bu olmadığını düşündüğü için ona lanet olsun. Bir ay daha, bir yıl daha, on yıl daha sürse de umurumda değildi, pes etmeyecektim. Ama o pes edecekti ve bu beni en çok korkutan şeydi. Suçluluk duygusu böyle garip bir şeydi. İkimiz de farklı açılardan hissediyorduk; ben onun burada

olmasından kendimi sorumlu hissediyordum, o da burada olduğu için beni hayatta geri tuttuğunu hissediyordu. Her açıdan berbat bir durumdu.

“Ben kendi hayatımı yaşıyorum ve sen de onun içinde olacaksın. O yüzden bu konuda çenenı kapat ve bana yeni bir şey olup olmadığını anlat.” Ona dokunmak için can atarak ellerimi masaya koydum.

"Ne haber?" diye alaycı bir şekilde sordu, tiksintiyle geriye yaslanarak. "Ha, tamam, bakalım. Dün bir adam gözümün önünde neredeyse ölümüne dövüldü. Bir haftadan fazla süredir duş alamadım çünkü bir türlü tamir etmedikleri bir kanalizasyon sorunu var. Hücre arkadaşım zaman geçirmek için mastürbasyon yapıyor, bu da eğlenceli. Ve sanırım üç aydır doğru dürüst tuvalete gitmedim. İşte böyle. Benimle ilgili yeni şeyler bunlar."

Gerçekten de daha zayıf görünüyordu. Buradaki yemekler besleyici değildi, ama daha da önemlisi, mide bulandırıcıydı; üstelik bunu annesinin berbat güveçleriyle beslenen biri söylüyordu. Onun erzak deposunu para ve atıştırmalıklarla doldurmaya çalışıyordum, ama sahip olduğum her kuruş avukatlara ve davaya gitti. Parktan birkaç kişi Maddox fonuna katkıda bulunuyordu, bu da güzeldi.

“Seni seviyorum Maddox. Ama kendine çeki düzen vermek gerekiyor, tamam mı? Ben üzerinde çalışıyorum. Hepimiz üzerinde çalışıyoruz.” Parmaklarım onun parmaklarına doğru yaklaştı ama dokunmadım. Son dokunduğumda, bir gardiyanın ona copla vurmasını izlemek zorunda kalmıştım. “Ben pes etmiyorum, sen de edemezsin. Anladın mı?”

Maddox iç çekti. Birleşmiş elleri saçlarının arasından geçti. "Çok yorgunum, Devon. Çok yorgunum."

Kalbim paramparça olmaya devam ediyordu. Onu böyle görmek bir kabustu. Maddox'un yeri parmaklıklar ardında değildi. Onun yeri dünyadaydı, motokros pistinde ortalığı birbirine katıyordu, türlü türlü

olaylar çıkarıyordu ve benimle okyanusta yüzüyordu. Benimle birlikteydi, sert bir adam gibi davranırken aynı zamanda yumuşak tarafını da gösteriyordu ve zihnimde bunun olmadığı bir gerçeklik yoktu. O dışarı çıkacaktı.

"Biliyorum." Ona gülümsedim. "Biliyorum, sevgilim."

Bu sözlerle hafifçe sıırttı. "Hatta uyuşturucu bile almadım."

"Ben söyledim, sen değil." Gülümsedim. "Seni seviyoruz ve asla sevmeyi bırakmayacağız." Daha fazla haberim vardı ama bunu onunla paylaşmak beklemek zorundaydı. Ona umut verip sonra onu yıkmanın, hiçbir şey vermemekten daha kötü olduğunu acı bir şekilde öğrenmişim. Eğer bugün her şey planlandığı gibi giderse, Davis'i ifşa edecektik. "Seni buradan çıkarıyorum, Madd."

"Evet?"

"Kesinlikle evet. Ve bunu başardığımda, istediğimiz yere gidebilir, istediğimiz her şeyi yapabilir ve istediğimiz kişi olabiliriz. Ben ve sen, Madd. İşte bizim geleceğimiz."

Gözlerinin yeşilinde minicik bir umut ışığı belirdiğini gördüm. Zar zor görünüyordu, ama vardı. "Pekala."

Tamam. Kazanmam gerekiyordu. Maddox'un avukatıyla ve iyi haberlerle buraya geri dönmem gerekiyordu. İşte tam olarak bunu yapacaktım.

O gün benimle saygılı bir şekilde konuşan, Maddox'u polis arabasının arka koltuğuna bindirip bize aptalca bir şey yapmamamızı söyleyen aynı polis memuru, kollarını kavuşturup başını salladı.

"Hâlâ meşru müdafaa olduğunu iddia ediyor. Neden aksini düşünüyüm ki?" diye sordu Polis Memuru Hanes.

Onu öldürmek istedim... sadece biraz. "Çünkü! Yüzüncü kez soruyorum, Maddox neden babam için birini, hele ki bir polisi öldürmeye kalkışsın ki? Babamdan nefret ediyor ve her zaman da etti. Bunu doğrulayacak bir sürü tanığınız var."

Hanes, "Bu durum aranızda ilişki sorunlarına yol açtı mı?" diye sordu. "Babanızı korumak için kaçmasına yardım etmeye çalışırken Maddox sizi durdurmaya mı çalıştı?"

Şu an elimde silah olsaydı, muhtemelen onu öldürürdüm. "Babamın kaçmasına yardım etmeye çalışıyordum," diye itiraf ettim, derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalışarak. Maddox'a meditasyon öğrenmesini defalarca söylemiştim ama öğrenmemiştii ve ben de üç aydır bu saçmalıklarla idare ediyordum. Kızgın olmak ona yardımcı olmuyordu, o yüzden bu polis memurunun karşısında sakin bir kadın gibi davrandığıma bakın. "Çünkü Maddox'u tehdit etti. Babamı korumuyordum, erkek arkadaşımı koruyordum."

Hanes, masasının karşısından, "Kendini ele verme Sawyer. Ne söylediğine dikkat et," diye uyardı.

Sevkiyat fişlerini çalanın ben olduğumu zaten söylemiştim ve Hanes de duymamış gibi davrandı. "Ben sadece onun gittiğinden emin olmak için oradaydım. Kendi gözlerimle görmek, güvende olduğumuzu bilmek için."

"Peki Maddox oraya nasıl geldi?"

"Çünkü aptalca bir şey yapacağımı biliyordu ve arkamı kollamak için geldi." Bunu her zaman yapardı ve yapmasaydı ölmüş olurdu. "Babam gittiğinde ve Davis bana silah doğrulttuğunda, beni öldürmenin onun görevi olduğunu söyledi. İşte o zaman Maddox kurşunun önüne atladı. Neden o

polise benden daha çok güveniyorsun? Neden bunu uydurayım ki?" diye yalvardım, yenilmiş gibi görünmemeye çalışarak.

"Erkek arkadaşımı hapisten çıkarmak için," diye ciddi bir ifadeyle söyledi.

"Bu olay Maddox tutuklanmadan aylar önce oldu ve o zaman da aynı hikayeyi anlattım! Sen de diğerleri gibi ikiyüzlü bir pisliksin. Gerçeklere sırf Sawyer'dan geliyor diye güvenme! Kahrolası polisler, ha? Korumak için mi buradalar? Saçmalık." Ayağa kalktım, sandalyeyi devirdim ve ofisinde volta attım.

"Pekala," diye pes etti Hanes. "Dinliyorum, ama sözünüzden fazlasına ihtiyacım var. Eğitimini tamamlamış, tüm sabıka kayıtlarından geçmiş ve Garron'un saygın bir vatandaşı olan bir memurun, meslektaşlarına ve komutanlarına yalan söyleyip Jim Sawyer gibi bilinen bir suçluyla iş birliği yapacağına dair kanıt istiyorum."

"Bunun için abimi bekliyorum." Bana üç kez yapmamamı söylemesine rağmen ofisinde sigara yaktım. Acele et, Nate.

On dakika ve iki sigara sonrasında, Nate ve Xavi nihayet ihtiyacımız olan kanıtlarla ortaya çıktılar.

"Kanıt bekliyor," dedim onlara.

"İşte burada," dedi Xavi, bir klasör, bir ses kayıt cihazı ve bir cep telefonu bırakarak. "Sizin işinizi biz yaptığımıza göre, bunu nasıl elde ettiğimizi sorma hakkınız yok."

Hanes başını salladı ama yorum yapmadı. Delillerin mahkemede geçerli olabilmesi için yasal yollarla toplanması gerektiğini biliyordum, ancak bunun onu konuyu doğru şekilde araştırmaya ikna etmek için yeterli olabileceğini umuyorduk. Bu yüzden, sonraki bir saat boyunca elimizdeki her şeyi ortaya koyduk.

Gary'nin kaydedilmiş itirafında, Jim'in arazimize girmesine izin verdiğini ve Maddox'un parmak izlerinin bulunduğu kira paramızı Jim'e verdiğini itiraf ediyor. Gary ayrıca, Jim için kargo fişlerini saklamaya da istekli olduğunu itiraf etti; bu da Maddox'un onlara dokunacağını bildiği için, benim onları çalmamı sağlayarak bizi suçlamalarının bir başka yoluydu. Evet, onların üzerinde de onun parmak izleri vardı. Babamın bu formlara hiç ihtiyacı yoktu; sadece Maddox'a karşı delillerini güçlendirmek için onları çalmamı istedi.

Hastaneye geri döndük ve Maddox'u taburcu eden hemşireyi bulduk. Hemşire, Maddox'un hastaneden aldığı formları imzaladığını, ancak aynı zamanda sivil polis memurunun kendisine verdiği formları da imzaladığını söyledi. Bu tür ciddi bir polis olayıyla daha önce hiç karşılaşmadığını itiraf etti, bu yüzden polis memuru bunların bu gibi durumlar için standart protokol olduğunu söylediğinde, formların ne olduğunu bile kontrol etmemişti. Ancak Maddox'a paketin içinde polis formları olduğunu söylemişti. Hastane güvenliğinden Maddox'un taburcu edildiği günün videosunu bize göstermelerini istedi ve videoda Davis'in ev hapsini ihlal edip ona belgeler verdiği açıkça görülüyordu. Formların ne olduğu görünmüyordu, ancak Hanes'in her şeyi sorgulamaya başlaması için yeterliydi.

Gary'nin ofisinde bulduğumuz cep telefonunda her şeyin nasıl ayarlandığına dair mesajlaşmalar vardı. Yine, mesajları babamın gönderdiğini kanıtlayamadık, ancak Maddox'tan başka birinin niyetini gösteriyordu. Hanes telefonu aldı ve BT departmanına gönderdi, ama ben geri istedim. Zaten numarayı biliyordum.

“Pekala, bir şeyler ters gidiyor,” diye onayladı Hanes. “Ama bana, karavanınızın dışında kazı yapıldığından nasıl haberdar olmadığınızı

açıklayın?”

“Çünkü Gary, biz ayrılırken Jim'e söyledi. Biz evde yokken yaptılar ve yan taraftaki arsa ve ormanlık alandı, yani biz hiç görmedik. Garron Park'ta yemyeşil çimenler yok, bu yüzden biraz kirin bizim dikkatimizi çekeceği bir şey olmazdı.”

Hanes ikna olmuş görünmüyordu. "Neden kaçak mallarla dolu bir gemiyi soyup, kaptanı da işin içine katıp, elde ettiği parayı sevgilisini tuzağa düşürmek için kullansın ve sonra da ganimeti elinden kaçırsın ki?"

Xavi bu soruyu üstlendi. "Çünkü senin oğlun Davis'in delil deposuna erişimi var," diye çıkıştı. "Bu iş yatıştığında, çaylak polis memurunun her şeyi alıp Jim'e, kaptana, Gary'ye ve kendisine dağıtacağına emin ol."

Hanes parmaklarını birbirine kenetledi. "Polis memuru Davis'in Jim ile temas halinde olduğuna dair başka bir kanıtınız var mı?"

“Evet,” dedi Nate bize bakarak. “Ama bunu nasıl elde ettiğimizi beğenmeyeceksiniz.”

Redding'deki bir arkadaşından USB bellekler ve harici sabit diskler hakkında bir ders aldıktan sonra, Nate ve Xavi, Davis'in mahkeme tarafından atanan terapi seansı sırasında evine girdiler. Dizüstü bilgisayarının ve yedek telefonunun içeriğini sabit diske aktardılar ve daha sonra avukatın dizüstü bilgisayarına takmasını sağlamak zorunda kaldılar çünkü bizde yoktu. En azından işi batırmadılar. Ondan sonra da kara şapkalı hackerlar gibi davrandılar.

Hanes, "Bilmek istemiyorum," dedi. "Ama eğer kanıtlar yeterince güçlüyse, bir arama emri alıp yasal yollardan elde edeceğim."

Nate, avukatın dizüstü bilgisayarını masaya koydu ve Hanes'e aylarca süren telefon kayıtlarını, babamın tutulduğu hapishaneye yapılan aramaları, gerçek isimlerin kullanılmadığı e-postaları, numara transferlerini ve yeni

tek kullanımlık telefonları gösterdi. En önemli kısım, planlarının ayrıntılarıydı. Plan başladığında babam hapisteydi, bu yüzden e-postalar ve tek kullanımlık mesajlar onların başlıca iletişim yöntemi idi ve bu bizim için işe yaradı. Hayır, hiçbir şeye gerçek isim eklenmemişti, ancak plan Hanes'in görebileceği şekilde açık ve basit bir biçimde ortaya konmuştu. Şimdi tek yapmam gereken, Maddox'un bu işte hiçbir rolü olmadığına inanmasını sağlamaktı.

Hanes, bize şüpheyle bakarak, "Bunu kendiniz mi yaptınız?" diye sordu.

"Lanet olsun, bir arama emri alın ve her şeyi kendiniz bulun," diye alay etti Xavi. "Kardeşim işlemediği bir suçtan dolayı üç aydır hapiste. Doğru olanı yapın, Hanes!"

"Ve bunu çabuk yapın," diye ekledim. "Maddox yeterince acı çekti. İçeride başına bir şey gelirse..."

Hanes bana dik dik bakarak, "Bir memuru tehdit edecek kadar aptal olmadığını biliyorum," dedi.

Olabilir.

Oda gergindi. Umudum ince bir ipliğe bağlıydı ve yanımızda birine çok ihtiyacım vardı. Maddox'a iyi haberler getirmem gerekiyordu ve onu tekrar hayatıma almam gerekiyordu. Gözlerinin yeşilinin yenilgiyle sönmek yerine meydan okumayla parlamasına ve Maddox Kane'e biraz olsun hayat vermem gerekiyordu.

Hanes, "Hemen şimdi hakime acil bir tutuklama emri vereceğim," dedi.

Üçümüz de rahat bir nefes aldık.

Nihayet.

-DEVON-

Dördüncü Ay

Sürekli uyanıklık halindeydim, gecenin bir yarısı beynimi kapatamıyordum. Dava hızlandırılmış olmasına rağmen uzayıp gidiyordu. Madd'in avukatı, Hanes sayesinde yasal olarak elde edilen yeni bilgilerin onu kurtaracağına veya en azından dava süresince evine dönmesine izin vereceğine oldukça emindi.

Davis tutuklanmıştı, ancak ev hapsini ihlal etmekten başka bir suçtan yargılanması için yeterli kanıt olmadığı için uzun süre gözaltında tutulmadı. Bu da ev hapsine devam edebileceği anlamına geliyordu, ancak telefonu, dizüstü bilgisayar ve tableti izleniyordu. Bu, o kaltakin babamın numarasına "burası çok sıcak" mesajı göndermesini engellemedi. Bu, gördüğüm en büyük uyarıydı. Babam yine paçayı kurtardı çünkü kimse onu bulamadı. Onu asla zeki bir suçlu olarak görmemiştim, ama kahretsin, bu karmaşa boyunca beni sürekli yanılttı.

Bacaklarımı Maddox'un yatağının kenarından sarkıttım, sertleşmiş penisim beni rahatsız ediyordu çünkü sertleşmesini istemiyordum.

Telefonumu alıp, son dört aydır yaptığım gibi Maddox'un birkaç fotoğrafını açtım. Çok umutsuz bir şekilde mastürbasyona başladım.

Onun tadını, ellerinin vücudumdaki hissini ve beni tamamen baskın bir şekilde kavramasını özledim. Her şeyde beni eleştirmesini, çoğu zaman aptal olduğumu hatırlatmasını ve akşam yemeğini berbat ettiğimde bana gülmesini özledim. Dikkat etmediğimi düşündüğünde gözlerinin üzerimde olmasının hissini ve onu yakaladığımda bana attığı o küçük somurtkan bakışı özledim.

Penisimi okşadım. Zevk vardı ama boşalmam için yeterli değildi.

Tişörtünden kalan bronzluk izlerini ve ensesindeki koyu tenini özledim. Yatakta sanki bütün yatağın sahibiymiş gibi yayılışını, bir yere gitmemem için beni sıkıca tutmasını özledim. Hatta bir şeyi fazla düşünüp beyninin vızıltısıyla beni uyandırdığı o gürültülü zihnini bile özledim.

Geldiği an gözlerindeki ifade. Alt dudağını ısırmadan önce yalayış şekli...

Elimde penisim zonluyordu.

Onun her halini özledim. Enerjisini ve tavrını, yanlışlıkla gönderdiği berbat mesajları ve yanımda olmasını.

"Kahretsin!" diye öfkeyle bağırdım, penisimi bıraktım. Bunun yerine gözlerimden yaşlar fışkırdı ve dayanılmaz bir acı beni öylesine sardı ki, rahatlamak için gözlerimden dışarı aktı.

Aylardır mastürbasyon yapamıyordum ve dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değildi. Kalbim orada değildi. Maddox acı çekerken bir şey nasıl iyi hissettirebilirdi ki? Başımı ellerimin arasına aldım, hıçkırıklarımı bile tutamadım. Hayatımın büyük bir bölümünde günüm Maddox'la başlayıp bitiyordu. İlk başta çocukluk arkadaşımdı ve ona hayranlık duyuyor, onun yolunu izliyordum. Sonra düşmanım oldu, kendimi karşısına

koyduğum tek rakip ve bu başladıktan sonra her şey onunla uğraşmakla ilgili oldu. O etrafta yokken bile ona yapacak şeyler düşünürdüm ve her yarışmadan sonra, pistte veya pist dışında, kendimi onunla kıyaslardım. İşlerimi, hayatımı ve kendimi onun yaptığı her şeyle karşılaştırırdım ve bu beni çoğunlukla kızdırsa da, yine de her şey onunla ilgiliydi.

Sonra ona aşık oldum.

Artık yolumu kaybetmiştim.

Zihnim, aylar önceki halini ve şimdiki halini canlandırmayı seviyordu. Boş, umutsuz ve savaşılmaya isteksiz. Bundan nefret ediyordum. Kahrolasınca nefret ediyordum. Her zaman zorlukların üstesinden gelen oydu, şimdi ise sanki içinde savaşacak gücü kalmamış gibi pes etmişti. Savaşılmaya devam etmesini istiyordum, sadece biraz daha.

Gözlerimi ovuşturarak, Maddox'un bisikletinin üzerinde, sadece bana özel olan o nadir gülümsemelerinden birini sergilediği fotoğrafına baktım. Uzun zaman önce ekran koruyucum olarak kaydetmiştim, ama o sürekli ikimizin olduğu bir fotoğrafla değiştiriyordu.

Bunu bizzat kendim duymak istediğim için, "Söz veriyorum Maddox, seni oradan çıkaracağım," dedim.

Çünkü artık sevgilisini ihmal eden adam değildim. Önceliklerini doğru belirleyemeyen kaybeden değildim. Maddox'un hayatı söz konusu olduğunda aptal ve dürtüsel davranmıyordum ve sahip olduğum hiçbir şey için nankör değildim.

Ama bu benim için bambaşka bir dip noktasıydı ve yardıma ihtiyacım vardı.

Telefonu kulağıma götürdüm ve derin bir nefes aldım, tam o sırada kardeşim cevap verdi. "Nate, iyi değilim."

Çünkü içimdeki çok büyük bir parça, ergenlik yıllarımdan beri savaştığım ve saklandığım bir parça, bu acıyı elime geçirebileceğim herhangi bir içkiyle boğmak ve her şeyi uzaklaştırmak için koluma doğrudan mutluluk enjekte etmek istiyordu.

"Geliyorum," dedi Nate. "Hemen şimdi. Bekle Devon. Sadece bekle."

Bu kahrolası karmaşanın ortasında, neredeyse her şeyimi kaybettim. Karavanı, kamyonlarımızı, eşyalarımızın çoğunu, Maddox'un telefonunu ve motosikletlerimizi. Telefonunu neredeyse bedavaya satmadan önce, istediğim zaman bakabilmek için tüm resimleri ve konuşmaları kendi telefonuma gönderdim. Avukatlar pahalıydı ve şimdi daha iyi bir avukatımız olduğuna göre, Maddox'un kazanmasını sağlamak için ihtiyacım olmayan organlarımı bile satardım.

Nate ve Xavi ellerinden geldiğince para yardımı yaptılar. Hayalimizdeki atölyemiz bundan zarar gördü. Paramız atölyeye yeniden yatırım yapmak yerine Maddox'un davasına gitti. Bir sürü yeni alete, yeni bir kaldırma sistemine ve garaj kapılarının tamirine ihtiyacımız vardı, ama hem Nate hem de Xavi bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylediler. Seth de elinden geldiğince yardım etti. Çok parası yoktu ama davada her zaman birkaç adım önde olmayı kendine görev edindi ve bizlerin yapamadığı zamanlarda Naomi'ye baktı. Xavi hatta ödemeye yardımcı olmak için kamyonunu bile sattı.

Evim yoktu, aracım yoktu, hobim yoktu ve neredeyse hiç kıyafetim yoktu. Maddox da yanımda değildi.

“Al,” dedi Nate, bana bir paket sigara ve bir akmak uzatarak. “Alkol değil ama belki faydası olur.”

Yolcu camını indirdim, bir sigara yaktım ve bir şişe viski yutmadığım için kendimi biraz da olsa şanslı saymaya çalıştım. Nate bizi gece boyunca arabayla götürdü, aslında belirli bir yere gitmiyorlardı ama eve de dönmüyorlardı. Hafif rock müzik çalıyordu ama camdan gelen rüzgar onu bastırıyordu.

“Neler oluyor Dev? Anlat bana.”

"Tkeniyorum," diye itiraf ettim, pencereden karanlığa bakarken.

“Kırılmana izin var Dev, ama paramparça olmana izin yok. Madd'in sana ihtiyaı var.”

Ağaçlık bir alandan çıktıktan sonra hilal göründü. Nate kıyı boyunca araba sürerken ben de hilalin okyanustaki yansımasını izledim. Sigaramı tüttürerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

“Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu defalarca, tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattım. Benim yüzümden başına çok kötü şeyler geldi.” İşte yine aynı şeyleri tekrarlıyormuş gibiyim.

"Babamın suçunu üstlenmeyi bırak," diye çıkıştı Nate.

Babam olduğunu biliyordum ama dolaylı olarak, benim aracılığımla Maddox da acı çekti. “Ve şimdi o lanet olası hapiste, Nate. Orada ryor, umudunu kaybediyor, pes ediyor ve bir nedenden dolayı bunu hak ettiğini düşünüyor. Sanki benim güvende olmam için bu bedeli deyecekmiş gibi, ve ben bunu hak etmiyorum. Onun hiçbir bedel ödemesini istemiyorum!” Gözlerimden yaşlar szld. “Ve şimdi bana hayatıma devam etmemi söylüyor ve... hayır, yapamam. Hayatıma devam edemem. Etmeyeceğim. Bunu düşünmek bile istemiyorum.” Ay, ıslak gözlerimden bulanık ve çok parlak görünüyordu. “Etmeyeceğim.”

“Kesinlikle yapmayacaksın,” diye onayladı Nate. “Şu anda çok kötü bir dönemden geçiyor. Bu da demek oluyor ki onu tekrar ayağa kaldıracak kişi sen olmalısın. Bu, yeni davayla ilgili umutlarını çok yüksek tutmamaya çalışmasının bir yolu.”

“Peki, nasıl? Ben kendim ayakta durmakta zorlanırken onu nasıl ayağa kaldıracam? Ona hiçbir şey vaat edemem ve o da bunu biliyor. Bu tamamen bir soru işareti ve her şey mahkemenin elinde.”

“Hanes işin üstesinden gelecek. Artık iki iyi avukatımız var ve kanıtlarımız da mevcut. Madd oradan çıkacak ve çıktığında, ne kadar sevildiğini ona mutlaka anlatacağız.”

“Peki sonra ne olacak? Çıksa bile, babam hâlâ dışarıda ve istediği zaman onu benden alabilir.”

“Şu anda bununla ilgilenemeyiz. Davaya odaklanmalıyız. Her şeyi birer birer ele almalıyız.”

Sigarayı bitirdim ve pencereden dışarı attım, ellerimle yapacak bir şey olsun diye bir tane daha yaktım. "Gary'nin onunla iletişime geçmek için kullandığı numarayı kaydettim."

Telefonuma kaydettim ve aylarca ona bakıp durdum, arayıp babamla yüzleşmeli miyim diye düşündüm.

“Devon, yapma. Bu iş bitene kadar o sayıya dokunma. Madd’in davası dört gün sonra. O zamana kadar hiçbir şeyi mahvetme.”

“Yapmayacağım,” diye söz verdim, gerçekten de öyle. “Madd'e mahkeme için takım elbise almak için başka bir şey satmam gerekiyor.”

"Seth onun için bir tane bulduğunu söyledi."

İyi ki de öyle oldu, çünkü ruhum dışında satacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Parasızdım, evsizdim, alkolik olmanın eşiğindeydim ve intikam hırsıyla doluydu içim. Kalbim kırık, acı çekiyordum, suçluluk duyuyordum

ve her geçen gün daha da zayıflıyordum. Bütün bunlar yeterli olmak zorundaydı, çünkü geriye kalan tek eyim buydu. Eğer bu dava ie yaramazsa, Maddox'u kurtarmak için eytanlarla anlaşmalar yapmaya balamam gerekecekti.

“Dev?” dedi Nate. “Seninle gurur duyuyorum.”

Tekrar ağladım. Duyarlılığı takdir etsem de, gurur beni hiçbir yere götürmezdi. Harekete geçmem gerekiyordu ve gece yarısı beni alıp sarhoş olup Naomi'nin ilaçlarını çalmamı engellediği için kardeşime teşekkür etmem gerekiyordu.

“Dört gün, Devon. Dört gün sonra eve geliyor.”

O bunu yapmalı çünkü onsuz be gün yaayabileceğimi sanmıyordum.

-MADDOX-

Dördüncü Ay - duruşmadan iki gün önce

Bu yerde sessizlik diye bir şey yoktu. Ben de bunu memnuniyetle karşıladım. Parmaklıkların şıkırtısı, diğer mahkumların bağırışları ve gardiyanların sürekli ayak sesleri bile çok sessiz geliyordu. Sessizlik zihnimin dolaşmasına olanak sağlıyordu ve bu günlerde zihnim hoş yerlere gitmiyordu. Ahlaksızlığa gömölüyor ve bana burada sonsuza dek yaşama ihtimalimin çok yüksek olduğunu hatırlatıyordu.

Devon'suz bir hayat.

Sırt üstü uzandım ve üzerimdeki ranzaya iliştirilmiş Devon'ın fotoğrafına baktım. Birinin ona zarar vermesinden korktuğum için orada bırakmamıştım, ama ne zaman kendime vakit bulsam ona bakıp ağlamamaya çalışıyordum.

Onu her gün ziyaretçi salonunda görmek bana yetmiyordu. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Kahretsin, ona dokunmak için her şeyi yapardım. Eskiden gerçekten gülümsediğı zamanları özlüyordum, ama bugünlerde bana sadece devam etmem için cesaretlendirmek amacıyla sahte

gölümsemeler veriyordu. Bana umut vermeye çalıştığı için onu seviyordum, ama bu durumun ne kadar daha devam etmesine izin verecektim? İki gün içinde işler lehime gelişmezse, onu bırakmak zorunda kalacaktım.

Bu beni paramparça ederdi, ruhumu toz zerreciklerine ayırırdı ve kalbimi zihnim kadar karartırdı. Ama onu özgür bırakmak için yapardım. Devon hayatının geri kalanını hapisteki bir adamın peşinden koşarak geçirmeyi hak etmiyordu. Onu özgür bırakmak için kalbini kırmam gerekiyordu ve birkaç aylık acıdan sonra iyileşmeye başlayacaktı. Biraz fedakarlık olmadan aşk ne olurdu ki?

"Kane," diye bağırdı gardiyan, hücremin açık kapısında belirerek. "Ziyaretçi."

Hücre arkadaşım başını ranzanın üzerinden uzattı ve bana sırtıttı. "Yine mi erkek arkadaşın?"

Onu görmezden geldim, bir erkek arkadaşım olduğunu bilmesinden bile nefret ediyordum. Bir erkekle birlikte olmaktan asla utanmamıştım, her şey beni şaşırtsa bile, ama burada bundan korkuyordum. Böyle bir yerde eşcinsel olmak en kolay şey değildi, ama nedense hücre arkadaşım sırrımı sakladı. Devon'ın fotoğrafını yastığımın altına sakladım, bu aptalın bir daha dokunmamasını umuyordum. Bir kere dokundu ve bunun için gözüne yumruk attım. Bunun için de beni asla ihbar etmedi.

Ranzadan çıktım ve bileklerimi önüme doğru uzattım, artık bu rutine alışmıştım. Belirli zamanlarda istediğim kadar dolaşabilirdim, ama ne zaman bir ziyaretçim olsa, sanki ölümcül bir tehlikeymişim gibi kelepçeler takılırdı.

Gardiyanın önünden yürümeye zorlandım ve diğer hücrelerin yanından geçerken alaylara maruz kaldım. Bu adamlardan bazılarının hiç ziyaretçisi olmamıştı, benim ise neredeyse her gün ya da iki günde bir ziyaretçim

oluyordu. Alaylara aldırış etmedim çünkü Devon, ailem, kardeşim ve Nate olmasaydı, ilk ay burada aklımı kaybederdim. Kendimi güçlü sanıyordum. Meğerse değilmişim. Belki de karavan parkı gücüyle hapishane gücü iki farklı şeydi.

Ziyaret alanına vardığımızda gardiyan, "Otuz dakika," dedi. "Saetime bakmayı unutursam kırk dakika daha." Bana zar zor gülümsedi ama buraya geldiğimden beri iyi bir adam olmuştu.

"Teşekkürler."

Masaların çoğu boştu, ancak birkaç mahkum eşleri, çocukları veya ebeveynleriyle birlikte ziyarete geliyordu. Ben şiddet içeren bir suçlu olarak görülmediğim için, etrafımda gardiyanların olduğu ortak bir alanda ziyaretlerimi kabul ettiler.

Kardeşim, Devon'unkinden daha az acı dolu gözlerle bana gülümseyerek ayakta duruyordu. "Hey, Madd." Bana sarılmak istedi ama izin verilmedi. "Berbat görünüyorsun."

"Kendimi çok kötü hissediyorum," diye itiraf ettim, karşısına otururken.

Xavi ellerini metal masaya koydu, diğerleri kadar suçlu görünüyordu. Neden hep bana sanki her şey onların suçuymuş gibi baktıklarını bilmiyordum. Suç onların değildi. Ama hücre arkadaşım bunun bir tür hayatta kalma suçluluğu olduğunu söylemişti. Ben özgür değilken onlar özgür oldukları için kendilerini kötü hissediyorlardı.

"Nasılsınız?" diye sordu.

Her zamanki gibi, sadece biraz daha karanlık şimdi. "Yorgunum." Sinirli, korkmuş, her şeyden ürkmüş, hiç olmadığım kadar yalnız ve berbat bir depresyondayım.

"İki gün daha, Madd. İki gün."

“Evet.” Umarım haklıdır diye düşündüm ama kendimi o düşünceye çok sık kaptırmadım.

“Takmanızı güvenlik görevlilerine teslim ettim. Mahkeme için her şeyiniz hazır.”

"Bu sefer ne satacaksın?" diye sordum. "Kim takım elbise alacak paraya sahip olabilir ki?"

Her şeyi benim adıma satmalarından nefret ettim. Eğer bu dava bana zafer getirmezse, her şey boşa gidecek ve sıfırdan başlamak zorunda kalacaktı.

“Babamın da vardı,” dedi Xavi, konuyu geçiştirerek. Yüz ifadesi ciddileşti. “Bak Madd, sana bir şey söylemem gerek.”

"Ne oldu?" Daha dik oturdum.

“Devon...”

“Devon, ne oldu?” Panik içinde öne eğildim. “Devon, Xavi ne oldu? İyi mi?” Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve endişem doruk noktasına ulaştı.

"Şimdi iyi," dedi Xavi, sesi boğazımı düğümledi. "Sadece durumu pek iyi değil."

“Söyle bana, Xavi! Lütfen.” Gözlerimle yalvardım, böylece öğrenme şansım olmadan bu ziyareti öfkeyle bitirmemiş olacaktım. Sesimi birazcık bile yükseltirsem muhafızlar beni odadan çıkarırlardı. “Lütfen.”

Xavi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “İyidir. Sadece zorlanıyor. Çok iyi gidiyordu, biliyor musun? Duruşmaya odaklanmaya ve seni kurtarmaya çalışıyordu. Ama...”

"Xavi," diye bağırdım. "Tamamen yıkılmadan önce bana söyle."

“Dün gece çok sarhoş oldu. Annesinin haplarından da aldı ve sonunda hastaneye kaldırıldı.”

Kalbim daha da kırılabilir diye düşünmemiştim. Hayır. Devon. Boğazımdaki o tıkanıklık, dudagımı titreten kesik kesik bir nefesle dışarı çıktı. "İyi mi?"

"Aşırı doz mu yoksa alkol zehirlenmesi mi olduğundan bile emin değilim ama iyi durumda. Midesini yıkadılar ve sistemini temizlediler, ama bugün iyi. Eve döndü ama şu an bizimle kalıyor. Artık annesiyle kalmasını istemiyorum. Bugün gelmek istedi ama izin vermedik. Yarından önce dinlenmesi gerekiyor."

Devon orada acı çekiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Midem bulandı ve gözlerim yandı. Bu davayı kazanmalıydım ki buradan def olup gidebileyim ve Devon'ı haddini bildirebileyim. Ona ne için yaşadığımızı hatırlatmalıydım.

"Neden kimse onu izlemiyordu? Mutlaka işaretler olmalıydı, değil mi?"

"Evet, öyleydi. Bir gece önce Nate'i arayıp yardım istedi. Nate'e içki içmek istediğini söyledi, bu yüzden Devon kendini daha iyi hissedene kadar birkaç saat arabayla dolaştılar. Sanırım... tekrar iletişime geçeceğini düşünerek hata yaptık. Özür dilerim, Madd."

Özür dileyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Sana bunları söylüyorum çünkü umudunu koruman gerekiyor. Devon acı çekiyor ve sana ihtiyacı var, Madd. Henüz pes etme. Bana söz ver, ondan vazgeçmeyeceksin." Xavi gözlerime baktı, benden söz vermemi istiyordu.

Bu sözü veremezdim. İçimden bir ses Devon'dan vazgeçmek istemiyordu, ama eğer uyuşturucu ve alkole geri dönmeye devam ederse, eğer buradan çıkamazsam onu en kısa sürede kurtarmak zorunda kalacaktım. Devon tanıdığım en iyi insandı, en azından benim için. Onu mahvedecek kişi ben olmayacaktım. Eğer burada kalmak zorunda

kalsaydım, onu da bu karanlık çukura sürüklemeyecektim. Ona zarar verecektim, kendime zarar verecektim ve onu ilişkimizden ve beni kurtarma sorumluluğundan kurtaracaktım. Devon'ı beni içermeyen bir hayata yavaş yavaş alıştırmamanın bir yolunu bulacaktım.

“Onu seviyorum, Xavi. Acı çekmemesi için ne gerekiyorsa yapacak kadar çok seviyorum.”

Xavi başını salladı. “Bu aynı şey değil ve bunu biliyorsun. Bunların hiçbirisi doğru değil. Burada bile olmaman gerekirdi ve eğer onun kalbini kırarsan, bu yüzden acı çekmeyi asla bırakmayacak. İçeride olsan da olmasan da. Bunu düşünmeyi bırak. Sadece duruşmaya odaklan çünkü iki gün sonra çıkacaksın. Beni duyuyor musun?”

Yanaklarımdan süzülen yakıcı gözyaşlarıyla kardeşime başımla onay verdim. En az iki gün daha umudumu korumalıydım. İki gün daha ve belki onu kucaklayabilir, dudaklarından öpebilir ve bir daha asla kendine zarar veremeyecek şekilde onu kilit altına alabilirdim.

“Şu an onu yalnız bırakmak istemiyorum, tamam mı? Duruşmaya kadar onun yanında kalın.”

"Sürekli gözetim altında. Bu onu sinirlendiriyor ama boyun eğiyor. Çok hırçın bir herif ama senin için çok canla başla savaşıyor, Madd."

Onun öyle olduğunu biliyordum. Banka soygunu yapıp da benimle birlikte buraya hapse girmeyi tercih etmemesine yarı şaşırdım doğrusu.

"Onu sevdiğimi bildiğinden emin ol. Bunu ona benden söyle."

İki gün daha, Devon'ın son dört aydır benim için verdiği mücadele kadar azimle mücadele edecektim.

O benim evimdi ve ona geri dönebilmek için her şeyi yapardım.

-DEVON-

Duruşma Günü

Çok büyük bir hata yaptım.

Maddox'u ziyaret etme fırsatını kaçırmakla kalmadım, onu hayal kırıklığına uğrattım. Ne düşünüyordum ben? Biliyordum! O şişenin beni hiçbir yere götürmeyeceğini ve sonrasında aldığım hapların da işe yaramayacağını biliyordum. Bunu biliyordum, peki neden yapmıştım ki? Uyuşukluk bile buna değmemişti ve bugün stres hala oradaydı, ama şimdi bitmek bilmeyen suçluluk duygumun üzerine bir de uzun süren akşamdan kalma hali, utanç ve daha da fazla suçluluk eklenmişti. Maddox'un dava dışında hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu, ama ben onu kendim için endişelendirmiştim.

Bayanlar ve baylar, Devon yine işleri berbat etti. Şaşırtıcı değil mi?

"Tek bir hata seni tanımlamaz," dedi Seth, nasıl kravat bağlayacağımı bilmediğim için bana zaten düğümlenmiş bir kravat uzatarak. "Boş ver gitsin ve yoluna devam et."

Kravatı boynuma doladım ama sıkmak için hiçbir hareket yapmadım. Dükkândaki resepsiyon masasına yaslandım, kendimi berbat hissediyordum. Sinirlerim miydi yoksa yaptığım hatadan kalan hastalık mıydı bilmiyordum ama her iki durumda da midem çok ağırdı.

“Ya onlar... Ya bugün işler yolunda gitmezse...”

"Böyle düşünerek gitme," dedi Seth, yakamı kaldırıp kravatımı düzeltirken. "Ona sürekli umutlu olmasını söylüyorsun. Kendi tavsiyene kendin uy." Bana gülümsedi.

Avukatlar kendilerine güveniyorlardı. Hanes, Maddox'un tuzağa düşürüldüğünü kanıtlayan tüm delilleri sunmaya hazırdı. Hatta gemi kaptanı bile Maddox'un lehine ifade verecek ve Jim ile yaptığı gizli anlaşmayı itiraf edecekti. Hanes ile yaptığı anlaşma, hapis cezası almamak, sadece kaptanlık lisansını kaybetmek ve memleketinde bir şartlı tahliye memuruyla görüşmekti. Gary'nin kızı o gün korumalar altındaydı, ama bu Gary'ye mahkemeye gelip gerçeği söyleme konusunda iç huzuru vermişti. En azından makul şüpheyi kanıtlayacak kadar delilimiz vardı ve bu da Maddox'u oradan çıkarmak için yeterli olacaktı.

Bize karşı çalışan tek iki kişi Davis ve babamdı. Avukatlar Maddox'un masumiyetini kanıtlama şansımızın yüksek olduğunu söylediler, ama yüksek olması kesin bir şey değildi. Tek ihtiyacım olan Maddox'un tuzağa düşürüldüğünü kanıtlamaktı. Sonra onu eve götürüp gerisini onunla birlikte halledebilirdim. Onunla birlikte.

Seth yakamı indirip kravatımı sıkılaştırırken, "Deniyorum," dedim. "Sadece onu geri istiyorum."

Seth ellerini indirdi. İçini çekti ve bir adım geri çekildi. "Bak Devon, sana en başta nasıl davrandığım için özür dilemeliyim."

Şimdi bunun zamanı değildi. Başımı sallayarak kabul ettim ama şu an umursamadığımı belirtmek için elimi salladım. Evet, bir erkekle yattığına dair iğneleyici bir yorum yapmıştı ama o zamandan beri kendini fazlasıyla kanıtlamıştı.

“Babası olarak, her ne kadar berbat bir baba olsam da, oğlumun seninle ne kadar iyi anlaştığını görmek beni gururlandırıyor. O, senin gibi seilmeyi hak ediyor ve senin gibi birine sahip olduğu için çok mutluyum.” O, midem kasılırken ensesini ovuşturdu. “Sadece... ona bu kadar iyi davrandığın için teşekkür etmek istiyorum.”

Onun hayatını ne kadar mahvettiğime dair suçluluk duygusuyla karışık bir yorum yapmak yerine, sadece "Her zaman" dedim.

Daha önce hiç takım elbise giymemiştim ve içinde kendimi çok garip hissediyordum ama gitmeye hazırdım. Erkek arkadaşımı geri kazanma zamanı gelmişti.

Bu lanet olası kravat beni boğuyordu. Alnımdaki teri silerek kravatı gevşettim, Maddox mahkeme salonuna götürülürken sakinleşmeye çalıştım.

Vay be, takım elbise içinde çok iyi görünüyordu. Yani, berbat görünüyordu ama çok havalıydı.

Odayı taramasını izledim, beni aradığını biliyordum. Bana baktığında kalbim dört kez durdu, sanki onu bu odaya bağlayan tek şey ruhummuş gibi doğrudan ruhuma baktı. O anda başka hiç kimse yoktu, sadece o ve ben ve birbirimize geri dönme arzumuz vardı. Maddox boğazını titreten titrek bir nefes aldı ve göz temasımızla ona sahip olduğum tüm gücü verdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı karşılık olarak.

Maddox, avukatının yanında, tam önümüzde bir sandalyede oturuyordu. Ona uzanıp dokunma isteğiyle parmaklarım seğiriyordu ama hata yapıp her şeyi mahvetmekten çok korkuyordum. Nate bir yandan omzumu sıktı, Xavi de diğer yandan bana yaslandı. Birleşmiştik. Seth ve Naomi, Xavi'nin diğer tarafında oturuyordu ve parktan Andrea da Nate'in yanındaydı. Park sakinlerinden birkaç kişi daha destek olmak için gelmişti ama çoğu Garron'dan şehre kadar araba yolculuğu yapamamıştı.

İşte buydu. Uğruna savaştığımız gün buydu. Maddox ya hayallerine kavuşacaktı ya da kabusları doğrulanacaktı ve sonuç ne olursa olsun, yükü taşımak için yanında olacaktım. Hayal ya da kabus, adamım uğruna her ikisini de yaşayacaktım.

"Madd," diye fısıldadım öne eğilerek. O da geriye yaslandı ama yüzünü öne doğru çevirdi. "Uyuşturucu aldığın gece söylediğin şeyi denedim. Yatak ve yaylı yatak meselesini."

Maddox'un kahkahayı bastırması beni çok rahatlattı. Aman Tanrım. O sesi duyunca tüylerim diken diken oldu.

Yan tarafa döndü ve göz ucuyla bana baktı. "İçeride neler yapmak zorunda kaldığımı bilmek istemezsin."

"Sapıkça." Ona göz kırptım. Daha önce hiç göz kırpmamıştım ve bunu yaptığım için kendimi aptal hissettim, ama onu tekrar güldürdü, bu yüzden her şey kötü değildi.

Onun sırtıttığını görünce kendimi çok daha iyi hissettim. Bu bir yalandı. Dört aydır hiçbir şeyle, hatta yumruğumla bile, ilişkiye girmemiştim ama bu yorum ikimizi de sakinleştirmeye yaramıştı. Ta ki...

"Herkes ayağa kalksın."

Göğsümün içinde bir sürü cehennem köpeği dörtmala koşuyordu.

Nate başımı dizlerimin arasına soktu ve Maddox beni terk ettiğinde geçirdiğim panik atağımı durdurduğu geceki gibi nefes almamı söyledi.

Mahkeme çok gergindi. Dava tüm çıplaklığıyla ortaya serilmişti ve her anında ter içinde kaldım. Şimdi koridorda nefes nefese kalmıştım, Maddox'un suçsuz olduğunu savunurkenki omuzlarının duruşunu hatırlayarak.

Gary kendi üzerine düşeni yaptı. Gemi kaptanı kendi üzerine düşeni yaptı. Hastane hemşiresi doğruyu söyledi. Hanes her şeyi ortaya koydu ve avukatlar delilleri güvenle sundu. Her şey yolunda gitti, ta ki Davis kürsüye çıkıp o gün hastanede bulunması için geçerli bir doktor randevusu olduğunu kanıtlayana kadar. İşte tam bu noktada kafam takıldı. Ya tek bir doktor randevusu tüm davamızı alt üst ederse?

Maddox'un avukatı hemen harekete geçti ve Davis'in hemşireye belgeleri vermek için ameliyat polikliniğinde bulunma gerekçesini sorguladı. Davis birkaç saniye kekeledikten sonra hastanede kaybolduğunu, hemşireden yol tarifi istediğini ve sadece düşürdüğünü sandığı belgeleri verdiğini iddia etti. 'Daha önce hiç görmediğini' söyledi, yalancı herif. Güvenlik kamerası kayıtları muhtemelen yalanı çürütebileceği için iyi bir yalan bile değildi.

Nate sırtıma hafifçe vurdu, nefesim biraz düzelince başımı kaldırdı. "İyisin," diye beni temin etti.

Gözlerimi ovuşturarak temizlemeye çalıştım. Gerginliğimi anlatmak, son on yılın en hafif ifadesi olurdu. Maddox şu anda orada, kaderini bekliyordu.

Suçlu olsun ya da olmasın.

Xavi beni ayağa kaldırdı ama bacaklarım titriyordu. Yüzümün yanlarından tuttu ve gözlerime baktı. "İçeride ne olursa olsun, birlikte kenetleniriz ve üstesinden geliriz."

Gözlerim bulanıklaştıkça başımı salladım.

"Bana söz ver, Devon."

Nefesim kesilmeden tekrar başımı salladım. "Söz veriyorum. Birlikte kalacağız."

"Seni seviyorum dostum. Kardeşim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne olursa olsun, sen her zaman benim kardeşim olacaksın." Beni kucakladı ve ben de ona yaslandım.

Ona karşılık sarıldım, ikimizin de bugün onu geri kazanacağımız umuduyla ona sıkıca tutundum. Belki de sadece kendi akıl sağlığım için ona sarıldım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ceketinin içine.

Nate de kucaklaşmaya katıldı ve üçümüz orada, bir grup yabancının hayatlarımızın kaderine karar verdiği sırada, birbirimize güç, destek ve teselli bulmak için sarıldık. Maddox'un hayatına. Saniyeler geçti ve her geçen saniyeyle birlikte kaygım daha da arttı.

İşte buydu. Maddox'un götürüldüğü günden beri beklediğim an buydu. Erkek arkadaşımı geri alabilecek miydim, yoksa yeni türden şeytanlarla mı anlaşma yapacaktım? Çünkü eğer Maddox bugün özgürlüğünden mahrum bırakılırsa, pes ederdi. Ve eğer pes ederse, onunla birlikte olmak için tutuklanırdım.

Maddox'la birlikte hapisanede bir hayat, onsuz özgür bir hayattan bin kat daha iyiydi. Nate bana bunun sağlıklı bir düşünce tarzı olmadığını

söyledi, ama ilişkimiz zaten genel olarak sağlıklı değildi, bu yüzden umursamadım.

Kapılar açıldı.

Bu kararın ardından beni bekleyen geleceğe doğru ilk adımı attım.

-MADDOX-

Karanlık.

Bunun tarafından tüketiliyordum, onu yayıyordum, onun içinde yaşıyordum. Zihnim kararmış, ruhum simsiyah olmuş, umudum umutsuzluk ve ıssızlıkla bulanmış, kalbim öfke ve nefretle kaplanmıştı. Beni bu gerçekliğe bağlayan minicik ışık noktası Devon'du. Parlak mavi gözleri ve sarı saçları, karanlığın beni henüz tamamen alıp götürmesine izin vermemek için beni burada tutuyordu.

İki gardiyan eşliğinde mahkeme salonuna girerken midem bulanıyordu ve aklım olası her sonucu gözden geçiriyordu. Aklımda sadece iki olası sonuç vardı, ama bunlar birbirinden çok farklı gelecekler doğuruyordu.

Suçlu bulunursam, yarım milyon dolardan fazla değerde yasa dışı kaçak malı bulundurma ve dağıtma suçumdan dolayı bana verilen cezayı çekmek üzere tekrar hapse girerdim. Oradan sonra hayatımı, aşkımı ve kendimi kaybederdim. Onu dışlardım, kendimi kapatırdım ve bir daha asla aşkı bilmeyen, eskiden olduğum kişinin bir kabuğuna dönüşen bir adama dönüşürdüm.

Eğer suçsuz bulunursam, evime, Devon'a dönebilirim. İstedğim hayat için mücadele etme şansım olur. Sevdığım adamı tüm gücümle kucaklayıp, onu bir daha asla kaybetmemeye dair kendime sözler verebilirim. Devon'ı sonsuza dek kazanabilirim. Dava ve babasıyla ilgili sonuçlarla yine de başa çıkmak zorunda kalacağız, ama bunu birlikte yapabileceğiz. Eğer bugün buradan sağ çıkarsam, ilk fırsatta onunla evleneceğim.

Ama... karanlık. Her yerden üzerime çöktü. Avukatlarımın yanına, jüri ve hakim yerlerini almış, hayatımı kaderine bağlamaya hazır bir şekilde oturduğumda bile, o karanlık umudumu silip süpürdü. Çok umutlu, çok heyecanlı olmayı reddettim. Yanlış umut hayatımın sonu olabilirdi ve kendimi fazla kaptırmak istemedim.

Arkamı döndüm. Devon tamamen bitkin ve aynı zamanda da çok güzel görünüyordu. Çok zor nefes alıyor, çok terliyor ve sanki boğuluyormuş gibi takım elbisesinin yakasını çekiştirip duruyordu. Gözlerime baktığında biraz sakinleşti ama çok da değil. Bayılmak, kusmak, ortalığı dağıtmak ya da ağlamak üzere gibiydi. Ona gülümsedim, karar açıklanmadan önce kalp krizi geçirip ölmesin diye onu daha da sakinleştirmeye çalıştım.

O da bana gülümsedi, mavi gözleri hissetmemeye çalıştığım tüm umutla doluydu. İşte oradaydı, karanlığın ortasındaki ışığım, tüm bu kasvet ve karanlığın ortasında bana mavi gözleriyle ışık saçıyordu. Hakime doğru dönerken o ışık zerresine tutundum.

“Maddox Kane, mahkemede yargılanıyorsunuz. İki ayrı suçlamadan dolayı ceza verilmeyi bekliyorsunuz. Birinci suçlama, altı yüz bin dolardan fazla değerde yasa dışı kaçak mal bulundurmak. Suçsuz olduğunuzu savundunuz.”

Göğsüm sıkıştı ama başımı kaldırdım ve hissettiğimden daha özgüvenli davrandım.

"Altı yüz bin dolardan fazla değerde yasa dışı kaçak mal dağıtma niyeti suçlamasına ilişkin olarak suçsuz olduğunuzu savundunuz."

Yutkundum.

Ağzım sulandı, boğazım kurudu. Vakit gelmişti. Vücudum şiddetle titriyordu, ellerim yanlarımda zar zor sabit durabiliyordu.

Hakim jüriye şu soruyu yöneltti: "Birinci suçlama olan uyuşturucu bulundurma suçlamasında, sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?"

Kalp atışlarım hızlandı. Başım döndü. Gözlerimi kapattım, kaderi dinledim.

"Suçsuz."

Nefesim titreyerek çıktı ve Devon arkamda hıçkırarak ağladı.

"İkinci suçlama olan dağıtım niyetiyle ilgili olarak, sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?"

Hayatım gözümün önünden geçti. Devon'la ilgili her anım kapalı göz kapaklarımın ardında yüzüyor, tek bir anda ele alınamayacak kadar geniş ve güçlü bir duygu yelpazesini ortaya çıkarıyordu. Anılar umutlara ve hayallere dönüştü. Sevdığım adamla evlenme hayalleri. Onunla berbat ama mükemmel bir hayat kurma umutları. Aynı yatakta uyumanın, annemin yaptığı yemekleri yerken onu izlemenin, zorlukların, kavgaların ve atışmaların, sonunda gülüp geçeceğimiz ya da alevleri seksle söndüreceklerimiz anların hediyesi. Kardeşlerimizin, planlamalarını asla istemediğimiz bir düğünün her detayını planlarkenki gülümseyen, müdahaleci yüzleri ve onlara yapmamalarını söylediğimizde isteklerimize tamamen saygısızlık etmeleri. Bir hayal. Bir hayat. Devon'la bir gelecek.

Jüri üyesi ağzını açtığında ciğerlerim kilitlendi. Gözlerimi daha da sıkıca kapattım, beni ya yüceltecek ya da yerle bir edecek o anı izleyemiyordum.

Ellerim terden sıırsıklam yumruk oldu, tırnaklarım avuç ilerimi kesti ve bacaklarım titremeye başlarken ayaklarım uyuştu.

O karanlık etrafımı sardı, sinsice yaklaştı ve bana hayatta pek çok iyiliğe layık olmadığımı hatırlattı. Bana, benim gibi insanların normal insanlar gibi umut edip hayal kurma şansına sahip olmadığını gösterdi.

Nefes almak.

Karanlık.

Nefes almak.

Karanlık.

Nefes almak.

“Suçsuz.”

Işık.

Bacaklarım titredi ve dizlerim mahkeme salonunun zeminine çarparken acıyla inledi. Sonra karanlığım, tam önümde beliren Devon'ın hıçkıran, kızarmış yüzünün ışığıyla yok oldu. Bana sarıldı, ya da ben ona sarıldım ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı çünkü o tekrar kollarımdaydı, smklerini üzerime bulaştırıyor, bana yeniden umut veriyordu. Onu aylardır ilk kez hissettim ve o dokunuşla gerçeklik yeniden netleşti. Bir saniye bile kaybetmedim. Onu o kadar sıkı tuttum ki nefes alamadı, ama zaten nefes aldığını da sanmıyordum. Mahkeme salonunun sesleri, Devon Sawyer'dan gelen sevgiyle boğuldu, sanki bunca zamandır içinde biriktirdiği sevgiyi bir anda üzerime boşaltmış gibiydi.

Xavi arkamdan bana sarıldı ama Devon'dan ayrılamadım. Kulağıma ağladı ve ağzından anlayamadığım bir sürü saçma şey söyledi ama duygularını anladım.

"Benimle evlen, Devon." Ağzımdan çıkan ilk şey buydu.

"Yapacağım, aptal herif," diye yarı güldü, yarı ağladı, beni bırakmadı. "Kahretsin, yapacağım. Seni seviyorum, Madd."

"Seni seviyorum." Verebileceğim her şeyle. "Her şey için teşekkür ederim."

Hâlâ bir sürü saçmalıkla karşılaşılıyor muyduk? Elbette. Ama ben bu suçlardan masumdum ve bunun böyle kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Depresyonun beni ele geçirmesine çok yaklaşımıştım ve şimdi Devon'a olabildiğince uzun süre tutunmam gerekiyordu. Karşılığında, kendinden nefret etmeyi bırakması için onu nasıl aydınlatacağımı öğrenecektim. Başkalarına güvenmenin bir zayıflık olmadığını öğrenmiştim. Eskiden bunun zayıflık anlamına geldiğini düşünürdüm, ama şimdi biliyordum ki, hayatımdaki herkesin yardımı, sevgisi ve desteği olmadan burada olamazdım.

Ellerimi Devon'ın üzerinde tuttum ama ona gerçekten bakabilmek için yeterince geri çekildim. Hiç bu kadar perişan görünmemişti ama yüzündeki gülümseme, daha önce gördüğüm her şeyden daha büyüktü. Kızarmış gözlerinde, onda sevdiğim her şeyi gördüm. İnatçılığını ve tutkusunu, endişelerini ve korkularını ve sahip olduğu tüm sevgiyi ve sadakati. Sonunda elimizin altında olan geleceğe dair umutlarını ve hayallerini ve bunu ne kadar çok istediğindeki saf dürüstlüğü gördüm. Bu herif benim tüm dünyam olmuştu ve ona bunu söylemeden, göstermeden ve hatırlatmadan geçen bir gün daha asla olmayacaktı.

"Lanet olsun, saçını kestirmen gerek," diye kahkaha attı, rahatlamadan neredeyse histerik bir halde. Belki de sinirlerindendi.

"Sen de öyle," diye tersledim burnumu çekerek. "Ama çok ateşlisin, Devon. Beni eve götür."

Bu aralar evim neresiyse orası.

-MADDOX-

İçimi öylesine dolduran bir rahatlama hissettim ki, adeta kendimden geçmiş gibiydim. Dört aydır beni saran sürekli korku ve depresyon yavaş yavaş azalmaya ve hafiflemeye başladı.

Suçsuz.

Suçsuz.

Kelepçelenip polis arabasının arkasına bindirildiğim andan beri tuttuğum nefesi derin bir nefesle dışarı verdim. Ciğerlerim umutsuzluk ve depresyondan arındı ve yepyeni bir başlangıç, yepyeni bir bakış açısı gibi bir şeyle doldu. Hayata ikinci şansım. Tamam... belki de üçüncüsü.

Mahkeme salonu boşalırken etrafımda bir uğultu yankılanıyordu. Avukatlarıma bir kez teşekkür ettim, oysa milyon kere teşekkür etmeliydim, ve tüm süre boyunca elimi Devon'ın elinden ayırmadım. Acaba elimi hiç bırakabilecek miydim? Beni kim hangi yöne çekerse çeksin, Devon'ı her şeyin içinde yanımda sürükledim.

Devon herkesten daha çok ağladı. Gözyaşları özgürce ve utanmadan aktı, aylardır altında yaşadığı o baskıyı üzerinden attı. Ruhu aydınlandı, öfkesi

ve korkusu yanaklarından aşağı süzöldü, utanç ve suçluluk gözlerinde kabardı, sonunda çenesinden damlayıp mahkeme salonunun zeminine düşerken dağıldı. Oğlum acı çekiyordu, ama bu sefer iyi bir acıydı. İyileşmenin acısı.

Annem omzuma yaslanıp ağlayarak bana sarıldı. Babam da gözyaşlarını tutarak ve sessizliği tercih ederek bana sarıldı. Nate, kardeşinden asla vazgeçmediğim için bana teşekkür ederek bana sarıldı ve Xavi o kadar uzun süre bana sarıldı ki titredim. Beni çok endişelendirdiğim için aptal dedi ve ben de ona daha sıkı sarıldım. Ona baktığımda, Devon'ı tüm bu süre boyunca koruduğı ve kalbinin asla kırılmamasını sağladığı için içimden ona teşekkür ettim.

“Devon,” diye seslendim, elini çekiştirerek. “Sakın benden uzaklaşmaya kalkma.” Başparmaklarımın uçlarıyla yanaklarını sildim, ona gülümsedim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Alevlendi. Çok fazla duygu –minnet, güç, memnuniyet, aşk– dudaklarımdan süzölüp göğsüme yerleşti. Onu tekrar öpmek, yıpranmış ruhuma yeni bir hayat nefesi verdi. Dilinin benimkine değmesi, her zaman içimizde barındırdığımız ama çok uzun süre görmezden geldiğimiz o kimyayla yanıyordu. Tüm yaşadıklarımıza rağmen, hâlâ o kimyaya sahiptik ve bu heriften gelen tek bir öpücük, depolarımı doldurmaya, rezervlerimi tamamlamaya ve pillerimi şarj etmeye yetti. Onunla bir ömür ne yapardı acaba?

“Evim, Devon. Her neyse orası, hadi gidelim. Şimdi.”

Dudaklarımın arasından sıırttı. "Hâlâ arsız bir pislik olduğunu görmek güzel, Madd."

Garron Park'a ayak basalı sadece dört ay geçmiş olmasına rağmen, her şey değişmiş gibiydi. 62 numaralı otopark hala şeritlerle çevriliydi, kamyonlarımız artık orada park halinde değildi ve genellikle motosikletlerimizi taşıdığımız römork da gitmişti. Birçok karavanın ön verandasında "Hoş geldin Maddox" yazılı tabelalar asılıydı ve annemin karavanının tentesinden kağıt şeritler sarkıyordu.

En çok motosikletlerimizi özleyecektim ama Devon yanımdayken yas tutmaya vakit ayırmazdım. Sadece bir gün onları geri alabileceğimizi ummaktan başka çarem yoktu. Nate ve Xavi bizi annemin evine bıraktılar ve biraz yalnız kalmamız için ayrıldılar. Annem babamla bir yerlerdeydi, daha sonra için bir karşılama pikniği planlıyorlardı. Gerçekten herkesle vakit geçirmek istiyordum ama dikkatim şimdilik sadece erkek arkadaşımıydı.

"İyi misin Madd?" diye sordu Devon, annemin kahverengi ön bahçesinde dururken.

"Bunu bana bir daha sorarsan, ağzını burnunu dağıtırım," dedim ona. Doğrusu, iyi değildim. Karavanın içine girmek beni korkutuyordu. Devon orada aşırı doz almış ve hastaneye kaldırılmak zorunda kalmıştı. Oraya girmek farklı hissettirecek miydi? O olayın zihnimde canlandırıdığım görüntüleri sonsuza dek peşimi bırakmayacak mıydı?

"Bana bak," diye ısrar etti Devon, önüme geçerek. "Hata yaptım Madd. Ama bir daha hata yapmayacağım, tamam mı? Sonunda seni geri kazandım ve bunu mahvedecek hiçbir şey yapmayacağım. Bana güven, tamam mı?"

"Sana güveniyorum," dedim, gerçekten de öyle. Ama onun için endişelenmeye hakkım vardı. "Neden yaptın bunu?"

"Çünkü korkmuştum," dedi. "Çünkü seni özlemiştim. Çünkü her şey çok ağır gelmişti ve artık nasıl taşıyacağımı bilmiyordum. Çünkü sana bir daha asla dokunamayacağımdan çok korkmuştum ve çünkü güçsüzdüm. Yanlış başa çıkma mekanizmasını seçtim. Özür dilerim."

"Üzülme. Şimdi bana yaslan."

Devon başını salladı. "Bunun için sonradan beni dövebilirsin. Şimdi eğildiğine göre ne kadar güçsüz olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı. "Ama şimdi... dokunabilir miyiz?"

Dudaklarımı yaladım ve onu göğsüme doğru çektim. "Seninle gurur duyuyorum ve sana güveniyorum, ama kesinlikle daha sonra senin canına okuyacağım. Ne kadar kilo vermiş olursam olayım, yine de seni alt edebilirim."

"Biliyorum," diye güldü. "Hadi ama. Herkesin bizi izlemesinden bıktım artık."

Bizi gözetleyenlerden saklanmak için içeri girdim ve hayatımın büyük bir bölümünü geçirdiğim bu yeri inceledim. Çoğunlukla düzenliydi, ama tezgahın üzerinde boş şarap şişeleri, lavaboda kirli bulaşıklar ve etrafa saçılmış yarı dolu sigara paketleri vardı; bunlar bana hayatım duraklamışken burada hayatın devam ettiğini hatırlatıyordu.

Duruşmanın verdiği adrenalin geçmişti ve yorgunluk çökmüştü. Aylarca süren bir yorgunluktu bu. Devon'la yakınlaşmak istesem de, doğru zaman gibi gelmiyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar onun da benim kadar yorgun olduğunu gösteriyordu ve sakarlığı yüzünden gülümsememi gizledim. Evet, başa dönmüştük. İlişkimiz öfke ve gerilimle dolu, büyük bir patlamayla başlamıştı, ama bu sefer, yumuşaklığın içinde boğuluyorduk,

artık farklı olduğumuz için o eski halimize nasıl döneceğimizden emin değildik. Değişmiştik. Bu yeni dinamikle cinsel olarak nasıl birlikte olacağımızı bilmiyorduk ve bu bizi ikimizi de utangaç aptallara dönüştürmüştü.

"Aç mısın?" diye sordu, halıya tekme atarak.

Açlıktan ölüyordum ve gerçek bir yemek için can atıyordum. "Sadece yorgunum." diye mırıldandı. Onun ayaklarını sürüyerek yürümesini izledim.

Başını salladı ve bileğimi kavrayarak beni yatak odama götürdü. Devon yavaşça kravatımı gevşetti ve gömleğimin düğmelerini açtı, vücudunun ne kadar farklı görüldüğüne dair şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Biraz kilo vermiştim ve kas kütlemin de oldukça azalmıştı. Kemerini ilmeklerden çekip yere attı, gömleğimi açık bıraktı. O soyunurken ben de pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı ayak parmaklarımla çıkardım ve onu sessizce izledim.

İçerideyken vücudunun kusursuz bir görüntüsünü hatırlamaya çok uğraşmışım ama bir türlü hakkını verememişim. Biraz kilo vermişti ama inanılmaz derecede güzeldi. Acımasızca güzeldi. Onu boxer şortuyla görmek beni duraksattı.

"Kahretsin, Devon, sen..." Hangi kelimeyi kullanacağımı bilemedim, yutkundum. Tam anlamıyla mükemmel. Tam benim.

Gözlerinde bir anlık arzu belirdi ama harekete geçecek kadar yoğun değildi. Bronzluğu solmuştu ve bu yüzden berbat kafatası dövmesi daha da göze çarpıyordu. Tenini koyulaştırmak, saçlarını güneşten ağartmak ve ona tekrar sıcaklık kazandırmak için onu sahilde olabildiğince uzun süre tutmaya yemin ettim.

Eski pozisyonlarımıza geri döndük, kolum onun etrafında, başı omzumda ve bacaklarımız birbirine dolanmış haldeydi; şimdiye kadar yaşadığımız en yakın sarılma haliydi. Mutluluk. Teni benimkini ısıttı, nasırlı elleri karın kaslarımı kaşıdı, uzamış saçları çenemi gıdıkladı ve sakalları omzuma battı. Bayıldım.

"Seni çok özledim," dedim ona, ağlamamak için kendimi zor tutarak. Burada, ilişkimizin başladığı yatakta, kollarımda o ve etrafımızdaki güven duygusuyla birlikte olmanın gerçekliği beni altüst etti. O dört ay boyunca tek dileğim buydu. Bu an. Sonunda ona kavuşmuştum ve o kadar güzeldi ki, acı veriyordu.

Ağladım. Ağlamamaya çalıştım ama gözyaşlarım aktı ve durmadı. Göğsüm kabardı, rahatlama mutluluk ve minnettarlığa dönüştü ve Devon tüm bunlar boyunca beni kucakladı, benimle birlikte ağladı. O hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim çünkü saylenecek bir şey yoktu. Konuşmak değil, hissetmek önemliydi.

Duygular çok yoğunlaştığında, ona doğru döndüm ve çenesini yukarı kaldırdım. Dillerimizde tuzlu gözyaşları karışırken, göğüslerimiz birbirine çarparken ve bedenlerimiz tam olarak ne yapacaklarını biliyormuş gibi kenetlenirken onu öpmek, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Devon'ın elleri beni kendine çekti ve benimkiler saçlarında dolanarak onu kendime doğru bastırıp öpüşmemizi derinleştirdi. Benim penisim sertleşmedi, onunki de sertleşmedi, ama kalp atışlarımız senkronize oldu ve gözyaşlarımız kurudu. Küçük yatağında uzanıp, yorulana kadar öpüştük, ama yine de durmadık.

Dudaklarıma değdirip geri çekilmeden önce, "Uyu," diye fısıldadı.

Çok yapmacık olmaktan nefret ediyordum ama yine de yaptım. "Gözlerimi kapatamıyorum."

Memnuniyet dolu gülümsemesini engelleyemedi bile. "Yakında bana bakmaktan bıkacaksın. Şu an sahip olduğun tek şey benim," diye kahkahayla güldü.

Onu hayranlıkla izledim.

“Evimiz yok, paramız yok, kamyonumuz yok, motosikletimiz yok, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyimiz yok. Senin işin bile yok Madd. Sahip olduğun tek şey benim. Şanssızlığına üzülüyorum.” Sırıttı.

Gülümsedim ve gözlerimi kapattım. Evet, yüzleşmemiz ve üstesinden gelmemiz gereken bir sürü gerçek vardı, ama o işler yarına kadar bekleyebilirdi. Bugün, ihtiyacım olan tek şey Devon'du.

"Seni seviyorum."

Devon yanağımdan öptü ve gözlerimi tekrar kapatmak için gözlerime dokundu. "Seni seviyorum. Şimdi uyu, aptal herif."

Sırt üstü döndüm, bedenlerimizin arasına elini koydum ve sonunda uyuyakaldım.

-MADDOX-

Saatlerce uyudum ve yemin ederim ki uzun zamandır böyle dinlenmemiştim. Uyandığımda ilk yaptığım şey Devon'ın saçını öpmek oldu, sonra duş aldım. O hassas, sevimli herif Devon, tuvalet kapağına oturdu ve ben cildimdeki hapishaneyi yıkarken sürekli benimle konuştu. Bana neredeyse temiz bir boxer verdi, çünkü görünüşe göre artık hiç boxer'ım yoktu, sonra da yatağa uzanıp... konuştuk.

Annem hakkında sorduğumda Devon, "İyi durumda Madd," dedi. "Biraz yoldan çıktı ama çabalıyor. Bunu kabul etmeliyim."

"Babamın, iyileşme sürecindeki bir bağımlı ve alkolik olarak, şu anki bağımlı ve alkolik anneme bakıyor olması biraz tuhaf. Umarım durumu iyi idare ediyordur."

"Ne yazık ki, bu durum buradaki birçok çiftten çok farklı değil," dedi Devon. "İyi gidiyor. Bence bu ona çabalayacağı bir hedef veriyor. Ayıklılıyla gurur duymasını sağlıyor."

Ona kendi hatası hakkında soru sormak istedim. Korktuğunu ve bunaldığını söylediğini biliyordum, ama şu an aklının nerede olduğunu

bilmem gerekiyordu. Aynı zamanda sormak istemedim çünkü ondan şüphe ettiğimi düşünmesini istemedim. Devon tanıdığım en güçlü adamdı ve tüm bunlar karşısında gücünden şüphe duymasını istemedim. Eğer bir gün şüphe duyarsa, her zaman bana gelebileceğini bilmesini istedim.

"Olanlar hakkında ne hissediyorsun?" diye sordum, suçlayıcı değil de destekleyici bir soru gibi görünmesini umarak. "Endişeli misin?"

Devon, her zamanki gibi yüzünü bir koluyla kapatarak iç çekti. "Bunun için kendimi çok aptal hissediyorum, Maddox. Yani, ne düşünüyordum ben? Biliyor musun? Babam gibi olmamak için bunca zaman harcadım, sonra da gidip böyle bir şey yaptım? Çok utanç verici."

Kolunu yüzünden çektim ve bana bakmasını sağladım. "Kendini aptal hissetme." Aptaldı, ama hepimiz bazen aptal olurduk. O, diğerlerinden daha fazla. "Sadece benimle konuş, tamam mı? İşler zorlaştığında bana gel. Her zaman."

Devon başını salladı ve ardından alaycı bir gülümsemeyle, "İçerideyken bir çeşit vaize mi dönüştün Madd?" dedi.

Gözlerimi devirdim ve kolumu başımın arkasına koyarak tavana baktım, su hasarını gözlerimle takip ettim. "Hayır, ama hücre arkadaşım senden bile daha aptaldı, bu yüzden onun saçmalıklarını dinleyerek çok zaman geçirdim." Göğsümde parmaklarımızı birleştirdim.

"İyi bir adam mıydı?"

"Hayır, ama o da berbat biri değildi. Benim hakkımda bildiği şeyleri ağzından çıkarmadı."

Devon hiçbir şey söylemedi ama sormak istediğini biliyordum. Bu noktada onun güvensizliklerini biliyordum. Yine de sormadı. Belki de... olgunlaşmıştı. Ama onu rahatlatmak için, "Asla. Ona dokunmadım. Ona bakmadım. Kimseye dokunmadım veya bakmadım." dedim.

Omzuma yaslanıp gülümsediğini hissettim. "Peki, ne zaman evlenme teklifi edeceksin?"

"Zaten üç kere sordum." Gülümsememi zor tuttum.

"Gerçek bir tane istiyorum. Yüzüğü falan olan bir tane."

"Ah, bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Hım," diye mırıldandı, çok sevimli bir şekilde.

Gerçekten de hakkıyla yapmak istiyordum. Bir yüzükle, saçma sapan bir konuşmayla ve gıcırdayan dizlerimin kaldırabileceği kadar çok diz bükme hareketiyle. Göğsümde bir öfke alevi yükseldi, bu adamın üzerimdeki kontrolünün ne kadar büyük olduğunu hatırlattı. Beni bu geleneksel romantik aptala dönüştürdüğü için ona lanet olsun.

"Bira?" Xavi elindeki kutuyu yüzümün önüne tuttu.

Andrea'nın karavanının arkasındaki avluya baktım, Devon'ın ne içtiğini anlamaya çalışıyordum. "Ne içiyor acaba?"

"Şey, sanırım buzlu çay."

İçki içmek umurumda değildi, bu yüzden biraya başımı salladım ve limonata istedim. Eğer sevgilim alkolü bırakmak istiyorsa, ben de onunla birlikte bırakırdım. Zaten hapisten sonra alkolü bırakmışım.

"Eve döndüğüne sevindin mi?" diye sordu Xavi.

"Evim yok," diye güldüm. "Ama evet, kesinlikle. Hiçbir fikriniz yok." Parktaki herkes içki içip yemek yerken ve sohbet ederken ben de Xavi'nin yanındaki çim sandalyesinde oturuyordum. Andrea ev sahipliği yapıyordu ama herkes farklı yiyeceklerle ve hatta birkaç küçük hediyeyle katkıda

bulundu. Birisi bana bir paket beyaz tişört verdi, bu da yardımcı oldu, başka bir kadın da oğlunun eski botlarını verdi. Sahip olduğum diğer her şey 62 numaralı parselde kilitli kalmıştı ve onları almaya geri dönmemiştik. Dönemezdik. Belki başka bir zaman.

Gözlerimi Devon'dan ayırmadım. "Nasıl geçineceğimi, iş bulacağımı ve Devon'ı nasıl mutlu edeceğimi bilmiyorum ama bir daha asla onun olmadığı bir yerde olmak istemiyorum."

"Çok duygusalsın," diye alay etti Xavi. Kolunu omzuma doladı ve başımın yan tarafına acınası derecede yüksek sesli bir öpücük kondurdu. "Bu hafta sonu benimle bit pazarına gel."

"Neden?" Bu, birlikte yaptığımız tipik bir şey değildi.

"Çünkü. Sadece gel." Sanki bir planı varmış gibi sırtıttı. Her zaman burnunu her şeye sokar.

"Pekala, ama bana o iğrenç şeyleri itiraf ettikten sonra senin ve Nate arasında bir şey olup olmadığını söylersen."

Xavi inledi. "Henüz değil. Hapishaneden kaçışınız üzerinde çalışırken hayat bir nevi durakladı."

"Hâlâ onu mu düşünüyorsun? Onu mu?" diye sordum Xavi'ye ama Devon'a baktım. Kaba saba, gülen, fakir, başkalarından kalma kıyafetler ve uyumsuz terlikler giymişti. Aslında, giydiği tişörtün bir konserde tişört fırlatan makinelerden birinden Xavi'nin tişörtü olduğundan oldukça emindim, ama baktıkça, tişörtün eskiden bana ait olduğunu düşünmeye başladım.

"Belki. Bilmiyorum. Beni zorlama." Xavi kafamın yanına vurdu. "O ortadan kaybolmayacak. Hiç mi ilgilenmiyorsun bana?"

"Onun kadar iyi görünmüyorsun," diye güldüm.

"Benim tişörtümü giyiyor."

"Sanırım sorun tişörtümdeydi."

"Evet," diye güldü Xavi. "Yirmi yaşlarındayken gizlice girdiğin, hiçbir tanınmış grubun olmadığı o berbat rock konserindendi."

Biliyordum.

"Hapisten çıktıktan sonraki ilk seks nasıldı?"

"Henüz gerçekleşmedi."

"Ne?" diye güldü Xavi. "İkiniz her zaman çok tutkuluydunuz. Bir şeyler mi değişti?"

Hayır. Hiçbir şey değişmedi. Onu her zaman istediğim kadar çok istiyordum ama... "Sanki her şey yeniden başlıyor. Sanırım ikimiz de gerginiz ya da buna benzer bir şey. Ben sadece..."

Xavi benim yerime, "Sadece seks özlemi çektiğini düşünmesini istemezsin," diye ekledi.

Ona baktım. "Şimdi de akıllı bir cadı mı oldun?"

"Evet." Serçe parmağını uzattı ve birasını yudumladı. "İşte bu yüzden cumartesi günü benimle bit pazarına geleceksin."

Ne evim ne de kıyafet alacak bir dolabım vardı, ama olsun. Bit pazarına gitmek istiyorsa, onunla vakit geçirmek için giderdim.

"Pekala, çimenlerin öbür ucundan ona göz kırpma yerine gidip onu yakala. Hepimizi rahatsız ediyorsun." Beni dürttü.

Evet, bunu bana iki kere söylemesine gerek yoktu herhalde. Partiyi sevmiştim ve minnettardım, ama artık yeter demiştim. "Her şey için teşekkürler, Xav." Onu kendime doğru çekip sarıldım. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum kardeşim." Sırtıma vurdu. "Seni tekrar aramızda görmekten çok mutluyum."

Yüzümden niyetim açıkça belliydi, Devon'a doğru yürüdüm. "Bana o bakışı atma Madd," diye uyardı. "O bakışı dört aydır görmedim ve artık hiç

gücüm kalmadı."

Etrafındaki gruba yapmacık bir gülümsemeyle özür diledim. Onu uzaklaştırırken kolumu boynuna doladım ve fısıldadım, "O zaman on saniye sonra gelelim ve sonunda gerçek sikişimize başlayalım."

"Bu parti senin için," diye hatırlattı bana.

"Geldim. Konuştum. Biraz yedim. Şimdi işim bitti. Seni istiyorum."

Gözlerime baktı ve işte o anda, aramızda eski bir meydan okuma ve rekabet ateşi yeniden alevlendi.

Sonunda!

-DEVON-

İki tamamen farklı duygu beni sarmıştı: orgazm olurken duyduğum zevk ve henüz boxer'ımı bile çıkarmamış olmanın verdiği utanç.

Son temiz boxer şortumun siyah kumaşından meni sızdı ama bu görüntü beni hiç de pişman etmedi. Kaslarımı sıkarak ve etrafımızdaki mutfığa bakarak bu seksi ortamdan dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama çok geçti. Aylardır ilk defa sevdiğim adam tarafından dokunulmuştum ve vücudum sert bir şekilde tepki vermişti.

Titremelerim arasında "Kahretsin," diye inledim. "Kahretsin, özür dilerim."

Maddox sıırttı ama eli, kumaşın üzerinden zonklayan penisimi okşamayı ve menimi etrafa yaymayı bırakmadı. Tahminime göre, iç çamaşıırına erken boşalmamı sağladığı için oldukça kibirliydi.

"Ben... yapmadım... şu an geledim... siktir git, Maddox!"

Gölerek dudaklarımı öptü. "İşin özü, sus artık. Aylardır gördüğüm en ateşli şey bu. Dayanamaman bile inanılmaz, çok ateşli." Alt dudağımı şakayla karışık ısırđı ve daha da utancıma, penisim tekrar sertleşti.

Kalçalarım hareket etti ve penisim utanmadan eline süründü, zihnim utansa da. Gecenin böyle geçmesini istemiyordum. Özel olmasını, her saniyesini onunla kaybolmuş, ona sarılmış, eskiden olduğu gibi onunla sevişerek geçirmeyi istiyordum. Tam bir Maddox Kane deneyimi yaşamak istiyordum ve şimdi fragmanlar bile bitmeden gösteriyi kısa kesmiştim.

"Bu iş bitmedi," diye uyardı o çok sevdiğim tehlikeli tonda. Kahretsin, bunu özlemiştim. "Sevişiyoruz. Tekrar gelebilirsin."

Muhtemelen altı kez daha orgazm olabilirdim. Dört aydır istemeden kendimi orgazmın eşiğinde tutuyordum ve şimdi bitirmek için iznim vardı. Ama orgazmın yoğunluğu azaldıkça, yerine yeni bir tür meydan okuma yükseldi.

"Sen daha iyisini yapabiliymişsin gibi, aptal herif," diye çıkıştım ona, omurgamı dikleştirerek. "Oda arkadaşın gibi günde on üç kere mastürbasyon mu yaptın?"

"Hücre arkadaşım," diye düzeltti. "Hayır." Yeşil gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parladı. Hayır, asla. Buna katlanamazdım. Sadece beni iç çamaşırlarıma boşalttırdığı için kendini her şeye kadir mi görmek istiyordu? Kahrolsun o. Güçlüydü, ama ben de öyleydim.

Elini ittim, birkaç saniye iç çamaşırlarımdan sızan meniye hayranlıkla izledim ve sonra onu karşıdaki tezgaha çarpana kadar ittim. Maddox, sanki bir şey kazanmış gibi davranarak kot pantolonunu çözerken bana sırtıttı. Gömleği zaten ayaklarımızın dibindeydi ve bu kadar zayıf olmasına rağmen ne kadar iyi görüldüğü için ona yumruk atmak istedim.

"Orada epey spor yapmışsın," diye yorum yaptım.

"Hımm. Ama doğru düzgün beslenmedim."

Belli oluyordu. Kütlesiz ton. Beğendim, ama biraz daha dolgun hali daha da hoşuma giderdi. "Kendini çok mu güçlü sanıyorsun Madd?"

Onaylamak için mırıldanmaya başladı ama ben dizlerimin üzerine çöküp tereddüt etmeden penisini ağzıma aldığım anda sustu. Çok hızlı bir şekilde kendine geldi, başımın arkasından çekerek ağzımı becermeye başladı.

“Ah, Devon,” diye inledi boğuk ve kısık bir sesle. Normalde pek konuşkan biri değildi ama konuşmaya devam etti. “İçeride bunu kaç kere düşündüğümü biliyor musun?”

Sus be Maddox. Bu benim şovumdu. Dilimi penisinin ucunda döndürdükten sonra onu boğazıma kadar aldım. Uzun zamandır bir penisi boğazıma kadar almamıştım ve kahretsin, çok özlemiştim. Saçlarımı nasıl kavradığını ve baskın olmaya çalıştığını daha da çok özlemiştim. Buraya bir şey kanıtlamak için geldiğimi kendime hatırlatarak, testislerini avuçladım, sert bir nefes almasını sağladım ve penisini yuttum.

"Kahretsin," diye inledi, kalçalarını ileri geri hareket ettirerek. "Beni buna zorlama... ah, kahretsin."

Biliyordum. O da benim kadar gergin ve kontrolsüzdü. Penisi daha da sertleşti, testisleri elimde kasıldı ve ben de boğaz kaslarımı açtım, boşalmaya susamış ve onu tatmak için can atıyordum. Maddox'un parmakları beni sıkıca kavradı, başımı yerinde tutarken sert, hızlı ve güçlü bir şekilde boşaldı. Gözlerim yaşarırken ve boğazım kasılırken adımı inledi, beni övdü ve türlü türlü seksi sesler çıkardı. Onu yutarken, dizlerinin arkasından çekiştirdim, ta ki dizleri bükülene ve önümde yere yığılana kadar. Bir saniye sonra ağzı benimkindeydi, nefes nefese ve sulu sulu.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandı nefes nefese. "Kahretsin, bunun için sana lanet olsun."

Söylediklerim kanıtlanmıştı. Sırıttım. "Bir dahaki sefere ukalalık yapmadan önce bir düşün." Sert ve kontrol sahibi gibi davranıyordu ama

günün sonunda biz sadece sakın kalamayan hevesli aptallardan başka bir şey değildik. Tanrım, karşılaştığımız zorlukların seviyesi değişmişti.

"Yapmayacağım. Önce bir düşün, demek istiyorum," diye güldü. "Eğer ceza buysa, kabul ederim."

Alaycı bir şekilde onu itip ayağa kalkmaya çalıştım. Beni tekrar aşağı çekti ama ellerini savuşturdum. "Bunlar benim tek temiz boxer'larım. Kuruyup berbat bir hale gelmeden önce lavaboda yıkamam gerek."

Yerde bir kaybeden gibi kaldı ama uzanıp musluktan bir bardak su doldurdu. "Yeniden başlat, çünkü seni sikiyorum."

Banyo kapısını arkamdan kapattım ve dolapları karıştırarak bir yıl önce burada bıraktığımız bir şeyi aradım. Bir duş başlığı. Eğer Maddox benimle ilk kez yeniden sevişmek istiyorsa, hazır, temiz, bakımlı ve tam donanımlı olmak istiyordum. Belki çoktan boşalmıştım ama penisim o gece için henüz işini bitirmemişti ve kalçam beklentiyle kasılıyordu.

İlk cinsel ilişkimiz, haftalarca kaynayan ve doruk noktasına ulaşan bir dürtünün sonucuydu. İşlerin oraya doğru gittiğini biliyorduk, ama sevişme konusunda hiçbir planımız yoktu. Roller veya pozisyonlar hakkında konuşmamıştık, ama bir şekilde, hevesli bir ihtiyaç, gerginlik, bu konuda gerçek bir bilgi eksikliği ve bu kadar iyi hissettirmesine duyduğumuz şaşkınlık karışımıyla her şey yolunda gitti.

Bu gece de aynısı oldu.

Bu bizim ikinci ilk deneyimimizdi ve ikimiz de ihtiyaç duyduğumuz enerji ve sabırsızlıkla agresifleştik, ancak sinirlerimizden dolayı biraz da

tereddütlü kaldık. Maddox bacaklarımın arasındaydı ve işkence gibi yavaş bir tempoyla bana doğru itiyordu. Bunun sinirden mi yoksa beni kızdırmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum ama biraz hoşuma gitti. Uzun zamandır arkadan ilişkiye girmemiştim.

"Kahretsin, Madd," diye yakındım yine de, her zamanki tavrıma geri dönerek. "Ben bakire değilim."

"Emin misin?" diye hırıltılı bir sesle sordu bana. "Sen sadece boxer'ınla geldin—"

Çenesine sert bir tokat attım. "Bu ağzını kapat ve benimle seviş."

Bana hırladı ve inlemelerim kesilene kadar vuruşlarının şiddetini artırdı. "Bana bir daha vurursan, ben de sana aynı şekilde karşılık veririm."

Bu hiç de fena görünmüyordu, ama sorunlar sonradan ortaya çıkabilirdi. Bu bir yeniden birleşmeydi ve buna damarlarımdaki kana ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyacım vardı. Bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım ve onu neredeyse zorla daha derine girmeye zorladım.

Maddox buna izin vermezdi. Bacaklarımı öyle bir şekilde açtı ki canım acıdı ve vücudumu kaldıraç olarak kullanarak tam istediğim gibi benimle sevişti. Penisinin kalçamda kayması, samimi bir his verdiği için çok hoştu. Yayıdığı baskınlık ve yeşil gözlerindeki agresif tutku parıltısı tüm havayı daha da yükseltti.

"Daha fazla," diye yalvardım utanmadan. "Daha derine."

Maddox'ta en sevdiğim şey, daha derin ve daha hızlı arasındaki farkı bilmesiydi. Aynı tempoyu koruyordu ama kalçalarımın vuran uyluklarının sesi artıyor, beni becerdiği derinlik ise yatakta beni sarsıyordu. Bacaklarımı da yanına alarak öne eğildiğinde inledim. Kontrolümü kaybetmiş, adeta ikiye katlanmış ve adamım tarafından akıl almaz bir şekilde becerilirken, her şeyi hissetmek için gözlerimi kapattım.

Boynuma değen nefesleri, sert bir okşama gibiydi.

Parmakları sahiplenici bir şekilde tenime saplanıyordu.

Göğsü benimkine yaslanmış, kalp atışlarımız tıpkı aşkımız gibi düzensiz ve çılgıncaydı.

Kalçaları bana doğru sertçe vuruyor, tüm enerjimizin birleşmesiyle ileri geri hareket ediyordu.

İşte bu. İşte bu benim en çok keyif aldığım şeydi. Bedenlerimizin en iyi yaptığı şeyi yapması, bitiş çizgisine doğru bir yarışta mücadele etmesi ve ikimizin de bu yolculuğun tadını çıkarmak için yavaşlaması. Bu hızlı ve sert bir yolculuk değildi; kendimize doğru derin ve melodik bir yolculuktu.

“Kahretsin, Devon,” Maddox’un sert sesi gözlerimi birden açtı. “Bunu dört ay boyunca nasıl yapamadık?”

Zorla. Her itişte zevki içime çekip gerginliği dışarı verdim, kalın penisinin her vuruşunda kalçamın derinliklerine gömüldüğünü, o mükemmel noktaya süründüğünü hissettim. "Bir daha asla," diye söz verdim.

Tereddütler çok çabuk kayboldu, ama eski kalıplara geri döndüğümüzü söyleyemem çünkü bu yeni bir şeydi. Bağlantımız değişmişti ve bu değişimle birlikte yeni bir anlayış, saygı ve daha önce tam olarak var olmayan bir sevgi ve kabul düzeyi ortaya çıktı. Kendi cehennemimizden geçtik ve başardık.

Belki de gölgenin altından çıkıp ışıktaki yaşamının hissi buydu.

Bir suçlu gibi terleyip nefes nefese kalan Maddox'un parmakları çenemi kavradı. Gözleri buluştu, nefeslerimiz birbirine karıştı, sadece enerjisiyle beni boşalmaya zorladı. Kalçalarını ayarlayarak hızını yavaşlattı, mükemmel açıyla derinden ve yavaşça beni becerdi ve zevk onu sararken kendini zar zor ayakta tuttu. Beni bitirdi. Her şeyi. Bütün o lanet olası

deneyim. Onun götüme boşalması, penisinin durması, nefesinin kesilmesi ve parmaklarının çenemi sıkması. İçimde bir düğme çevrildi ve beynim saf bir coşkuya yer açmak için kapandı.

Güneş doğunca Maddox beni daha sert becerdi. Sabahın ortalıklarına doğru, kışım o kadar ağrıyordu ki, boşalana kadar bana oral seks yaptı. Hesabı eşitlemek ve ondan bencilce bir tat almak için, üçüncü kez boşalana kadar ona mastürbasyon yaptırdım, sonra da karın kaslarından yalayıp kiliselerdeki şarap gibi yuttum. Dindar değildim. Terimi bilmiyordum.

Sonra konuşmaya başladık. Sonsuza dek.

"Umutlarım tamamen yok oldu, Devon," dedi. "Orada olmak beni mahvetti. Ben... Ben karanlığa gömüldüm."

Onu gördüm. İçindeki o karanlığı gördüm. Her zaman birazı vardı onda, ama şimdi daha belirgindi, sanki onu bırakmaktan korkuyormuş gibi yüzeye daha yakın duruyordu. Onu koruyordu ve ona kendini daha güvende hissettiren her şey benim için kabul edilebilirdi. Onu her zaman ışığa geri çekmek için orada olacaktım.

"Onu orada dururken gördüm," dedim ona aşırı doz aldığım geceyi anlatırken. "Şişeyi. Dolu ve biraz rahatlama vaat ediyordu, pişman olacağımı bilsem bile. Ben... öyle bir ruh haline girdim ki, olan her şeyden pişman oldum, neden bir şey daha olmasın?" Ona baktım ve sadece anlayış gördüm.

"Ama bu yeterli olmadı mı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Xavi, annemden hap aldığımı söyledi."

Utanç içinde başka yöne baktım ama Maddox yüzümü tekrar kendisine çevirdi. "Yeterli değildi," diye kabul ettim, gerçeği itiraf ederek. "Ölmek

falan istemedim. Sadece... bir dakika bile olsa uyuşmaya ihtiyacım vardı. Bunun beni güçsüz gösterdiğini biliyorum."

"Öyle değil."

"Evet, Madd. Bence eğer suçlu bulunmuş olsaydın, ben... daha kötü bir şey yapardım."

Sonra eğildi, dudaklarını benimkine bastırdı ve elini kalbime koydu. "Buradayım, Devon." Fiziksel olarak mı yoksa kalbimde mi demek istediğini bilmiyordum ama önemli değildi. İkisi deydi. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum."

Bu itiraf diğerlerinden daha güçlü geldi. "Seni seviyorum. Ve ne zaman karanlık bir şeye ihtiyaç duyarsan, sakın benden saklama. Ben buna dayanabilirim."

"Biliyorum, yapabilirsin," dedi ve beni tekrar öptü.

"Aşk insanı tüketir derlerdi. Eskiden bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünürdüm. Maddox'un aşkının beni tüketme şekli hiç de sağlıklı değildi ve hiçbir şeyde kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim. Birlikte kimsenin anlayamayacağı bir şey bulduk. Birini bu kadar bütünüyle sevip, onunla bağlantı kurmanın bir yolu olarak ona şiddet uygulamak nasıl mümkün olabilir? Mantıklı değildi, ama aynı zamanda çok mantıklıydı. Ona zarar vermek istemiyordum, o da bana zarar vermek istemiyordu, ama her zaman fiziksel eylemlerle iletişim kurmanın en iyi yolunu bulmuştuk ve bunun yakın zamanda değişeceğini düşünmüyordum. Birbirimizi anlıyorduk, bu da başka kimsenin bizi anlamasına gerek olmadığı anlamına geliyordu. Bu onların lanet olası işi değildi."

Çoğu insanın özlem duyduğu türden bir aşka sahiptik ve bunu asla, asla hafife almazdım. Ruhlarımız açığa çıkmıştı, gerçeklerimiz ortaya serilmişti ve her şey sıfırdan başlamıştı. Temiz değil, ama yepyeni.

-MADDOX-

Xavi beni bit pazarındaki satıcıların arasında gezdirirken, "Burada ne işimiz var ki?" diye sordum. "Hiç param yok."

"Bir susar mısın?" diye tekrar söylendi. "Sana bir şey aldirmek zorunda değilim. Sadece biriyle tanışmanı istiyorum."

"Hem senin hem de Nate'in çıktığı bu kız mı?" diye umutla sordum.

"Hiç de öyle değil," diye alay etti. "Zaten biraz yatıştı."

"Neden?" Umarım benim yüzümden olmamıştır.

"Sessiz olursan sana öğle yemeği ısmarlayacağım."

Öğle yemeğini nasıl karşılayacağını bilmiyordum ama sustum. Ben hapisten çıktığımdan beri geçen beş günde o ve Nate çok çalışmışlardı, belki yakında işler düzelirdi.

Devon henüz işe dönmemişti. O aptal, günün her saniyesini benimle geçirmekle takıntılıydı. Yani, şikayet etmiyordum ama bir sonraki adıma geçmek için biraz paraya ihtiyacımız vardı. Pazartesi günü işe döndüğünde onsuz günler geçirmek zor olacaktı ama en iyisi buydu. Kendime bir iş bulmak bir numaralı önceliğim olacaktı ve iş başvurusuna bağlı hapisane

damgasından ne kadar endişeli olsam da, bunu yapmak zorundaydım. Hapisten yeni çıkmış birini kim işe almak isterdi ki? Bunu saklayamazdım zaten. Burası Garron'du. Herkes herkesin işini biliyordu. Hiçbir şeyden hüküm giymemiştim ve suçlamalar düşmüştü, ama yine de. Hapishane, bir insanın itibarına yapışıyordu ve buna alışmak zorundaydım.

Nerede yaşayacağımız hakkında biraz konuştuk. Şimdilik annemin evinde kalacaktık, ama uzun vadede işe yaramayacaktı. 62 numaralı parsel uzun süredir karantina altında kaldıktan sonra temizleniyordu ve sonra geri dönmemize izin verilecekti. Orada yaşananlardan sonra, tekrar oraya taşınmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum. Yeni bir yere, başımızın üzerinde asılı duran o kara bulut olmadan yeniden başlayabileceğimiz bir yere ihtiyacımız vardı. O yere her baktığımda, polis arabasının arkasına itildiğimde Devon'ın gözlerindeki panik dolu bakışı görüyordum. Bu beni derinden yaraladı.

Babam, alkol ve uyuşturucudan kurtulduktan sonra tamamen yeni bir fırsatçı türü haline gelmişti ve yeni park müdürü olarak işe alınmıştı. Gary kovulmuştu ve babam hiç tereddüt etmeden başvuruda bulunmuştu. Birkaç hafta içinde işe başlayacaktı ve işin içinde bir karavan evinin de olacağından oldukça emindi. Bize hangi arsaların boşalacağı hakkında bilgi veriyordu ama ben bu konuda pek düşünmemiştim.

Ya Garron Park'ta artık yaşamak istemezsem? Gerçekten buradan çıkabilir miyiz? Başka bir yerde yaşamayı karşılayabilir miyiz?

Xavi'nin peşinden sıralar arasında ilerledim, ıvır zıvırlara neredeyse hiç bakmadım. Burası bir çiftçi pazarıydı, bu yüzden bir sürü sebze tezgahı ve bal, şurup gibi şeyler satan insanlar vardı, ama el sanatları yapanlar ve antika satıcıları da vardı. Her şey güzel görünüyordu, ama hepsi nakit paraya mal oluyordu.

"Bu işlerle uğraştığını bilmiyordum, Xav." Nereye varmak istediğini anlamaya çalıştım.

Xavi, "Burada standı olan bir tanıdığım var," dedi. "Ona bir ara gelip bakacağımı söyledim."

Hem de bunca gün arasından bugünü mü seçti?

Aklımı okudu. "İşsiz halinin yapacak daha iyi bir şeyi olmayacağını tahmin etmiştim."

Xavi beni cumartesi sabahı saat yedide yataktan sürükleyip çıkarmasaydı, Devon'da olacaktım.

Xavi beni rastgele bir sürü ıvır zıvırın bulunduğu bir köşe tezgahına götürdü. Bir tarafında gerçekten güzel görünen meyve ve sebzeler, konserveler ve birkaç çiçek vardı, diğer tarafında ise eski eşyalar ve at malzemeleri bulunuyordu. Her yerden biblolar fışkırıyordu. Üst kısımda el yapımı ahşap işleri gibi görünen şeyler sıralanmış, tenteden ise boyalı kuş evleri ve tabelalar sarkıyordu.

Xavi hemen döneceğini söyledi, ben de zaman geçirmek için adamın eşyalarını karıştırmaya başladım. Beyzbol kartları, küçük oyuncak arabalar ve cilalanmamış eski mücevher yığınlarının arasında dolaşarak Xavi'nin beni öğle yemeğine nereye götürmesini istediğime karar vermeye çalıştım. İyi yemek hayatımda hiç yer almamıştı, ama son beş günde yediğim şeyler, dört aydır yediklerime kıyasla lüks bir restoran yemeği gibiydi. Annemin güveci bile.

Dekoratif ahşap kutuların bulunduğu çekmeceleri rastgele açtım, Devon ve Nate'in ne yaptığını merak ediyordum. Belki de öğle yemeğinde bizimle buluşacaklardı. Çekmecelerin çoğu sahte incilerle doluydu, ama saklambaç oyununa bağımlı bir şekilde yine de açmaya devam ettim. Gerçekten ilgimi çeken bir şey bulana kadar plastik incilerin arasında arama yaptım.

“Madd!” diye bağırdı Xavi, bana doğru yürürken. Masanın arkasındaki adama, yani tüm bu saçmalığın sahibine işaret etti. “Bu Pete, benim müşterim. Pete, bu da kardeşim Maddox.”

Elimi tişörtüme sildim ve tokalaştım. "Tanıştığımıza memnun oldum." Onunla neden buluştuğumu bilmiyordum ama iyi niyetli, yaşlı bir herife benziyordu. Hiçbir şeye tahammül etmeyen ama dürüst olan, huysuz bir ihtiyar. Muhtemelen o kadar uzun yaşasaydım ben de öyle olurum.

Elimi kavradı ve nezaket sözlerini atlayarak tokalaştı. "İş arıyor olabileceğini duydum," dedi bunun yerine.

"Ne?" Ağzım açık kaldı. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle omuz silkip geçen Xavi'ye baktım.

"İş istiyor musun, istemiyor musun?" Pete doğrudan konuya girdi.

"Burada mı?" diye sordum. Yani, kabul ederdim ama cumartesi sabahlarından daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Garron dışında bir çiftliğim var. Tesadüfen bir çiftlik işçisine ihtiyacım var. Uygun mu?” Pete dudaklarını büzdü, gülümsemeye pek yatkın biri değildi.

Ona ve Xavi'ye bakıp umutlarımı fazla yükseltmemeye çalıştım. Bunun olabileceğine imkan yoktu. Aylarca iş bulmakta zorlanacağımı, daha önce bir suçtan yargılanıp yargılanmadığımı soran o küçük kutucuklara bakıp duracağımı bekliyordum. Ben Maddox Kane'dim; bu kadar şanslı olamazdım.

“Benim, eee, sabıka kaydım var.” Bunu açıkça söylemek daha iyi. Bu suçlama kalıcı sicilimden silinebilir, ama yine de bir sabıka kaydım vardı ve dört ay hapis yattım.

"Televizyonum var," dedi Pete, sanki aptalmışım gibi. "Haberleri izledim. Ayrıca, kardeşin de bana söyledi."

"Ve bu konuda garip davranmayacaksın, değil mi? Çiftliğinde bana güveniyor musun?" Gerçeği öğrenmek isteyerek ona dik dik baktım.

"Kaba olma Madd," diye çıkıştı Xavi bana.

"Kesinlikle hayır," diye itiraf etti Pete, sanki bunu sorduğum için aptalmışım gibi. "Ama kardeşinin sözüne güvenip seni işe alacağım. Ondan sonra da güvenimi kazanman gerekiyor." Burnunu sildi. "Bak evlat, iş kolay değil, çalışma saatleri berbat ve maaş da iyi değil, ama istersen senin."

Lanet olası bir çiftlik işçisi olarak yepyeni bir başlangıç. "Evet efendim. Teşekkür ederim."

Benim resmiyetime alaycı bir şekilde baktı. Ona neden böyle hitap ettiğimi bile bilmiyordum. "Şurada, Bluffs ormanının yakınlarında. Orayı biliyor musun?"

Bunu gayet iyi biliyordum. Başımı salladım.

"Pazartesi sabahı, saat beşte. Geç kalma." Pete bana sert bir bakış attı.

Oraya nasıl gideceğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen tekrar başımı salladım. Yürümeye başlamak için gece yarısı kalkmam gerekecekti. Belki bir bisiklet ya da benzeri bir şey ödünç alabilirdim.

"İlk hafta ücretsiz çalışırsın, sonra onları alabilirsin." Elimde hâlâ sıkıca tuttuğum eşyalara başıyla işaret etti. "Tungsten'den yapılmışlar, o yüzden çok sağlamlar. Üzerinde ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Evet, yaptım. Onları biraz temizledikten sonra, bu yüzden onlara bu kadar sıkıca sarıldım. "Bir hafta ücretsiz ve bana verebilirler mi?"

"Anlaştık evlat." Sağ elini uzattı ve ben de tokalaştım. "Şimdi al. Sözün geldi." Dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsedi, Xavi'ye başıyla selam verdi ve tekrar satıcılık yapmaya geri döndü.

Aman Tanrım, ne kadar da inanılmaz!

Xavi, uzaklaşırken kolunu omzuma doladı ve yanağımdan öptü, tam bir arsız gibi. "Ne zaman..."

"Ben hapisteyken beni iş bulmak için mi pazarlıyordunuz?"

"Kesinlikle haklıydım," diye güldü. "Seni neredeyse kanalizasyon departmanına işe alıyordum, oranın da avantajları var ama olmadı."

"Çiftlik işçisi" kulağına lağım faresi'nden daha iyi geliyordu zaten. "Teşekkür ederim, Xav."

"Seni seviyorum." Telefonunu kaldırdı ve ikimizin rastgele bir selfie'sini çekti. "Devon'a bunları aldıktan hemen sonraki yüz ifadeni göstermek için." Elime başıyla işaret etti.

Onları koruma amaçlı cebime koydum.

Henüz öğlen bile olmamıştı ve ben iş bulmuş, yüzüklerimi takmıştım. O sarışın pisliği benimle evlenmeye zorlamanın zamanı gelmişti.

-DEVON-

Pazar akşamı gelmişti ve beraberinde pazar akşamı hüznü de getirmişti. Birbirimizle adeta bir baloncuk içinde yaşıyorduk ama yarın gerçeklerle yüzleşecektik. Tekrar para kazanmaya başlamak için dükkana geri dönmem gerekiyordu ve Maddox da yeni işine başlayacaktı.

Bu beni korkuttu. Bu his hiç geçecek miydi? Babam hâlâ bir yerlerde dışarıdayken onu gözümünden ayırmak istemiyordum, ama ona bu kadar sıkıca tutunmaya devam edersem, onu boğacaktım. Ancak işler değişti. Hapisteyken yapmam gereken bir işim, bir amacım, ulaşmaya çalışmam gereken bir hedefim vardı; bu da onu koruyabileceğim tek yolla koruduğum düşüncesiyle zihnimi tatmin ediyordu. Ama şimdi dışarıda ve hayat devam ederken, onu nasıl koruyacağımı ve aynı zamanda nasıl yoluma devam edeceğimi bilmiyordum. Alışmak biraz zaman alacaktı.

Seth ve Naomi yeni işiyle birlikte gelen karavanı incelemeye gittikleri için geceyi evde yalnız geçirdik. Ben de koltuğa oturup kafamı toplamaya çalıştım.

Maddox, babasından ödünç aldığı iki farklı iş pantolonunu elinde tutarak, yıpranmış yeşil bir havluyla banyodan çıktı. 62 numaralı parseldeki karavanda tüm kıyafetlerimize dokunulmadı, ancak etrafın bantla çevrili olması ve oraya gitmek konusunda garip bir isteksizlik duymamız nedeniyle, çalabileceğimiz, ödünç alabileceğimiz veya paylaşabileceğimiz şeylerle idare ettik.

"Geç saate kadar mı kalacaksın?" diye sordu bana. "Saat dörtte kalkıp o erken otobüse yetişmeliyim ki yürüyüşün geri kalanını saat beşe kadar bitirebileyim." Bu, vinç operatörlerini teknelere götüren erken otobüstü.

Onu henüz yatağa gönderemezdim. Ona bir sürpriz hazırlamıştım ama Nate ve Xavi sürprizi getirmekte gecikmişlerdi, bu yüzden onlar gelene kadar dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

"Buraya gel." Koltuğa elimle işaret ettim.

"Hayır." Pozisyonunu korudu. "Beni seksle oyalamaya çalışma. Uykuya ihtiyacım var."

"Bu aralar tam bir sürtük oldun Madd. Hapishane seni sertleştirmiş sanıyordum?" Ona sırttım, biliyordum ki onu uykusuz bırakmanın en iyi yolu alay etmektir. "Şimdi de yaşlı bir herif gibi saat onda yatmak mı istiyorsun? Aman Tanrım."

"Bu işi batırırsam, bir daha iş bulamam. Rahat bırak beni." Pantolonu sandalyenin arkasına fırlattı ve bana dik dik baktı.

Haklıydı ama yine de beklemesi gerekiyordu. "O zaman gel ve iyi geceler öpücüğü ver."

Bir adım ileri attı ve durdu. Sırtıma gizlemeye çalıştım. Aptal değildi. Bir öpücüğün daha fazlasına dönüşeceğini biliyordu ve kendi belirlediği yatma saatinden sonra iyi bir seksin getireceği zaman taahhüdünü göze alıp alamayacağından emin değildi. Hadi Madd, oltaya takıl.

Bir adım daha attı. "Bana dokunma, Devon."

"Neden olmasın?" diye surat astım.

"Ben..."

"Senin penisinin kölesi mi?" diye güldüm.

"Senin kölenim, aptal." Eğildi ve dudaklarını benimkine bastırdı.

Onun kuralına uydum ve ona dokunmadım, ama onu kışkırtmak için alt dudağını yaladım ve hafifçe ısırdım. Öpüşme derinleşti ve havlu yüzümün önünde gerildi.

"Ah, siktir git Devon," diye inledi, parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken. "Bırak da yatağa gideyim."

"Tamam," diye onayladım dudaklarına doğru, ama Maddox çoktan havluyu kaldırıp bacaklarımın üzerine oturmuştu. Ağırlığı kucağıma yerleşti ve dudaklarım onun dudaklarına değdi. "Hadi yat, Madd." Parmaklarımı kalçalarına batırıp onu kendime doğru çektim. Vücudu duştan dolayı sıcaktı ve penisi sertleşmiş, karnıma bastırıyordu.

"Evet," diye fısıldadı. Bir an geri çekildi, sonra kalçalarını sallayarak alt dudağımı öptü. "Gidiyorum."

"Tamam." Bacaklarını sıktım ve kucağımda sallanmasına yardım ettim. "İyi geceler. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye nefes nefese söyledi, saçlarımı çekiştirerek. "İyi geceler."

Kendisiyle savaştığı ve kaybettiği anları çok sevdim. Beyninin sorumluluk sahibi kısmı ona yatağa gitmesini söylerken, vücudu önce seks yapmasını söylüyordu. Muhtemelen bunu daha iyi uyumak için rahatlama yolu olarak mantıklı hale getirdi ve ben de buna itiraz etmezdim.

Kucağımda kıvranmaya devam edip, beni daha derinden öpmek için saçlarımı çekiştirince, belindeki havluyu çekip, vücutlarımızın arasına

sıkıştırarak penisini kavradım.

"Kahretsin, Devon," diye acınası bir şekilde yakındı. "Siktir git. Uyuyor olmam gerekirdi."

"Çabuk olacağım. Seni beş dakikada nasıl boşaltacağımı biliyorum," diye takıldım, dudaklarını tekrar ısırarak.

Nate ve Xavi'nin bir gösteriye denk gelmemesi için bunu hızlıca yapmalıydım. Elimle onu kavradım ve pürüzsüz penisini okşadım, her yukarı doğru hareketimde başparmağımı başının üzerinden geçirdim. O titreyip yumruğumu becermeye başlayınca, elimi sabit tuttum ve tüm işi ona bıraktım. Kontrolü ele aldığında çok hoşuma gidiyordu. Boynunu öptüm, boğazının sütunundan aşağı doğru yalayarak göğüs kaslarına bir iz bıraktım. Vücudunun sıcaklığı, aramızdaki kimyanın sıcaklığıyla karışarak, onun ağırlığı altında beni yakıyordu. Boşalmayı umursamıyordum. Bu Maddox'la ilgiliydi, ona hayran olmak, dikkatini dağıtmak, onu memnun etmekle ilgiliydi.

Gömleğimi biraz yukarı kaldırdı, vücudunu öyle bir açıyla yerleştirdi ki, her yukarı doğru itişinde penis başı karın kaslarıma sürtünüyordu. Kaşları çatık, dudakları aralık, yeşil gözleri beni benim onu izlediğim kadar dikkatle izliyordu. Aman Tanrım, ne kadar ateşli!

"Çok seksisin Madd. Aman Tanrım. Sana bak." Ve hepsi benim.

Maddox'un başı öne düştü ve vücudu orgazmın şiddetiyle sarsıldı. Boşalması karnıma isabet etti ve kalçaları hareket etmeye devam ederek, zevkten dolayı yumruğumu yavaşça becerdi. Beni öptü ama öpüşü beceriksizce ve nefes nefese bir öpüşmeydi ve umurumda değildi çünkü bunu yaptığında çok hoşuma gidiyordu.

"Kahretsin çocuklar," diye yakındı Nate, ön kapıyı açıp kapatırken. "Çabuk olun!" diye bağırdı içeriden.

Maddox bir an duraksadı, bana farklı bir gözle baktı. "Dikkatimi dağıtıyordun."

"Hımm. O zaman pantolonunu giy." Onu öptüm ve üzerimden ittim.

"Ama... yatak," diye surat astı.

"Bunu seveceksin. Söz veriyorum. Sonra yatağa gidebilirsin." Karnımdaki pisliği temizlemek için kalktım. Elinde havluyla tamamen çıplak bir şekilde orada durunca, "Pantolonunu çıkar!" diye bağırdım.

O bunu uzun uzun düşündü, homurdanarak şikayet etti ve birkaç kez bana dik dik baktı, ben de elini tutup kapıya doğru ittim. "Yarın için."

"Yarın mı?" diye sordu. "Bana yeni bir yemek kutusu falan alır mısın?"

"Evet, ya da öyle bir şey," diye güldüm. "Sürpriz yapmada berbatssın. Hadi gidelim."

Kapıyı iterek açtım ve Maddox, ona ne aldığımızı görür görmez olduğu yerde donup kaldı. Göğsüm sırtına çarptı ve kollarımı ona doladım, ama yüz ifadesini hayranlıkla izlemek için önüne geçtim. Şok, hayranlık, minnettarlık ve mucizevi bir şey olduğunda parlayan o çocuksu gözler...

"Yeni işin hayırlı olsun Madd," diye fısıldadım ona gülümseyerek.

"Sen..." diye duraksadı, yutkunarak. "Bana berbat bir arazi motosikleti mi aldın?"

"Kesinlikle!" diye güldü Nate. "En berbatı!" Bu arazi motosikleti eskisinin yanında hiç kalırdı ama yine de bir motosikletti ve minnettardı.

"Artık işe kendi yolunla gidiyorsun Madd. Otobüs yok. Yürümek yok." Xavi ona gülümsedi.

"Bir gün sana daha iyisini alacağız, ama şimdilik—"

"Teşekkür ederim," dedi hepimize. "Ben... bu çok berbat!" diye bir aptal gibi güldü. "Bayılıyorum buna." Kimsenin şahit olmasını istemeyeceği yüzlerce duyguyla boğuştuğunu biliyordum, bu yüzden gözlerini kırıştırdı.

"Seni işe gönderecek," dedi Xavi.

"Bunun parasını nasıl ödediğini öğrenmek istiyor muyum?" diye sordu.

Hayır. Seth, Gary'nin eski ofisini temizlerken, hatırı sayılır büyüklükte bir paket kokain buldu. O pisliği Patrick Harris'e bu bisikleti alacak kadar paraya sattım. Maddox'a da sormamasını söyleyerek başımı salladım.

"Boş ver. Umurumda bile değil. Keyfini çıkaracağım!" Yüzündeki gülümseme her şeye değdi. Her şeye.

"Ama... yatak," diye aktardım onu.

Bana orta parmağını gösterdi. Üzerinde sadece mavi bir eşofmanla, bacağını sele üzerinden atıp bindi. "Öldüğümde uyuyacağım. Çok uzun zamandır motosiklet sürmedim." Çalıştırdı ve sesi bile beni ürpertti. Kahretsin, gerçekten de çok uzun zamandır motosiklet sürmemiştik. Bir gün yeni motosikletler alıp motokrosa geri dönebiliriz. Onsuz ölebilirim.

Maddox bisikletine atlayıp Garron Park'ın çakıllı yolunda keyifli bir gezintiye çıktı; park sakinlerinin yarısı yarın bu gezintiden şikayet edecekti.

"İyi iş çıkardın Dev," dedi Nate, Maddox'un uzaklaşmasını izlerken kolunu omzuma doladı. "Gerçekten iyi."

Gülümsedim.

Pazartesi günü iş günü bitmişti ama ben henüz parka geri dönmemiştim. Maddox ne zaman işten çıkacağını bilmiyordu ama akşam bir ara çıkacağını söyledi. Oradaki ilk günü için çok uzun bir gündü ve telefonunu rehin vermek zorunda kaldığım için ona ulaşma imkanım yoktu. Öğle yemeğinde sabit telefonda beni arayıp yeri beğendiğini ama ne kadar formsuz

olduğunu fark ettiğini söyledi. Daha bir gün geçmiş olmasına rağmen onu şimdiden özlemiştim.

Dükkanın dışındaki verandada oturmuş, sigaramı içiyor ve babamın numarasını gösteren telefonumdaki numaraya bakıyordum. Cevap verip vermeyeceğini görmek için defalarca arayıp aramamayı düşünmüştüm. Bu numaraya bağlı telefon hâlâ onda mıydı acaba? Yani, Davis bu numaraya bir uyarı göndermişti, ama bunun dışında babamın hâlâ telefonun diğer ucunda olup olmadığını bilmiyordum. Belki de telefonu kapatmıştı, ama Maddox'un kaçtığını bir şekilde duyduğundan hiç şüphem yoktu. Jim Sawyer aranan bir adamdı, peki bunca zamandır polislerden nasıl kaçabiliyordu?

Nate omzumun üzerinden bakarak bana bir kahve uzattı. "Eğer bana ulaşacaksan, Dev, iyi bir planın olsun," diye azarladı yanıma otururken. "Oğlunu geri kazandın. Şimdi bunu mahvetme."

Ben yapmazdım. O hatayı bir daha asla yapmam. "Ama o hâlâ dışarıdayken güvende olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Bunu bilmiyoruz."

Kahveden bir yudum aldım ve telefonumu cebime koydum. "Sen ne yapardın?" diye sordum kardeşime. Ben de şimdi aynısını yaptım. Her şeyi kendi başıma halledemeyeceğimi bildiğim için tavsiye ve yardım istedim. Ne kadar da olgunca bir davranış!

Nate başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Lanet olsun, bilmiyorum dostum. Nasıl henüz bulunamadığını bile anlamıyorum. O kadar becerikli biri değil."

"Denemekten zarar gelir mi? Bizi takip edemez ki. Nerede olduğumuzu çok iyi biliyor. Muhtemelen bizi gözetliyor. Belki de onu saklandığı yerden çıkarabilecek tek iki kişi oğullarıdır."

“Bizimle her zaman bir sorunu oldu. Başka bir şey olmasa bile, bizden aşağıda olduğumuzdan emin olmak için geri dönerdi,” diye onayladı Nate. “Ama ya dönerse? Ya bu sefer bir cinayet savaşı başlatmak için geri dönerse?”

“Ya zaten bunu planlıyorsa?” diye karşılık verdim. “Ya tüm bu zamanı Madd’e kurduğu tuzaktan bile daha karmaşık bir şey planlamak için kullanıyorsa? O başarısızlığı kabullenmeyecek ve bu da bana başka bir şeyin geleceğini düşündürüyor. Maddox tek açık uçlu mesele değildi Nate. Sıradaki sen olacaksın diye endişeleniyorum.”

Nate suya baktı. "Biliyorum. Numarayı arayıp, inat olsun diye açmasını umabiliriz. Bir şeyin geleceğini bilmek, oturup merak etmekten daha kolay olabilir."

Kahveden bir yudum daha aldım. Acı, berbat ve ılıktı ama biradan daha iyiydi. "Bir sonuca ihtiyacım var, biliyor musun? Hiçbir şey tamamlanmış gibi gelmiyor. Evet, Madd'in geri dönmesine çok minnettarım ama diğer her şey havada asılı kalmış gibi ve bu beni strese sokuyor. Ya sırada seni alırsa?"

“Eh, eğer bana bir şey olursa erkek arkadaşım arkamda duracak,” diye şaka yaptı. “Cebinde Kane olan tek kişi sen değilsin.”

"Sen ve Xavi şimdi sevgili misiniz?" diye alay ettim.

Nate'in yüzü kızardı ve benden çok hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Ona vurdum. "Ne halt ediyorsun Nate!? Olmaz!"

“Hayır! Kesinlikle hayır. Tabii ki olmaz.” Bana dik dik baktı ama yanakları kızarıktı. “O benim en iyi arkadaşım.”

“Ama?” Bir “ama” olması gerektiğini biliyordum.

“Ama... bir süredir işler seksi gidiyor. Hepsi bu.”

"Hepsi bu mu? Her şey seksi miydi? Bu ne demek oluyor lan?"

“Hiçbir şey ifade etmiyor. Biz sadece... biliyorsun, aynı kızla birlikteyiz, yani bazen böyle şeyler olur. Önemli bir şey değil.”

"Şey, evet, ne olmuş yani? Ne olmuş yani? Arkadaşlığınızı mahvetmemeye dikkat edin."

“Yapmayacağım. Aman Tanrım, biraz da bana güvenin. Dostluğumuz sizin ve Madd'in saçmalıklarına rağmen yirmi yıl boyunca devam etti.”

“Neler oldu?”

Nate ensesini ovuşturdu ve bir sigara yakarak oyalandı. "Biliyorsun, arada sırada kazara penisime dokunmak... bu beni pek rahatsız etmiyor."

Şoktan kahvemi yere döktüm. "Onunla dalga geçmek mi istiyorsun?"

Nate başını salladı ve aynı anda dudağını ısırıldı. Sanki bu yetmezmiş gibi, "Hayır, sanmıyorum. Ama onunla birlikteyken onunla da biraz yakınlaşmak istiyorum, anlıyor musun? Yani tüm ilgimi ona vermekten daha fazlasını. Anlamalı geliyor mu?" diye ekledi.

Evet, mantıklıydı ama o ikisi oldukça belirsiz bir çizgide yürüyordu. "Dikkatli ol dostum. Bir Kane ile birlikte olursan ne olacağını biliyorsun."

"Ne?" diye güldü. "Hepiniz aynı anda hem gerçek kardeş hem de kayınbirader olacağımızdan mı endişeleniyorsunuz? Lütfen," diye alay etti.

“Onların penislerinin süper güçleri var,” diye itiraf ettim. “Denemeden yargılama. Ve açıkça söyleyeyim, denemeni önermiyorum. Xavi senin en iyi arkadaşın.”

“Biliyorum,” diye iç çekti. “Ama o orada olmadığı zaman işler onunla eskisi kadar seksi olmuyor. Hepsi bu.”

"Onu, benim ve Madd'in Julie'yi kullandığımız gibi kullanmayın. Biz adi heriflerdik. Siz bizden daha iyi olmalısınız."

Başını tereddütle salladı.

Bir an sessizliğe büründük, Kane kardeşler hakkında düşünmek için zaman ayırdık. Benimki düşmanımken sevgilim olmuştu... ama yine de rakibimdi, Nate'inki ise en iyi arkadaşıyken... seks arkadaşı mıydı? Bilmiyordum ama ikimiz de kafadan sakattık. Umarım bu sadece seksi bir durumdur, çünkü söylediklerinin gerçek olmasını isteyip istemediğimden emin değildim. Kardeşler ve kayınbiraderler. Bu tuhaftı, değil mi? Emin olduğum tek şey, Nate ve benim o iki Kane'i korumak konusunda ısrarcı olduğumuzdu ve şimdilik bu mükemmeldi.

"Sence Mary, bakımı zorlaştığı için annemi evden atacak mı?" diye sordum Nate'e.

"Belki. Heidi hâlâ her gün gidiyor ama Mary sonsuza kadar ona bakamayacak. Yemin ederim ki Mary'nin bunu teklif etmesi tamamen şans eseri oldu."

"Peki, ne yapacağız? Heidi'den fazlasını karşılayamayız, henüz bir bakım evini de karşılayamayız. Redding'de bir tane var ama... şüpheli görünüyor." Ve bu çok şey ifade ediyordu. Eğer annemizin, kızı evden ayrıldığından beri sadece birine anaçlık yapmak isteyen bir kadınla yaşamasından daha şüpheli olduğunu düşünüyorsak, gerçekten şüpheli olmalı.

"Bilmiyorum, Dev. Sanırım denemeye devam etmelisin." Bana baktı. "Boş ver. O numaraya mesaj at. Atmazsan, bunu fazla düşünmeye devam edeceğiz."

"Ne demeliyim?"

"Baba mı?" diye güldü Nate. "Tamamdır. Ona bunun bizden biri olduğunu söyle ve gerisini ona bırak."

Çok düşünmeden mesajı gönderdim. İkimiz de cevap verip vermeyeceğini görmek için ekrana baktık, ama yirmi dakika sonra Xavi

geldi ve eve gitmemi söyledi. Maddox evdeydi.

Beni Garron Parkı'nın girişine bıraktılar ve gitmeden önce kardeşime bakıp, cinsel organına dikkat etmesini hatırlattım.

Sırıttı.

-DEVON-

"Şaka mı yapıyorsun?" diye çıkıştım Maddox'a, hem çok sinirlenmiştim hem de onun saçmalığına gülmemeye çalışıyordum.

"Hayır, seni kandırmıyorum Devon," diye inledi, çimenlerin üzerine bir aptal gibi yayılmış halde. "Hareket edemiyorum."

Aman Tanrım. Bir günlük çiftlik işinden sonra bu herif yere yığılmış mıydı? "Kalk ayağa." Terliğimin ucuyla ona tekme attım.

"Beni taşı," diye sızlandı.

Sahile ulaşmaya çalışıyorduk ama başaramıyorduk. Maddox, kas ağrılarını hafifletmek ve esnemek için yüzmek istiyordu ama henüz çimenlikten öteye geçememişti.

"Beni bir el arabasına atın, çünkü ölüyorum artık." Yuvarlanmaya çalıştı ama çok ilerlemeden yüzünü buruşturdu. "O yaşlı herif beni öldürmeye çalışıyor." Normalde dramatik biri değilim, çimenlikte inleyip sızlanırken, sanki oraya sıkışmış gibi kıpırdanırken sırtımda gizledim.

Aman Tanrım. Kollarından tutup ayağa kaldırdım. "Daha sadece bir gün oldu Madd. Kendini toparlasan iyi olur."

Onu ayağa kaldırırken şikayet etti ve eminim ki dengesiz bacaklarını abartıyordu çünkü sürekli bana yaslanıp, birkaç saniyede bir yanlışlıkla kalçamı tutuyordu.

"Beni burada bırak, Devon. Kendini kurtar."

Ne kadar da aptal. Ona sırtımı döndüm ve kollarını omuzlarıma aldım. "Bin bakalım." Bindi, sırtıma geçmek için çabalarken sürekli gülüyordu. "Eğer orada boğulursan, benim suçum değil." Ağır kıçını yukarı kaldırdım ve kollarımı bacaklarının altına geçirdim.

Bu herifi plaja taşıırken, sandaletlerime takılıp düşerken, ilişkimizin bir anlamda nasıl başa döndüğünü düşündüm. Dükkanı ilk aldığımızda Maddox'u çok ihmal etmişim. Öyle ki, sürekli bana kızgındı ve kırgınlığını gizliyordu. Babamdan daha iyi olma hedefiyle kendimi kaybettim ve bu süreçte erkek arkadaşımı mahvettim, onu görünmez kıldım ve çok kötü incittim. Onu kaybettikten sonra aklım başıma geldi, ama şimdi yine aynı sorunla karşı karşıyaydık.

Maddox, uzun, yorucu ve berbat saatler süren bir işe girmişti ve bu da onu doğal olarak bitkin ve ağırlı bırakmıştı. Ama benim durumu ele alış biçimimin aksine, o buradaydı, sadece benimle vakit geçirmek için beni sahile götürmek için dünyanın en büyük çabasını gösteriyordu. Buradaydı, çok yorgundu, canı çok yanıyordu ve fiziksel olarak tükenmişti, ama benimle bir şeyler yapmak için bu kadar çaba sarf ediyordu. Bu yüzden onu çok sevdim. O kadar çok sevdim ki, tembel kıçını ormanın içinden geçen patikadan aşağıya taşıdım.

Polisin kazdığı toprak yığınlarının olduğu yerlere bakmamaya çalıştık.

"Bu kadar yalpalayarak yürümeyi bırak," diye söylendi bana.

"Sen de bok gibi kokuyorsun," diye karşılık verdim.

"Bütün gün kürekle temizledim," diye güldü. "Atlar çok dışkılıyor."

“Ayrı iş kıyafetlerine ihtiyacın var. Onları orada bırak ve o pisliği eve geri getirme.” Kaydığı için onu yukarı çektim ve acıyla inledi. Cinsel organı da sertleşti.

“Hadi 62 numaralı parsele girip eşyalarımızı geri çalalım.” Boynumu daha da sıktı, neredeyse boğuyordu. “Sana çok uzun zaman önce motokros eldivenleri aldım ve asla bakamayacağın mutfak kilerinde sakladım. Mor renkteler.”

Artık onlara pek ihtiyacım yoktu ama yine de bunu yapmış olmasına bayıldım.

İyi bir fikirdi. Orası hala kapalıydı ama bunun büyük olasılıkla geri dönmek için mücadele etmediğimizden kaynaklandığından emindim. Sahip olduğumuz her şey, geçmişimizin bir mezarı gibi orada kilitli kalmıştı. Oraya geri dönmek istemiyordum ama o eşyalar olmadan yaşamak zordu. Bir daha asla iç çamaşırı stoğunu hafife almayacağım.

"Anlaştık. Yarın akşam?" diye sordum.

“Evet,” diye güldü, bu gece gerçekten çok neşeli bir ruh halindeydi. Muhtemelen yorgunluktan. “Beni böyle içeri taşıyabilirsiniz, tüm eşyalarımızı geri çalabilirsiniz ve beni dışarı taşıyabilirsiniz. Yarın bacaklarım tamamen bitecek.”

İşin zorluğuna eninde sonunda alışacaktı. Vücudu uyum sağlayacak, gelişecek, adapte olacak ve güçlenecekti, böylece sonsuza dek şikayet eden bir pislik olmayacaktı.

Maddox, "Sanırım annem babam yeni karavanı alınca onunla birlikte yaşamaya başlayacak," dedi. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Bu, annesinin karavanında kalıp orayı bizim evimiz yapmak isteyip istemediğimi sorma şekliydi. Geçici olarak iyi bir yerdi ama uzun vadede istediğim yer değildi. Bütün berbat ilişkimiz, yarı ölü bir halde geldiğim

gece o karavanın kapısında başladı. Onun küçücük yatak odasında, hatta banyo ve mutfakta bile harika anılarımız oldu ve orada birçok ilk yaşadık. Ama aynı zamanda aşırı doz aldığım yendi, Maddox'un o gece beni terk ettiğinde gittiği yendi ve o hapisteyken büyük bir acı ve kalp kırıklığıyla kaldığım yendi.

"Garron Park'ta yaşamak istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Oh, şükürler olsun," diye fısıldadı boynumun yanına. "Sanırım Garron Park'ta yaşamaktansa çadır kentte yaşamayı tercih ederim."

Sahile vardığımızda gülümsedim. Bu köpeği kuma bıraktım ve yanına oturdum. "Bir yüzen evde yaşayalım."

Maddox, aya bakarak tekrar güldü. "Ah, kesinlikle. Tekne evi çok severim, senin de iskelen var ama bir tekne evi nasıl karşılayacağız ki?"

"Belki bir karavandan daha ucuzdur. Yeni işin ne kadar kazandırıyor?"

"Bu hafta hiçbir şey yok," dedi.

"Ne?" diye sordum ona. "Neden?"

"Kahretsin, yani... neredeyse asgari ücret. En azından ilk birkaç ay için. İyi iş çıkarırsam maaşımı artıracığını ve bana ek haklar vereceğini söyledi, her ne demekse artık." Maddox aramızdaki kumla oynadı. Benden bir şey saklıyordu ama kötü bir şey gibi gelmedi. "Yine de öğle yemeği getirmeme gerek olmadığını öğrendim. O yaşlı herif bütün sabah beni ağır işlerle öldürmeye çalıştı, sonra da hayatımın en güzel yemeklerinden birini yedirdi."

"Bu hafta neden maaşınızı alamıyorsunuz?"

Maddox sırttı. "Deneme süresi."

Yalancı. O sinsi sırtışı tanıyordum.

"Soyun," diyerek konuyu değiştirdi ve sevimli tavırlarıyla dikkatimi dağıttı. "Sonra da soyunmama yardım et. Kollarımı kaldıramıyorum."

"Bensiz nerede olurdun ki?" diye gülümsedim.

"Cehennemın en karanlık çukurlarında," diye alaycı bir şekilde söyledi.

Ahh.

Maddox bütün hafta benden bir şey sakladı. Vücudunun ağrıdığından sürekli şikayet etti ama maaşından bahsettiğimde sustu. Ben sadece bir bütçe yapmaya çalışıyordum çünkü gelecekte ne planlarsak planlayalım para biriktirmeye başlamamız gerekiyordu, ama o bu konuda konuşmak istemedi.

"Madd ne yapıyor?" diye sordum Xavi'ye, ondan cevap almaya çalışarak. Kafası motorun içine gömülmüştü, ama belki de dikkati dağılmışken sormak daha iyiydi. "Garip ve aptalca davranıyor."

"Tuhaf ve aptalca davranışlar artık şüpheli davranışların yeni göstergeleri mi?" diye güldü Xavi.

"Hayır, ama bu tür saçmalıklar yeni."

"Aptalca ve tuhaf şeylerden bahsetmişken," Nate elinde bir kutu tekne parçasıyla içeri girdi. "Jim'den hiç cevap aldın mı?" Artık ona Baba demeyi reddediyordu; bu kararına saygı duydum.

"Hayır, ama okundu olarak işaretlenmiş, yani biri görmüş."

"Herhangi biri olabilirdi. O telefon şimdi kimin elinde, kim bilir?" diye söylendi Nate.

Jim telefonu rehin vermiş, satmış veya rastgele birinin alması için çöpe atmış olabilirdi. Kim bilebilirdi ki? Ama eğer hala dışarıdaysa, nasıl geçiniyordu? Davis hâlâ gözetim altında olduğu ve delil odasından

kurtaramadığı için o nakliye konteynerinin çalınmasından elde etmeyi amaçladığı kazancı alamamıştı. Hatta, bildiğimiz kadarıyla başka bir tesise taşınmış bile olabilirdi. Peki babam para kazanmak için ne yapıyordu? Sahip olduğu tek şey, benim ödediğim o tekne kiralama sözleşmesiydi. Bir tür acil durum planı var mıydı? Başka kişiler de işin içinde miydi?

En büyük sorum, bundan sonra ne olacağı konusundaki sürekli endişemdi. O hamamböceğinin ne planladığını ve bunun aramızdan herhangi birini içerip içermediğini öğrenmek istiyordum. O şerefsizin ölmesi ya da hapse atılması gerekiyordu.

“Sakın aptalca bir şey yapma Dev,” diye tekrar uyardı Nate ve acaba aptal olarak damgalanmaktan hiç kurtulabilecek miyim diye düşündüm. Muhtemelen hayır. Daha önce destansı başarısızlıklar yaşamıştım. “Şanslı olduğunu unutma.”

Hatırlayacaktım. Hatırlayacaktım ve işlerin bu kadar iyi kalması için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Madd sonunda serbest kalmış ve mutlu olmaya başlamıştı, dükkan da davayla ilgilenmek için yavaşladığımız zamandan sonra toparlanmaya başlıyordu. İşlerin ilerlemeye devam etmesi gerekiyordu, ama Jim'le de ilgilenilmesi gerekiyordu. Bu süreçte kardeşimi, annemi ya da erkek arkadaşımı kaybetmeyecektim.

Maddox benimkisiydi ve bir daha biri onu benden almaya kalkarsa, onu yanımda tutmak için dünyayı havaya uçurur ve yanışını izlerim.

-MADDOX-

Ellerim kanıyordu. Ama hoşuma gidiyordu. Kabarcıklar, nasırlar, kaslarımdaki ağrı ve beni perişan eden yorgunlukta önemli bir şey vardı. Çünkü bunu hak etmiştim. Acıyı değil, o lanet olası yüzükleri. Bir haftalık ücretsiz çalışmamı tamamlamıştım ve şimdi bunlar benim olmuştu. Avucumun içinde, neredeyse klişe bir kader gibi, en ideal yazıtlı iki yüzük bana parıldıyordu.

İki yüzüğün üzerindeki yazıları inceledim ve bunların evlilik yüzüğü olarak kullanılamayacak kadar sıradan olup olmadığını merak ettim. Hangisi bana aitti, hangisi Devon'a?

Işık olmadan karanlık olmaz.

Devon, ona aşık olmadan önce hayatımı gölgeleyen karanlıktı. Karanlık olabilirdi, ama ilişkimiz sevgiye dönüştüğünden beri, beni kendi karanlık zihnimden çıkaran ışık oldu hep.

Işıksız.

Yüzüğe, o sözün yarısının metale kazınmış haline baktım. Devon gerçekten benim ışığımdı. Açık renk saçlıydı, benden daha mutluydu ve her

zaman içimde yanan ateşi alevlendiren bir mizacı vardı.

Karanlık yok.

Ben karanlığın ta kendisiydim ve Devon olmadan bazen var olamayacağımı hissediyordum. Bu ifade beni tam olarak tarif ediyordu sanki. Devon olmadan ben yoktum.

Xavi, yüzüklerin çok saçma olduğunu düşünüyordu. Bana, nişan yüzüklerinin ve alyansların, bizim bile yazmadığımız o saçma sapan ifadeyi taşımak yerine şık olması gerektiğini söyledi. Ama Devon ve ben ne zamandan beri şıktık ki? Evet, yüzüklerin üzerine o kelimeleri biz yazmamış olabiliriz, ama yakışıyor. Devon'ın bu sözü anlayacağından ve benimle aynı fikirde olacağından yüzde seksen emindim. Ama o yüzde yirmilik şüphe, özgüvenimi gerçekten sarstı.

Öğle yemeği molamızda Pete bana bir bardak limonata uzatırken, "Ne diyorlar?" diye sordu. Güneşten korunmaya çalışarak, evin ön tarafındaki geniş verandada oturuyorduk.

"Işık olmadan karanlık olmaz."

"Mm," diye mırıldandı öksürerek. "Karanlık olmadan ışık olmaz," diyerek cümleyi tersine çevirdi.

"Aptalca mı?" diye sordum. "Nişan yüzüğü olarak kullanmak mı?"

"Aptal değilim," dedi. Bu herif neredeyse benim kadar ketumdu. Bir iki kelimelik cevaplar bizim tarzımızdı, bu yüzden oldukça iyi anlaşıyorduk. Limonatasının yarısını tek nefeste içti, kirli bileğinin tersiyle ağzını sildi ve tekrar öksürdü. "Bazen ışığı takdir etmek için karanlığı bilmek gerekir."

Vay canına... bu gerçekten de çok anlamlıydı. Ve mükemmeldi. Yüzükleri cebime geri koydum, diz çökmeye karar vermeden önce onları bir şekilde temizlemeli miyim diye düşündüm.

"Bunları hak ettin," dedi Pete. "Ne zaman evlenme teklifi edeceksin?"

Omuz silktim. Hiçbir fikrim yoktu. Özel olmasını istiyordum ama büyük romantik jestlerde pek iyi değildim. Hayallerindeki adama evlenme teklif ederken rekabetçi bir havayı nasıl koruyabilirdi ki insan? Ama sonra aklım karıştı, acaba evlenme teklif etmek için en kötü zaman bu mu diye düşünmeye başladım. En azından Jim'le olan sorun bitene ve dava tamamen kapanana kadar beklemeli miydim? Devon, babasıyla ilgili stres yaşarken evlenme teklifinden mutlu olabilir miydi? Biraz daha beklemeli miydim?

“Hayat kısa,” dedi Pete. “Kalbinizi çok hızlı attıran şeyleri beklemeyin.”

Devon kalbimi o kadar hızlı attırıyordu ki, çoğu zaman göğsümden fırlayıp beni öldürecekmiş gibi hissediyordum. O sarışın herif, yanımda olduğu her an bir güvenlik riski oluşturunuyordu.

“Biliyorum. Sadece... bazı tatsız durumlar var.”

Bunu önemsemedi. "Her zaman bir sorun çıkar. Büyük bir düğün mü istiyorsun?"

“Hayır,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. “Büyük bir düğüne gücümüz yetmez. Muhtemelen adliyede falan evleneceğiz.”

Bu gerçekten berbattı. En yakın adliye zaten hayatımın en kötü anılarını barındırıyordu. Duruşmamın, hayatımın en mutlu günlerinden biri olması gereken günü gölgelemesini istemiyordum.

Pete bahçenin karşı tarafını, uzaktaki bir yeri işaret etti. "Şunu görüyor musun Willow?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Eşimle orada evlendim. Orası senin olabilir."

"Söğüt mü?" diye güldüm.

"İşte o yer, evlat," diye homurdandı. "Orada evlenebilirsin."

“Bir erkekle evleniyorum. Bunda bir sorun mu var?” Garron'da çok sayıda homofobik herif vardı, bu yüzden şimdi havayı temizlemenin zamanı gelmişti.

“Bir kadınla evlendim. Bunda bir sorun mu var?” Limonatasının geri kalanını bir dikişte içti ve ağzını tekrar sildi.

Sırıttım. Pete beni köle gibi çalıştırса da onu seviyordum.

"O atlar kendi kendilerine içeri girmeyecekler," dedi. "Hadi gidin."

İçeceğimi bir dikişte içtim. "Teşekkürler," dedim, limonatadan çok düğün mekanı teklifi için. "Her şey için." Sanırım bu adama çok şey borçluydum; yüzükler, iş, tavsiyeler ve cesaretlendirme, ve şimdi de Willow.

Ben uzaklaşırken homurdanarak bir ses çıkardı. "O bardak da kendi kendine yıkanmayacak."

Gülerek geri döndüm, ikisini de aldım ve yıkamak için içeri götürdüm. Çok otoriter ve sert bir tip.

"Sen tam bir pislіksin," diye söylendi Devon isteksizce, kalçama vurarak. "Bir hafta oldu. Nasıl bu kadar güzel bir kalçaya sahip oldun?"

El emeği ve çok acı. Tekrar tokat atmasını umarak sırıttım. Aman Tanrım. Tokat yerine omzuma vurdu.

"Kahretsin," diye inledim. "Beklediğim tepki bu değildi."

"Beş dakika uslu durabilir misin?" diye sordu, market arabasını iterken. Tamam, belki de fırın malzemeleri reyonu dayak yemek için en uygun yer değildi.

“Burada ne işimiz var ki? Siz fırıncılık bilmiyorsunuz. En son baktığımda, tost bile yapamıyordunuz.”

Devon bana düpedüz hırladı. Hayatım mahvoldu. Her hafta sonu pistte enduro yarışlarına katılmaktan, ceplerimiz kuponlarla dolu markete gitmeye

geçtik. Şikayet etmiyorum ama, kahretsin. En azından bir gün motokrosa geri dönebileceğimizi umuyordum. Çocukların bana aldığı dandik motosikletle orada perişan olurdum ama yine de seviyordum. İşe gidip gelmemi rüya gibi sağlıyordu.

“Gina bana senin sevdiğin şeyleri nasıl pişireceğimi gösterecek,” dedi Devon, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Boş ver gitsin. Güzel bir şey yapmaya çalışıyorum!”

Bir kez daha, gösterdiği çabayı çok beğendim. “Öyleyse bir daha popoma vur,” diye güldüm.

Devon elini bir şeker torbasının üzerine koymuş durdu. Bana kaşlarını çatarak, son derece ciddi bir ifadeyle baktı. “Gerçekten beğendin mi?”

“Hım,” diye mırıldandım, sırtarak. Alışveriş arabasını ondan aldım, o alışveriş yaparken ben de sapına yaslandım. “Sanırım beni bağlamaktan bahsetmiştin?”

“Fırıncılık reyonunu boş ver.” Şekeri yerine koydu. “Hadi gidelim.”

İçimden bir kahkaha attım. “Önce Martha Stewart ürünlerini al.” Şekeri kaptım ve alışveriş sepetine koydum. “Sonra gideriz.”

“O değil.” Onu geri koydu ve başka bir tane ile değiştirdi. “Onun için kuponumuz yok.”

Bundan sonra ellerimi alışveriş arabasının içinde tutacağıma dair bir işaret yaptım. “Akşam yemeği pişirmeyi de öğrenebilir misin? Gina'nın böyle bir sihri var mı?”

“Siktir git, Maddox.”

Kahretsin, bu gerçekten eğlenceliydi. Daha önce hiç bir markette bu kadar mutlu olmamıştım ama onun ev işleriyle uğraşmasını izlemek hoşuma gitti. Tam bir koca adayı işte. Yan koridora doğru yürürken hâlâ yarı

gölüyordum ve tam da ikimizin de birlikte olduğu ve bir süre çıktığımız Julie ile karşılaştık.

“Aa, merhaba,” dedi Julie bizi görünce şaşırmış bir şekilde. “Merhaba arkadaşlar.”

Başımı salladım, buradan ayrılmaya hazırdım ama Devon benim kadar sakar değildi. "Hey, Julie. Nasılsın?"

“Evet, güzel.” Saçlarını düzeltti ve kıpırdandı.

Tamam, bu kadarı bile yeterli bir sosyal yükümlölük olmalı. Arabayı onun yanından geçirdim ama o tekrar konuştu.

"Hey, Maddox?"

Ona doğru döndüm, eskiden olduğu gibi bana Maddy diye seslenmediğine sevindim. Devon'la geçmişte onunla nasıl çekişme yaşadığımız konusunda biraz kötü hissettim ama artık yapabileceğim bir şey yoktu. Elimden geldiğince gülümsedim ama Devon kaburgalarımaya dirseğıyle vurdu, ben de dişlerimi gösterdim.

"Yaşananlardan dolayı çok üzgün olduğumu söylemek istedim," dedi Julie.

Eh, bu güzeldi. "Teşekkürler. En azından artık büyük ölçüde bitti."

Julie yine garip bir şekilde başını salladı. Bu kızın derdi neydi böyle? Daha önce hiç bu kadar utangaç olmamıştı. Gergin görünüyordu, bu da beni gerginleştirdi.

"İyi misin?" diye sordu Devon etrafına bakarak.

"Bir sorun mu var?" diye sordum aynı anda.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. Sahte bir gülümsemeydi bu. Sonra arkamıza baktı ve yüzü düştü.

Devon'la endişeli bir bakış paylaştım, sonra onun neye baktığına bakmak için döndüm. Ve beni vuran adamla göz göze geldim.

-MADDOX-

Hayır, asla!

Otomatik olarak yumruklarım sıkıldı, kanım kaynadı ve yüzüm kızardı. O kahrolası çaylak polis. Uzun zamandır olmamıştı ama Devon'a baktığım zamanki gibi gözlerim kıpkırmızı oldu. Bu adamı markette dolaşırken, sanki bizi öldürmeye çalışmamış gibi hayatını yaşarken görmek beni o kadar derinden etkiledi ki, tüm mantığım kayboldu.

Ama Devon ilk harekete geçti. "Seni kahrolası herif!" diye çıkıştı Devon, Davis'e doğru bir adım atarak. "Nasıl cüret edersin?"

Bütün tavrım değişti. Davis'le yüzleşmeyi ne kadar istesem de, artık farklı bir önceliğim vardı: Devon. Korumacı bir tavır takındığı anda, tek ve yegane odağım o oldu. Onu kendisinden korumak. Bazı şeyler asla değişmedi.

"Sen kendini kim sanıyorsun lan?" diye tısladı Devon, kuduz bir köpek gibi öfkeyle.

Davis'e sırtımı döndüm ve Devon'ın göğsüne elimi koyarak, polise doğru ilerlemesini engellemek için tam önüne geçtim. Eğer aptalca bir şey yapıp

tutuklanırsa, bu durumdan asla sıyrılamazdık ve Davis bizi böyle bir tuzağa düşürecek kadar alçak bir tipti.

"Devon," dedim sakince. "Bana bak."

Yapmadı. "Sen yalancı pislik! Senin yüzünden neler çektiğimizi biliyor musun? Garron'dan defolup gitsen iyi olur yoksa ben—"

"Devon!" diye bağırdım ona, bir elimle çenesini kavrayıp diğer elimi göğsüne koyarak. "Bana bak. Sadece bana."

Davis'in arkamdan ne yaptığından haberim yoktu, ama Devon'ın mavi gözleri önce benimkilerle buluştu, sonra tekrar Davis'e döndü. Göğsü kabarıp inip kalkarken gözleri bir o yana bir bu yana gidip geldi ve sonunda bakışları benimkine sabitlendiğinde, sözsüz bir konuşma yaptık. Ona bir bakışla aklını başına toplaması gerektiğini söyledim. Hapisten yeni çıkmıştım, dava hala devam ediyordu ve Davis de bunun bir parçasıydı. Davaya karışmak, ki buna bir markette Davis'le yüzleşmek de dahildi, suç teşkil ediyordu. Devon, bana bu pislik yüzünden neredeyse ölmemi izlediğini ve şimdi onu bu yüzden öldürmek istediğini söyledi. Yalan söylemeyeceğim, gözlerindeki o ölümcül bakış beni şaşırttı ve cinayetin ona ne kadar yakıştığını fark ettim.

Devon, Davis'in şehirde dolaşmasına izin verilmesinden nefret ediyordu. Ev hapsinde olması gerekiyordu, ama polis olmak ona bizim gibi insanların asla elde edemeyeceği bazı avantajlar sağlıyordu. Hayat adil değildi, ama bu dersi çocukluğumuzdan beri öğreniyorduk.

Elim, nefes alışverişinin şiddetiyle inip kalkıyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş, konuşmamızı kelimeler olmadan tamamlamıştık ve göz kırptığında, iyi olacağını biliyordum. Sonra. Birbirimize verdiğimiz söz buydu. Davis hak ettiği cezayı alacaktı... sonra. Bunun bir yolunu bulacaktık, ama bu, halka açık bir yerde, bunun yolu değildi.

Devon, omuzlarındaki mücadele azmi kaybolmuş bir halde, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Kahretsin."

Davis arkamdan alaycı bir kahkaha attı ve dönüp onu yere sermemek için kendimi zor tuttum. Devon gerildi, ben de çenesini daha sıkı kavrayıp elimi göğsüne bastırdım. Kendine gelmesi için bir hatırlatma.

"Birlikteyiz," diye fısıldadım ona, önemli olanı hatırlatarak. "Bunu unutma." Birlikte bir hayat kurmak için ikinci bir şans verilmişti bize ve bu an bunu mahvetmeyecekti.

Devon'ın çenesi tekrar kasıldı ama başını salladı ve Davis'e değil, bana baktı.

"Hadi gidelim." Onu göğsünden iterek geriye, o pislik polisten uzaklaştırdım. Devon üçüncü kez itene kadar bana bakmaya devam etti, sonra nihayet kendi başına yürümek için döndü. Julie hâlâ orada duruyordu, neredeyse korkmuş görünüyordu, bu yüzden ona bizimle birlikte gitmesi için başımı yana eğdim.

"Yine küçük bir sürtük gibi kaçıp gittin, Sawyer," diye alay etti Davis biz ayrılırken. "Baban seninle çok gurur duyardı."

Devon arkasını döndü, bir boğa gibi Davis'e saldırmaya hazırды. "Siktir git, sen—"

Yolunu kestim ve göğsüme çarptı. "Çık dışarı, aptal herif," diye hırladım ona, bir kez daha iterek. Aman Tanrım, bu adam tam bir öfkeliydi.

Çıkana kadar neredeyse onunla güreştim ve kapılar arkamızdan kapanana kadar benimle mücadele etmeyi bırakmadı. Beni itti ve Davis'e yönelik bir sürü hakaret savurdu. Ben de hakaretlerin çoğunu üstlendim, böylece Nate'in kamyonuna veya yanındaki alışveriş arabalarına zarar vermesin diye içini dökebilisin.

O söylenmeye devam ederken, Julie'ye bir göz attım. "Orada olduğunu biliyor muydun?"

Yüzünde suçlu bir ifade vardı ve eğer onunla bir ilgisi olsaydı, onu yere sererdim ve umurumda bile olmazdı. "Onu koridorda gördüm," dedi kendini savunarak. "Ve bana ürkütücü geldi, bu yüzden o koridordan ayrılıp size rastladım. Yemin ederim."

Umarım bir tesadüftür ve sanırım bu, mağazada neden garip davrandığını açıklıyordu. Muhtemelen dikkatimizi ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Ya da sandığımdan çok daha kötü bir kadındı ve ona nasıl davrandığımız için bizden intikam almak istiyordu. Düşününce, neden burada olduğunu bile bilmiyordum. Bir meslek yüksekokulunda falan olması gerekmiyor muydu?

"—Onu ve o kahrolası keçisini öldürün!" Devon'ın öfke patlamasının son kısmını yakaladım. Sonra birden bire kabadayılaştı ve öfkesini Julie'ye yöneltti. "O şerefsizle mi birlikteydin?"

Tanrım, sakinleşmesi gerekiyordu. Nate'in kamyonetinin kapısını açıp onu içeri ittim. Bana karşı koydu, bu yüzden ona ölümcül bir bakış attım ve geri adım atmadım.

"Siktir git, Maddox." diye homurdanarak kamyonete bindi ama kapıyı kapatmama izin vermedi. Bacaklarını yarı dışarıda bırakarak oturdu, hala Julie'nin cevap vermesini bekliyordu.

"Hayır, yemin ederim. Sizi görmeden önce birkaç şey alıyordum." Oysa hepimiz alışveriş arabalarımızı orada bırakmıştık. "Söz veriyorum."

Devon tekrar dışarı çıkmaya çalışmadan hemen önce, "Sana inanıyoruz," dedim. "Seni bayılıp arkaya atmadan önce şu lanet olası kamyonu bin."

Devon gözlerini devirdi ve tekrar yerine oturdu. Julie gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Sizi bir yere bırakabilir miyim?" diye sordum, Davis dışarı çıkıp Devon'ı tekrar azarlamadan önce gitmek istiyordum.

"Hayır, ben buraya arabayla geldim. Özür dilerim Madd. Ben... Yaşadığımız her şey için çok üzgünüm. İkiniz için de." Bana bakmadan Devon'a baktı ve hafifçe gülümsedi.

Devon sonunda sakinleşerek güldü ve "Size yaşattığımız tüm saçmalıklar için özür dileriz," dedi. "Biz gerçekten de berbat insanlardık."

Julie gülerek buna katıldı. "Neyse. Sizi görmek güzeldi. Belki bir ara görüşebiliriz."

Evet, muhtemelen hayır, ama umurumdaymış gibi başımı salladım. Arabasına bindiğini izledik, yolcu koltuğunda oturan adamı fark ettik. En azından bizden daha iyisini bulmuştu. Arabayı sürerek uzaklaşınca, Devon'ın yüzüne kapıyı çarptım ve diğer tarafa bindim.

Anahtarı çevirdim. Kamyon çalışmadı. "Ne kadar aptalsın Devon. Ona çarpsaydın ya da bir şey yapsaydın ne olurdu biliyor musun?" Anahtarı tekrar çevirdim. Gürültü yaptı ama çalışmadı.

İçini çekerek homurdandı. "Biliyorum. Kahretsin. Biliyorum. O adam az önce..."

"Evet, tabii ki." Anahtarı tekrar çevirdim ve kamyon sonunda çalıştı. "Ama bu tür şeylere hazırlıklı olmalıyız. Bizi bir şeylere bulaştırmaya çalışacak ve biz de buna tepki veremeyiz. Bir markette, beni kendini savunmak için vurduğunu iddia eden bir polisi dövmek... sence bu nasıl karşılanacak?"

"Anladım artık, tamam mı? Beni aptalmış gibi davranmayı bırakın."

"Biraz aptalca," diye mırıldandım.

"Kahretsin! Neredeyse seni onun yüzünden kaybettiğim adamla yüzleşmek zorunda kalsaydın nasıl tepki verirdin?" Öfkesi kedere dönüştü.

“Onun yüzünden neredeyse seni kaybediyordum, Maddox.”

Otoparktan çıktım ve koltuklarımızın ortasında elini sıktım. "Biliyorum. O yüzden şimdi işleri berbat etmeyelim."

"Hanes o herifi alt etse iyi olur," diye homurdandı pencerede, parmaklarını benimkilerle kenetleyerek.

Devon'ın iyi bir şeye ihtiyacı vardı.

Vakit gelmişti.

“Sakin ol Madd,” Xavi, sanki saçmalıyormuşum gibi bana alaycı bir şekilde baktı. Yüzükleri almak için elini uzattı ve bırakmadı. “Rahatlamazsan her şeyi mahvedeceksin.”

Bu dandik yüzüklere çok bağlanmıştım ve onları kardeşime vermek istemiyordum. Ayrıca haklı olduğunu ve onları bırakmam gerektiğini de biliyordum. Devon zaten şüphelenmeye başlamıştı ve eğer onları evden çıkarmazsam, o meraklı herif onları bulup sürprizi mahvedecekti. Sonra da birimiz kanlar içinde kalana, ya pes edene ya da bayılana kadar kavga ederdik. Sonra da muhtemelen sevişirdik. Ama yine de, bunun olacağını görmesini istemiyordum.

"Ellerin temiz mi?" Kirli ellerine dik dik baktım ve elimi geri çektim.

“Aman Tanrım, Madd. Benim ellerim seninkilerden daha temiz, huysuz sürtük.” Yeni parlatılmış yüzükleri elimden kaptı ve kutuya geri tikiştirdi. “Onları hayatım pahasına koruyacağım.” Kutuyu cebine soktu ve ardından yumruk gelme ihtimaline karşı ellerini havaya kaldırdı.

Daha iyisi olurdu.

"Henüz bir planın var mı?" diye sordu Xavi, bana bir bira uzatarak.

Çok stresliydim ama Devon burada olmadığı için özgürce içebileceğimi düşünerek aldım. "Bir bakıma öyle," diye itiraf ettim. "Ama Devon'ı tanıdığım kadarıyla, işi berbat edecek."

Devon'a evlenme teklif etmek için bin farklı yol düşünmüştüm.

Onu çakıl ocaklarındaki kulübeye kilitleyip oradaki ilk gecemizi yeniden canlandırabilirdim. O gece orada çok fazla sorun yaşamıştık ve geri kalanını birlikte atlatmak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Bunu pistte de yapabilirdim, her zaman rekabet halinde olmanın ve şimdi aynı tarafta olmanın bir metaforu haline getirebilirdim. Ama pistte toprak motosikletleri olmadan olmak çok berbat olurdu, bu yüzden o planı iptal ettim. Çok zaman geçirdiğimiz, konuştuğumuz, kavga ettiğimiz, sorunlarımızı çözdüğümüz ve en iyi çözümlerimizi bulduğumuz sahilde yapmayı düşündüm. Temaya uyuyordu, bu yüzden planımın bir kısmı orada gerçekleşecekti.

Ama bizi biz yapan her şeyi düşündüğümde, tüm kriterleri karşılayan tek bir geçerli seçenek vardı.

Agresif. Berbat. Öfkeli. Rekabetçi. Bir rekabet.

Tam olarak ne zaman ve nerede evlenme teklifi edeceğimi bildiğim için sııttım. Tek yapmam gereken o zamana kadar Devon'ın burnunu bu işe sokmamaktı.

"Cumartesi günü onlara tekrar ihtiyacım olacak," dedim Xavi'ye.

"Cumartesi mi? Cumartesi günü ne var ki... ah, kahretsin." Kahkahayla güldü. "Cidden mi? Çok kafayı yemişsin, Madd."

Artık Garron Park'ta yaşamak istemeyebiliriz, ama o yerin hâlâ harika bir yanı vardı ve bu da evlilik teklifi planıma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

-DEVON-

Nate bana bir bira teklif etti ama reddettim, hala kendime içki içme konusunda güvenmiyordum. Belki de sadece arzum yoktu. Kalbimde, birkaç tane içebileceğimi biliyordum ama aklımda kendimden çok şüphe ediyordum. O alkol zehirlenmesi ve aşırı doz beni çok korkutmuştu. Neredeyse öleceğim için değil, sanki tek başa çıkma mekanizmam buymuş gibi bu tür bir mekanizmaya başvurduğum için. Daha iyisini yapmayı, sorunlarımı daha iyi yönetmeyi ve ihtiyaç duyduğumda yardım istemeyi öğrenmem gerekiyordu. Maddox eve döndüğünden beri hayat oldukça iyiydi ve o yanımda olduğu sürece, arada bir kendimi şımartmak istesem bile beni kontrol altında tutacağını biliyordum.

"Burada ne işimiz var ki?" diye sordum Nate'e.

"Ne? Eskiden bu saçmalığı çok severdin," diye güldü.

"Evet, eskiden Madd'i fena halde dövmek için bahane olarak kullanmıştım." Belki de bu gece için o kadar da kötü bir fikir değildi.

Garron Park'taki ana plaj boşaltılmış ve etrafı eski araçlarla çevrilmişti; araçların farları derme çatma dövüş ringine doğru tutuluyordu. Garron Park

Dövuş Gecesi bu akşam kalabalıktı ama ortamı iyi ve neşeliydi. Şu anda iki kız, aralarında paylaştıkları saç maşasını kimin alacağı konusunda kavga ediyordu.

Dövuş gecesini gerçekten çok seviyordum. Saldırganlığı boşaltmak, biraz stres atmak ve nispeten güvenli, kontrollü bir ortamda bazı hayal kırıklıklarını gidermek için mükemmel bir yerdi. Buradaki insanlar için dövuş gecesi bir terapiydi ve bu gerçekten işe yarıyordu. Tüm o kavgalarımızda Maddox'un tıpkı bu geceler gibi benim terapistim olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdü. İkimiz de ayakta duramayacak hale gelene kadar birbirimizi döverdik ve vücudum acısa da, her zaman sonrasında kendimi daha iyi hissedirdim. O zamanlar nedenini bilmiyordum ama şimdi anlıyorum.

"Yani artık bunun heyecanını sevmiyor musun?" diye sordu Nate, daha iyi görebilmek için çemberin ön tarafına doğru yaklaşarak.

İnsanlar dövuşen kızları alkışlıyor, onları cesaretlendiriyor ve coşturuyordu. "Hayır, bayılıyorum. Madd ve Xavi nerede?" Kalabalığı tarayarak uzun boylu, koyu saçlı iki aptal aradım. Biri gülüyor, diğeri somurtuyordu.

"Buralarda bir yerlerdeler," dedi Nate. "İşini bitir Karen! Saç düzleştiriciyi getir!"

"Saç maşası," diye düzelttim.

"Saç maşası! Senin olsun, bebeğim!" Bira bardağı her yere döküldü.

Maddox'un nerede olduğunu bilmiyordum ama Karen saç maşasını kazanınca, iki yaşlı herif ringe atladı; ortada bir barbekü vardı. Kahretsin, bir barbeküye ihtiyacım vardı.

"Bu gece herkes büyük bahisler oynuyor," diye güldüm.

“Ne üzerine bahse giriyoruz?” diye sordu Maddox, karanlık bir gölge gibi yanıma gelerek. Kalın, derin sesi bana uğursuz bir şey hissettirdi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Lütfen," diye alaycı bir şekilde söyledim. "Risk alacak hiçbir şeyimiz yok."

“Pekala,” diye omuz silkti Maddox. “Öyleyse kazanan, dövüşten sonra ödülünü kendisi seçecek. Anlaştık mı?”

Onu inceledim, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım. Yüzü sertti, alaycı gülüşü samimiydi ve yeşil gözleri benimkilerden kaçmıyordu. "Lanet olsun, ciddi misin?" diye güldüm. "Hayır. Kesinlikle hayır. Birbirimizle kavga etmiyoruz, Madd." Ondan uzaklaştım.

"Neden?"

“Çünkü. Çünkü vuruldun ve—”

“Olay altı ay önce oldu. İyiyim. Benimle dövüşün.”

"HAYIR."

"Kedi."

"Siktir git!" diye göğsüne ittim. "İşin konusunda çok korkaksın Madd. Orada kendi başının çaresine bakabileceğini mi sanıyorsun? Geçen hafta seni çimlerin üzerinden kaldırmak zorunda kaldım."

“Benimle dövüş ve öğren. Hadi başlayalım.” Şaka yapmıyordu bile. “Kazandığımda ne istediğimi zaten biliyorum.”

“Sen... Aman Tanrım, hayır. Seni haddini bildirmek için dayak yememe sebep olma. Bunu çoktan geride bırakmış olmamız gerekiyordu.”

“Ama biz değiliz.” Bana sırtıttı. “Benim yerim nerede, Devon?” diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı, göğsünü benimkine sürterek. “Hım?”

"Önümde diz çök lan!" diye çıkıştım ona.

“Öyleyse bunun için benimle savaş.” Cinsel organıma dokundu. “Bütün bu insanların önünde bir sürtük gibi görünmekten korkmuyorsan tabii.”

Başını yana eğdi.

Ona öfkeyle baktım, hangi düğmelere basacağını bilmesinden nefret ediyordum. Maddox'un bende üç noktaya doğrudan ulaşma yolu vardı: cinsel organıma, kalbime ve rekabetçiliğime.

“Lloyd!” diye bağırdım bu rezaleti yöneten adama. “Sıradaki biziz!” diye Maddox ile aramı işaret ettim.

Lloyd'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve bu haber kalabalığa yayıldı. Dövüş gecesinde dövüştüğümüzden beri bir yıldan fazla zaman geçmişti ve görünüşe göre park bunu kaçırmıştı. Bahisler ve saçma sapan sataşmalar havada uçtu, ama ben dikkatimi beni kavgaya kışkırtan erkek arkadaşıma odakladım.

"Mutlu?"

"Çok." diye sırttı.

Ağızımdaki kanın o keskin, bakırımsı tadına rağmen, tek hissettiğim şey adrenalindi. Beni ne besliyordu? Tutku mu, öfke mi? Hiddet mi, arzu mu? Yoksa sadece en iyi rakibimle olan rekabet mi? Muhtemelen o.

Kendini beğenmiş Maddox, yumruklarını sıkmış, yüzünde küstah ve kanlı bir sırıtışla duruyordu. Dişleri kıpkırmızı olmuş, eklemleri patlamış ve saçları her yere dağılmıştı. Ne seksi, terli, kanlı bir karmaşa. Benim olabilirdi ama yine de onu yenmek istiyordum. Övünme hakkı ve ödülleri söz konusuydu. Çenesinden damlayıp bronzlaşmış göğsünü süsleyen kan izine takılmamaya ve bu seksi gladyatörün hedeflerimi engellemesine izin vermemeye kendime daha da sıkı sıkıya söz verdim.

Söz verdiğim gibi, kazanmayı ve onu ait olduğu yere, dizlerinin üstüne çöktürmeyi hedefliyordum.

Başım dönüyordu, bacak kaslarım yanıyordu ve gözüm biraz şişmişti, ama kanımın vücudumda hızla akması beni uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyordu. Kahretsin, bunu özlemişim.

“Bana işinin bittiğini söyleme,” diye cıvıladı Maddox. “Pes eden biriyle çıkmayacağımı biliyorum.” Hareket özgürlüğünü artırmak için siyah mayosunu uyluklarına kadar çekti ve dövüş pozisyonuna geçti.

Ona gülümsedim, bu bana verdiği heyecanı çok seviyordum. "Seni fena halde yere sermeden işim bitmeyecek. Eskiden bu kadar konuşmazdın, seni susturmak için can atıyorum." Beyaz şortumu yukarı çektim, duruşuna ve enerjisine uyum sağladım.

"Bu gece söyleyecek çok daha fazla şeyim var," diye beni kışkırtarak lafi dolandırdı.

Eh, en uygun zaman şimdi. Ona doğru atıldım ve toplanan kalabalık kavgamızın heyecanı ile kükredi. İlk sağ yumruğumu ağzından çıkan küfürlerle hedefledim. Yumruğum isabet etti ve Maddox ya dilini ya da yanağını ısırды çünkü taze kan alt dudağından ve çenesinden aşağı akarak onu vahşileştirdi.

Gözümün kenarında yıldızlar parıldıyordu ve birkaç adım geriye sendeledim. O darbenin geldiğini bile görmemiştim. Maddox durmadı. Karnıma, kaburgalarım birer yumruk indirdi, sonra da uyluğuma diz attı. Acı kaslarımın arasından geçti, o kadar şiddetli kasıldılar ki öne doğru eğildim, acı içinde kıvrandım. Ama aşağıdan bakınca, mükemmel bir fırsatın ortaya çıktığını gördüm. Hazırlanıp çenesinin alt kısmına sert bir aparkat indirdim.

Düştü. Hem de çok sert.

Ve bir daha ayağa kalkmadı.

"Kahretsin," diye inledi kuma serilmiş halde. "Bu çok ucuz bir hareketti, seni pislik!" Ayağa kalkmaya çalıştı ama hemen tekrar yere yığıldı.

Ayaklarımın ucunda zıpladım, bu herifin bir daha ayağa kalkmayacağından emin olana kadar içimdeki mücadele azmini bırakmaya hazır değildim. Kalkıyor musun Madd? diye bağırdım ona, kalabalığı duymamazlıktan gelerek. Kalk ayağa!

Maddox iki kez daha denedi, çenesini ovuşturdu ve başındaki sersemliği atmaya çalıştı. Baş dönmesi ve sendelemeyle kumun üzerine sırt üstü düştü, gülererek başını salladı. "Bunun için size lanet olsun."

Yumruklarımı havaya kaldırdım ve kalabalık zaferim için tezahürat yaptı! Maddox'u zafer turu atar gibi yerde bıraktım çünkü bunu hak etmiştim. Başka ne kazandım biliyor musunuz? Övünme hakkı! Eğildim ve kanlı suratına doğru kahkaha attım.

"Gördün mü?" Yanına diz çöktüm. "Bazen haddini bildirmek gerekiyor, Madd." Ona sıırttım ve elini tutup onu oturur pozisyona getirdim.

Biraz sendeledi ama bir dakika sonra düzeldi. Ağzındaki kanı silerken inledi, her yere kum saçtı. "Eminim beni oraya koymaktan asla vazgeçmeyeceksin."

"Asla," diye onayladım. "Kalk ayağa, ezik. Almam gereken bir ödöl var." Onu ayağa kaldırdım, dengesini bulana kadar ona yardımcı oldum. Kaybetmiş olabilirdi ama yüzünde bir gülümseme vardı ve yanılmıyorsam, orada başka bir şey de vardı. Belki de sinirler? Kesinlikle kibir. Ne konuda bu kadar kibirli olabilirdi ki?

Ne büyük bir fark! Eskiden bu dövüş gecelerinde kavga ederdik ama sonunda kim kazanırsa kazansın, dövüşten sonra yine de birbirimize kızgın olurduk. Şimdi ise Maddox bana gülümsüyor, zaferimle gurur duyuyor ve

benimle birlikte kutlamaya hazır. Aramızdaki dinamiğin ne kadar değiştiğini, ama bir yandan da vazgeçmeye hazır olmadığımız bazı yönlerini koruduğumuzu çok sevdim. Kavga mı? Tamam. Gerçek öfke mi? Kurtulduk ondan.

Baş parmağımla alt dudağının üzerinden geçtim, kanı dağıttım. "Bütün bunları yıkaman gerek yoksa çok sinirlenirim ve bütün bu insanların önünde ereksiyon olurum," diye güldüm, gözlerimle onu baştan aşağı süzerek. Kahretsin, Maddox. "Yüzmek mi?"

"Beni taşı," diye sızlandı, alaycı bir gülümsemeyle.

Başımı salladım. "Kaybettikten sonra gururun dayanamadı. Kendi kışını suya kadar götürebilirsin, sonra da kazandığım parayı bana verebilirsin."

Maddox bana neredeyse utangaç bir sırıtış verdi, iki ifadeyi kusursuz bir şekilde bir araya getirebiliyordu. Bunun üzerinde düşünmeye vaktim olmadı. Nate ve Xavi aceleyle yanımıza geldiler ve dövüş hakkında durmadan konuşmaya başladılar.

"Aile adını lekeledin," diye azarladı Xavi, Maddox'u. Muhtemelen bir Sawyer'ı ilk öptüğünde de aile adını lekelemişti, ama neyse.

"Sadece penisini kullanarak değil, başka şeylerle de onun hakkından gelebildiğini görmek sevindirici," diye güldü Nate yüzüme.

Buna gülümsedim.

"Dışarı çıkıyoruz. Siz iyi misiniz?" diye sordu.

"Evet. Bu herifi sahile götüreceğim, sonra da evde tedavi edeceğim." Xavi ile kısık sesle konuşan Maddox'a başımla onay verdim. "Nereye gidiyorsunuz?"

Nate ensesini ovuşturdu. "Şey, bir parti etkinliğine."

"Bu kızı mı paylaşıyorsun?"

"Paylaşmak değil. Sadece... ikimiz de birbirimize sevgi gösteriyoruz," diye güldü. "Fiziksel olarak seviyoruz. Duygusal olarak değil. Susun."

Boğazımı temizledim ama Nate daha bir şey söyleyemeden sözümü kesti.

"Bu gece bana 'erkeklik'le ilgili tavsiyeye ihtiyacım yok, aptal herif. Defol git."

Evet, tabii. "Dikkatli ol," dedim yine de. "Yarın görüşürüz?"

Nate başını salladı, gülümsemesi birkaç saniye daha yüzünde kaldı. "Tamam, iyi eğlen. Sadece, eee, iyi eğlen." Cep telefonumu bana uzattı ve ben de onu mayo şortumun küçük cebine soktum.

Ne tuhaf bir tip. Xavi ile birlikte uzaklaşırken ikisini de izledim, bir anlığına bize baktılar. Onları görmezden geldim ve Maddox'un kolunu omzuma attım, sendeleyerek sahilde yürüdüm, tüm ağırlığını da taşıdım.

"Şu lanet olası bacaklarını kullan, Madd."

"Yapamam," diye güldü. "Bacağıma tekme attın ve şimdi yürüyemiyorum."

Evet, yapabilirdi. Sadece benim ona yardım edeceğimi bildiği için surat asan bir herif gibi davranıyordu. Sahilde o kadar ilerledik ki, kavgalardan gelen ışıklar ve gürültü azaldı, geriye sadece dalgalar ve ay kaldı; gecemizin geri kalanını onlar yönetiyordu.

Onu su kenarına götürdüm ve kolunu omzumdan ayırdım. Suyu doğru dönüp suyunu içime çekerken, gecenin heyecanı beni sardı. "Pekala, Madd. Ödülümü alma zamanı."

Ona doğru dönerken dudaklarımda geniş bir gülümseme vardı, ama onu kumda çömelmiş halde görünce gülümsemem tatsız bir O şekline dönüştü.

"Diz üstüme çökmemi istiyordun, değil mi?"

"Her iki dizim de."

"Tek dizimi dizimle," diye karşılık verdi.

Aman Tanrım. Kahretsin. Kahrolasıcı. Bu gerçekten oluyor muydu?

Gözlerimden istenmeyen gözyaşları akıyordu ve vücudum dövüş sırasındakinden çok daha fazla adrenalin ve enerjiyle dolup taşıyordu. Nefes alamıyordum. Kahrolasıcı nefes alamıyordum.

“Maddox...”

“Devon,” diye başladı...

-DEVON-

Nefes alamıyor muydum yoksa çok mu nefes alıyordum anlayamadım. Göğsüm kalbimin atışıyla gümbür gümbür atıyordu ve parmak boğumlarım kum taneleriyle yanıyordu; utanan bir gelin gibi ağzımı kapatmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Devon,” diye başladı Maddox ve boğazım düğümlendi. “Sana bir keresinde senden nefret etmek, sana sahip olmak, seninle sevişmek ve seninle kavga etmek istediğimi söylemiştim.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve o gece bunu söylediğini hatırladım. Yarıştan sonra pistteydi ve bu, bizim ne olduğumuzun onun tanımıydı. Çok hoşuma gitti.

“Peki ya şimdi? Şimdi senden nefret etmek, sana sahip olmak, seninle sevişmek, seninle kavga etmek, seni sonsuza dek sevmek ve seninle evlenmek istiyorum.” Maddox, mayosunun cebindeki cırt cırtı açtı. Kanlı eli gümüş tonlu bir yüzük uzattı ve yemin ederim ki kalbim durdu. Durakladı. Soruyu bekledi. “Benimle evlenir misin, Devon?”

Tamam, bu bir soru değil. Bir talep.

İç sesim ona defalarca "evet" diye bağırmıştı ama dilim damağıma yapıştı kaldı. Zımpara kağıdı yuttum ve aşktan boğuldum, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarından utanmadım bile, sanki duygusal bir karmaşa içindeymişim gibi.

Öksürdüm. "Evet. Kahretsin, evet. Aman Tanrım, Maddox. Evet!"

O ayağa kalkmadan, önünde diz çöktüm. Yüzüğü umursamadım ve yüzünü kendime yaklaştırıp, kanlı dudaklarını tüm gücümle öptüm. Bu, hayatımın en kötü öpücüğüydü çünkü ağlamayı durduramıyordum ve bu da onu tekrar dövmek istememe neden oluyordu. Ya da gülmek. Ya da ona sarılmak ya da benzeri bir şey. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece onun benim için her şey olduğunu biliyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım yanağına, ona sıkıca tutunarak. "Önce seni fena halde dövmeme sebep olduğun için senden nefret ediyorum."

"Hayır, evlenmeyeceksin," diye güldü. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve beni tekrar öptü. Geri çekilip gözlerime baktı. "Benimle evlenir misin?"

"Şu an evlenebileceğimiz biri olsa, seninle hemen evlenirdim," dedim, gerçekten de öyle demek istiyordum. "Seni sonsuza dek istiyorum, Madd."

Utangaçlığı küstahlığa dönüştü ve onu daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir şekilde gülümsedi. Kanlı dişleri ay ışığını yansıtıyordu ve gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyordu. "Elini ver bana."

Topuklarımdan üzerine yaslandım ve sol elimi uzattım. Parmak boğumlarım kan içindeydi ama neyse ki sağ elimi kullandığım için sol elim çok şişmemişti. Maddox yüzüğü parmağıma taktı ve üzerindeki yazıları inceledim.

"İşıksız mı?"

Biraz irkildi. "Saçma, biliyorum." Elimi tuttu. "Üzerinde 'ışık olmadan karanlık olmaz' yazan bir set buldum. Tam uyuyorlar, anlıyor musun? Sen benim ışığımsın, Devon."

Gözlerimden daha fazla yaş aktı. Maddox bazen romantizm konusunda berbattı ama Tanrım, bu saçma sapan şey beni mahvetti. "Ben miyim?"

"Dünyamı aydınlatmana ya da bunun gibi bir şeye ihtiyacım yok. Sadece... karanlıkta yanımda otur ve ışığın var olduğunu bana hatırlat."

Çılgılığımı gizlemek için öksürdüm. Aman Tanrım. "Tanıdığım en sinsi herifsin Madd, ama birbirimizi çok iyi eğlendiriyoruz, değil mi?"

"Benden daha beceriksiz olmaya çalışmayı bırak," diye alay etti.

"Siktir git! Diğer yüzük nerede? Onu sana takmak istiyorum." Elimle cebine uzanıp yüzüğü çıkardım. Yazının diğer yarısını okudum, cümlelerin ardındaki dürüstlüğü ve anlamı hissettim ve klişe olup olmaması umurumda bile değildi. Bizdik. Klişe olmaya hakkımız vardı. Işık ve karanlık, dünyamız bazen bundan ibaretti. Tüketen karanlık ve umut dolu ışık olma görevini sırayla üstleniyorduk ve başka türlüünü istemezdim. "Sonsuza dek benim olacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Ben zaten evlenme teklifi ettim. Bir de bana teklif ederek beni geçemezsin, aptal herif."

Sırıttım ve sol elini kavradım. "Sen benimsin, dostum." Yüzüğü parmağına taktım. Şişmiş parmağına sıkıştı ama çıkarmak istemedi. "Seni seviyorum, Madd."

"Seni seviyorum, Dev." Gözlerimiz buluştu.

Kollarımı ona doladım ve onu içime çektim. Kanlı, kumlu, terli ve biraz da sümüklüydü ama mükemmeldi. Benim adamım. Nişanlım. Ne tür bir karma iş başındaydı bilmiyordum ama belli ki başka bir hayatta doğru bir

şeyler yapmıştım ki bu herifi kazanmıştım. Hayallerimdeki o pislikle evlenecektim ve kahretsin, bu hayatımın en mutlu gecesi idi.

"Bekle." Geri çekilip ona baktım. "Bu kavgayı planladın mı?"

"Hım," diye mırıldandı. "Çok tahmin edilebilir birisin, dizlerimin üstüne çökmemi isteyeceğini biliyordum," diye güldü.

Dick. "Bunu, dövüşümüzü kaybetmenin bahanesi olarak kullanmaya bile kalkışma Madd. Seni adil bir şekilde yendim. Seni nakavt etseydim ne yapardın?"

Sırıttı ama karşılık olarak hiçbir şey söylemedi. Tam bir Maddox tepkisi. Ağzından çıkan saçmalıkları seviyordum ama sessizliğini de seviyordum. Bazen, hiçbir şey söylemediğinde, mesaj daha yüksek sesle geliyordu.

"Tamam, şimdi sen de bu saçma ve yapmacık halleri sergiledin. Sıra bende." Telefonumu çıkardım. "Selfie çekeceğiz."

Maddox alaycı bir şekilde, "Selfie gibi kelimeler kullanan bir adamla evlenmem," dedi.

"Evet, yapacaksın." Ona doğru eğildim. Maddox kollarını belime doladı ve yanağımdan öptü. İkimizin bir özçekimini çektim, açıyı değiştirdim ve yüz tane daha çektim. "Gülümse, aptal herif."

Gülümsedi. Dişleri kan içindeydi, gözüm şişmişti, yanağımda kan vardı, onun da çenesinde kan vardı ama kahretsin, gülümsedik. Gelmiş geçmiş en iyi nişan fotoğrafları.

Fotoğraf çekmeye devam ettim ve Maddox hiç şikayet etmedi bile. Sonra kamera ekranı gelen arama ekranına geçti.

Kanım dondu, gülümsemem kayboldu ve vücudum gerildi. O sayıyı ezberlemiştim.

"Bu kim?" diye sordu Maddox.

Titrek bir nefes verdim. "Babam."

Telefonu cevapsız bırakmak zorundaydım. O berbat babamın hayatımın en güzel gecesini mahvetmesine asla izin vermeyecektim. Bu bizim gecemizdi ve babamın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Telefonu cebime geri koymak üzereydim ki Maddox bileğimi yakalayıp beni durdurdu. "Bunu görmezden gelemezsin," dedi. "Ya onunla yüzleşmek için elde edeceğimiz tek şans buysa?"

Haklıydı ama o gece bizim nişan gecemizdi. "Çılgın..."

"Ne derse desin, gecemizi mahvetmeyecek. Söz veriyorum." Şaşırtıcı bir nezaketle yanağıma dokundu.

İpuçları verebilir, bize bir beklenti yaratabilir veya bir şekilde bizi kışkırtarak bir sonraki adımın ne olacağını anlamamızı sağlayabilirdi ve bu noktada her türlü avantaj memnuniyetle karşılanırdı. Nate ve Xavi bizden uzakta bir yerlerdeydi, Annem Mary'nin evinde korumasızdı ve hepsinin güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Telefonu hoparlörden açtım, hiçbir şey söylemedim. Kumda, yüzlerimizde kan ve parmaklarımızda nişan yüzükleriyle oturmuş, hattın diğer ucundaki cızırtıyı dinliyorduk. Nefes aldı ve bu ses sinirlerimi bozdu. Jim'in nefes almaya hakkı yoktu. Sanırım gerildim çünkü Maddox destek için bana yaslandı—destek mi verdi yoksa aldı mı, bilmiyordum.

Dalgalar kıyıya vurmaya devam etti, ay parlamaya devam etti ve biz beklemeye devam ettik. Sanki biri konuşacakmış gibi bir nefes alma sesi duyuldu ama hiçbir kelime çıkmadı. Ben bir şey söylemek istemiyordum ve Maddox'un da söylemeyeceğini biliyordum, bu yüzden Jim bir dakika

içinde bir Şey söylenmezse telefonu kapatacak, ailemi kontrol edecek ve gecenin geri kalanını niŐanlımla sevişerek geçirecektim.

Geçtiğimiz bir buçuk yılda çok Şey öğrendim ve en önemlisi Maddox ve kardeşimin hiçbir Şeyden daha önemli olmadığıydı. Ama babam yüzünden sürekli korku içinde yaşıyorduk, her gün arkamıza bakarak, aniden ortaya çıkıp bir Őeyimizi daha almaması için tetikteydik.

İÇimi bitirmiŐtim.

Artık babamın hayatımı dikte etmesine izin vermemeye karar verdim. Hayatımızın kontrolünü ele geçirmeye ve gücü geri almaya hazırım.

Baş parmağım aramayı sonlandırmak için kırmızı düğmenin üzerindeydi. Maddox boynumu öptü, bana yaslanarak destek gösterdi.

Tam düğmeye basmak üzereyken babam konuştu.

"Tebriklerimi iletmem gerekiyor sanırım."

Terli vücudum buzla kaplandı ve Maddox o kadar hızlı ayağa fırladı ki ben öne doğru düştüm. Birlikte kumsalı taradık, etrafı telaŐla kollayarak, tehdidin nereden geldiğini bilmesek de koruyucu pozisyonu için mücadele ettik.

Sonra babam sırada beklerken kahkaha attı. Bu iğrenç, manyakça ve sapıka bir Şeydi.

-MADDOX-

Jim'in ne diyeceğini hiç tahmin edemezdim ama o değildi. Nişanımız daha yeni olmuşken, bunu nereden biliyordu ki?

Çok zorlu bir süreçten geçmiştik ve bu nişan, bunca karmaşadan sonra bizim için yeni, iyi ve heyecan verici bir şeyin başlangıcı olacaktı. Her zamanki gibi, Jim Sawyer bir şekilde işin içine girdi ve ben o kadar sinirlendim ki, karavan parkını yakmak istedim.

Annemin karavanının içinde bir aşağı bir yukarı yürüdüm, sakinleşmeye çalışıyordum ki gerçekten bir şey yakmayayım, ama bu öfke içimde kaynayıp duruyordu ve beni alt etmeye çalışıyordu. Beni sakin tutan tek şey Devon ve onu kontrol etme ihtiyacımdı. Devon onları arayıp geri gelmelerini söyleyince Nate ve Xavi geldiler. Jim'in Mary'nin peşine düşmesi ihtimaline karşı Mary ve annelerini gizlice kontrol etmiştik ve ailem de buradaydı. Andrea, Mary'nin evinde geceyi geçireceğini ve bir şey olursa bize haber vereceğini söylemek için aradı. O kadın bir azizeydi.

Hayatta tek bir şey istiyordum: Devon. Birinin sürekli bunu tehdit edip paçayı kurtarabileceğini düşünmesi aklım almıyordu, ama Jim bizim boyun

eğip her şeye katlanacağımızı sanıyorsa yanılıyordu. Hayatımı bir sürelİğine, birden fazla kez mahvetti ve Devon'ın tüm hayatını da mahvetti, bu yüzden ona, bindiği gemiye ve lanet olası oyununa lanet olsun. Artık korkak olmak istemiyordum. Kaçınmak burada çözüm değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o an gerçekten çok cinayet işleme isteği duydum.

"Gidip kutlayın," dedi babam. "Jim'le biz ilgileniriz. Bu sizin geceniz."

Ah, hayatımın geri kalanını kutlama yaparak geçirmeyi planlamıştım ama bu gece, bir saldırı planım olana kadar bir santim bile kıpırdamayacaktım. Devon bana baktı, mavi gözleri benimkileri hesaplıyordu ama başını sallayınca aynı fikirde olduğumuzu anladım. O herifle evlenmek için sabırsızlanıyordum.

"Yapacağız," dedi Devon. "Ama önce Jim'in nerede olduğumuzu nasıl bildiğini çözmemiz gerekiyor."

Annem masaya oturdu ve Devon'ın kırık parmak eklemlerini sardı. Bu yüzden onu çok sevdim ama biraz da kıskandım. Onu sarmak benim işimdi ve başkasının bunu yapmasını hiç hoş karşılamadım. Ama annem yüzüğüünün altını temizlemek için çıkarmaya çalıştığında Devon onun elini ittiğinde, içimdeki öfke yerini kibirli bir gurura bıraktı.

"Teknede olmalıydı," dedi Nate. "Denizde olsaydı kimse onu fark etmezdi. Dürbünü ya da benzeri bir şeyi vardı."

"Çünkü kimse hiçbir şey görmedi," diye onayladı Xavi. "Hem karada olsaydı, birileri onu görürdü."

"Eğer onu korumadııarsa," diye tükürdü Devon. "O adi herif, insanlara rüşvet vermek için sınırsız imkanlara sahip gibi görünüyor."

Çok sinirlenmişti; bunu anladım. Ama Garron Park halkı çoğunlukla iyiydi ve onlar da bizim kadar Jim'in saçmalıklarından bıkmışlardı. Artık

ondan eskisi kadar korkmuyorlardı ve bizim tarafımızı tutmaya hazırdılar.

"Geri dönmesinin tek bir sebebi var," diyerek konuşmayı farklı bir yöne çektim.

"Kaçak mallar," diye ekledi babam.

"Evet, ve bunu elde etmek için her şeyi yapacak." Çenemin altındaki hassas morluğu ovdum. Lanet olsun, Devon çok iyi yumruk atabiliyordu. Ve bu beni tahrik ediyordu. "Hatta herhangi birimizle uğraşmak da dahil. Bizi tedirgin etmek istiyor ki, onu izlemek yerine arkamızı kollayalım."

Xavi, "Davis'i gözetim altında tutmamız gerekiyor," dedi. "Eğer birisi o pisliği delil deposundan çıkarabilirse, o da Davis'tir."

"Memur Hanes'i arayalım mı?" diye sordu Nate. "Madd'ı o kurtardı ve bize inanıp yardım etti. Ona bu konuda güvenebilir miyiz?"

"Evet oyluyorum," dedi Devon. "O istasyonda ve en iyi gözetleme noktasında. Ona ihtiyacımız var."

Ön kapı çalınca hepimiz gerildik, Jim'in geleceğini düşünüyorduk. Xavi, herkesin açmamasını söylemesine rağmen kapıyı açtı ve sonra kapıda duran kişi yüzünden koruma içgüdülerim devreye girdi. Jim değildi. Hemen Devon'a koştum ve onu mutfığa götürdüm, vücudumun arkasına saklamaya çalıştım.

"Ben lanet olası bir prenses değilim, Maddox," diye fısıldayarak bana söyledi ve beni arkasına itmeye çalıştı. Sonunda tezgahın arkasında, koruma pozisyonu için birbirimizi itip kakmaya başladık. Yeterince iyiydi.

"Ne istiyorsun lan?" diye bağırdı Nate, Patrick Harris'e.

Harris anneme saygılı bir şekilde, "Hanımefendi," dedi. Ardından da bizlere, "Beyler," diye ekledi.

"Neden buradasın?" diye hırladı Devon, oldukça sert bir ses tonuyla.

“Burada barış için bulunuyorum,” dedi Harris içeri girip kapıyı arkasından kapatırken. Silahsız olduğunu göstermek için ceketini kaldırdı ve bu tür saçmalıkları gerektiren bir hayat yaşadığım bana tuhaf geldi. Aman Tanrım. Devon biraz rahatlardı ama ben rahatlayamadım. Başparmağım parmağımdaki yüzüğü döndürmeye çalıştı ama çok şişmişti, bu yüzden sadece rahatlamak için dokundum. “Aslında, bir iş teklifiyle buradayım.”

"Sana varlığımı unutmanı söylemiştim," diye çıkıştım ona.

"Şimdiye kadar öyle yapıyordum," dedi. Bol pantolonlu, cimri bir serseri gibi giyinmişti. En azından bu sefer sarı pilot gözlükleri yoktu.

Ben de babam da ağzımızı kapalı tuttuk. Ağzımız sulanmıyorken, gözlerimiz etrafı değerlendiriyordu. Harris gergin ya da şüpheli görünmüyordu, yani her zamankinden daha fazla değildi, ama yüzünde bilmediğimiz bir şey bildiğini gösteren ince bir gülümseme vardı. Şu anda bilgi altın değerindeydi, bu yüzden sırf bu bilgi için bile onu dinleyecektim.

"Hadi, işe koyul," dedi Nate gergin bir şekilde, ama bu gerginlik onu artık ayakta duramayacakmış gibi kanepeye çökmekten alıkoymaya yetmedi.

“Jim Sawyer bana tuzak kurdu, benden çaldı ve şantaj yaptı,” diye başladı Harris ve nedense Devon geriye yaslanıp kalçasını penisime sürttü. İnlememi bastırdım ve Harris'e odaklanmaya çalıştım. “Bunun bedelini ödetmek istiyorum.”

Sıraya gir, dostum.

"Senin ve Gary'nin birlikte bu işin içinde olduğunuzu sanıyordum?" diye sordu babam.

“Gary eskiden hayatımın bir parçasıydı, ama omurgasız bir aptal ve kızını korumaya çalışmaktan başka bununla hiçbir ilgisi yoktu.” Harris bol

pantolonunu düzeltti.

"Teklif ne?" diye sordu Devon, sanki bu çok açık değilmiş gibi hâlâ penisimin üzerinde sürtünerek. Sert tonu, kalçalarının şehvetli, yavaş hareketleriyle tamamen zıtlık oluşturunuyordu.

Harris o uğursuz, hasta gülümsemelerden birini sergiledi, ama bu beni caydırmak yerine, bana çarpık bir umut duygusu verdi. Bu tefeci neredeyse bizim kadar intikamcıydı. "Nerede olduğunu biliyorum."

Devon kaskatı kesildi, kalçaları artık kıpırdamıyordu. Kolumu beline doladım ve sertleşen penisini okşadım. Rahatladı. Sırıttım.

"Nerede? Söyle bize." Nate tekrar ayağa kalktı.

"Ne için?" diye sordu Harris, Nate'e. "Onun tekrar ortadan kaybolmasına yardım mı edeceksin?"

"Onu geberteceğim," diye karşılık verdi Nate.

Xavi, Nate'e sert bir bakış attı. Bu yaşlı teyzeler, tıpkı Devon ve benim gibi birbirlerini koruyorlardı.

"İşin ticari yönü nerede?" diye sordu babam, anlaşılan buradaki tek akıllı kişi oydu. Annem bir şeyler mırıldandı ve şarap kadehini tekrar doldurdu. Boşalttı. Tekrar doldurdu.

"Bilgi karşılığında bir şey istiyorum," dedi Harris. Elbette istiyordu.

Devon'ı azgın azgın okşadım, yanaklarının kızarmış olmasından ve birkaç dakikadır tek kelime etmemesinden tatlı bir memnuniyet duydum. Ne kadar kolay dikkati dağılıyor. "Kaçak mal," diye tahmin ettim. Penisimi Devon'ın kalçasına bastırdım, ona sürtündüm.

"Bunu nasıl elde etmemizi bekliyorsunuz?" diye sordu Xavi. "Sizin için hiçbir şey çalmayacağız."

Devon'a doğru eğildim, dudaklarım boynuna değdi. "Kıçını bana böyle sürtmeye devam edersen seni şu lanet olası tezgâhın üzerine yatırırım."

Devon'dan boğuk bir homurtu çıktı ve ben de onun boynuna doğru gülümsedim. Ama o kalçasını kıpırdatmayı bırakmadı.

"Bunu başarmanızı beklemiyorum," dedi Harris. "Tek istediğim, Jim ve Davis'in planlarını uygulamalarına izin vermeniz. Onlar benim için halledecekler."

Babam Harris'e öfkeyle baktı. "Onlarla mı çalışıyorsun?"

"Onlara karşı," dedi Harris.

"Bundan ne elde edeceğiz?" diye sordu Nate. "Babamıza karşı geri çekilmemizi mi istiyorsunuz, böylece o sizin pis işlerinizi yapabilsin? Hayır. Kesinlikle hayır. Onun ölmesini istiyorum."

"Şunu söyleyeyim," diye başladı Harris, karavanın içine bir adım atarak. "Şu anda Jim'i gözlemliyorum." Bize canlı yayın göstermek için telefonunu kaldırdı. Jim, tanımadığım bir yerde demirlemiş bir teknede oturuyordu. Hava karanlıktı ve yerini belirleyecek pek fazla işaret yoktu. Hepimiz gerildik ve Devon'ı sakinleştirmek için tekrar penisini okşadım. "Bu iş bitene kadar onu her zaman gözlemleyeceğim, sizin için güvenlik görevlisi olacağım. Adamlarımın görüş alanından asla çıkmayacak, bu yüzden herhangi bir tehlike önceden bilinecek. Bu benim sözüm. Ayrıca, bir şey yaparsa, hareket halindeyse veya tanıdığınız biriyle konuşursa sizi uyaracağıma da söz veriyorum. O kasalardan istediğimi aldığım da, size hem Jim'i hem de Davis'i vereceğim ve sonra da... uygulamaya karar verdiğiniz her türlü adalet konusunda size yardımcı olacağım."

Devon penisini elime bastırdı, sonra boğazını temizledi. "Pekala. Anlaştık."

"Ne?" diye bağırdı Nate, yüzünün kızardığını fark ederek.

"Anlaşıyoruz. Ancak o canlı görüntülere erişim istiyorum. Eğer Jim ortadan kaybolursa, anlaşma biter. Onun nerede olduğunu her zaman

bildiğimiz sürece anlaşma geçerli. Ama uzun sürmez. Sınırsız değil. Kasaları getirmeniz çok uzun sürerse, Jim ile anlaşmamızı durdurmayız.”

Bakın kim sonunda aklını başına toplamış. Nişan ona çok yakışmış.

"İçeriği aldıktan ve Jim görevini yerine getirdikten sonra, onu biz alırsınız ve siz de anlaşmanın sizin tarafınızdaki kısmını yerine getirirsiniz," diye ekledim. "Ve sonra gerçekten de bizi unutursunuz. Hepimizi."

Herkes uzun uzun düşündü. Önce Xavi kabul etti, sonra da annem, olan bitenden haberi olmamasına rağmen. Nate başını sallamadan önce ensesini ovuşturdu ve babam bana baktı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi, Harris'e karşı biraz şüphe vardı, ama sonunda, bunun en iyi seçeneğimiz olabileceği umuduyla başını salladı.

"Anlaştık," dedim Harris'e. Jim'in nerede olduğunu bilen tek kişi o olduğundan, ona bir bakıma ihtiyacımız vardı.

Sözüm ağzımdan çıkar çıkmaz Devon arkasını döndü, elini boğazıma doladı ve bana dik dik baktı. "Dışarı. Hemen."

Nişan gecesi yeniden planlandı.

-DEVON-

O, Şu lanet olası krizle uğraşırken beni sinirlendirebileceğini mi sandı? Ne kadar da adi bir herif. Ama başardı. Ve belki de ben başlattım, ama neyse.

Onu ön kapıdan dışarı ittim, yapabileceğimi bildiğim gibi sertçe ittim. Yüzünde hâlâ alaycı bir sırıtış vardı ve bu beni hem tahrik etti hem de sinirlendirdi. Gidecek özel bir yerimizin olmamasından nefret ediyordum ama onu ittim ve karavanın yan tarafına geçene kadar itmeye devam ettim. Gece yarısıydı ve neyse ki komşuların çoğu ya uyuyor ya da dövüş gecesinin eğlencesine dalmış olacaktı. Çok fazla röntgenci olmayacaktı.

"Beni böyle oyalayabileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdandım ve sırtı römorkun yan tarafına, yani pencerelerin olmadığı tek yere çarpana kadar onu ittim.

"Sen başlattın," dedi dudaklarını yalayarak. "Ama evet, sanırım seni böyle oyalayabilirim. Bak, sakin ne kadar sertleşmiş, dostum."

Ah, ondan nefret ediyordum. "Ve sanıyorsun ki ben öylece boyun eğip bunu kabulleneceğim?" Göğsümü onun göğsüne bastırdım, az önce ondan nefret ettiğimi ilan ettiğim kadar da onu seviyordum.

“Hım,” diye mırıldandı, parmakları çoktan mayo şortumu çözmeye başlamıştı bile. İzin verdim ve şortum çözülür çözülmez elimi boğazına doladım ve tam yüzüne yaklaştım.

"Hiç şansı yok, Madd."

"Devon," diye yakındı.

Boşta kalan elimle şortunu yırttım ve ona kendi zafer dolu sırıtışımı gösterdim. "Bu geceki kavgayı kesinlikle ben kazandım. Eğilip katlanacak olan sen olacaksın."

Yeşil gözleri meydan okurcasına parladığında, onu yendiğimi biliyordum. Belki de üst pozisyon için benimle mücadele etme oyununu oynamak istiyordu, ama çok uzun zaman önce altta kalmayı daha çok sevdiğini söylemişti. Onun yakıcı bakışlarının altında olmak, bir güneş tutulmasına bakmak gibiydi; yakıyordu, silueti retinalarımı kavuruyordu ve gözlerimi ondan alamıyordum. Maddox Kane, kendi başına bir doğa gücüydü.

Kavga başlamıştı, rekabet devam ediyordu, gerilim yüksekti ve penislerimiz sertleşmişti. Ama tereddüt ettik. Çünkü...

Kahretsin. Etrafa bakıyorum, annemin karavanının yanında duruyorum, dövüş gecesinde kavga ettiğimiz ve sahilde nişanlandığımız gece... hâlâ o lanet olası babamın mahvettiği aynı geceydi. Böyle olmaması gerekiyordu. 62 numaralı parselde, ya da en azından bir yatak odasında veya özel bir alanda, birbirimiz için ve yarattığımız enerjiyle yaşamamız gerekiyordu. Bunun yerine, çok fazla düşündüğümüz için ereksiyonlarımızı kaybediyorduk.

Gözlerim yere kaydı ama Maddox çenemi kaldırarak bana bakmamı sağladı. Anladı. "Bakma."

“Neyi yapma?”

"Gecemizi mahvetmesine izin verme. Sevişmek zorunda değiliz ama beni yüzüstü bırakma, bebeğim."

"Bebeğim?" Gerçekten gülümsedim. "Uyuşturucu etkisinde değilsin, değil mi?"

"Nişanlandığımıza göre nasıl duracağına bakmak için bir deneyeyim dedim." Maddox sırttı.

"Peki, nasıl sığdı?"

Öne eğildi ve dudaklarını benimkine bastırdı. "Aptal daha iyi uyuyor."

"Siktir git," diye mırıldandım dudaklarına doğru. "Bu gece ilişkimizin kopuk olmasından dolayı özür dilerim."

"Biz yıkılmadık." Arkasına yaslandı ve ikimizi de şortlarımızın içine geri soktu. "Düşünüyoruz."

"Düşünmekten nefret ediyorum," diye surat astım ona. "Ben seksi bir nişanlılık seks istiyordum."

Maddox beni içeri çekti, bize bir şey soran herkesi görmezden geldi ve yatak odasının kapısını kapattı. Somurtarak yatağa girdik, ama Maddox sırtımı göğsüne çekip sıkıca sarıldığında kendimi iyi hissettim.

Nişanlımın kollarında uyuyakaldığım o gece, hayatımın en güzel gecesiydi hâlâ.

Kahrolası nişanlı.

Maddox soğukkanlı davranıyordu. Ve tam bir pislikti.

"Ne halt ediyorsun Madd?" diye alaycı bir şekilde sordum motosikleti park ederken. "Bütün yolu bana bu şekilde sürdün ve nedenini bile

söylemiyorsun?"

"Lanet olası ağzını kapat da benimle gel." Elimi çekiştirdi, muhtemelen aynı anda gözlerini de deviriyordu.

Sabahın ortasıydı, daha yeni kahvemi içmiştim ve Maddox beni yataktan zorla çıkarmıştı. Kelimenin tam anlamıyla. şimdi beni çalıştığı arazide, meraların ve ahırların etrafından dolaştırıyor, nereye gittiğimizi veya neden iş yerinde olduğumuzu söylemiyordu. Sırları sevmediğim için doğal olarak onu bu konuda kötü hissettirdim. Sanırım bisikleti oraya park ettiğı için, tüm bu kayaların ve köklerin üzerinden sürmek yerine, en azından arkadan uçup gitme ihtimalimi biraz da olsa düşündüğü için ona teşekkür etmeliydim.

Hayatımda hiç arazi motosikletinin arkasına binmemiştim. Sevmedim de. Ben bir şofördüm, motokros yarışçısıydım ve kendi motosikletimin olmamasından nefret ediyordum.

Maddox bizi bir süre çalılıkaların arasından götürdü, ta ki bir açıklık görüne kadar. Maddox, ormanla çevrili, güzelce otlanmış ve bir göletin bulunduğu açıklığın tam ortasında yer alan, tablo gibi güzel sөгüt ağacına doğru yöneldi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bana sabırsızca. Bir şeyden utanıyor muydu acaba? Aman Tanrım.

"Neyden?" Etrafıma bakındım. Evet, güzel bir yerdi. Ne olmuş yani? "şimdi de doğa aşığı, aşırı muhafazakar bir cadı olduğunu söyleme sakın." Ona şüpheyle baktım.

"Ağaçtan mı, aptal? Burada evlenmek için." Utangaç olmak istemediğı için kızgın görünüyordu. Ahh. Burada mı evlendiler?

Etrafıma tekrar baktım, yeni bir bakış açısıyla inceledim. Sөгüt ağacı olağanüstü derecede mükemmeldi, bu da garipti. Genellikle sөгüt ağaçları

hep eğik ve budaklı olurdu, ama bu ağaç tertemiz, orantılı, mükemmel bir şekilde sarkık ve hatta yaprakları bile mükemmel, eşit bir uzunlukta idi. Sanki bir Pomeranya köpeği gibi bakımlı görünüyordu. Tüm güzelliğiyle mutlu, sağlıklı, huzurlu bir ağaçtı.

“Pete bize bu yeri teklif etti. Burada evlendi.” Maddox, fırsatı hemen değerlendirmediyimi görünce ensesini ovuşturdu.

Ağacın gövdesinin etrafında dolaştım, tepedeki dallara baktım. "Evliliği nasıldı?"

"Neden?"

“Madd, kötü bir yer gibi görünmesini istemiyorum. Mutlu muydular? Boşandılar mı yoksa başka bir şey mi oldu?” Kabuğuna dokundum, ağacın yaşını hissettim.

“Bütün gün oturup dedikodu yapmıyoruz,” diye alay etti. “Onlar mutluydu, sonra o öldü. Memnun muydular? Çünkü bizim evliliğimiz de böyle olacak. Mutlu olacağız, sonra öleceğiz.”

Buna gülümsedim. Kesinlikle haklıydı. Mekan gerçekten çok güzeldi ve insanların sosyal medyada paylaşmayı çok sevdikleri o mükemmel düğün fotoğraflarının yanında saçmalık gibi kalıyordu. Ağacın huzurlu havasını, etrafındaki çimenlerin dalgalanmasını, içinden gelen kuş cıvıltılarını ve yakındaki göletteki kurbağaların seslerini çok sevdim. Bundan daha güzel bir yer bulmakta zorlanırdık.

Gözlerim Maddox'u geçip orman sınırına kaydı. Dikkatimi çeken başka bir ağaç daha buldum ve içimde bir umut ışığı belirdi.

"Şuraya ne dersin?" diye sordum Maddox'a, diğer ağacı işaret ederek.

Maddox baktı, sonra kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? O yarı ölü, perişan haldeki yaşlı Oak mı?"

“Evet.” Başımı salladım. Söğüt ağacını işaret ederek, “Bu ağaç mutluluk ve huzur diyor. Bütün gün çok çalışıyoruz, eve geliyoruz, akşam yemeği yiyip günümüzü konuşuyoruz ve sonra mutlu bir şekilde yatağa giriyoruz diyor.” Meşe ağacını işaret ederek, “O ağaç da bir sürü şey gördüm, hala ayaktayım ve hiçbir yere gitmiyorum diyor. Bu daha çok bizi anlatıyor, değil mi? Yani, akşam yemeği yapmaya çalışacağım ama berbat edeceğim, sen benim hatalarımı düzeltirken bana kızacaksın, sonra da yarım yamalak kurtarılmış yemeği yerken birbirimize bakacağız ve sonunda kırık bir yatakta nefret dolu bir şekilde sevişeceğiz diyor.” Maddox'a baktım, ne düşündüğünü merak ediyordum. “Bu daha çok bizim tarzımız.”

Onun hakkını yememek gerek, meşe ağacını gerçekten inceledi ve tüm bunları anlatıp anlatmadığını çözmeye çalıştı. Dalların üzerinde kargalar vardı ve bunların iyi bir alamet mi yoksa kötü bir alamet mi olduğunu hatırlayamadım, ama güzel görünüyorlardı, bu yüzden bunu bir zafer olarak kabul ettim. Ağacın etrafındaki çimenler kahverengi ve kuruydu, sanki meşe ağacı bencil bir yaşlı keçi gibi tüm suyu açgözlülükle emmişti ve diğer ağaçlar bile sanki bir dışlanmış gibi ondan uzaklaşıyordu. Bunu sevdim. Maddox o kadar uzun süre ona baktı ki, her şeyi iyice görmesi için ellerimi ceplerime soktum.

“Yazıda, ağaçları okuyamayan aptal bir herif olduğun yazıyor, ama yine de seninle her yerde evlenirim çünkü açıkça ben de senin kadar aptalım.” Maddox yanımda duruyordu. “Öyle mi?”

“Evet,” diye onayladım. Yanına yaslandım ve kolumu beline doladım. “Umarım beğenirsin Madd, çünkü bu berbat ağaç, ben ve bir evlilik cüzdanı, düğünümüzde olacak tek şey. Düğün yemeğimizi o gölette balık tutarak yiyeceğiz.”

Maddox güldü. "Kurbağa bacaklarına hiç aldırmadım." Başımın yanından öptü. "Yüzüklerimizi bir haftalık ücretsiz çalışma karşılığında aldım. Bu yüzden ilk hafta ücret almadım."

Ağzım açık kaldı. "Sen alçak herif! Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum." Omzuna bir yumruk attım. "Bunun için sana minnettarım. Teşekkür ederim."

"Pekala, madem bütün zor işleri ben hallettim, evlilik cüzdanı işi artık senin sorumluluğunda."

Ne kadar da adi bir herif, ama haklıydı da. Dün gece babamla yaşanan onca kötü olaya rağmen kendimi oldukça iyi hissederek, düğünümüzün yapılacağı ağacın yanında onu öptüm.

Patrick Harris sayesinde artık babamı gözlemleyebiliyorduk, ama beklemek beni öldürüyordu. Onu şimdi ortadan kaldırmak, ondan kurtulmak ve gölgesi üzerimize düşmeden evlenmek istiyordum. Hanes her şeyin içindeydi, ama babamın yasa dışı bir şey yaptığına dair video kanıtı olmadan harekete geçmeyeceğini söyledi. Kanıtı elde edene kadar beklememiz ve Harris'i polislerle hiç ilişkilendirmeden görüntüleri ona ulaştırmamız gerekiyordu. Hanes, Davis'in haberi bile olmayacak şekilde, delil odasının etrafına ek güvenlik önlemleri bile aldı. Sanırım yapabileceğimiz tek şey her şeyin başlamasını beklemektir. Tuzağa düşürülmüştük, bu yüzden... beklemek gerçekten berbattı.

"Hey, Madd?"

"Hım?"

"Artık eğilme zamanı."

"Yok, sanmıyorum Devon." Bana doğru döndü ve sırtımı meşe ağacının gövdesine yasladı. "Bu evliliğe doğru bir başlangıç yapıyorum."

"Bu hangi ayak?"

"Dizlerinin üzerine çök." Beni dizlerimin üzerine itti ama bana aşağıdan bakışı kendimi ondan daha büyük hissetmeme neden oldu.

"Merak etme Madd," dedim, pantolonunu çözerken, çok uzun zaman önce çakıl ocağında duyduğum sözleri tekrarlayarak. "Seni de senin evine götüreceğim."

-MADDOX-

Ahmak gibi, benzinim bitti. Pete'in ön verandasının basamaklarında oturup, kardeşimin bana bir depo yakıt getirmesini bekledim. Yani, Pete'in tarım aletleri için bir yakıt deposu vardı, ama o evde yokken şansımı zorlamak istemedim. Bu lanet işe ihtiyacım vardı ve dürüst olmak gerekirse, işi de yeterince seviyordum.

Xavi yirmi dakika sonra geldi ve bana gülmeye başlamıştı bile.

Selamlaşma olarak ona "Defol git" dedim. "Getirdin mi?" diye sordu. Ayağa kalktım, popomu silkeledim.

Xavi kıkırdadı. "Evet, seni salak." Kamyonun arkasından teneke kutuyu çıkardı ve bana uzattı. "Ama acele et. Davis'le ilgili bir şeyler oluyor."

Daha hızlı döktüm. "Ne?"

Xavi omuz silkti. "Henüz bilmiyorum ama Hanes arayıp bir şeyler çevirdiğini ve gözetim altında olduğunu söyledi."

"Bu çok muğlak. Jim ile ilgili bir şey mi?"

Bu işin bir an önce bitmesini dört gözle bekliyordum. Jim'le o kadar uzun zamandır uğraşıyorduk ki, artık sinsice yayılan bir koku gibiydi. Onu

düşünmekten, ondan bahsetmekten ve ona karşı planlar kurmaktan bıkmıştım. Sadece Devon'la evlenip şu berbat hayatımıza bir son vermek istiyordum.

Xavi şapkayı bana uzattı. "Karakolda bir şeyler oluyor. Hanes, çavuşla ya da her kimse ona bağlı olduğu için onunla bir toplantı için oraya gittiğini söyledi, ama etrafta biraz dolaşıyor."

Elbette o herif karakolda bulunmak için bir bahane bulacaktı. Bu kadar büyük bir miktarın çoktan taşınması gerekse de, tüm deliller hala oradaydı. Hanes'in üstündeki memurlar, kaçak mallara el koyup koymayacağını görmek için gözlem altında tutuyorlardı, ancak yakında bir şey olmazsa, daha güvenli bir yere taşıyacaklardı. Jim ve Davis'in o zamana kadar aptalca bir şey yapmaları gerekiyordu. Onları ancak bu şekilde yakalayabilirdik ve Hanes her şeyi izliyordu.

Deponun kapağını sıkıca kapattım ve bidonunu Xavi'ye geri verdim. "Hanes'in gözü Davis'te mi?"

"Evet, Harris hâlâ Jim'i yayında tutuyor, yani güvendeyiz." Xavi tenekeyi kamyonun kasasına koydu. "O ağaç mı?" Söğüt ağacını işaret etti.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır. Devon'a göre o ağaç çok sağlıklı. Şu ağaç." Berbat meşe ağacını işaret ettim. "Böyle bir şey, berbat bir hayat yaşayan ama güçlü hayatta kalma becerilerine sahip aptal herifler olduğumuzu söylüyor. Ya da buna benzer bir şey." Ağaçlarla aramızda bir bağ vardı.

Xavi güldü. "Gayet doğru gibi. Sabırsızlıkla bekliyorum. Davetliyim, değil mi?"

"Asla olmaz." Ağaçtan yüzümü çevirdim. "Devon nerede? Birileri onu gözetliyor olmalı ki aptalca bir şey yapmasın."

"Nate ona bakıcılık yapıyor. Dükkânda görüşürüz?"

Başımı salladım ve bacağımı bisikletin selesine attım. Kahretsin, bu küçük boktan şeye bayılıyordum. Sadece çakıllı yollarda bile olsa tekrar bisiklet sürmek iyi hissettiriyordu.

Xavi'nin peşinden dükkana giderken, henüz yaşanacak her şeyi düşünüyordum. Devon'a güveniyordum ama yaşananlardan dolayı o kadar suçluluk duyuyordu ki, kahraman olmaya çalışıp her şeyi mahvettiği gibi planı da berbat edeceğinden biraz korkuyordum. Devon planımızdaki kontrolsüz kişiydi ama onu kontrol altında tutmaktan zevk alıyordum, bu yüzden çok büyük bir yük değildi.

Bunların hiçbirinden onu suçlamadım, ama kafasında benim kurşun yaram, hapis cezam, ilk ilişkimizdeki sorunlar ve şu anki evsizliğimiz yüzünden suçluluk duyuyordu. Bunun üstüne, hepimizin yaşadığı sürekli korku hali, arkamızdaki tehdit, sabıka kaydım (her ne kadar siliniyor olsa da) ve parasal sıkıntılarımız da omuzlarında ağır bir yük oluşturuyordu. Bu kadar suçluluk duygusu altında olan adamlar nadiren en iyi kararları verir ve Devon kesinlikle bu kuralın bir istisnası değildi. Kesinlikle aptalın ta kendisiydi. İhmal onun hatasıydı, ama geri kalanının hiçbirisi onun değildi. Çoğunlukla aptallığının hatasıydı, ama bu genetik bir şeydi. Nate de çok aptaldı.

Hayat nefes nefese kalmış gibiydi. Her şeyi ayarlamıştık, bir planımız vardı, bir araya gelip karanlık bir tefeciyle anlaşma yapmıştık ve sonunda yanımızda iyi bir polis de bulmuştuk. Her şey hazırды, ama her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini bilmemenin verdiği huzursuzluk hepimizi biraz çıldırttı. Sanırım göreceğiz.

Sonra da Jim'le ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecekti. Biz katil miydik?

Tek bir şeyden emindim: Devon'ın kendi babasını öldürmesine izin vermeyecektim. Adamdan ne kadar nefret ederse etsin, bu onu ömür boyu mahvedecekti.

Devon çok formdaydı. Kontrolden çıkmıştı, ama hiç de beklediğim gibi değildi. Davis'e bir şeyler yapmak için can atacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine farklı bir şeye odaklanmıştı.

"Maddox, sus ve banyoya gir," diye çıkıştı bana üçüncü kez. "Evimiz yok, mahremiyetimiz yok ve zamanımız yok. Bundan faydalaniyoruz."

Bununla, kardeşlerimizin ve babamın verandada oyalanmış olmalarını ve sonunda biraz yalnız kalma fırsatı bulmamızı kastediyordu. Beni banyoya itmesine izin verdim, ama hoş bir yer değildi. "Açıkçası, bizim de hiçbir standardımız yok." Dükkanın banyosu kasvetli, küçük ve dağınıktı. "Ciddi misin? Burada sevişmek mi istiyorsun?"

"Ne zamandan beri bu kadar kibar oldun?" Beni tekrar itti. "Pantolonunu çıkar. Hemen."

"Pekala. Lanet olsun." Pantolonumu çözdüm—belki de onun pantolonuydu. "Sen de rastgele yanında kayganlaştırıcı mı taşıyorsun?"

"Hayır, ama Nate ve Xavi'nin birazı var ve onlarla ne yaptıklarını düşünmek bile istemiyorum." Pantolonunun düğmelerini çözdü—belki de benim pantolonumdu.

"Sence bu kız kim?"

"Maddox," diye öfkeyle bağırdı Devon bana. "Penisim sertleşti, nişan gecemiz berbat geçti ve sadece seninle sevişmek istiyorum. Konuşmayı

kes.” Başını salladı ve pantolonunu çıkardı. “Tanrım. Çoğu zaman ağzından hiçbir şey çıkmıyor ama seni susturmak istediğimde, o lanet olası ağzını aıyorsun.”

Gözlerimi devirdim, sonra da en kötü kahverengi tonunda bir havlu uzattığında daha da sert bir şekilde devirdim.

Kalçamı üzerine oturttuğumda, makyaj masası ağırlığım altında inledi ama Devon bunu umursamadı. Eğildi ve dudaklarını benimkine bastırarak, tek bir öpücükle sesimi, nefesimi ve kalbimi çaldı. Tam bir hırsızdı, ama en iyi türden hırsızdı. Her şeyi benden al bebeğim, hepsi senin.

Ondan kayganlaştırıcıyı aldım ve bu sabırsız herife yardım etmek için parmaklarımı içime soktum. Diğer elimle de penisini kayganlaştırıcıyla yağladım ve lavabodan düşmemeye çalıştım.

“Arkadaşlar!” diye bağırdı Nate kapının ardından ve Devon da sert bir şekilde homurdandı. “Davis delil deposunun anahtarını çaldı! Hanes az önce aradı.”

Devon'ın istediğini almadan bu banyodan çıkmayacağını bildiğim için hızla popomu okşadım.

"Defol git, Nate!"

Nate ile aynı anda ben de güldüm ve Devon bunu bir meydan okuma olarak algıladı. Göğsüme bastırdı, bacaklarımı araladı ve kollarını dizlerimin altına geçirdi.

"Isınmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu sabırsızca.

Onu böyle sevdim. "Bakire değilim."

“Güzel.” Kendini hizaladı, penisinin başıyla deliğime hafifçe dokundu ve tek bir güçlü hamleyle içime girerken doğrudan gözlerimin içine baktı. Aman Tanrım. İnledim. Tamam, biraz ısınmaya ihtiyacım vardı. Artık çok geç. “Kahretsin, bunu özlemiştim,” diye fısıldadı Devon.

Kasıldım ve onun kalçalarından tutarak kendimi dengeledim, bir yandan da onun içeri girmesine alışmaya çalıştım. Canım acıdı ama bu sertliği bir şekilde sevdim. İstedğini almasını sevdim. Gerçek bir otorite figüründen gelmediğinde otorite çekici geliyordu.

"Bakire olmadığını sanıyordum," diye alay etti.

"Ben değilim, ama sen—"

"Teşekkür ederim," diye güldü, son derece kibirli bir şekilde. Vücutlarımızın arasına uzandı ve penisimi kavrayıp yavaşça okşadı, aynı şekilde beni de yavaşça becerdi. Bu tempoyu çok sevdim—acele etmeden, derinden ve sürekli. Mükemmel bir hazırlıktı. "Bugün sertleştim," dedi birdenbire. "Ama hiçbir şey yapmadım. Seni beklemek istedim." İçime doğru sertçe girdi, başım duvara çarptı.

Onun mavi gözlerini, berbat kurukafa dövmesini, kalçalarının her hareketinde karın kaslarının nasıl kasıldığını izledim. "Öyle mi?"

"Başka bir rüya daha gördüm. Seni bağlayıp seninle istediğim gibi birlikte olduğum bir rüya."

Kalçasını tam doğru açıyla ayarlayarak sertçe içime girdiğinde inledim. Penisimin ucu elinde zonkladı ve vücudum ısındı. "Öyle mi?" diye tekrar sordum, adeta konuşmaya devam etmesi için yalvarıyordum.

"Hım." Eli kalçasının hareketine uyum sağladı ve aman Tanrım. "Şimdi şöyle bir fantezim var. Kontrol sende yokken benimle kontrol için savaşmanı izlemek istiyorum. Onu senden almak istiyorum ve kazandığımda, pes edip onu almamı ve istediğim gibi kullanmamı sağlayacaksın. Teslim olacaksın."

"Ben boyun eğen biri değilim," diye nefes nefese söyledim, neredeyse boşalmak üzereydim.

“Evet, öylesin. Bu fanteziye ne kadar kaptırmışsın bak.” Sadece sözleriyle bile boşalmanın eşiğindeydim, bana başıyla onay verdi. Kolunu tekrar dizimin altına sokup beni daha da yukarı kaldırdığında inledim ve boğazım düğümlendi. “İtiraf et.”

Tamam, kahretsin, belki. "Belki bir kere. Bir kere deneyeceğim."

"Daha önce söylediğim gibi seni bağlamama izin verecek misin?"

"Bir kere."

"Bana kontrolü verecek misin?"

“Eğer zorla alırsan.” Aman Tanrım, kahretsin. Beni böyle becermeye devam et, Devon.

"Gözlerinizi bağlayabilir miyim?"

“Hayır. Kesinlikle hayır. Sana bakmaktan hoşlanıyorum.”

Devon sırtıttı ve kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. Penisi kıcımlı doldurdu, hareket mükemmeldi ve sürtünme inanılmazdı. Banyo seksinin ne kadar ateşli olabileceğini unutmuştum. "Pekala, ama kontrolü ele geçirdiğimde, sana ne istersem onu yapabilirim. Seni sikebilirim, kullanabilirim, sana sahip olabilirim, sana zevk verebilirim ve senden her şeyi alabilirim."

Sinirlerimde bir heyecan dalgası oluştu ve başımı duvara yasladım. "Pekala. Bir kereye mahsus."

Elini penisime doladı, yavaşça okşadıktan sonra tamamen bıraktı. Üzerime eğildi, benim kadar yüksek sesle inleyerek, karın kasları penisimin üzerinde kayarken beni daha hızlı becerdi. "Eve benim benimle dolu olarak dönerken iyi eğlen," diye inledi.

Geldiğinde ağzı açıldı ve parmakları tenime saplandı. Karın kasları penisimi okşarken, bedenlerimiz arasında yoğun boşalmalarla orgazm

oldum. Parmaklarım tezgahın kenarına sıkıca tutundu, bu şeyin düşüp orgazmımın ortasında beni öldürmemesini umuyordum.

"Kahretsin, Devon," diye inledim.

Beni öptü, alt dudağımı dişleriyle öperek beni bitkin ve aşırı terli hale getirdi.

"Belki de çakıl ocağında bir gece daha geçirmemiz gerekiyor," diye nefes nefese söyledi. "Bu fantezinin gerçekleşmesi için, çünkü yapmak istediğim her şey için yeterince büyük bir yatak odamız yok."

Gemideyiz, lanet olsun.

Davis'in delil deposunun anahtarını çalmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Anahtarı almış, bir kopyasını çıkarmış ve aynı gün içinde geri getirmişti. O zamandan beri de anahtarla ilgili hiçbir şey yapmamıştı.

Hanes, delillerin daha güvenli bir tesise taşınmasıyla ilgili konuşmalar olduğunu söyledi ve ben de bunun baştan beri Jim'in planı olup olmadığını merak etmeye başladım. Davis'in anahtarı çalmasını sağlayarak, Garron'da ele geçirildiğini düşünmemizi sağlamak, ancak aslında deliller yolda iken beklemek. Ya da belki de bir sonraki depoda bir bağlantısı veya suç ortağı vardı. Ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bunun hesaplanmış bir şey olduğunu biliyordum.

"Derin düşüncelere mi daldın tatlım?" diye sordu annem, beni aklımdaki "ya şöyle olsaydı" sorularından çıkarıp şimdiki zamana geri getirerek.

Eşyalarının bir kısmını bir kutuya attım ve bantla yapıştırdım. "Hayır, pek sayılmaz. Başka neyi paketlemen gerekiyor?"

Annem, babamın yeni işiyle birlikte gelen yeni karavana taşınmaya karar vermişti. Tamamen birlikte olup olmadıklarını bilmiyordum ama en azından babam bu sefer işlerini yoluna koymuştu ve anneme bakabilecek durumdaydı. Bu biraz tuhaf bir duyguydu çünkü hayatımda ilk defa anne babama ebeveynlik yapmak zorunda değildim. Devon ve işim dışında hiçbir yükümlülüğüm yoktu ve bu tuhaftı. İyi anlamda tuhaftı.

"Şu çantadaki kıyafetler işte," dedi annem yatağın üzerindeki yığını işaret ederek. "Bununla ilgili bir sorun yaşamadığından emin misin?"

Kesinlikle. Devon ve benim mahremiyetimize kavuşabilmemiz için onun taşınmasını dört gözle bekliyordum. Burada yaşamak istemiyorduk ama taşınacak başka bir yer bulana kadar kirayı üstlenecektik. Şimdilik sorun yoktu ve ikimizin de işi olduğu için, benimki çok düşük maaşlı olsa da, kirayı karşılayabiliyor ve üstüne bir de biraz para biriktirebiliyorduk.

Bakın, ne kadar da olgun ve havalı davranıyoruz!

"Evet. Senin adına sevindim." Ona gülümsedim, gerçekten mutlu olduğu için mutluydum. "Sadece babamı cehenneme sokma. Bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı." Ve tanıdık kalıplara geri dönmek kolaydı. İki bağımlının aynı yerde yaşaması asla kolay değildi, ama babamın sonunda ayıklığında bir dönüm noktasına ulaştığına inanıyordum. Gerçekten de her şeyi ayrıntılı olarak ele alırsam, ebeveynlerimin çoğunlukla birbirlerine bağımlı olduklarını söyleyebilirim. Devon ve ben ilişkimizde takıntılı ve inanılmaz derecede sağlıksız olabiliriz, ama ikimizden birinin diğerini ebeveynlerimin yaşadığı boktan durumlara sokacağını hayal edemezdim.

Yani, evet, kavga ettik, şiddeti bir kötü alışkanlık olarak kullandık, en iyi ilişki dinamiğine sahip değildik ve sürekli birbirimizin boğazına yapışıp her şeyi mahvettik, ama saygımız vardı. Aşkımız vardı. Bu, tüm hatalarımızdan daha önemli olmalıydı. Toplumun gözünde böyle davranmak yanlış olabilir,

ama işe yaradı ve ben uzun zaman önce işe yarayan şeyle devam etmeyi öğrenmiştim. İyi rol modellerim yoktu ve sağlıklı ilişkiler konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, ama bana göre Devon'la olan ilişkim, hayal edebileceğim en mükemmel ilişkiye en yakın olanıydı. Sağlıklı olsun ya da olmasın, onu seviyordum, o da beni seviyordu ve gerisini zamanla halledecektik.

Belki de birazcık da olsa öfke kontrolümü sağlamayı deneyebilirim. En azından birazcık.

“Madd? Burada mısın?” diye bağırdı Devon, ön kapıdan içeri girip arkasından kapıyı sertçe kapatarak. “Görünüşe göre, şu evlilik cüzdanı işi için imzana ihtiyacım var, o yüzden acele et.”

Gözlerimi devirdim ve annem güldü. Onu eşyalarını toplamaya bıraktım ve Devon'ın dolaplarda yiyecek bir şeyler aramasını gülümseyerek izledim.

"Hey," dedim ona sırtarak. "Günün nasıl geçti?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Pekala. Neden?"

"İnsanlar bazen eşleri eve geldiğinde bunu soruyorlar." diye omuz silktim.

Bana yine tuhaf bir bakış attı. "Gitmeye hazır mısın?"

O bayat krakerleri yerken ben de arkadan kollarımı ona doladım. Gerilmişti ama sonunda kucaklamama alıştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Sanırım bu, nezaketle ilgili."

“İğrenç,” diye güldü. “Bana ‘bebeğim’ demen kadar tuhaf neredeyse.” Bana döndü, sırtarak. Ona böyle seslendiğimde gizlice hoşuna gittiğini biliyordum. Sık sık olmuyordu ve doğal gelmiyordu, ama bazen kendiliğinden ağzımdan dökülüyordu. “Belediye binası yarım saat sonra kapanıyor. Hadi gidelim.” Beni itti ve anneme veda ederek bağırdı.

Tamam, belki bazen nezaket gösterilebilirdi ama rekabet asla ortadan kalkmazdı. Bu bizim sevgi dilimizdi. Bu yüzden, bunu aklımda tutarak, onu Nate'in kamyonuna doğru koşturdum, yan tarafına ittim ve anahtarlarını elinden çaldım. Devon, aynaya çarpan dirseğini tutarak inledi.

“İşte bu daha iyi,” diye güldü. Yolcu koltuğuna oturdu. “Sonsuza kadar benimle yarışabilirsin Madd, ama daha önce bahsettiğin o mutluluk saçmalıklarına hazırım.”

"Öyle mi?" diye güldüm ve kontağı çevirdim. Hiçbir şey olmadı.

“Evet. Berbat insanlar olsak bile, yine de mutlu bir sonu hak ediyoruz, değil mi?” Hiçbir şeye gülümsemedi.

Kamyon çalışana kadar anahtarı iki kez daha çevirdim. "Evet, ama mutlu sona daha çok uzaktayız, aptal herif." Kamyonu geri vitesine taktım. "Daha yeni başladık bile."

Onu yine sebepsiz yere gülümserken gördüm. Her zaman nazik iyiliği kabul etmeyi bilmeyebilir, ama bu onun bazen romantizm özlemi çekmediği anlamına gelmiyordu. Bunu hatırlayacaktım.

-DEVON-

El yazım berbattı ama yine de denedim. Son kağıdımı buruşturup yeni bir kağıt çıkardım ve tekrar denedim.

Maddox,

Sen her zaman bir pisliktin, ama pistte öpüştüğümüz o gece, aynı zamanda bir korkak olduğunu da ilk kez öğrendim. Her zaman olduğu gibi, sen geri çekildiğinde ipleri elime almak zorunda kaldım, çünkü beni ilk öpmeye cesaret edemedin.

Şükürler olsun ki ben varım, yoksa çocukken babalarımız arasındaki bir nefret kavgası yüzünden hâlâ birbirimizi dövüyor olurduk. Artık senden nefret etmediğimi söylemiyorum, çünkü hâlâ biraz nefret ediyorum. Sadece artık seni seviyorum da.

Hayır. O kağıdı buruşturup çöpe attım. Maddox muhtemelen tüm bu noktalara, pek de incelikli olmayan bir şekilde, "Markalı Kot Pantolon Adamına yumruk attığım için şükürler olsun" diye karşılık verirdi. Yemin yazmakta berbattım. Keşke biraz sarhoş olmaya kendime güvenebilseydim; belki kelimeler daha akıcı olurdu.

Maddox,

Üzerimdeki bu kadar kontrolden nefret ediyorum. Kendini beğenmiş, iğrenç bir herifsin ama—

Kahretsin. Vazgeçtim. Onun kontrolcü tavrını bir bakıma sevmiştim ve evlilik yeminlerimde yalan söylemek istememiştim.

Maddox,

Söz veriyorum, bir sonraki kurşunu yiyeceğim, bir sonraki hapis cezasını çekeceğim ve gerçek bir yemek pişirmeyi öğreneceğim.

Kahretsin! Pastalarım mahvoldu. Koltuktan fırladım, kağıtlar her yere saçılmıştı, fırını kontrol ettim. Gina sonunda bana Maddox'un çok sevdiği o pastaları nasıl yapacağımı öğretmişti, ama kapıyı açtığımda... mahvolmuşlardı. Erimiş, düzleşmiş, dağılmış ve başarısızlık kokuyorlardı.

"Bu da ne?" diye homurdandım, harap olmuş tavayı çıkarıp kokuyu dağıtmaya çalışarak. "Onun lanet olası tarifini uyguladım. Kahrolası tarif!"

"Aman Tanrım, Dev," diye yakındı Nate, içeri girer girmez. "Bu koku da ne?"

Nerede hata yaptığımı anlamaya çalışarak başımı kaşıdım. "Her şeyde berbatım. Bu koku da ondan geliyor," diye homurdandım, tencereyi itip fırını kapattım. Maddox bunu asla unutmama izin vermezdi, bu yüzden kanıtları ortadan kaldırmalı ve en azından kuşların yemesini ummalıydım.

Nate buruşturulmuş bir kağıt parçasını kaparak güldü. "Maddox, sen benim en sevdiğim beceriksizsin." Bana sırtıttı. "Bu mu yemin ettiğin?"

Elinden kaptım. "Açıkça belli ki onu kendime saklamadım. Defol git. Sen bir şair misin?"

"Hayır, kesinlikle hayır," diye güldü. "Ama Madd de öyle değil. Bu kadar uğraşmayı bırak ve ne demek istediğini açıkça söyle."

Ama nasıl? Maddox'a karşı hislerimi nasıl bir sözle, ya da yeminle ifade edecektim? Duygularımı özetleyen tek bir kelime bile aklıma gelmemiştir. Ve tabii ki Maddox çoktan yeminini bitirmişti. Pantolonunu, tüm çekmecelerini, motosikletinin sele çantasını ve dükkanı aradım, nereye yazdığını bulmak için, ama her seferinde boş çıktım. Sadece bir ipucuna, üzerinde çalışabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı.

"Daha evlenmeden ondan boşanacağım," diye yakındım.

"Neden?"

"Çünkü o tam bir pislik, dostum. Bu sabah tek temiz boxer'ımı çaldı, dün gece çamaşırları ben yıkamış olmama rağmen giyeceğim kot pantolonu giydi ve hayatım pahasına bile kahvaltı hazırlayamayacağımı bildiği halde son muffini çaldı. Ve bunların hepsini sadece beni sinirlendirmek için yaptı." Ben de evde oturan bir koca olmaya çalışıp, ona tatlılar pişirip, bunda da başarısız oluyordum.

"İyi ki siz ikiniz bu tür şeylerden zevk alıyorsunuz. Onu geri kazanmanın bir yolunu bulacaksınız. Pizza sipariş etmek ister misiniz?" Nate masaya oturdu.

"Eğer sen alacaksan. Pizza alamam çünkü anlaşılan evlilik cüzdanı paraya mal oluyor." Ve Maddox tasarruf hesabına dokunmama izin vermedi. Bu da beni çok kızdırdı çünkü hesabı ben kurmuş ve başlatmışım, o ise sanki her şey onun fikriymiş gibi kontrolü ele geçirdi. Eğer para ona kalsaydı, beş parasız kalırdık ve bu durumdan kurtulmanın hiçbir yolu olmazdı.

"Alacağım, ama Pizza Construction'dan olacak," dedi Nate.

İnledim. Orası dünyanın en berbat pizzacıydı, ama neyse. Yemek yapmayı bilmediğiniz zaman yemek yemektir. Nate sipariş verdi, sonra da beklemek için ön verandaya oturduk. Bahçe sandalyeleri Maddox'un

annesine aitti ve benden daha eski olduklarından oldukça emindim. Yıkılmak üzereydiler ama hala ayakta duruyorlardı, bu yüzden onlara oturduk.

"Nate, beni biraz da kendi saçmalıklarınla oyala. Son zamanlarda Xav'la aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Ben kendi işime bakayım, sen de kendi işine bak." Bunu elini sallayarak geçiştirdi. "Konuşacak başka işlerimiz var."

Elimle işaret ederek işine devam etmesini söyledim.

"Hanes, kaçak malların üç gün içinde yeni bir tesise taşınacağını söyledi. Yani, eğer o gün işler kötüye gidecekse, Jim ile ne yapacağımız konusunda konuşmamız gerekecek."

Bu da zaten berbat olan ruh halimi daha da bozdu. "Onu tutuklatmak mı yoksa öldürmek mi?"

"Evet, aynen öyle."

İyi soru.

Durum gerektirirse babamı öldürebilirdim belki. Mesela ölüm kalım meselesi olsaydı ya da bir şey yapmazsam sevdiğim başka biri ölecekti, ama çok ciddi bir durum olmadıkça onu doğrudan öldürebileceğimi düşünmedim. Maddox bana denesem bile beni öldüreceğini söylemişti, bu da bir etkendi. Aklımı karıştıracığını düşünüyordu ve belki de haklıydı. Patrick Harris neredeyse onu ortadan kaldırmayı ve örtbas etmeye yardım etmeyi teklif etmişti, peki bunu kaldırabilir miydim? Şüpheli bir kiralık katili tutup işin sorunsuz bir şekilde sonuçlanmasını ummak?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Nate'e.

Kaşlarını ovuşturdu ve yüzünü ellerine gömerek cevap verdi: "Bazen yapabileceğimi düşünüyorum, biliyor musun? Ama sonrasında bununla yaşama düşüncesi beni mahvediyor. Aynı kişi olmazdım."

"Öyleyse polislerin onunla ilgilenmesine izin verelim, tamam mı?"

"İdeal olarak evet, ama biz hâlâ Sawyer'ız, dostum. Polisler bizi sevmiyor, o yüzden onlara güvenebileceğimizden emin misin?"

Tekrar kandırılma ihtimalimiz vardı, ama Hanes'in gerçekten bizim tarafımızda olduğuna inanıyordum. Suçlamaların yeterince ağır olmaması, Jim'in birkaç yıl içinde serbest kalıp bu rezaleti yeniden başlatması riski de vardı.

"Hadi onu sakat bırakalım. Diz kapaklarını falan çıkaralım. Kalıcı olarak sakat bırakalım ki kaçsa ya da kurtulsa bile peşimizden gelecek kadar hızlı olmasın." Bu fikri beğendiğim için sııttım. "O pisliği öldüremeyebilirim ama diz kapaklarını kesinlikle çıkarabilirim."

"Seni tanıdığım kadarıyla, işi berbat eder ve onu kazara öldürürsün. Madd buna asla izin vermez," diye güldü Nate. "Ama bu planı beğendim. Beynine de biraz hasar vermesi gerekiyor, böylece bir daha bize saldıramayacağından emin olalım. Sen dizlerini sakatla, ben de eskiden bize karşı kullandığı o eski sopayı kalın kafasına indireyim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Anlaştık," diye güldüm, neredeyse her şeyin öyle olmasını diliyordum.

"Sonuç ne olursa olsun, Dev. İyi olacağız. Birbirimize ve Kane kardeşlere sahibiz."

"Biliyorum." Ve gerçekten de biliyordum. Birlikte daha güçlü olduğumuzu ve bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

"Yakında sen de Kane kardeşlerden biri olacaksın," diye güldü Nate.

"Aslında onun soyadını almıyorum," diye alay ettim.

"Ne? Neden?"

"Çünkü tüm belgelerimi yasal olarak değiştirmek için çok tembelim, ayrıca seni Garron'daki tek Sawyer olarak bırakmak istemezdim."

Kardeşıme baktım. “Ölene kadar Sawyer olarak ortalığı karıştırmaya devam edeceğiz.”

"Pekala, madem kendini böyle mahvetmek istiyorsun." diye sırtı Nate.

"O kadar da kötü değildi."

“Hayır, değişmedi. Annem hâlâ bir Sawyer. Gerçi muhtemelen kendisi bile bunun farkında değil.”

"Şanslı kaltak," diye güldüm.

Yeminleri de, pastaları da boş verin. Nate kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

-MADDOX-

Her şey yine berbat oldu.

Davis ölmüştü.

O yalancı pisliğe zerre kadar önem vermiyordum ama planımızın olmazsa olmaz bir parçasıydı ve şimdi her şey yine belirsizdi. Deliller bu gece taşınıyordu ve Jim ile bu suç arasında bağlantısı olan tek kişi ölmüştü? Bu bir tesadüf olamazdı.

“Neler oluyor?” Devon, oturma odasının zemininde ileri geri yürüyor, yeni kestirdiği saçlarını elleriyle çekiştiriyordu. Andrea saçlarını ön bahçesinde kesmişti ve öyle görünüyordu ama yine de sıcaktan bunalmıştı. “Jim nerede?”

Davis'in cesedi, Devon'ın Jim'le o kadar zaman önce buluştuğu aynı şüpheli parkta bulundu. Şüpheliydi, ama Jim'in ölümle bir ilgisi olduğuna dair hiçbir kanıtımız yoktu. Bunların hiçbirine güvenmiyordum ve bundan sonra ne yapacağımı bilmemekten nefret ediyordum.

"Kamerada yok!" diye bağırdı Nate, Harris sayesinde erişebildiğimiz canlı yayını göstermek için telefonunu havaya kaldırarak. "Harris bizi

mahvetti!"

Ya Jim, Harris'i atlattı ya da Harris, kendi planları olduğu için Jim'i serbest bıraktı. Şüpheli bir suçluyla asla anlaşma yapmayın. Ders çıkarıldı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Xavi, bana ve babamıza bakarak. “Hanes, Davis’in cesediyle ilgileniyor, peki delil kamyonları yola çıktığında kim onları denetleyecek?”

“Birileri yapacak,” dedi Nate. “Bunun bittiğini düşünecek kadar aptal değiller. Jim ve Harris ikisi de kamyonların peşine düşecek.”

"Lanet olsun," diye tersledi Devon, kamyonun anahtarlarını kaparak. "Kamyonları takip edeceğim."

Devon'ı tişörtünün arkasından yakaladım. "Hayır." Onu arkama ittim ve kapıya giden yolunu keserek ona doğru döndüm.

"Maddox, çekil!" diye hırladı bana. "Onca şeyden sonra Jim'in kaçmasına izin vermeyeceğim."

“Hiçbir yere gitmiyorsun, Devon.” Yerimde dimdik durdum. “Ne yapacaksın, ha? Onu öldürecek misin? Onu tutuklayacak yetkinliğe sahip bir polis değilsin ki.”

“Hayır, ama bir polis gelene kadar onu orada tutabilirim.” Elimden kurtulmaya çalıştı ama siktir et onu. “Maddox!”

“Bir düşün bakalım, aptal! Jim seni yarı yolda bırakacak ve kamyonlara çarpmasına yardım ettiğini iddia ederek seni hapse attıracak. Burada kalacaksın, o yüzden otur yerine!”

"HAYIR!"

Tanrım, en kötü zamanlarda en belirgin kişilik özelliği aptallıktı. Beni tekrar yolundan itmeye çalıştığında "Devon," diye uyardım.

“Gidiyorum.” Kendini kurtardı ve kapıya doğru koştu.

Elimde bir koz daha vardı ve onu kullandım. Ses tonumu sakın tutarak, "Evlenmeden önce seni kaybetmeme sebep olma, Devon," dedim.

Kapı eşiğinde durdu, sırtı bana dönüktü. Her yeri gergindi, öfkesi yüzünden yayılıyordu ama durup düşündü. Kendine bir gerçeklik kontrolü yaptı. Başını sallayarak kapıdan bir adım daha dışarı çıktı. Sonra tekrar durdu. Bu iki şekilde sonuçlanabilirdi: Ya bunu ona karşı kullandığım için bana yeterince kızıp sırf bana inat olsun diye gidecekti ya da geri adım atıp özür dileyecekti. Ne yaparsa yapsın umurumda değildi, gitmesine izin vermeyecektim. Onu kendisinden korumak benim asıl görevimdi ve bunu yapmaktan çekinmiyordum. Nate ve Xavi ikimize bakıyordu, Devon gergindi, ben ise bekliyordum.

Sonunda Devon başını öne eğdi ve özür dileme seçeneğini seçeceğini düşündüm, ama arkasını dönüp bana dik dik baktı. Anahtarlar oturma odasının karşısına fırladı, kafamı kıl payı ıskaladı. "Siktir git, Maddox."

Dünyamızda her şey yolundaydı. Sırıtmamı bastırmak için çok uğraştım ama o fark etti ve bu da çeneme sert bir yumruk yememe neden oldu.

"Bu konuda kaba olma. Çok stresliyim!" Biraz mesafeye ihtiyacı vardı, benden uzaklaştı. "Çıldırıp nişanlımı öldürmeden önce biri Hanes'i arasın!" Gözleri bir şişe viskiye takıldı ve onu almamak için kendimi zor tuttum. Ona güveniyordum.

Ben de onun kadar sert bir şekilde o şişeye baktım, ama sonunda o da sırtını döndü, muhtemelen ona da "defol git" diyordu. Nate ve Xavi Hanes ile iletişime geçmeye çalışırken ben de ona biraz alan tanımak için mutfakta durdum. Devon'ın kendini daha iyi hissetmesi için bir şeyler yapmam gerekiyordu, bu yüzden bir pasta aldım ve bir ısırık aldım. Ya da almaya çalıştım. Pastalar taş gibi sertti, ama bu onun üçüncü denemesiydi ve çabasını takdir ettiğimi bilmesini istedim. Devon benim pastayı çiğnediğimi

fark ettiğinde, neredeyse dişlerimi kıracak kadar sert olduğu için minnettar görünüyordu.

Hanes'in sesi hoparlörden "Kamyonlara saldırılıyor!" diye bağırdı. "Hemen şimdi. Gitmem gerek." Telefonu kapattı.

Nate telefona "Jim nerede?" diye bağırmaya çalıştı ama Hanes çoktan gitmişti.

Eğer bu gece Jim yakalanmasaydı, Devon, beni genellikle kurtardığı karanlığa tamamen yenik düşecekti. Onu kurtarma sırası bana gelecekti.

Saat sabah üçtü ve hepimiz çok yorgunduk ama uyuyamayacak kadar da heyecanlıydık. Hanes arayıp delil kamyonlarına saldıran iki adamı tutukladıklarını söylemişti, ama ikisi de Jim değildi. Bir kamyon hala kayıptı ama onu Jim almamıştı. Bunu biliyorduk çünkü Jim o tekneydi ve ekranımızı güvenlik kamerası görüntüleriyle dolduruyordu. Ve son derece öfkeli görünüyordu. Bu gece bir şey planını alt üst etmişti ve hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyorduk.

“Artık sana kızacak halim kalmadı, Madd,” dedi Devon, yanıma kanepeye çökerken ve şakağını omzuma yasladı. “Ve beni büyük bir hata yapmaktan alıkoyduğun için de teşekkür etmeyeceğim. Bunu burada bırakalım.”

"Üzgünüm, bu saçmalık bir türlü bitmeyecek ama seni kaybetmek istemiyorum, Devon." Bacaklarını kucağıma aldım ve okşadım.

"Biliyorum," diye iç çekti.

Hepimiz zombiler gibi oturmuş, bir şey duymayı, herhangi bir şey duymayı bekliyorduk. Gecenin gerçekliği çökerken hava cehennem gibi kasvetliydi. Jim'i suç işlerken yakalama fırsatımızı kaçırmıştık. Şimdi deliller yok olmuştu; bir kamyon güvenli depoya ulaşmış, diğeri ise kayıptı ve en başından beri onu Jim'le ilişkilendirmenin bir yolu yoktu. Ayrıca, arkamızdan bıçaklayan Harris'e de dikkat etmemiz gerekiyordu.

Dediğim gibi, her şey berbat oldu.

Ama yine de Devon yanımdaydı. Kolumu onun etrafına doladım ve sıkıca sarıldım. Öncelikler, değil mi?

Kötü bir alamet gibi uzayan sessizliğe rağmen, hepimiz uyanık ve birlikte kaldık. Bir süre sonra kapıya hızlı bir tıkırtı geldi ve babam içeri girdi.

"Henüz her şey bitmedi çocuklar," dedi, neredeyse umutlu bir ifadeyle.

Bu ne anlama geliyordu? Hepimiz doğrulup neler olup bittiğini merak etmeye başladık. Babamdan sonra Patrick Harris içeri girdiğinde Devon gerildi ve dimdik durdu.

"Beyefendiler," dedi Harris.

Devon'ın içinde biriktirdiği tüm öfke sonunda ağzından döküldü. "Bizi mahvettiniz!" Ölüm fermanı gibi çıkan üç kelime. Kahretsin.

Harris ellerini kaldırarak, "Evet," diye onayladı. "Ama önce sizinle görüşmeye vaktim olmadı."

"Neyi konuşacağız? O kamyonu sen mi çaldın?" Xavi ayağa kalktı.

Harris başını salladı ve babam bana dikkatlice dinlememi söylercesine baktı. "İki günah keçisi tuttum," dedi Harris. "İlk kamyon için tutuklananlar onlar. İkinci kamyon mu? Şey, asla bulunamayacak ve beni ihbar etmeye karar verseniz bile asla bana bağlanamayacak." Bize bakarak, ihbar edip etmeyeceğimizi bekledi. Hiçbir şey yapmayınca, devam etti. "İstediğimi aldım ve anlaşmamız hala geçerli. Şimdi sizin için bir şeyim var, ama

sadece her şey olup bittikten sonra yollarımızı ayırmayı ve bir daha asla bundan bahsetmemeyi kabul edersek.” Bekledi.

"Bu nedir? Bizim için ne gibi bir şeyiniz olabilir ki?" diye sordum.

“Seth’e iyi niyetle verdim ama inan bana, eğer bana ihanet etmeye kalkarsan teklifimi geri çekerim.” Harris babama başıyla onay verdi. “Devam et.”

Babam cebinden yeni bir telefon çıkardı ve bir video açtı. Umut yeniden canlandı ama videoyu izlerken şok da yaşadık.

“Bunu Jim’in yanında güvenlik görevlisi bulundurmam sayesinde elde ettim. Size anlatacaktım ama kamyonların taşınmasıyla ilgili her şey beni meşgul etti ve hızlı hareket etmem gerekti. Size önce gösterme şansım olmadı.” Hepimize baktı. “Umarım bu, meseleyi dengelemek için yeterlidir?”

Devon başını salladı. "Yeterli. Bu kopyanın sahibi biz miyiz?"

Harris başını salladı. “Ve başına bir şey gelirse diye yedeklenmiş durumda. Sizinle iş yapmak bir zevkti çocuklar. Eğer onunla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa iletişime geçin. Yoksa umarım bir daha asla karşılaşmayız.” Bunun üzerine Harris ön kapıdan çıktı ve umarım hayatımızdan da çıkmış olur.

Baba boğazını temizledi ve gülümsedi. "Onu yakaladık. Bu onu, o kaçak maldan daha uzun süre hapse atacak zaten. Onu yakaladık çocuklar."

Hayatta kalma içgüdülerinden vazgeçmek zordu, ancak bu gerçek beşimiz arasında yerleşince, hepimiz biraz rahatladık.

Harris'in elinde Jim Sawyer'ın Davis'i gözlerinin arasına yakın mesafeden vurduğu, gün gibi net video görüntüleri vardı. Hatta silahı düşürdüğü yerin görüntüleri bile vardı.

Jim, birinci dereceden cinayetten ömür boyu hapse girecekti. Birinci dereceden cinayet, umabileceğimiz en iyi sonuçtu ve Davis sorunumuzu da çözmüş olması işimize yaradı.

"O kahrolası alçak," diye alay etti Nate. "İşi bitti. Tamamen bitti."

Devon yutkundu ve elimi sıkıca tuttu. "Evet, şimdi onu yakalamamız gerekiyor."

-DEVON-

Genellikle aklım babam yüzünden meşgul olurdu, ama bu gece evlilik yüzünden meşguldü. Küçük yatakta bir o yana bir bu yana döndüm, Maddox'u sarsmamaya çalıştım ama sarssam da umurumda değildi. Uyuyamamamın sebebi oydu.

Uykuya dalmaya çalışarak iç çektim. Ama bir türlü işe yaramadı.

Maddox inleyerek doğruldu. "Buraya gel." Duvara yaslandı.

"Cinsel ilişki için çok yorgunum," diye çıkıştım ona, başka hiçbir sebep yoktu, sadece orada olduğu için.

"Dede gibi konuşuyorsun," diye alay etti. "Buraya gel."

Gözlerimi devirdim ama sırtımı göğsüne yaslayarak bacaklarının arasına oturdum. Omuzlarımı ovdu ve sonunda ona o kadar da kızgın olmadığımı fark ettim. Elleri pürüzlü ve nasırlıydı, çok sert bastırıyordu ama bedava gelen bir şeye burun kıvırmazdım. Ağzına bakılırsa... O deyim her neyse işte.

Maddox, "Eğer cinsel ilişkiyi reddetmeye başlayacaksan, şimdi söyle ki hayatım boyunca senin bekâr kışına bağlanmayayım," dedi ve şaka

yapmadığından oldukça emindim.

"Stresliyim, sinirliyim ve panik halindeyim. Ne yapayım?"

"Ne hakkında?"

"Lanet olası babam düğünümüzü mahvediyor. Sen bir Sawyer ile evleniyorsun. Ben senin için yeterince iyi değilim." İç çektim, ona yaslandım. "Düğünü ertelemek istemediğinden emin misin? İki hafta sonra evleniyoruz ve Jim hâlâ karanlık bir hayalet gibi ortalıkta dolaşıyor. Neredeyse kesinlikle her şeyi mahvedecek." Bu onun tarzı olurdu. Yani, polisler Davis'i öldürdüğüne dair kesin kanıt buldukları için artık peşindeydiler, ama yine de. Bu kadar uzun süre onlardan kaçmayı başarmıştı ve günümüzü mahvedebileceğinden nefret ediyordum. "Peki? Ertelemek ister misin?"

"İstiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Sadece seninle evlenmek istiyorum Madd, ama endişeliyim."

Her türlü şeyden endişeleniyordum. Bunların çoğu babamla ilgili bilinmezliklerden kaynaklanıyordu, ama aynı zamanda içimde büyük bir özgüven eksikliği yığını vardı ve bundan hoşlanmıyordum.

"Benimle evlenmek istediğinden emin misin?" diye sordu, ona doğru dönerek.

"Vaz mı geçtin?" diye sordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Pişman olmanı istemiyorum Madd. Ben hiç kimseyim. Herkesten daha çok hata yapıyorum ve seni neredeyse öldürecek aptalca şeyler yapıyorum. Her şeyde berbatım ve korkarım ki sonunda bana katlanmaktan bıkacaksın."

"Bana bir daha şüphe edersen, düğün günümüzde seni o berbat meşe ağacının yanına tekerlekli sandalyeyle götüreceğim. Geleceğin ne

getireceğini bildiğini sanmaktan vazgeç."

"Bu ilişkiye hiçbir katkım yok!"

"Ben de istemiyorum!" diye bağırdı geri. "Ve benden daha iyisini mi istiyorsun?" diye sordu, bunu en büyük adi herifin kim olduğu konusunda bir yarışmaya dönüştürerek. "Bir gün çocuk sahibi olmak istiyor musun, Dev?"

Tamam, onun bu sözlerle nereye varmak istediğini tahmin etmemiştim. "Berbat bir baba olurdum."

"Hayır, istemezsin," dedi. "Ama benim sabıka kaydım var, bu yüzden bir gün çocuk sahibi olmak istersen, birini çalmak zorunda kalacağız çünkü hiçbir evlat edinme kurumu bana çocuk evlat edinme izni vermeyecek. Bu yüzden, benimle evlenmek isteyip istemediğini iyice düşünmen gereken kişi sen olmalısın."

Hakkındaki suçlamalar düşürüldü, ancak davası mahkemeye gittiği için sabıka kaydı vardı, bu yüzden ne demek istediğini anladım. "Korktun mu?"

"Ciddi söylüyorum, Devon. O hapis cezası yüzünden böyle şeyler yüzünden başım belaya girecek ve senin istediğin şeylerden geri kalmanı istemiyorum. Beş yıl sonra bana kin beslemeni istemiyorum."

"Çok geri kalmışız," diye güldüm, tekrar ona yaslanarak. "Bunu düğünden iki hafta önce değil de çok daha önce konuşmalıydık herhalde." Başımı geriye doğru eğip ona baktım ve gözlerindeki dürüst kırılmanlık içimde bir şeyleri kırdı. "Sadece senin sabıkası yok. Sen dört ay hapis yatmış olabilirsin ama benim de adıma bir sürü küçük suç kaydı var. Bu konuda eşit durumdayız, bebeğim."

Alaycı bir şekilde, "Bana benzemeye çalışmayı bırak," dedi.

"Madd, ben sadece seni istiyorum. Çoğu zaman kendimize bile zor bakıyoruz, o yüzden çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum bile. Bir sincap ya

da bir iguana falan alırım, çocuk sahibi olmaya çalışmaktansa. Bir deneme gibi, anlıyor musun?" Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Bizim sahip olduklarımızı kaç kişinin aradığını biliyor musun?" diye sordum ona.

"Saldırganlık ve saçmalıklarla beslenen, yarım yamalak bir ilişki mi?" diye sordu.

"Aşk. Gerçek aşk. Ve biz yarım yamalak değiliz. Tam gaz gidiyoruz, bazen kendi iyiliğimiz için fazla hızlı gitsek bile. Çoğu şeyde berbat olabiliriz, ama dürüstçe düşünüyorum ki biz..." Tereddüt ettim.

"Aman Tanrım. Lütfen söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleme," diye inledi.

"Siktir git. Yine de söylüyorum. Biz ruh eşiyiz, Madd."

"Acınası," diye homurdandı gülerek.

"Evet, sana acınası bir şekilde aşığım ve bunun için senden istediğim kadar nefret edebilirim. Yani, zengin ya da fakir, çocuklu ya da çocuksuz, ev sahibi ya da evsiz, hepimiz aynı kasvetli geleceğe mahkumuz. Buna alışmalısın."

"Lastiklerini şişirip özgüvenini artırman gereken kişi ben değil miydim?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet, ama şimdi yastığını kabartıyorum, buna alışmalısın. Kader biziz."

"Hım," diye düşündü. "İşte bu yüzden vurulduğumda ölmedim, değil mi? Kaderimde yazılı olan ruh eşime geri dönmek için savaşıyordum. Ruhumu rehin aldın ve ışığa gitmeme izin vermedin."

Onun kaba davrandığını ve benimle dalga geçtiğini biliyordum ama yine de güldüm. "Kesinlikle haklısın. Ölüm bile bizi ayıramaz, ruh eşim."

"Bana öyle seslenme."

"Evet, 'şerefsiz' daha uygun," diye onayladım.

“Beni kurtardığın için teşekkürler Devon. O zaman, tüm o zamanlar, tanıştığımız zamanlar, genel olarak. Seni seviyorum ve evliliğimiz hakkında ne kadar şüphen olursa olsun, hepsinin yanlış olduğunu kanıtlayacağız. Bir şekilde.”

"Şimdi kim sakat?" Arkamı döndüm, kollarımı boynuna doladım ve kucağına oturdum. "Seni seviyorum."

"Beni bu acınası halime dönüştürdün," diye suçladı beni. "Ama seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum, o yüzden bununla mutlu olalım, tamam mı?"

"Pekala," diye onayladım.

Umarım babam düğüne gelmeye karar verirse, düğünümüz bir cinayet mahalline dönüşmez.

“Ne oluyor Nate? Hayır, bunu giymeyeceğim,” dedim kardeşime ve elinde tuttuğu takım elbiseye. “Takım elbiseler mahkeme ve cenazeler içindir. Bu bir düğün.”

Elbiseyi tekrar askıya astı. "Ölü bir ağacın altında aptal Kane ile evlenmeye ne giyilir ki insan?"

Hiçbir fikrim yoktu. Temiz giyinmeye karar vermiştik—kelimenin tam anlamıyla temiz, yıkanmış falan—ama bunun dışında başka bir şeye karar vermemiştik. Sadece takım elbise giymeyi sevmediğimi biliyordum. Bir keresinde Maddox'un duruşmasında giymiştim ve bunu tekrar yaşamak istemiyordum. İkinci el mağazasının koridorunda, dikkat çeken bir şey arayarak dolaştım. İçi sine bir şey.

Nate, "Xavi, baban hâlâ dışarıda olsa bile Madd'in seni bunu yapmaya ikna ettiğini söyledi, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, hayat kısa olduğu için beklemememiz gerektiğini söyledi. Filozof gibi konuşmaya başladı ve bunu hiç beğenmiyorum ama haklı. Onunla evlenmek istiyorum, bu yüzden ertelemenin bir anlamı yok. Dokuz gün sonra o pislikle evleniyorum."

"Güzel," dedi Nate. "Düğün hediyesi olarak ne istersin?"

"Mahremiyet."

Nate sırtıttı ama konuyu uzatmadı. "Peki ya bu?" Nate, smokine benzeyen tişörtlerden birini havaya kaldırdı.

"HAYIR."

"Madd ne giyiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana hiçbir şey söylemiyor. Evlilik yeminlerini görmeme izin vermiyor." Bu da beni çok kızdırdı çünkü ben hâlâ kendi yeminlerimle boğuşuyordum.

"Bunlar sürpriz olmalıydı," dedi Nate. "Ah, kahretsin! Bu da bu." Elindeki tişörtü gösterdi.

"İşte bu." Doğru olduğunu bildiğim için başımı salladım. "Mükemmel." Maddox'tan saklamam gerekecekti. Onu tanıdığım kadarıyla, bulacak, yıkamamı bekleyecek ve diğer temiz çamaşırlarımı çaldığı gibi bunu da kendine alacaktı.

Gömleğin parasını ödedim, ikinci el bir kot pantolon aldım ve düğün kıyafetleri alışverişini bitirdim. Tamamlandı. Halledildi. Bitti. Ucuz bir öğle yemeği yemek için iskeleye doğru yürüdük.

"Annem düğüne gelebilir mi sence?" diye sordum. "Çoğu zaman kim olduğumu bile bilmiyor sanırım."

“Biliyor. Sadece ne yapacağını bilmiyor.” Omuz silkti. “Sanırım o gün nasıl olacağına bakmamız gerekecek.”

"Uzun zamandır aklı başında bir gün geçirmemişti, değil mi? Eskiden ara sıra olurdu ama ne oldu, aylar oldu?"

Uyuşturucu ve zihinsel istismar onu bu hale getirdi ve erken başlangıçlı bunama da durumu daha da kötüleştirdi. Birkaç yıldır böyleydi ama giderek daha da kötüleşiyordu. Anneme her zaman minnettar olacağım çünkü babamın öfkesinin yükünü omuzlamak için kendi sağlığını feda etti ve bizi bununla başa çıkmaktan korudu. Bize yardım etmek için elinden geleni yaptı ve şimdi de ona yardım etmek için elimizden geleni yapma sırası bizdeydi. Elimizden geleni yapıyorduk.

"Doğrusu, seninle gurur duyuyorum Dev." Bana gülümsedi, duygusal bir şekilde. "Sizin gibilere sahip olduğun için çok şanslı bir herifsin."

Ruh eşi meselesinden bahsetmeyi düşündüm ama tekrar alay konusu olmak istemediğim için kendime sakladım. Kollarımı eski püskü piknik masasının üzerine koydum ve gülümsedim. "Biliyorum. Maddox tanrı kompleksi olan ve çok ukala bir herif ama benim." Patates kızartmalarımı didikledim. "Peki ya sen ve Xavi'nin birlikte olduğu kız?"

Nate omuz silkti. "Bilmiyorum. O iş hâlâ havada ve ikimiz de bunu gerçekten iyice düşünecek tipte değiliz sanırım."

"Seninle Xav'ın arası hâlâ iyi mi?"

“Ah, evet, kesinlikle. Henüz hiçbir sınırı aşmadık.” “Ama aşarsak size söylerim.” Sırıttı.

"Eğer mi? Gerçekten bunu mu düşünüyorsun?"

"Ben pek olayları düşünüp taşınan biri değilim, dostum. Olaylar olduğu zaman olur, ve sana söylüyorum, henüz olmadı. Hepsi bu."

Ona başımı salladım. "Dikkatli ol. Sadece bunu söylüyorum."

“Dostluğumuza biraz değer verin. Sizin ve Madd’in en kötü zamanlarını birlikte atlattık ve her zamankinden daha güçlüyüz. Benim Kane’im için endişelenmeyi bırakın ve kendi Kane’inizle ilgilenin. Madd, düğününe ne giyeceğinizi görünce sizi fena halde dövecek.”

Muhtemelen, ama bu heyecan beni çok sevindirdi. Düğün günümüzde kavga mı? Hiç de imkansız görünmüyordu.

“Ayrıca,” dedi Nate cebine uzanarak. “Anahtarları senin için aldım.”

Gülümseyerek anahtarlığı elinden aldım. "Teşekkürler."

Planlarım vardı. Maddox'u verdiği sözü tutmaya zorlama planları. Çakıl ocağında bir gecelik teslimiyet. Çoğu insan nişan fotoğrafı çektirir ve nişan partisi düzenler. Maddox ve ben ise nişan fantezilerimiz olacaktı.

-MADDOX-

Çocukken Devon kavga sırasında beni tehdit etmek için boğazımı sıkardı. Ergenlik çağımızda ise boğazımı o kadar sert sıkardı ki, beni boğarak öldüreceğini düşünürdüm. Pistte ilk öpüştüğümüz gece, beni hizaya getirmek ve kontrolü ele geçirmek için parmaklarını boğazıma dolamıştı.

Şimdi?

Şimdi onun el kolyelerini özlüyordum. Kahretsin. Elini boğazıma doladığında tüm vücudum canlandı. Devon, duygularımı yeterince karıştırıp sonra da heyecanlandırmayı biliyordu. Avucu nefes boruma bastırdı, parmakları boynumun yanlarına dolandı, bir kez vurup sonra sıktı ve başparmağı çeneme bastırarak bakışlarımı zorladı. Mavi gözleri beni adeta içten içe görüyordu, sanki onlara hakkı varmış gibi düşüncelerimi okuyordu.

"Bunu beğendin," diye belirtti, pazarlık payı bırakmadan.

Evet, çok hoşuma gitti. Hoşuma gitti çünkü tüm dikkati bende idi. Kendini beğenmişlik yapmıyordu, babasını, evsizliğini, acınası hayatlarımızı, düğünü ya da planımızın nasıl altüst olduğunu ve babasının

tekrar serbest kaldığını düşünmüyordu. Devon şu anda tamamen benimdi ve tüm dikkatini bana vermesi için beni bağlaması umurunda değildi. O benimdi ve ben de onundum ve bu an bunu kanıtladı.

"Bana kontrol vermeyi seviyorsun," diye devam etti.

"İlginizden hoşlanıyorum," diye karşılık verdim, boğazım avucuna sürtünüyordu.

"Benim yönetimimde olmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"İdareyi ele almanı seviyorum." Bu durumdan çok hoşlanarak ona gülümsedim.

Aslında çok da direnmediğim bir kontrol mücadelesinin ardından, Devon kazandığında neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kabin görüş alanımın dışında bulanıklaştı, eskiden olduğu yerde siyah beyaz noktalar dans ediyordu, ama ben bayılmadan önce Devon elini bıraktı. Ellerim rehin alınmıştı, ayak bileklerim gibi sandalyeye bağlıydı. Kelepçelenmek dışında daha önce hiç kısıtlanmamıştım ve bunun hakkında ne düşündüğümü hala bilmiyordum.

"Gücü ele geçirdiğinde böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim," diye itiraf ettim ona. "Ama böyle sonuçlandığı için mutluyum."

Evet, üstte olup beni tamamen domine etmeye çalışacağını sanıyordum, ama bunun yerine penisime bindi ve boynumu dizgin gibi kullandı. Hangi rolü üstlenirse üstlensin, burada hâlâ o kontrol altındaydı ve bunu gayet iyi biliyordu.

"Kontrolü ele geçirememen hoşuma gidiyor. O işi ben kazandım," dedi, penisimin üzerine çöküp hareketsiz kalırken. Kalçaları sallandı ve ben inledim, ama o inleme, tek kuralımı çiğnediğinde bir şikayet feryadına dönüştü.

"Devon! Buna hayır dedim."

"Evet, yapacak bir şey yok."

"Rıza göstermenin senin için hiçbir anlamı yok mu?" diye alay ettim, görüşüm bulanıklaşmıştı.

Gözlerime göz bağıını geçirdi ve başımın arkasındaki lastik kayışı kopardı. "Şu an olmaz. Bir şeyler söylemem gerekiyor ve bunları söylerken beni görmeni istemiyorum."

"Ciddi misin?" diye yakındım, gözlerimi hiçbir yere dikmeden, kumaşın üzerinden ona dik dik bakarak. "Tek ve yegane üstünlük kurma şansını, ben seni göremiyorken sırlarını itiraf etmek için mi kullanıyorsun?"

"Evet," diye inledi, hâlâ penisimin üzerinde sallanırken. "Öyleyse ağzını kapat ve şu saçmalıkları söylememe izin ver."

Bileklerimdeki bağları çekiştirdim, keşke bu göz bağıını yüzümden koparabilseydim diye düşündüm. "Öyleyse çabuk söyle. Seni görmemekten nefret ediyorum." Kuralımı hiçe saydığı için ona kızgın olsam da, ne söyleyeceği konusunda biraz gerildim. Düğünle ilgili miydi? Fikrini mi değiştirmişti? Bir hafta sonra evleniyorduk. Umarım.

"Panik yapmayı bırak. Kötü bir şey değil ama biliyorum ki bununla dalga geçeceksin, o yüzden kızardığımı görmeni istemem."

Suratımı astım. "Kızardığında çok hoşuma gidiyor." Nasıl olur da bunu görme fırsatımı elimden alırdı?

"Seninle kavga etmeyi seviyorum, Madd." Tamam, bunun böyle gideceğini düşünmemiştim. "Bana meydan okuduğunda çok hoşuma gidiyor ve kontrol için mücadele ettiğimizde de çok hoşuma gidiyor."

Çenemi kenetli bir şekilde kapattım ve sözlerinden çok bedenine odaklanmaya çalıştım. Artık kıpırdamıyordu. Sadece penisimin üzerinde oturmuş, saçlarımla oynuyordu, sesi neredeyse gergindi.

"Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bana asla kazanma fırsatı vermemen. İşini yarım yamalak yapmıyorsun, biliyor musun? Ya egoist bir pisliksin ya da beni eşit görüyorsun."

İkisi birden.

Devon biraz kıpırdandı, kalçası penisimi sıkıştırdı. "Seninle sonsuza dek kavga etmek istiyorum. Benim kazandığım günler, senin kazandığın günler ve kazananı ilan edemeyecek kadar inatçı olduğumuz günler istiyorum. Rekabetçiliğimizin bizi sonsuza dek beslemesini istiyorum ve asla bana senden daha aşağıda biriymişim gibi bakmanı istemiyorum."

"Bunu söylerken neden sana bakamıyorum?" diye sordum, gözlerindeki ifadeyi görmek ve ne demek istediğini anlamak için çaresizce.

"Tanrım, Madd. İstedğim zaman tek kelime etmiyorsun ama susmanı istediğim zaman da susmuyorsun. Bırak da itiraf edeyim!"

İç çekerek başımı salladım.

"Mesele şu ki, ben bu yarışmaları seviyorum ve eğer benimle rekabet etmeyi bırakırsan, senden boşanırım." Parmakları saçlarımla oynadı, sonra durdu. "Senin... kazanmanı seviyorum."

"Peki? Bu ne anlama geliyor?"

Utanarak içinden kendine küfretti. "Dövüşten hoşlanıyorum Maddox! Ama senin kazanmandan hoşlanıyorum! Kontrolün sende olmasından hoşlanıyorum, tamam mı? Boyun eğmeyi sevdiğimi itiraf ettiğim için benimle alay edeceğini biliyordum, bu yüzden yargılayıcı gözlerini kapattım! Ağzını da tıkamalıydım." Alaycı bir şekilde güldü. "Bana hükmetmenden hoşlanıyorum. İşte."

Bu kadar mı? Bunu zaten biliyordum. Bu itirafta ne bu kadar önemliydi ki? "Biliyorum. Bunu neden şimdi söylüyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun —"

"Demek istediğim Şu ki, aptalsın!" diye öfkeyle bana baktı. Belli ki bu mesajı anlamamıştım. "Seni bağlamakla ilgili tüm bu ipuçlarını, benimle savaşmanı ve kazanmanı istediğim için verdim... Senin yerinde olmak istiyordum! Tanrım. Bunu itiraf etmemi sağladığın için senden nefret ediyorum."

Ayak bileklerim tekmeledi, bileklerim büküldü ve kalçalarım kasıldı. İçimi bir güç dalgası sardı ve bu sandalyeden kalkıp onu oraya oturtmam gerekiyordu. Bu mesajı nasıl kaçırmıştım? Tanrım, doğru anlamadığım için kendimden nefret ettim. "Beni çöz." Penisimin sertleştiğini, baskınlık enerjimi sardığını, kaslarımın gerildiğini ve aşk ile nefret arasındaki o ince çizginin beni alaya aldığını hissettim. "Beni çöz, şimdi, Devon."

Devon iç çekti ve sesi gerçekten yorgun geliyordu. Çenemi, sonra dudaklarımı öptü ve fısıldadı, "Kendini çöz, pislik. Sonra gel beni bul."

O gitti.

Beni elleri kollarım bağlı, ellerim kelepçeli ve gözlerim de bağlı bir şekilde bıraktı. Sırf ki intikam için!

İplerden kurtulmamın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum, ama kurtulduğumda bileklerim tahriş olmuştu, vücudum terden parlıyordu ve ruhumdan öldürücü bir iblis yükseliyordu. Devon'ı bir kitap gibi okuyabileceğimi sanıyordum, ama bu sefer onu yanlış anlamıştım ve bunu düzeltme yeteneğine çok ihtiyacım vardı.

Elimde sıkıca tuttuğum ip parçasıyla, penisim hala kayganlaştırıcıyla parıldayarak ve Devon'ın kaybetmek istediği kontrolü geri almak için

onunla savaşmaya kararlı bir şekilde, kulübenin kapısından içeri daldım. Güneş neredeyse batmıştı, ama Devon'ı bir boxer şortuyla, buraya son geldiğimizde oturduğumuz kaya duvarında otururken gördüm. Bir sigara içiyordu ve dışarı çıktığında bana bakmadı bile.

"Uzun zaman aldı," diye alay etti. Her zaman bir pislikti. Bayıldım.

Hiçbir şey söylemedim ama saçından bir tutam yakaladım, bacağına dizimle vurdum ve onu döndürdüm. Sigarası uçtu ve elleri destek için kaya duvarına dayandı.

"Maddox," diye inledi.

Onu vücudumla yerinde tutarak saçlarını bıraktım ve kollarını arkasına doğru çektim. Yıllarca limanda çalışmanın avantajlarından biri de düğüm atmayı bilmekti, bu yüzden o düğümü ikiye katlayıp sıkıca bağladım. Bilekleri arkadan bağlıyken, boxer şortunu aşağı çektim, onu öne eğdim ve mükemmel kalçasına sertçe vurdum.

"Kahretsin," diye inledi.

Bacaklarını ayırdım, kalçasına tekrar vurdum ve sonra deliğine doğru hizalandım. Bir sert vuruş daha yapınca Devon öne doğru eğildi ve ben de bu ivmeyi kullanarak kalçalarından tutup onu geriye doğru çektim. Tam da penisimin üzerine. Tek bir hamlede içine girdim ve sonra onun da dizleri büküldü. Ağzından bir sürü küfür döküldü ama inlemeleri hepsini bastırdı.

"Kalk ayağa, Devon," diye hırladım ona, onu daha sert bir şekilde becerirken.

Denedi. Kahretsin, denedi işte. Dizlerini zorla düzeltti ve sonra da katlandı. Acımasızca sikilmemi kabullendi ve bunun verdiği heyecandan zevk aldı. Ben de başarısızlığımı ondan çıkardım, onu istediği gibi sikerek her şeyi yanlış yaptığım için ne kadar üzgün olduğumu söyledim. Belki de o porno filmlerindeki gibi onu nasıl bağlayacağımı bilecek kadar sapık

değilimdir, ama öğrenirdim. Şimdilik, oğlan bağlanmak ve domine edilmek istiyordu ve ben de seve seve bunu yapardım.

“Sana yapmamamı söylediğim halde gözlerimi bağladın.” Şap. İnleme.
“Beni göremediğin sırada bana bir sır söyledin.” Şap. Sızlanma.
“Kızardığımı benden sakladın!” Çatırtı. Ağlama.

"Kahretsin, Maddox," diye nefes nefese kaldı, zar zor ayakta duruyordu. Onu ayakta tutan tek şey, anüsündeki penisim ve kalçalarındaki ellerimdi.

Acımasız bir ilişkiydi çünkü benden saklanarak beni çok kızdırmıştı. Sınır tanımayan bir kavgaydı çünkü beni zekasıyla alt etmişti ve ben de yanılmışım. Poposu kızarana kadar vurdum, sonra bir daha vurdum. Hayatımda hiç kimseyi poposuna vurmamıştım ama avucumdaki acı bağımlılık yapmıştı ve bunu düzenli rutine eklemekten hiç çekinmezdim. Yani, hiç de değil.

"Madd," diye nefes nefese söyledi. "Aman Tanrım." Çok yakındı, bunu biliyordum. Bir daha asla onun işaretlerini kaçırmayacaktım.

Kendimi onun içine gömdüm, beline bastırdım ve bir kez daha vurdum.

Devon, ellerini kullanmadan kaya duvarına boşalırken çığlık attı. Bana küfretti, beni övdü, beni azarladı ve beni hem sevdiği hem de benden nefret ettiği kadar sevdiğini söyledi. Kalçası penisimi sıktı ve mutluluktan titredi. Sakinleşmeye başladığında, her şeyi uzatmak için -acı, zevk, bağlantı ve yeni his- ona bir kez daha vurdum ve sonra durdum, yakında kocam olacak adamın içine boşaldım.

"Bir sonraki yükü," diye nefes nefese söyledim, "yutacaksın." Geri çekildim ve onu çevirdim.

Hareket karşısında irkildi ve yanaklarından yaşlar süzüldü, ama mavi gözleri parlak ve adrenalin doluydu. Tükürdü, yutkundu, dudaklarını yaladı ve sonra hâlâ nefes nefese başını salladı.

"Bir daha benden saklanma, anladın mı?"

"Öyleyse beni yargılama."

"Seni yargılıyormuş gibi mi görünüyorum, aptal herif?" Bileklerini yakalayıp çözdüm. "Artık sır yok."

"Pekala." Bileklerini ovuşturdu ama ben ellerini iterek kendim yapabildim. "Sana yemek yedireceğim, sana meni yedireceğim ve sonra da gecenin geri kalanında seni benim fahişem yapacağım. İstedğin kadar karşı çık bebeğim. Kazanamayacaksın."

Sırıttı, yanakları kızardı ve sonra yere baktı. "Seni seviyorum."

Onu tekrar kulübeye ittim, her şeyin yoluna girdiğine sevindim. Biraz hata yapmıştım ama gecenin geri kalanını onun istediği gibi itaatkar olmasını sağlamakla geçirecektim. Yarın tekrar alfa rolüne dönebilirdi. "Seni seviyorum. Sanırım her zaman sevdim."

Aşkımızın ağırlığı göğsüme bir battaniye gibi çöktü. Devon gerçekten beni seviyordu. Beni. Maddox Kane'i. Garron Park'tan, asgari ücretle çiftlikte çalışan bir serseri. Onun için yeterliydim ve bu da bana, karşımıza çıkan her şey için yeterli olabileceğim hissini veriyordu.

"O zamanlar sevgi ile nefret arasındaki farkı bilmiyorduk sanırım," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Muhtemelen hayır," diye güldü, doğduğu günkü gibi çıplak bir şekilde kulübenin kapısını açarken. "Ama hayatımızın geri kalanında bunu birlikte çözmeye çalışmak eğlenceli olacak."

-DEVON-

Bütün yıldızlar hizalanmıştı ya da buna benzer bir şey. Düğünümüz cumartesiye kadar olmayacağı için altı gün erken gelmişti, ama kimin umurundaydı ki? Annem buradaydı ve altı aydan fazla bir süredir ilk kez aklı başındaydı.

“Devon, ellerini çek. Her şeye dokunmayı bırak.” Maddox, tepsideki yemeği bozmamı engellemek için bileğime vurdu. “Bırak git onunla vakit geçir.” Bu hakareti gizlemeye bile çalışmadı. Çenesini kapıya doğru salladı ve bu da benim gidip annemle vakit geçirmem için bir işaretti.

Ellerimi havaya kaldırdım ve Seth ile Naomi'nin yeni karavanının arka bahçesine çıktım. Verandası ve her şeyi vardı. Annem bir şeye gülüyor, Nate ile canlı bir şekilde konuşuyordu ve midemde bir gerginlik hissettim. Annemle uzun zamandır konuşmamıştım ve ne zaman tekrar konuşabileceğimi bilmemek, onunla konuşma konusunda beni garip hissettiriyordu. Gözleri berrak ve odaklanmıştı, dikkati Nate'teydi. Bacakları güçsüzdü ve pek iyi yürüyemiyordu, ama bunun dışında, eskiden tanıdığım aynı annemdi. Oturur oturmaz elimi tuttu ve... tuttu.

Maddox'un bana tekrar hakaret etmesi gerekiyordu ki, odaklanabileceğim farklı bir duyguya sahip olayım.

"Anın tadını çıkar canım," diye fısıldadı Naomi gülümseyerek ve sonra Maddox ve Xavi'ye yemek pişirmede yardım etmek için kalktı. Mutfığa girmesine neden izin verilmişti ki? O da benim kadar beceriksizdi yemek pişirmekte.

Tamam, anın tadını çıkaralım. Nate dükkandan, arkadaki daireden ve Xavi ile olan arkadaşlığının saçma sapan detaylarından uzun uzun bahsetti.

"Siz ikiniz hep kardeş gibiydiniz," dedi annem ve Nate'in bu sözlerle nasıl utandığını izledim. Tamam, evet, aralarında bir şeyler değişmişti. "Ya sen!" Annem bana döndü. "Yeminli düşmanınla mı evleniyorsun?" Gülümsemesi dünyamı aydınlattı ve kucağındaki çantayla oynadı.

"Evet, çok tuhaf, değil mi?" Tanrım, ne zaman bu kadar beceriksiz oldum? Hep böyle miydim? Maddox'la gençken düşman olmamız için gerçek bir sebep yoktu. Babalarımız birbirlerinden nefret ederdi, bize de birbirimizden nefret etmemizi söylerlerdi ve olay bu kadar. Gerisini kendi başımıza hallettik, düşmanlığı bir yaşam tarzına dönüştürdük ve bir şekilde evlilikle sonuçlandı. "Onaylıyor musun?"

Annem elini çantasında tutarken parmak boğumlarıyla yanağımı okşadı. Ya hayır derse? Ah, muhtemelen bir sonraki uyanışında unutturdu. "Mutlu olmanı onaylıyorum ve eğer o seni mutlu ediyorsa, evet. Umarım orada olabilirim."

"Ben de," dedim, muhtemelen öyle olmayacağı gerçeğini yutarak. Altı gün boyunca aklı başında olmak mı? Bu mümkün müydü? Umutlanmak istemiyordum ama bir anlığına hayal kurmakta sakınca yoktu. "Hayatlarımız hakkında bilgin var mıydı? Sen... kendin olmadığın o zamanlarda konuşmalarımızı duyabiliyor muydun?"

Annem başını salladı, benimkileri sildikten sonra kendi gözlerini de sildi. "Duydum. Sadece nasıl yorumlayacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilemedim, ama sanırım içime sindirdim. Siz çocuklar çok küfür ediyorsunuz," diye güldü.

Nate, o soruyu sorduğum için bana ters ters baktı. Haklıydı. Anın tadını çıkarmamız gerekiyordu.

Yani, ona anlatabildiğimiz her şeyi anlattık. Nate bir sürü garip şey söyledi, ben de aynısını yaptım. Sanırım ikimiz de onunla geçireceğimiz zamanın sınırlı olmasından biraz endişeliydik, bu yüzden o kadar hızlı konuştuk ki kelimeler arasında nefes almayı unuttuk. Sanki bir itiraf odası gibiydi. Başka kimseye asla anlatmayacağımız şeyleri anlattık, biliyorduk ki bunları saklayacak ve sırlarımızı asla ifşa etmeyecekti çünkü edemezdi. Belki de gerçekten etmezdi. Ona berbat bir koca olmaktan korktuğumu söyledim, Nate ise hayatında ilerlemekten korktuğunu, çünkü babalık işleri hariç, her şeyin olduğu gibi olduğunu söyledi.

Bir süre sonra Maddox yanıma oturdu, konuşmanın tamamını bana bırakmak için ağzını kapalı tuttu. Ama tüm süre boyunca elimi tuttu, yavaşlamamı, başka bir şeye odaklanmamı veya her şeyin birbirine karışmasına izin vermek yerine tadını çıkarmamı hatırlattı.

Xavi, arkasında Seth ile birlikte tabakları taşıırken, "Yemekler hazır," dedi.

Annemin kendine gelme hali birdenbire ortaya çıktı, bu yüzden doğru dürüst bir yemek yapmaya vaktimiz olmamıştı. Bu sofraya, insanların dondurucularında ne varsa onlardan oluşan karmakarışık bir şeydi. Parktan bir sürü insan ne bulursa getirmişti. Tavuk parçaları, mozzarella çubukları, pizza parçaları, dondurucu yanığı olmuş birkaç köfte, yarısı yenmiş bir sos ve birkaç cips, ve fırında pişmiş spagettiye benzeyen bir güveç. Gina

ikramlıklar hazırlayıp getirdi, Mary ise içinde rengarenk marshmallowlar olan bir salata yapmıştı. Berbat bir çeşitlilikti ama neyse. Bu, annemle düğün yemeğimdi.

Hepimiz eğri büğrü masanın etrafına oturduk, gerçek bir aile gibi davranabilmek için birbirine uymayan sandalyelerle sıkıştık. Çok iyi hissettirdi. Gerçekten çok iyi.

Anneme bakan bakıcı Heidi, elinde seramik bir saksıyla yanımıza geldi. "Merhaba arkadaşlar! Sizinle resmen tanıştığımı memnun oldum, Deb," dedi anneme. "Katkıda bulunmak için bir şey getirdim." Saksıyı yere koydu ve buradaki en güzel şey gibi kokuyordu.

"Acı biber mi?" diye sordu Xavi. "Muhteşem kokuyor."

"Aile tarifi," dedi Heidi.

Ona teşekkür etmek için ayağa kalktım ama sonunda onu kısa bir süreliğine kenara çektim. "Bunun kalıcı olma ihtimali nedir?" diye sordum. Doktor olmadığını biliyordum ama bu konularda benden daha bilgili olacağını tahmin ediyordum.

Heidi bana nazikçe gülümsedi. "Pek olası değil, Devon. Berrak günler nadirdir, ama arada bir gelirler. Büyük ihtimalle kısa süre içinde eski haline dönecektir."

"Bunu uzatabilir miyiz? Mesela... düğünüme kadar?"

Tekrar gülümsedi. "Muhtemelen hayır, ama belli olmaz. Stresli olaylar tetikleyici olabilir, bu yüzden onlardan uzak durun, ama uyku kadar basit bir şey de olabilir. Uyuyakalırsa zihni sıfırlanabilir ve uyandığında farklı biri olabilir." Heidi omuz silkti. "Tavsiyem mi? Sahip olduğunuz zamanın tadını çıkarın."

İç çektim. "Pekala. Her şey için teşekkürler Heidi. Akşam yemeği için kalmak ister misin?"

“Yapamam. Görmem gereken birkaç hastam var. Ama teşekkürler. Gülümsemesini görmek güzel.” Omzumu sıktı, herkese el salladı ve dışarı çıktı.

Ailemle birlikte oturdum. Aman Tanrım, ailem. Bu gerçeküstüydü. Nişanlım, kardeşlerimiz, geride kalan ebeveynlerimiz ve ben vardım. Bunun tek bir saniyesini bile hafife almak istemedim, bu yüzden aptal gibi arkama yaslandım ve Maddox beni izlerken etrafımdaki her şeyi hayranlıkla izledim.

Mutluyum. Gerçekten mutluyum.

"Davetiyem postada kaybolmuş olamaz, değil mi?"

Kanım hiç olmadığı kadar kaynadı ve çenem o kadar sıkı kasıldı ki acıdı. Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi, ama koruma içgüdüm daha da ağır bastı. Annemin önünde durup, onunla geçireceğimiz tek gecemizi bölen davetsiz misafire öfkeyle baktım.

"Ne istiyorsun, Jim?"

Tabii ki şimdi gelecekti. Kahrolasınca tabii ki. Maddox yanımda duruyordu, bir eliyle bileğimi kavrayıp beni kol mesafesinde tutuyor, diğer eliyle de annemin omzunu tutmuş, babam bir şey yapmaya kalkarsa onu geri itmeye hazırdı. Hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Hiç bu kadar kızgın ve korkmuş olmamıştım. Böyle değil.

Elinde silah ve gözlerinde çılgın bir ifadeyle güverteye çıktı. Daha önce hiç görmediğim, hatta en kötü zamanlarında bile fark etmediğim genel bir yorgunluk vardı onda. O kötü bakışa güvenmedim çünkü bu onun başarısız olduğu ve bunun da düşünülmemiş yedek planı olduğu anlamına geliyordu. Bu bir intikam göreviydi çünkü biz ona karşı bir şey kazanmıştık.

Nate bir adım öne atmaya çalışınca babam "Geri dur!" diye bağırdı. "Otur aşağı!" Sesi eli kadar titriyordu. Bu onu tetiğe boğuyordu ve ben

tetiği çeken birine güvenmiyordum.

"Ne istiyorsun Jim?" diye sordu Seth, Naomi'yi arkasına yerleştirirken.

Babam silahı tekrar sallayınca, Nate annemin diğer tarafına, Maddox da benim tarafıma geçti. Hepimiz tekrar oturduk ve bunun nasıl sonuçlanacağını beklemeye başladık. Bu durumdan nasıl kurtulacaktık? Sayıca ondan stndk, ama elinde lanet olası bir silah vardı ve kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Benim olanı istiyorum," diye öfkeyle söylendi babam. "Biliyorum Harris onu aldı ve geri istiyorum. Bana getir yoksa kardeşini öldürürüm." Bana baktı, silahı Nate'e doğrulttu.

Babamız neden bizden bu kadar nefret ediyordu? Biz onun oğullarıydık. Nate her zaman bunun gururla ilgili bir şey olduğunu, baba olduğu için bizden daha üstün olması gerektiğini varsayıyordu. Oysa biz hiçbir şeydik, ama arkadaşlarımız ve ailemiz vardı ve belki de onu en çok etkileyen şey buydu. Bizim sevilmemize ve kendisinin sevilmemesine gururu dayanamıyordu. Bilmiyordum—muhtemelen asla bilemeyecektim—ama bu gün benim veya kardeşimin ölümüyle sonulanmayacaktı. Bundan emindim.

Nate, durumu yatıştırmaya çalışarak, "Harris üzerinde hiçbir etkimiz yok," dedi. "Onun bu hastalığa sahip olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Babam titreyerek, "Onda var," dedi. "Ve sen onu benim için alacaksın."

"Tamam," diye onayladı Seth. "Hemen çıkarsanız biz hallederiz." Naomi şoktan donakalmış ve ağlıyordu, ama annem tek kelime etmemişti. Hala burada mıydı yoksa ayrılmış mıydı?

Babamın silahı nemli havada sallanıp durdu ve çılgınca bir kakhaha attı. "Gitmek mi? Bu bir aile kutlamasına benziyor. Davetiyemin nerede olduğunu sormuştum, değil mi?"

Ah, sonunda aklını kaçırmıştı. Her şeyini. Aklını, aklını, akıl sağlığını, insanlıkla olan bağını. Babamın hayatım boyunca bir canavar olduğunu düşünüyorsam, bu tamamen çıldırmış haliydi. İstedğini elde etmek için son bir şansı vardı ve işte bu oydu. Maddox'a baktım ama gözleri babamda, sarsılmaz bir odaklanmayla duruyordu. Babam o silahı ateşlerse önüme atlayacağını biliyordum, bu yüzden ateş etmemesini sağlamalıyım. Nate titriyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve tahmin ettiğimden daha öfkeliydi.

“Düğüne davetli değil miyim?”

"Harris'ten o şeyi sana getireceğiz," dedi Nate. "Sen git."

“Hak ettiğimi alana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim!” Baba, silahı tekrar Nate'e doğrultup kurdu.

Maddox'la aynı anda ayağa kalktım. Beni arkasına çekmeye çalıştı ama ben yerimde durdum, bu sefer onu kurtaracak olan ben olmalıyım. Xavi, kardeşimi benim için korudu, bir Sawyer için kurşunu engellemek üzere bir başka Kane gibi Nate'e yaklaştı.

"Eğer gidersem, seni de rehin olarak yanımda götüreceğim evlat," diye tısladı baba Nate'e.

“Sakın ona dokunma.” Xavi’nin göğsü hızla inip kalktı.

Oturup kalan tek iki kişi Naomi ve annemdi. Herkesi nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

“Tamam,” dedi Nate, Xavi’nin onu tutuşundan kurtulmaya çalışarak. “Seninle geleceğim. Şimdi. Hadi gidelim.”

“Nate!” diye bağırdık Maddox, Xavi ve ben aynı anda.

Silah ateşlendi.

-DEVON-

Bir kulağım işitme engelliydi. Neden bir kulağım işitme engelliydi?

Her şey ağır çekimde oldu. Silah patladı, duyma yetim kayboldu ve vücudum çömeldi, hem annemi hem de Maddox'u korumaya çalıştım. Gözümü kırptığımda, Maddox'un eli annemin oturan bedeninin üzerinden boynumun arkasındaydı, ama gözlerim Nate'in üzerinde gezindi. Maddox iyiydi, peki ya Nate?

Nate şok olmuş görünüyordu ve Xavi'nin elleri her yerindeydi, yaralarını arıyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra babam dizlerinin üzerine çöktü, silah hala elindeydi ve gri gömleğinin kumaşına kırmızı bir leke yayılıyordu.

"Sen her zaman bir cadıydın," diye öksürdü babam.

Ne?

Arkamı döndüm. Bütün akşam elini o lanet çantanın içinde tutan annemin elinde bir silah vardı ve çantası açıktı; içinden şeker ambalajları ve eski rujlar çıkıyordu. Beynim her şeyi bir araya getirmeye çalıştı ama az önce ne olmuştu gerçekten?

“Devon,” diye bağırdı Maddox, şaşkınlığımı dağıtarak. “İyi misin?” Beni döndürdü, elleriyle yanaklarımı yokladı ve beni kontrol etti. “Sadece iyi olduğunu söyle bana.”

"İyiyim," diye fısıldadım, gözlerim de ona aynı soruyu soruyordu.

Maddox başını salladı ve rahatlama bana biraz da olsa berrak bir zihin kazandırdı.

Seth, babam kendi kan gölü içinde güverteye düşerken silahı elinden aldı. Ölmekte olan babamla cinayet işleyen annem arasında bakışlarımı gezdirdim, ama gözlerine baktığımda, o bir katil değildi. Gözleri ifadesizdi. Şaşkıındı. Hâlâ dumanı tüten bir silah tutuyordu.

"Anne?" diye sordu Nate, silahı elinden alarak. "Anne?"

Hiçbir tanıma belirtisi ya da anlayış kıvılcımı yoktu. Yüzünde ne bir gülümseme ne de gözlerinde yaş vardı. Gitmişti. Tıpkı Heidi'nin dediği gibi, stresli bir durum yüzünden berrak zihni kaybolmuştu. Travmatik bir olay anımızı bozmuştu çünkü babam yine zamanlamayı bir sanat eseri gibi ayarlamıştı.

Ona o boş bakışlarla bakmak istemediğim için ayakta durdum. Maddox hemen arkamdan gelerek masanın etrafından dolaşp babamın yanına yürüdüm. Sonra öfke geldi.

“Nasıl cüret edersin!” diye hırladım babama. “Onu benden aldın. Yine!” Kanlı gömleğinin kumaşını kavradım ve o şerefsizi sarsarak beni bir yetişkin, bir erkek olarak kabul etmesini istedim. Ama tıpkı annemin yüzünde olduğu gibi, babamın yüzünde de hiçbir ifade yoktu.

Ona uzun uzun baktım, gördüklerime inanamıyordum. Nate yanıma diz çöktü, daha yakından bakabilmek için ellerimi kenara itti.

Ölü. Ölü. Ölü.

"O gitti çocuklar," dedi Seth. "Üzgünüm?"

Bir yerlerden korkunç bir çılgın kahkaha sesi geldi. Benden. Benden geldi. Bir diğeri boğazımdan yükseldi ve ilkin katıldı, beni şaşırttı, korkuttu ve delirtti. Öldüm mü? Bütün bunlardan sonra mı? Bize yaşattığı her şeyden sonra, annemizin aklı başında olduğu tek bir gün, şeker, ruj ve silah dolu bir çanta ve kendi başımıza yapamadığımız bir işi bitirmesi mi gerekti?

Ortamı bir başka çılgın kahkaha doldurdu, ama bu sefer Nate'ten geliyordu. Topuklarının üzerine yaslandı, muhtemelen benim kadar şeytani görünüyordu. Sonra daha da yüksek sesle güldü. Neye güldüğümüzü bilmiyordum ama vücudumu kontrol edemiyordum. Onunla birlikte güldüm. O kadar çok güldük ki durmak imkansız hale geldi; uzaktan siren sesleri duyulduğunda bile.

"Başardı," dedi Nate, gözlerinden süzülen kahkaha gözyaşlarını silerek. "Gerçekten de başardı."

"O şerefsizi vurdu," diye güldüm kardeşimle birlikte, sakinleşmeye ve gerçek bir şeyler hissetmeye çalışarak. Rahatlama ve histeri garip bir kombinasyondur, ama o an sahip olduğum tek şey buydu. Belki de şoktu.

"Yine başımızı kurtardı. Bildiği tek yolla," diye homurdandı Nate, bir kez daha gülerek. Gözleri boş boş bakan annemize dönerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Hiçbir tepki vermedi.

Babamın güvertede yattığını görünce, gerçekten öldüğünü anlayınca gülmeyi kestim.

Artık korku içinde yaşamaya son.

Artık koşmaya gerek yok.

Sevdiğim insanlara yönelik artık hiçbir tehdit yok.

Artık panik ve acı yok.

Hayat nihayet normal seyrine dönebilirdi.

Annem bana isteyebileceğim en güzel düğün hediyesini vermişti. Bunu yapmak için aklını kaybetmiş olsa da, bununla ilgili bir sorun yaşamayacağını hissediyordum. O herifi güvertede soğumaya bıraktım ve annemin önünde diz çöktüm.

“Teşekkür ederim anne. Seni seviyorum.” Yanağından öptüm ve saçlarını düzelttim.

Babamın rüşvet verdiği, Harris gibi dolandırdığı, yaptığı anlaşmalar, bu işi başarmak için işlediği suçlar... ve işte o, güvertede ölü yatıyordu.

Arka bahçe park sakinleriyle doldu ve kısa süre sonra polisler geldi. Maddox ve kardeşlerimle birlikte babamın cesedinin etiketlenip, poşetlenip götürülmesini izledim. Üzüntü hissetmedim. Keder hissetmedim. Bir şey hissettim ama ona nasıl isim vereceğimi bilemedim.

Hepimiz polise ifade verdik ve annemizin kendini savunma amacıyla böyle davrandığı konusunda bülbüller gibi öttükten sonra, Hanes öfkeyle homurdanarak beni ve Nate'i kenara itti.

"Ne halt ediyorsun Hanes? Hemen onun yanında olmamız gerek," diye çıkıştı Nate polise.

Hanes etrafına şüpheyile bakındı. "Bak, açık konuşacağım ama bir fikrim var." Daha yumuşak bir sesle konuşmak için yaklaştı. "Annenizin rahatsızlığı için tıbbi bir teşhis konuldu mu?"

Nate kafası karışmış görünüyordu. Yani, gerçekten kafası karışmıştı ama doğru teşhis olup olmadığını asla bilemedik. "İlaç kaynaklı histeri ve erken başlangıçlı bunama."

Hanes başını sallayarak ensesini ovuşturdu. "Öyleyse, bunun meşru müdafaa olduğunu söylemeyi bırak. Eğer mahkemeye tıbbi kayıtlarını

sunabilecek bir doktoru varsa, geleneksel bir hapishaneye gitmeyecek. Suçlular için bir akıl sağlığı tesisine gönderilecek."

"Bu nasıl daha iyi?" diye sordum, bu konuşmadan rahatsız olmuştum.

"Özel bir odada olacak, evet kilitli olacak ama kendisine bakım, ilaçlar, sağlık personeli, yemek ve destek sağlanacak." Hanes hepimize baktı. "Bütün bunlara ihtiyacı yok mu?"

Geri çekildim, acaba söylediği şeyin düşündüğüm şey olup olmadığını merak ettim. "Bir dakika, şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Yani, eğer cinayetle suçlanırsa, yıllardır ona sağlamaya çalıştığımız tüm bakımı... ücretsiz olarak alacak mı diyorsunuz?"

"Evet. Yeter ki doktor doğru tıbbi teşhis koyabilsin."

Nate tekrar güldü. Ağzını kapatmak için elini ağzına götürdü ama nafileydi. "Şaka mı yapıyorsun? Babamızla ilgili sorunumuzu, para sorunumuzu ve kendi sağlık sorununu tek bir berrak akşamda çözdü mü?" diye bağırdı ve tekrar güldü. "Lanet olsun, bu kadın işleri nasıl halledeceğini biliyor."

Ben de güldüm. Maddox bana baktı ve ne gördüyse görsün, şoktan daha kötü bir şey olduğundan emindim. Belki de delilikti.

"Onu orada ziyaret edebilir miyiz?" diye sordu Nate.

"Tesis Arbour'da, yani biraz uzak ama evet. Normal bir hapishane veya hastane gibi ziyaret saatleri var." Cebinden telefonunu çıkardı. "Her şeyi teyit etmek için birkaç arama yapayım, ama bu arada bu konuda ağzınızı kapalı tutun." Telefonu kulağına götürerek uzaklaştı.

Kardeşimin yanında durup her şeyin olup bitmesini izledim. Maddox bir polisle konuşuyordu ama gözleri bendeydi ve bana sevgiyle endişenin iç içe geçtiği bakışlarını sevdim. Naomi, Seth onu teselli ederken şarabı şişeden

direkt içiyordu ve annem hala masada, henüz yeme fırsatı bulamadığımız uyumsuz yiyeceklerin olduğu sandalyesinde oturuyordu.

"Bu tam bir felaket," dedi Nate sonunda. "Ama bir şeyler hissediyorum..."

"Özgür."

Yetişkin hayatımızda ilk defa anne babamız için endişelenmemize gerek kalmamıştı. Babam gitmişti ve bir daha asla bizi almaya gelmeyecekti. Annem yıllardır ihtiyaç duyduğu yere gidecekti. Tek bir silah sesi tüm sorunlarımızı çözmüştü ve ben bunu henüz tam olarak nasıl takdir edeceğimi bilmiyordum.

"Sence babamın yaptıklarının hepsini biliyor muydu? Ve bu da bize bakma şekli miydi?" diye sordu Nate.

Başımı salladım çünkü buna inanmak istiyordum. Bu, her şeyi şiirsel kılıyordu. Yani, babamın gazabına dayanmak için uyuşturucuya yönelmiş ve beynini yakmıştı, böylece biz buna katlanmak zorunda kalmamıştık; bu, bizi korumanın bildiği tek yoluydu. Onu terk edemezdi, ya da en azından edemeyeceğine inanıyordu, ama bizi onun yolundan olabildiğince uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Her zaman işe yaramamıştı, ama denemişti. Bilinci yerindeyken, bizi değil, babamı vurdu; o silah asla bizim yönümüze doğrultulmadı, bu da bizi sevdiği anlamına geliyordu. Önemli anlarda bizi korudu ve bu süreçte, ona bakmak zorunda kalmamızdan bizi kurtardı. Bir yük olduğunu biliyordu, ama bunu bilmesinden nefret ediyordum. Bunu bütün akşam gözlerinde gördüm, bu yüzden bu onun son annelik eylemiydi. Doğrusu, bize istediğimiz her şeyi verdi.

"Nate ve Devon Sawyer mı?" Adli tabip elinde bir not defteriyle yanımıza geldi. "Ölen kişinin naaşıyla ilgili herhangi bir talebiniz var mı?"

"Yak onu," dedi Nate.

"Toplu bir mezara atın," diye ekledim.

Nate bana baktı. "Üzerine işeyebileceğin bir mezar istemediğinden emin misin?"

"Hayır, sen sonunda yatağa sıçtığında ben de seninkine işerim."

Ne kadar da berbat, ama mükemmel bir aile yemeğiydi. Düğün hediyesi için teşekkürler anne.

Maddox o gece daha sonra bana bir bira uzatırken, "Sence sana hiç para bırakmış mı?" diye sordu.

Baktım ama almadım.

"Bir bira iç, Devon. Sana güveniyorum ve eğer hata yaparsan, aklını başına getireceğim. Kendine bir konuda güvenmeye başlamalısın, bu içki içmek olmasa bile."

Bir bira aldım. Sadece bir tane. "Belki de eski rujlarının hepsini rehin verebilirim," diye güldüm. "Belki Pete cumartesi günü tezgahında yer açmama izin verir. Her zaman bir çiftçi pazarında yer almak istemişimdir."

Maddox yanağıma bir tokat attı. "Düğünümüz cumartesi. Şimdi vazgeçiyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Ömür boyu benimle birlikte yaşamak zorundasın."

"Güzel." Bana baktı ve birden tuhaf, gizemli bir tavır takındı.

"Ne?"

"Önemli değil. Sadece seni seviyorum."

Söylemek istediğinin bu olmadığını biliyordum ama onu bu konuda zorlayacak zihinsel gücüm kalmamıştı. Bu gün zaten yeterince berbat geçmişti. "Ben de seni seviyorum."

Bir birayı içtim ve Maddox kanepenin diğer ucunda, ayakları kucağımda uyuyakalınca, doksan sekizinci kağıdı çıkardım ve bir kez daha denedim. Önemli bir şeye odaklanmam gerekiyordu ve yeminlerim en önemli şeydi.

Maddox,

Sana paramparça olmuş ruhumu, yarı atmış kalbimi ve hayattan habersiz beceriksizliğimi sevgimin bir işareti olarak veriyorum. Çok bir şey olmayabilir, ama sahip olduğum tek şey bu, o yüzden bununla mutlu olsan iyi olur.

Her şeyin kolay olacağını garanti edemem, ama sana her adımda destek olacağıma ve seni seveceğime söz verebilirim.

Hayır, bu çok duygusal geldi. Benim tarzım değil. Asıl duygusal olan oydu. Başımı geriye yasladım ve ilişkimizin en güzel anlarını, hasarlı bir özet videosu gibi hayal ettim. Her zaman olduğu gibi rekabetimiz vardı ve bunun hiçbir yere varmayacağını biliyordum. Tüm kavgalarımızı ve yıllar içinde birbirimize zarar verme isteğinden, sadece bağlantı kurma ve birlikte stres atma yoluna nasıl dönüştüklerini düşündüm. Rahatlığımız ve dürüstlüğümüz vardı, bu da utanmadan kendimiz olmamıza izin veriyordu. Öfke sorunlarımız, güven sorunlarımız, ebeveyn sorunlarımız, para eksikliğimiz, evsizliğimiz ve gerçek hayatta hiçbir hedefimiz yoktu, ama tüm bunları sevgiyle örttük ve tamamen bastırdık.

Sanırım hepimizin gerçekten istediği bu hayatta birlikte hayatta kalmaktı.

Bu düşünceyle birlikte aklımda bir şey dank etti. Evleneceğimiz ağacı, Maddox'un onu gördüğündeki yüz ifadesini düşündüm ve aklıma bir tür motto geldi. Kalemi bıraktım ve uyuyan Maddox'a gülümsedim.

Yeminlerimi ettim.

-MADDOX-

Xavi kafama sert bir tokat attı. "Sakin olmalısın. Neden sakın değilsin?"

Onu görmezden geldim ve düğünümüzü kıyacak olan o herife döndüm. "Sen gerçekten yetkili misin? Yemin ederim ki, eğer Devon'ın tutamayacak kadar aptal olduğu bir dolandırıcıysan, evini yakarım."

Bu aptal, hayatımda gördüğüm en dağınık sakallı genç adam, küçük dosyasını kolunun altına sıkıştırdı ve suçlamamdan hiç etkilenmedi bile. "İşte ehliyetim." Bana gösterdi. "Ben yasal biriyim. Ve yakacak bir evim de yok, o yüzden iyi şanslar."

Elindeki kağıt sertifikayı kaptım ve okudum. Adı yazıyordu ve meşru olduğunu iddia ediyordu, ama bu ondan şüphelenmemi azaltmadı. Onun gibi genç bir delikanlının berbat ağaçların altında eşcinsellerle evlenmesi ne anlama geliyordu?

"Madd, sakın ol." Xavi kağıdı elimden aldı ve Scraggly'ye geri verdi. "Bugün düşmanıyla evleniyorsun. Mutlu değil misin?"

Çok sevinçliyim. Çok mutluyum. Sadece Devon'ın geç kalması yüzünden sinirliyim. "Zamanında gelselerdi," diye alay ettim. "Devon tam bir pislik."

Nate ve Devon, annelerini yeni, son derece lüks tesisinde ziyaret ediyorlardı. Çok erkenden çıktılar, biraz vakit geçirdiler ve şimdiye kadar geri dönmüş olmaları gerekiyordu. Acaba kaçtı mı? Babaları konusunda endişelenmelerine gerek kalmadığı için Nate ile birlikte Kane'lerden kaçmak için beni bırakıp gitti mi? Bu ilişkiye pek bir şey katmadığımı biliyordum ama aramızda sevgi olduğunu sanıyordum. Değil mi?

Xavi bana tekrar vurdu. "Her şeyi sorgulamayı bırak. O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Üç yıl içinde evleneceksiniz. Konu kapanmıştır."

"Hikaye burada bitmiyor," diye tersledim ona. "Hikaye burada başlıyor."

Xavi sırıttı. "Keşke bunu videoya çekseydim. Kahretsin, çok tatlısın Madd."

Onu yere serdim. Güldü geçti ve giymek için seçtiğim tişörtü bana verdi.

Scraggly ailemle sohbet ediyordu, ben de kirli tişörtümü çıkardım, biraz deodorant sürdüm ve düğün tişörtümü giydim. Üzerinde "kötü kararlar vermek benim süper gücüm" yazan siyah bir tişörttü ama temaya uyuyordu. Neden umursadığımı bilmiyordum ama Devon'a en iyi kot pantolonumu bile yıkattım. Çoraplarım da temizdi ve ayakkabılarım çizik çizikti ama düzgündü. Yeterince iyiydi.

"Madd." Xavi omuzlarımdan tuttu. "Bugün evleniyorsun."

"Bunu biliyorum," diye alay ettim.

"Sen, Maddox Kane, Garron Park'tan gelen o saçma sapan herif, bugün evleniyorsun." Sanki çok büyük bir olaymış gibi davrandı. Öyleydi de. Hayatımın bu yöne gideceğini hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, yanlışlıkla bir kızı hamile bırakıp hayatımın geri kalanını nafaka ödeyerek ve annesinin sürekli beni kötülemesine rağmen çocuğumun beni sevmesini sağlamaya çalışarak geçireceğimi sanıyordum. Devon'la evlenmek mi? Evet, asla aklımdan bile geçmemişti.

"Mahvoldun, değil mi?" diye sordum Xavi'ye gülümseyerek.

"ok fena," diye onayladı. "ok gururluyum. Yeminlerinizi hazırladınız mı?"

Gözlerimi devirdim. "Devon'ı mest edecek bir Şey söyleyeceğim, o da beni sinirlendirecek bir Şey söyleyecek, sonra da evleneceğiz. Her Şey yolunda." Bu düşünceye gülümsedim. p kutusuna saklamaya çalıştığı buruŐuk kağıtların her birini okumuŐtum. Devon tişörtümü çok sevecekti.

Devon, beni uyararak başını salladı ve geri ekilmemi söyledi. "Bırak beni, Maddox." Kamyondan benimkinden daha kirli bir kot pantolon ve üzerinde 'Aptallarla birlikteyim' yazan bir tiŐörtle indi. Tişört konusunda beni geçtiği için ona lanet olsun! "Kamyon bozuldu. Takviye almak zorunda kaldık, sonra işler kötüye gitti, ama Şimdi buradayım. Bu konuda kaba davranmayı bırakabilir misin?" diye sordu, ama cevap vermeme izin vermedi. "Sadece sus ve benimle evlen." Göğsüme bir itti, yanımdan geçip gitmeyi hedefliyordu.

Bileğinden yakalayıp onu geriye doğru çektim. "Sen tam bir pisliksin." Gmleğine işaret ederek başımı salladım.

"Sen de ylesin." Benimkine başıyla onay verdi. "Ne demek istiyorsun?"

Mesele Şuydu ki, tiŐrtlerimiz yanlıŐtı. Benimkini giymesi gerekiyordu çünkü onun süper gücü gerçekten de kötü kararlar almaktı, ben de onunkini giymeliydim çünkü ben gerçekten de aptaldım.

Düğün günümüzde onunla atıŐmak doğru geldi. "Vazgeçmek için son Şansın."

Çiftlikteydik. Nate ve Devon geç kalmıştı, ama Dağınık Sakallı'nın yapacak daha iyi bir şeyi yok gibiydi ve Pete de ön verandasından kalkmamıştı, bu yüzden bizi arazisinden çıkarmak için acele etmiyor gibiydi. Her şey yolunda olacaktı. Ama ben gergindim ve gergin olmaktan nefret ediyordum.

Gözlerindeki herhangi bir tereddüt, son dakika şüphesi, çekince veya kararsızlık belirtisini aramak için mavi gözlerini inceledim.

“İstediğin kadar ara Madd. Hiçbir şey bulamayacaksın. Eğer beni evlenmek için bir dakika daha bekletirsen, seni o ağaca sürüklerim.” Kirli elleriyle yanaklarımı okşadı ve dudaklarımı hızlı bir öpücük için kendi dudaklarına çekti. Nane gibi kokuyordu ama bozuk kamyonun tamircisi gibi kokuyordu. “Seni seviyorum. Hadi evlenelim.”

"Duş alabilirdin," diye homurdandım.

Devon gözlerini devirdi. "Geç kaldığım için beni azarlıyorsun ama keşke daha geç kalsaydım da duş alabilseydim diyorsun? İster kabul et ister etme, Madd. Ne olacak?"

Onu yanınıza alın. Her zaman.

Onu, düğün mekanımız olarak seçtiği berbat meşe ağacına doğru ittim. Pete, oldukça uzakta olan ön verandadan kadehini kaldırdı, ama gördüm ve takdir ettim. Bu açgözlü ağacın öldürdüğü kurumuş otların üzerinden yürürken ailemiz bize laf attı.

Kalbim tüm süre boyunca göğsümde gümbür gümbür atıyordu. İşte buydu. Yaşadığımız her şeyden sonra, sonunda evleniyorduk. Devon ömür boyu bana bağlılık sözü veriyordu ve ben de sonsuza dek ona bağlanıyordum. Hayatımın çoğunu ondan nefret ederek geçirdim, ama boş ver, belki de bu kusurlu kaderimizin bir parçasıydı. Tek bildiğim, bu aptalı

sevdiğim ve bunu her zaman bilmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı.

"Bir Sawyer'la evlendiğine inanamıyorum," diye alay etti Xavi, bana sarılırken. "Bundan daha aşağılık bir şey olamaz."

"Farkındayım." diye sııttım.

Devon bana "Siktir git, Maddox," diye çıkıştı ama Nate onu kucakladı.

Annem çoktan ağlıyordu. Elinde pipetli bir kutu şarap vardı ama neyse. Düşündü. İsterse içebilirdi. "Seni seviyorum canım. Senin için çok mutluyum." Hıçkırdı.

"Teşekkürler, anne." Ona sarılmak ya da benzeri bir şey yapmak istedim ama hiçbir zaman o kadar yakın olmamıştık, bu yüzden elini sıktım ve ona gülümsedim.

Babam çok konuşkan bir adam değildi ama şöyle dedi: "Düğününüze davet edileceğimi hiç düşünmemiştim. Burada olmaktan onur duyuyorum oğlum. Çok iyi bir eş seçmişsin."

Başka ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım, ama bu onun için yeterliydi. Nate bana sarıldı ve eğer kardeşine zarar verirsem hayatımı tehlikeye attı. Sonra da sonsuza dek onunla uğraşırsam bana ödüller vereceğini söyledi, ben de hiç sorun yaşamadan bu anlaşmayı kabul ettim. Tamamdır.

"Hazır mısın?" diye sordu Dağınık Sakallı.

Sertifikasındaki ismini okudum ama beynim böyle bir günde daha fazla şeyi hatırlamak için yer bulamıyordu.

Hazırdık. Hem de çok hazırдық. Ağaç sanki cehennemden çıkmış gibiydi, bulutlar yağmur tehdidi oluştıuruyordu, kargaların ötüşleri seslerimizi bastırıyordu ve annem çoktan sarhoş olmuştu. Nate ve Xavi ise keyifli bir

halde, turist gibi dedikodu yapıp fotoğraf çekiyorlardı, ama bunda şaşılacak ne vardı ki?

Scraggly'ye başımızla onay verdik.

Devon, ellerimi tutar tutmaz titrek bir nefesle dışarı verdi. Onun duygusallaşacağını biliyordum. Bu saçmalığı bırakması gerekiyordu çünkü bugün ağlamak istemiyordum.

Scraggly evliliğin ne anlama geldiği hakkında uzun uzun konuşmaya başlayınca, Devon'a fısıltıyla "Kes şunu!" diye bağırdım.

Devon bana dik dik baktı ama en azından kendine geldi. Bu herif konuşurken yarım yamalak dinledik ama sanırım gözlerimizle bambaşka bir şey anlatıyorduk. Devon bana fakir ve evsiz olmamızın önemli olmadığını, çünkü sevgimizin yeterli olduğunu söyledi. Ben de ona önceliklerini düzeltmesi gereken bir aptal olduğunu ama yine de onu sevdiğimi söyledim.

"Gösterişli saçmalıklar yok dedim!" diye bağırdı Devon, Scraggly'ye. "Hemen laflarımızı söyleyeceğimiz ve öpüşeceğimiz kısma gel."

Scraggly yine de açık sözlülüğümüzden rahatsız olmadı. "Maddox, devam et."

Çok uzun bir açıklama yapmadım çünkü Devon zaten nasıl hissettiğimi biliyordu. Haftalardır ona evlilik yeminlerimi ederek onu kışkırtıyordum, bu yüzden muhtemelen büyük ve saçma bir şey bekliyordu. Hayır. Ben öyle biri değildim. Ben daha çok tek cümlelik laflar eden biriydim. Ona ondan nefret etmek, ona sahip olmak, onunla sevişmek, onunla kavga etmek ve onunla evlenmek istediğimi söylemiştim. Ama şimdi bu listeye ekleyecek yeni bir şeyim vardı.

"Devon," diye başladım, boğazıma kadar yükselen o duyguları hissederek—az önce onu azarladığım aynı duygular. Başparmağımla sol

parmağındaki yüzüğü okşadım, gözlerine ve sadece gözlerine baktım. “Seni asla karanlıkta yalnız bırakmayacağıma söz veriyorum.”

O kahpe Devon göz kırptı ve yanağından kocaman bir damla yaş süzüldü.

"Siktir git, Devon. O şeyi kilitle." Gözlerimdeki yanmayı durdurmaya çalışarak ona öfkeyle baktım.

Gözyaşlarını silerek başını salladı. Verdiği nefes inanılmaz derecede titrek ve kesik kesikti.

"Devon mu?" diye sordu Scraggly.

Devon yüz kere daha başını salladı ve sonra altında durduğumuz ağaca baktı. Ormanın kenarında duran, hayata tutunmayı reddeden, adeta bir güç feneri gibi dimdik duran, yaşlı, bitkin, yarı ölü meşe ağacı. Tüm fırtınaların şiddetine dayanmaktan yıpranmıştı, ama onları atlattığı için de bilgeydi. Zayıf olmayı reddettiği için sağlamdı. Sanırım artık ben de ağaçlara sarılan, doğa dostu bir tiptim.

“Maddox,” diye başladı Devon, şimdi bana bakarak. “Tam buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.”

Kahretsin, lanet olsun. Tıpkı ağaç gibi. Gözlerimi kocaman açtım, kırpmamaya çalıştım. Kırparsam, olacaktı. Ona yoğun bir bakışla, hiç tereddüt etmeden baktım, ama ezici sevgi duygusunu bastırmaya çalışıyordum. Ellerini çok sıkı sıkıyımdaya irkildi, sonra o da benimkileri sıkı. Bu his, Devon'ın bir kenara attığı tüm yeminler gibi, sakinliğimi paramparça etti.

"Onu kilitle," diye tısladı Devon bana. Ama sonra gözyaşlarına boğuldu, lanet olsun ona!

Yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü ve kahrolası aşk yüzünden boğuldum. "Hadi, devam et," diye emrettim Scraggly'ye.

Kendisine verilen güçten bahsetmeye başladı ama Devon sabırsızlandı. Yanaklarında hâlâ gözyaşları varken, tam bir pislikmiş gibi boğazımdan yakaladı ve beni öptü.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. İstedığınız gibi... siktir edin gitsin."

Bu öpüş diğerlerinden farklıydı. Kaderi mühürledi ve onu sonsuza dek kıldı. Ağzımızın söyleyemediği şeyleri vaat etti, kalplerimizin hala taşıdığı anıları hatırlattı ve dilemekte tereddüt ettiğimiz umutları sundu. Devon'ın parmakları nabız noktama bastırdı, bana ne kadar güçlü bir hayat verdiğini tam olarak hissettim. Ailemiz bağırıp çağırmaya başladığında, Devon bırakmadı. Elini boğazımda tuttu, alnını benimkine yasladı ve nefes aldı.

"Seni çok seviyorum, Maddox Kane."

Duygularımı kontrol altına almak için sert bir tokat attım, derin bir nefes aldım ve gururumu yuttum. "Seni hak etmiyorum ama seni kazanmak için sonsuza dek çalışacağım, Devon. Seni seviyorum."

Onu bir kez daha öptüm, sonra Devon elimi tuttu ve ailemize doğru dönerken ellerimizi başımızın üstüne kaldırdı. Kargalar hep birlikte öttü ve rüzgar şiddetlendi, sanki evliliğimiz iyi ya da kötü bir alametmiş gibiydi. "Kane'i kaptım!"

Güldüm. Ve gülümsedim. Gerçek gülümsemelerdi bunlar. Hani o neşe dolu, o mütevazı minnettarlık saçmalıklarıyla dolu olanlar. Pete verandadan kadehini tekrar kaldırdı ve içeri girmeden önce ona başımla onay verdim. Sanırım evimi burada, onun çiftliğinde buldum.

Kardeşlerimiz bizi tebrik etti, alay etti, dalga geçti ve itip kakmaya başladı, annem de sonunda tetra-pak şarabını Scraggly ile paylaştı. Yüzük takmadık çünkü zaten yüzüklerimiz vardı, ama babam telefonunu çıkarıp bizim ve kardeşlerimizin fotoğraflarını çekerken, Devon tişörtündeki okun beni göstermesine dikkat etti. Xavi ve Nate fotoğrafları podyum

yönetmenleri gibi yönetti, ama hepsi eğlence amaçlıydı. Can sıkıcıydılar, ama her zamankinden daha fazla değillerdi, bu yüzden katlandık. Hatta Scraggly'yi kafa kilidine aldığımız bir fotoğraf bile çektiler.

Normal düğünlerin nasıl olduğunu hiç bilmiyordum, ama bizimki mükemmeldi. Gerçekten daha mutlu olamazdım.

“Tamam!” diye bağırdı Nate, araçlarımızın yanına döndüğümüzde herkesin dikkatini çekerek. Ahıra işaret etti ve Xavi'nin boynuna kolunu doladı. “Bir düğün hediyemiz var.”

"Ne? Nasıl?" diye alay etti Devon.

"Umarım keçi değildir," dedim, çünkü geçen hafta o ahırda yeni yavruların doğduğunu biliyordum.

"Bu bir keçi değil," diye güldü Xavi.

"Bir keçi istiyorum," dedi Devon. "Çim biçme makinesinden daha ucuz olur."

“Çim alanımız yok.”

Devon, parayla ilgili konuyu bir türlü kafasından atamayarak, "Hediyeyi nasıl karşıladın?" diye sordu.

“Harris,” dedi Xavi. “Bize bir iyilik borçlu olduğunu hissetti.” Bu biraz şüpheli geldi ama görmezden geldim. “Burada kalın.” Birlikte koşarak uzaklaştılar.

Beklerken Devon belime kolunu doladı. Babam elinde bir zarfla yanımıza geldi. "Onlar bunu alırken, size bunu vermek istedim." Zarfı bana uzattı. "Çok bir şey değil, ama umarım birlikte başlamanıza yardımcı olur."

Zarfı açtığımda içinde bir tomar para gördüm. Belki iki bin dolar kadar. Kapattım. "Hayır. Bunu alamam."

Babam gülümsedi. “Yıllar boyunca size bundan çok daha fazlasını borçluyum. Şimdi iyiyim. Uyuşturucu kullanıp, kumar oynayıp, içki içip

bütün paranızı biriktirmek daha kolay. Alın bunu. Belki yeni bir ev almanıza yardımcı olur.” Gözlerindeki ifade, bunu bizim için yapmak istediğini gösteriyordu.

"Teşekkür ederim, Seth," dedi Devon. "Teşekkür ederim."

Babama minnettar bir şekilde başımı salladım. Annem hâlâ pipetle şarap yudumluyordu, başımıza gelenlerden habersizdi. Aman Tanrım.

Sonra Devon omzuma vurdu. "Bu da neyin nesi?" diye haykırdı. "Ne oluyor lan?!"

Nate ve Xavi'nin ahırdan çıktığını görünce, içimden onun düşüncelerini tekrarladım.

"Keçiden çok daha iyi!"

"Düğün gününüz kutlu olsun, şerefsizler!"

Motokros motosikletlerini itiyorlardı. Bizim motokros motosikletlerimizi. Eski motokros motosikletlerimizi.

Aman Tanrım. Bu gerçekten hayatımın en güzel günüydü.

“Biliyorum, evlendiğimiz için çok mutlu olmalıyım Madd, ama...”

“Evet,” diye onayladım, onunla birlikte bisikletlerimize hayranlıkla bakarak. “Sürüş yapalım mı?”

"Çift anlamlı mı?" diye sordu bana sırtarak.

"Kesinlikle evet."

Başta aramızdaki husumeti başlatan bisikletlere doğru koştuk. Düğün günümüzde onları geri almak çok yerinde oldu. Harris'in bunları bize nasıl temin ettiğini bilmiyorum ama Nate ve Xavi'ye, sahip olduğumuz tek sağlıklı zaafı bize geri getirdikleri için sonsuza dek minnettar olacağım.

Bisikletlerimize atladık, esasen motorlarının sesini duyar duymaz geldik ve adrenalin dolu bir şekilde iki tekerlek üzerinde düğünümüzden hızla uzaklaştık.

EPİLOG

-DEVON-

Maddox beni çok korkuttuğunda kendi kendime küfrettim. Kafamın arkası lavabonun alt kısmına çarptı ve anahtarımı kirli bir su kovaşına düşürdüm.

"Ne?" diye bağırdım ona, yine sözümü kestiği için.

"Bu saçmalığı gördün mü?" diye sordu, elindeki kağıt tomarını bana doğru uzatarak.

Kırık lavabonun altından çıktım ve uzattığı kağıtlara baktım. "Şey, evet."

"Bu da neyin nesi? Kim böyle bir şey için bu kadar para öder?"

Ellerimi havluyla kuruladım ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Buna ev sigortası deniyor Madd. Artık o parayı ödüyoruz."

"Hayır," diye alay etti. "Asla olmaz. Geri ver."

Tamam, artık göz devirmeyi tutamadım. "Bu berbat evi satın almak isteyen sendin. Ödememiz gereken bedel bu."

"Ama bu kadar mı?" Aylık tutarı gösteren tabelaya parmağını vurduktan sonra elini kaldırıp evimizi gösterdi. "Bu berbat kulübe için mi?"

Buzdolabından bir kutu limonata aldım—en azından işe yaradı—ona da kendi limonatasını verdim ve dışarı çıktım. O da peşimden geldi. Tıpkı bir yavru köpek gibi.

“Biliyorsunuz, biz de kamyon sigortası ödüyöruz, değil mi?”

“Ne? Ne zamandan beri?” Omzumu kavradı. “Bütün bu parayı nereden buluyorsun?”

Maddox aptaldı. Yani, ilişkimizde uzun süre aptal olan bendim, şimdi akıllı olan olmak çok iyi hissettirdi. Çiftlikte çalışabiliyor, dışarıdaki şeyleri tamir edebiliyordu, ama para, ev idaresi, bütçe veya herhangi bir temel yetişkin sorumluluğu söz konusu olduğunda, tamamen başarısızdı. Hem de fena halde. Hatta marketten kuponsuz marka ürünler bile alıyordu, şimdi de sigorta konusunda bana söylenmek mi istiyordu? Kahrolsun o.

"Çalışıyoruz, aptal herif," diye hatırlattım ona, eğimli ön verandada otururken.

"Yani bu kadar çok çalışıp muhtemelen asla ihtiyaç duymayacağımız sigortaları ödemek için mi çalışıyoruz? Bu acemi işi, Devon. Geri al. İptal et."

Ahmak. "Ev sigortası olmadan ipotek kredisi alamayız. Bunu kabullenin ya da bu hurda yığınınu satın."

Maddox ön verandamızın basamağına oturdu. Basamak kırıldı ve bir basamak aşağıya poposunun üzerine düştü. Bir sürü küfür savurdu ama kalkmadı.

Birkaç ay önce bu berbat yere taşındık. Küçük, zar zor ayakta duran, harap ve çoğu yeri yarı çürümüş bir yerdı, ama kahretsin, bizimkisiydi. Bunu kanıtlayacak ipotek ve sigortamız vardı. Maddox dış cephedeki bazı şeyleri tamir etmişti, ben de iç kısımlarla uğraşıyordum—aynı projelerde birlikte çalışmakta beceriksiz olduğumuzu fark ettikten sonra yaptığımız bir

anlaşmaydı bu—ve işler yavaş yavaş yoluna giriyordu. Su ısıtıcımız çalışmıyordu, bu yüzden soğuk duşlar yeni normalimiz olmuştu. Lavabo akıyordu, duş gideri tıkalıydı, çatı üç farklı yerden akıyordu ve fosseptik tankının boşaltılması gerekiyordu, ama manzaraya bakın!

Maddox başlangıçta bir yüzen evde yaşamak istemişti, ama sonunda çok daha iyi bir çözüm bulduk. Bu derme çatma ev zamanla batabilir, ama en azından bizi borçtan başka bir şeye boğmazdı. Garron'un birkaç dakika dışında, sahilde derme çatma küçük bir kulübe satın aldık. Artık topluluğun gerçek vatandaşlarıydık. Komşularımız yoktu, sokak lambalarımız yoktu ve çoğu zaman elektriğimiz yoktu, ama burası evimizdi.

"Köpeklerin de paraya mal olduğunu" hatırlattım ona.

Maddox bana dik dik baktı ve bakışlarının şiddetiyle tüylerim diken diken oldu. "Devon, bir köpek alıyorum. Sigorta yaptırırsan, ben de bir köpek alırım."

İçeceğimi yudumlarken sııttım. Maddox hâlâ Pete ile çiftlikte çalışıyordu ve ikisi de çiftlik köpeklerinden birinin hamile olduğunu öğrenmişti. Birkaç ay önce doğum yapmıştı ve Maddox yavrulardan birine aşık olmuştu, bu yüzden sanırım artık bizim köpeğimizdi. Melez bir köpekti, ama en iyileri hep öyleydi. Biz de melezdik.

"Onu ne zaman alacağız?" diye sordum.

"Gelecek hafta. O zaman on haftalık olacak. Dev, çok sakın bir çocuk."

Maddox bu köpekle sürekli övünüyordu. Gündüzleri onu işe götürüyor, geceleri de eve getiriyordu, böylece Maddox burada asla yalnız kalmak zorunda kalmıyordu. Eğer bu köpek bizim bebeğimiz olacaksa, Maddox zaten dünyanın en iyi babasıydı.

"Gerçekten bir çocuk istiyor musun?" diye sordum ona, aslında bir cevabı diğerine tercih etmeyi ummuyordum.

Maddox omuz silkti. Tipik bir durum. "Bir şeyler pişirmeyi öğren, sonra düşüneceğim."

"Ödeme yapmayı öğren, ben de yemek yapmayı öğrenirim, aptal herif," diye karşılık verdim.

Maddox içkisini bitirdi ve kutuyu verandaya fırlattı. "Pekala, ama yarınki boks gecesinde mangal partisi için mücadele edeceğim, bu yüzden hızlıca bir şeyler pişirmeyi öğrensen iyi olur."

Tabii ki öyleydi. Bir yıldan fazla bir süre önce biri mangal partisi düzenlediğinden beri bunun için can atıyordu. "Et almaya gücümüz yetmiyor."

Maddox okyanusu işaret etti. "Orada bir sürü yiyecek var. Balık tutmaya gidin."

Onu basamaktan aşağı ittim ve yere düştüğünde tekmeledim. "Siktir git."

Maddox çimenlerin üzerinde kıpırdamadan inledi. "Bana bir bira getirin."

Komik olan şu ki, bira için her zaman para vardı ama sigorta ödemekten şikayet ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Maddox çiftlikte zam aldı. Benim kadar, hatta benden daha fazla kazanıyordu ve işinin birçok güzel avantajı vardı. Pete'in sığırları vardı, bu yüzden onları kasaba gönderdiği her seferinde bize et geliyordu. Konserve ürünler, çiftçi pazarlarına gitmeyen sebzeler ve meyveler, taze yumurtalar ve hatta burada yardımcı olacak bir sürü alet ve malzeme bile alıyorduk. Maddox işten eve her geldiğinde sanki markete gitmiş gibiydi. Bunun için Pete'e sonsuza dek minnettar olacağım.

"Bekle." Ona başka bir bira almaktan kendimi alıkoydum. "Yarın akşam mı? Yarın akşam dövüşecek misin?"

"Evet."

“Hayır. Planlarımız var.” Evlilik yıldönümümüzün birinci yılıydı. “Birlikte bir şeyler yapacağımızı sanıyordum.”

"Evet, dövüşmek," diye güldü. "Tam bir döngü, değil mi? Yıldönümü hediyesi olarak barbekü kazanacağız ve bu süreçte birbirimizi kan içinde bırakacağız. Kazan kazan."

Ona başımı salladım ve lavaboyu temizlemek için içeri girdim. Yani, en kötü plan değildi; mangal güzel olurdu. Ama yıldönümümüz söz konusu olduğunda geçmişe takılıp kalmaktansa biraz daha ileriye dönük bir şey umuyordum. Onunla tartışmayacaktım.

Ona başka bir bira almadım. Onu çimenlerin üzerinde bıraktım ve lavabonun altına girdim, onu kendi kölem yapmaya hazırlandım.

-MADDOX-

Devon'ın moralini düzeltmesi ve neşelenmesi gerekiyordu. Bu sabah onu piste götürdüm ve enduro yarışına katıldık. O ikinci oldu, ben ise ancak dördüncü oldum, bu yüzden mutlu olması gerekirken neden bu kadar keyifsiz olduğunu anlamadım. Aslında nedenini tam olarak biliyordum. Bu bizim bir yıllık ilişkimizdi ve o benim gerçekten onunla kavga etmek istediğimi düşünüyordu.

Onunla dövüşmek istiyordum, ama sahilde değil. Yeni bir tür dövüş.

Xavi bir elinde şarap şişesi, diğer elinde boş bir kutuyla dükkandan fırladı. Yeni ama eski kamyonetimin yolcu koltuğuna tırmandı ve bana aptal gibi sırttı.

"Alkol yok dedim," diye yakındım. "Burası Devon."

“Şarap benim için.” Kapağını açıp bir yudum aldı. “Boş kutu senin için. Biliyorsun, ben de bugün kutlama yapıyorum.”

"Neyi kutluyorsunuz?" Nate ve Xavi'nin bir şekilde görüştüğü bu yeni kızla aralarında bir ilerleme mi olmuştu? Yine söylüyorum, o üçüncü kişiydi.

“Hayatın işte,” diye güldü Xavi. “Devon'la evlisin ve hâlâ hayattasın, Madd. Bu kutlanacak bir şey. Üstelik Nate bana yüz dolar borçlu.”

Sormak bile istemiyordum ama sordum. "Ne için?"

"Sadece bir bahis."

Evet, muhtemelen evliliğimle bir ilgisi olan bir bahis. Eğer yakında söylemezse, cevabı ondan zorla alacaktım. Kamyonu vitesine takıp Garron'un ana yoluna çıktım ve bir sonraki durağıma doğru ilerledim.

Paraya boğulmuş değildik ama artık biraz paramız vardı. En azından sürekli bunun için stres yapmayacak kadar. Evet, o sigorta ödemeleri beni çok sinirlendiriyordu çünkü temelde suç teşkil ediyordu ve muhtemelen asla kullanmayacağımız bir şey için neden bu kadar çok para ödememiz gerektiğini anlamıyordum. Belki de bundan faydalanmak için bazı pencerelere ağaç dalı fırlatırdım. Yeni pencerelere ihtiyacımız vardı. Buna rağmen, ikimizin de yapmak istediği ama daha önce asla karşılayamadığımız bir şey vardı. Tesadüfen bunu yıldönümümüzle de ilişkilendirebilirdim.

Arabayı sokağa park ettim, Xavi'ye hiçbir şeye dokunmamasını söyledim ve hediyemin geri kalanını aldım. Geri döndüğümde Xavi şişenin yarısını içmişti ama eşyalarımı boş kutuya koymama yardım etti.

"Bunun hoşuna gideceğinden emin misin?" diye sordu.

Muhtemelen benden nefret ederdi, bütçemizde olmadığını söylerdi ve sonra da beni döverdi, ama boş ver. Bunu hak etmiştik. "Hayır. Sadece

tahmin ediyorum." Devon bir şeyler çevirdiğimi biliyordu ama Nate ve Xavi dışında kimseye tek kelime etmemiştim.

"Nate, Devon'ın yarıştan sonra seni bağlayıp evden çıkmanı ve boks gecesine gitmeni engelleyeceğine bahse girdi," dedi Xavi, kazandığı yüz dolardan bahsederken. "Ben de senin küçük bir sürtük gibi gizlice kaçıp tüm aramalarından kaçınacağına bahse girdim." Telefonumun her dakika çaldığını ve ekranda "Aptal Devon" yazısının yanıp söndüğünü işaret ederek başını salladı. "Kazandım."

İkisi de tam birer ahmak.

"Ne oluyor lan Madd?" Devon, kamyoneti evimizin önüne park ettiğim anda yanıma geldi. "Gerçekten de mangal yarışması kazandın mı?" Arkaya baktı, kanayan kaşımı gördü ve sonra başını salladı. "İyi bir mangal olması lazım."

"Vereceğim yıl dönümü yemeği için buna ihtiyacımız olacak."

"Saat on."

"Yarın." Gömleğinin önünden çekiştirip onu öptüm. "Seni seviyorum. Bana teşekkür etmeyecek misin?"

"Hayır, sen dövüş gecesine giderken beni evde çocuk gibi bıraktın," diye yakındı, kollarını bana dolayarak.

Çünkü Fancy Jeans denen adamla kavga etmiştim ve Devon'ın o kaybedenin yanına yaklaşmasını istemiyordum. Onu mangalda kavgaya kıskırtmak şaşırtıcı derecede kolaydı ve ona karşı kazanmak daha da kolaydı. Kanlı alnım kardeşimdendi ve bunun tek sebebi de çok sarhoş olup

ayağı takılıp beni kendi kamyonumun yan tarafına çarpmış olmasıydı. Devon görmeden önce kan lekesini sildim.

"Benimle kavga etmek istemedin," diye suçladım onu, içeriye doğru yönlendirmek için kolumu omzuna doladım. "Ama sana başka bir şey aldım."

"Ne?"

"Önce duş alacağım." Onu öptüm ve mutfakta yalnız bıraktım.

Sıcak su ısıtıcısı olmadığı için soğuk duş aldım ve sonra havluyu belime sararak mutfakta onunla buluşmaya gittim. Sanki bizzat savaştığı bir savaş varmış gibi bakışlarını lavaboya dikmişti, ama evimizi daha iyi hale getirme konusundaki kararlılığını çok sevdim.

Kahretsin, çok seksiydi. Dükkânda çalışmaktan ve limanda çok zaman geçirmekten bronzlaşmıştı. Sarı saçları güneşten normalden daha açık renkti ve omuzlarının üst kısımları hafifçe güneş yanığı olmuştu. Sarışın herif. Kocam. Tam bir yıl birlikte geçirdik.

"Devon," diye seslendim, dikkatini çekerek.

Arkasını döndü, kollarını kavuşturdu ve tezgâha yaslanarak bana hem hayranlık hem de şüpheyle baktı. "Ne yaptın?" diye sordu, benden şimdiden şüphelenmişti.

"Sizin sahip olmadığımızı iddia edeceğiniz parayı harcadım," dedim ona doğru yürürken. "Ama bunun için bütün gece sizinle tartışmaya hazırım, o yüzden çekinmeyin." Sırıttım.

Önüne yaslandım, inatla kavuşturduğu kollarını göğüslerimizin arasına sıkıştırdım. Mavi gözleri beni dikkatle izliyor, bu kadar parayı neye harcamış olabileceğimi anlamaya çalışıyordu.

"İki köpeğiniz var, değil mi?"

"Hayır." diye güldüm. "Sadece bir tane."

"Bana o mangalı gerçekten satın aldığını söyleme, çünkü bir saniye bile inanmam."

Tekrar güldüm. "Hayır."

"Söyle bana," diye emretti.

"Öp beni."

Dudaklarını yaladı, beni kışkırtıyordu. "Önce sen söyle."

Burunlarımız birbirine değene kadar yaklaştım ama onu öpmedim. Önce bu pisliğin boyun eğmesini sağlayacaktım. Sadece yapabildiğimi söyleyebilmek için.

Doğrusunu söylemek gerekirse, direnmek için gerçekten çok uğraştı, ama ben vücuduna yaslanıp ellerimi iki yanındaki tezgâha vurduğumda pes etti.

"Ah, siktir git, Maddox." Dudaklarını benimkine bastırdı ve elleri sinsi sinsi boynuma doğru ilerledi.

Nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama onu şimdi öpmek, pistteki ilk öpüşmeden bile daha sarhoş ediciydi. Bu adamla yıllardır birlikteydim ve hala ona doyamıyordum. Bu bizim fırtınamızdı. Birbirine rakip enerjilerimiz çarpışarak en yoğun aşk, saygı ve arzu karışımını ürettiğinde birlikte yarattığımız fırtına. Devon benim karşı noktam, dayanak noktam ve hayatımın döndüğü eksen olmuştu ve bir şekilde onu kendime ait kılmıştım.

Ellerini göğsüme indirdi ve beni kendine doğru çekmemek için mücadele ederken bir yandan da itti. Cevabını istiyordu ama aynı zamanda seks yapmayı da çok istiyordu. Her zaman bir rekabet vardı.

Solmuş mavi havluyu belime sıkıca sardım ve bir kutuyu tezgâhın üzerinden kaydırdım. Devon kutuya baktı, sonra bana, ardından da ikimize de yorgun bir bakışla baktı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Aç onu, benimle tartış ve sonra da mali durumumuzu mahvettiğim için bana kin güt. Umurumda değil. Ama bu gece mutlu bir şekilde uyuyacaksın, Devon." Bu bir sözdü.

Başını salladı, beni kenara itti ve kutuyu yırtarak açtı. İçinde, bu iklimde bulması zor olan iki kışlık ceket, ikinci el eşya dükkanından bulduğum birkaç şapka ve eldiven, botlar ve bir zarf buldu.

"Bunlar da ne? Buralarda kışlık kıyafetleri nereden buldun?" Bana baktı. "Bunlara neden ihtiyacımız var?"

"Susar mısın da zarfı açar mısın?"

Bana dik dik baktı ve paketi yırtarak açtı. Bakışları önce şoka, sonra hayranlığa, ardından da öfkeye dönüştü. Ah, işte oradaydı.

"Hayır!" diye bağırdı bana, zarfı tezgâhın üzerine sertçe fırlatarak. "Hayır. Asla olmaz, Maddox. Böyle saçmalıkları karşılayamayız!"

"Çok geç. Senin aksine ben sigorta yaptırmıyorum." Seyahat şirketi teklif etmişti ve ben hiç düşünmeden reddetmişim. Ups.

"Maddox!" diye bağırdı bana. "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü seni seviyorum ve konuştuğumuz gibi jakuzileri var." Öfkesini görmezden geldim ve mutlu olduğunu biliyordum. Onu kendime yaklaştırdım. "Mutlu yıl dönümü, Devon. Seni seviyorum."

Sonunda bir zamanlar konuştuğumuz o seyahate çıkıyorduk. Jakuzili, baş başa kalıp mutlu olacağımız o seyahate. Belki de geç kalmış bir balayıydı, belki de sadece dünyanın başka bir yerini görme fırsatıydı. Kim bilebilirdi ki? Bildiğim tek şey Devon'ın bir yere gitmek istediği idi ve şimdi gidiyorduk. Alaska bizi çağırıyordu ve eğer çok direnirse, gerekirse onu oraya sürükleyecektim.

"Bunun için mi tartışıyoruz?" diye sordum, o hiçbir şey söylemeyince.

Mavi gözleri yeşil gözlerime dikildi. "Bunu karşılayamayız."

Evet, hayat her zaman adil değildi, ama işte bu da onu inanılmaz derecede eğlenceli kılıyordu. "Biliyorum."

Devon burnundan nefes alarak, "Sanırım o kısmı atlayıp, mali durumumuzu mahvettiğin için doğrudan seni kin dolu bir şekilde becermeye geçeceğim," dedi. Belimdeki havluyu çekti, her zamanki gibi boğazımı kavradı ve ekledi, "Seni neden sevdiğimi kim bilir Maddox, ama Tanrım, seni seviyorum."

Ona, hayatımızın geri kalanında her gece mutlu bir şekilde yatağa gireceğini söyledim.

BİTİş ÇİZGİSİ.

İSKANDİNAV GECESİ

Kanadalı.

Kahve tutkunu.

Berbat internet.

MM kitaplarını seven biri.

Köpeğim Waylon ile birlikte hayatın tadını çıkarıyorum!

IG: nordikanightauthor

FB okuyucu grubu: Nordika'nın Kabusları

TikTok: nordikanight

Web sitesi: yakında!

SIRADA NE VAR?

Nate ve Xavi'nin bir kitabı çıkıyor! Bu, From Nothing serisinin 3. kitabı olacak. Tabii ki arkadaşlıktan aşka dönüşen bir hikaye ;)

MM dünyasında daha birçok şey gelecek, bu yüzden yeni yayınlardan ve haberlerden haberdar olmak için beni sosyal medyada (çoğunlukla Instagram veya Facebook grubum – Nordika's Nightmares) takip ettiğinizden emin olun.

ALTER ARLO – iki çift, sürpriz bir olay örgüsü ve birbirine bağlı karakterlerden oluşan karanlık, distopik bir roman. Şiirsel bir sapık, dokunmayı öğrenen bir mikrop fobisi olan biri ve kanlı elleri olan bir deli – artı hepsiyle bağlantılı iki düşman arkadaş. Burada bulabilirsiniz —> Alter Arlo

NATE & XAVI BONUS – SADECE EĞLENCE AMAÇLI! CİNSEL İÇERİK YOK.

Nate ve Xavi hakkında küçük bir bonus sahne mi istiyorsunuz? 'O gece aynı yatakta neler oldu' konulu kısa bir sahneyi okumak ve 3. kitaba kadar

idare etmek için buraya tıklayarak bültenime kaydolun!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM